

Birinci bölüm

New York'ta, Jennifer March sabaha karşı saat üç karanlığında uyandığında, odada bir varlığın hareketini hissetti.

Dışarıda fırtına kol geziyor, şimşekler pencere camlarını aydınlatıyor, yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Gözlerini açtığı anda, dehşet içinde kalarak iki şeyin farkına varmıştı: fırtınanın uğultusu ve yakınında bulunan birinin korku verici varlığı. Yüzünü ter bastı, kısa kısa, kesik kesik soluk alıp vermeye başladı. Üzerindeki örtüyü itip, yataktan kalkmaya davrandığında, tepesinde duran siyahlar içindeki adamı gördü. "Kıyırdama" dedi adam.

Jennifer bu uyarıya rağmen korku içinde kalkmaya çalışırken, adam suratına bir tokat patlattı, yüzünde yakıcı bir iz bırakan bir tokat. "Sakin ol!" Çakan bir şimşegin ışığı odayı aydınlatınca, saldırganın yüzüne baktı.

Adamın yüzü yoktu.

Kafasında koyu renk bir kayak maskesi vardı, yarıklarından delici siyah gözlerinin görüldüğü bir kayak maskesi; deri eldivenli elinde de bir kasap bıçağı. Jennifer yeniden bağırmağa kalkışınca, adamın öteki eli gelip ağızını kapattı. Genç kadın korkuyla kıvranıp inledi, geceliği karnına doğru toplandı. Adam bıçağı dikkatle başucu masasının üzerine yerleştirdi. Jennifer birden teninin üzerinde bir elin gezindiğini, adamın bacaklarını ayırmaya çalıştığını hissetti. "Sakin ol, yoksa gırtlaklarını keserim!"

Jennifer March donup kalmıştı. Adam kemerini çözdü, yatağa çıktı ve vahşice genç kadının içine girdi. Kadın büyük bir acı duydu. Hayatında hiç yaşamadığı bir korku içinde kalmıştı, adamın yaptığı hayvanca ve itici bir şeyler vardı ama olan bitenin dehşetine öylesine kapılmıştı ki, hareket bile edemedi. Fırtına dışarıda esip gürlerken, adam homurtular içinde doyumuna ulaştı.

Sonra birden, her şey bitti. Adam yataкта oturdu, kadının ağızını kapatan elini çekti, parıltısı kan çağrışımları yapan bıçağı başucu masasının üzerinden alırken, Jennifer girdiği şok yüzünden bağıramadı bile. Sadece hıçkırıklara boğuldu.

"Ne? Ne yapacaksın?"

"Seni öldürecekim." www.cizgiliforum.com

Jennifer March bir çığlık attı.

Jennifer March yastığını göğsüne bastırması vaziyette, çığlık çığlığa uyandı. Bu kez bir kâbusta değil, gerçeğin içinde uyanmıştı. Dehşet içinde soluk soluğa kalmıştı.

Elindeki yastığı bırakıp, yatak örtüsünü ayağıyla itekledi. Başucu lambasını yaktı, gergin hareketlerle yataktan kalkıp, pencerenin yanına gitti. Kendini daha düzenli soluk alıp vermeye zorlarken, açık camın ötesindeki şırırtının farkına vardı. Yağmur. Fırtınalı gecenin soğuşunda şarıldayan, ağır ve bitmeyecek seller.

Dışarı baktığında, teselli edici gümüşümsü bir ay ışığı aradı ama hiçbir şey göremedi; sadece çılgın rüzgârın önüne katılmış, camlarından yol yol akan kapkara, buz gibi bir yağmur. Şimşek çakıyor, gök gürültüsü korusu gümbürdüyordu. New York uykudaydı, Bütün Doğu Sahili fırtınalı karanlığa boğulmuştu, ama o uyanıktı, ruhu yürek paralayıcı ürküntünün, korkunç kaygının altında eziliyordu. Her zamanki gibi, kâbusu yine fırtına sırasında görmüştü. Ve yine her zamanki gibi öylesine gerçekti ki, tedirginliğe kapılmamak elde değildi.

Uyurgezer gibi hole çıktı, banyoya girdi, askıdan bir havlu alıp, yüzünün terini sildi. Ardından mutfığa yönelip, fırının üzerindeki gece lambasını yaktı, buzdolabından bir şişe çıkardı, uzunca bir bardağa su doldurup içine birkaç parça da buz attı. Koca bir yudum içtikten sonra odasına döndü, yatağının kenarına oturdu. Sırtı duvara dayalı, buz gibi bardağı alnına bastırıp, başucu masasının üstündeki dijital saatin rakamlarına baktı: 3.05.

Neredeyse düşünmeden başucu masasındaki uyku haplarına uzandı, plastik şişeyi açarak ağızına iki hap attı, yine kocaman bir yudum suyla yuttu. Uyku hapi almaktan hoşlanmıyordu ama bu akşam almak zorundaydı. Uyumak istiyordu, kâbus işkencesine uğramadan uyumak.

Long Beach, Long İslan'daki apartman dairesi bir yatak odası, sevimli bir salonu, küçük bir mutfak ve minicik bir banyosu olan güzel bir daireydi. Havanın berrak olduğu günlerde koyun öbür tarafındaki Cove End ve annesi ile babasının evi görülüyordu: suyun kenarında bir rıhtımı olan, gri ve beyaza boyanmış, sömürge üslubunda yapılmış metruk bir ev. Jennifer o evde artık

oturamayacağını anlayınca, yeni bir başlangıç umuduyla bu daireye taşınmıştı ya, aslında hiçbir başlangıç yapmayı da becerememişti. Sonsuza dek geçmişine tutsak, geçmişinin zincirlerine bağlı yaşayacaktı. Hâlâ kâbus görüyordu. Anılar hâlâ peşini bırakmıyordu. Unutmak için ne yaparsa yapsın, anılardan kurtulmak mümkün değildi. Nedenini de biliyordu. Bazen sahip olduğu tek şey, rüyalarıydı. Hatırlayabileceği tek şey babası ve annesiyle paylaşıp yitirdiği hayat ve onlarla birlikte almanın huzuruysa.

Ne var ki bazen düşleri kâbusa dönüşüyor, sıkıntı ve dehşet taşıyor, bu akşamki gibi onu pençelerine alıp, bırakmıyordu. İşte bir insan sesi duymaya, yalnız olmadığım, bu dünyada başka biriyle ilişkisi olduğunu kanıtlayıcı duyusuna onu iten de buydu.

Başucu masasının üzerindeki saatin ışıklı kadranına bir daha baktı: 3.06. Bu dünyada, gecenin yarısında olsun, başka herhangi bir saatte olsun, derdini paylaşabileceği tek bir insan olduğunu düşündü. Telefonu alıp, yanına koydu, ahizenin üzerindeki ışıklı rakamları tuşladı. On kilometre ötede, Elmont Long İslan'daki telefon iki kez çaldıktan sonra, uykulu bir erkek sesi duydu:

"Alo?"

"Benim."

"Jennifer? Sen misin? Her... Her şey yolunda mı?"

Mark Ryan'ın sesi telaşlıydı. Adamın endişesini hissedebiliyordu.

"Özür dilerim Mark. Görüşmeydi epey zaman olduğunu biliyorum, ama arayacak başka kimsem yok."

"Önemli değil Jennifer. Önemli olan sensin."

"Seni uyandırdım."

"Aldırma. Yatalı zaten çok az oldu." Usulca güldü. "Genellikle, deprem olsa duymam ya, anlaşılan yan uyanıkmişim."

Hışırdayan çarşaf, yatakta doğrulduğunun işaretiydi. Birdenbire patlayan bir gök gürültüsü Jennifer'ı yerinden sıçrattı. Mark, "Dışarıda hava korkunç görünüyor" dedi.

"Çok kötü."

"Galiba yine kâbus gördün. Onun için mi telefon ettin Jennifer? Kâbus mu gördün?"

"Aynı kâbusu. Adamı odamda gördüm. Her zamanki gibi, öylesine gerçektir ki. Üstelik hayal gücüm gördüğüm kâbusu daha da korkunçlaştırıyor. Her seferinde, adamın ırzıma geçtiğini görür gibi oluyorum."

"Sadece asabın bozuk Jennifer."

Genç kadının sesi çatladı. "Bazen kırılmışım, ortadan ikiye bölünmüşüm gibi geliyor. Bu gece de o gecelerden biri Mark. Bana kalırsa, onları öylesine özleyiyor, onlar olmadan kendimi öylesine kaybolmuş hissediyorum ki. Zamanla azalacak sanmıştım oysa. Ama azalmıyor. İki yıl geçti, bazen sanki dün olmuş gibi geliyor."

Mark bu sözler üzerine usulca, "Kolay olmadığımı biliyorum Jennifer" dedi. "Yıldönümleri de bizleri çok daha duyarlı yapıyor, özellikle de trajik olanlar. Ara sıra hepimiz aynı şeyleri hissediyoruz. Ancak adamın dönmeyeceğini artık bilmen gerek. Asla gelmeyecek. Bunu lütfen anla."

Jennifer yağmurun camlan dövmesini izlerken kendini bu sözlerin tesellisine bıraktı. Islak ve fırtınalı Cove End koyununun birkaç yüz metre ötesindeki ev soğuğa ve zifirî karanlığa gömülmüş olmalıydı. Bir zamanlar o ev birçok güzel anıyı içinde toplayan sıcak ve şirin bir yerdi ama bugün artık değil.

"Orada mısın Jennifer?"

"Buradayım, dinliyorum."

"Annen seni bu halde görmek istemezdi. Hele onun doğum gününde, böylesine kaygılı ve tedirgin olmandan hoşlanmazdı. Onun için şimdi senden yatağına yatıp, gözlerini kapatmanı, uyumaya çalışmanı isteyeceğim. Benim hatırım için, yapar mısın, Jennifer?"

"İlaç aldım zaten, uyuyacağım şimdi."

"Kaç hap aldın?"

"iki."

Mark'ın sesindeki rahatlamayı hissetti. "Ne yapalım, iki tanenin bir zararı olmaz. Zaten şimdi ihtiyacın var. İyisin değil mi? Haplar gerçekten işe yarıyor mu?"

"Galiba."

"İstersen yarın seni arayayım ya da kendini konuşmaya hazır hissettiğinde sen bana telefon et, ne dersin?"

"Harika."

"İyi geceler Jennifer. Dinlenmeye çalış." Sesinde, sanki genç kadının korkusunu atmasını kolaylaştırmak istermiş gibi, isteyerek yapılmış, belli belirsiz bir gülme belirtisi vardı. "Bak, eğer şimdi yanında olsaydım ve öylesi bir ilişki yaşasaydık, kollarıma alıp uyutmayı Önerirdim."

"Biliyorum, iyi geceler. Ve... Dinlediğin için teşekkürler Mark. İyi ki varsın, teşekkürler."

"Arkadaş dediğin, başka ne işe yarar ki? Birbirimizi uzun zamandan beri tanıyoruz. Şimdi dinlen. Yakında görüşürüz."

Son sözleri, "Kendine iyi bak" oldu, ardından telefonda bir tıkırtı geldi.

Sonra sessizlik; pencerelere çarpan yağmurun ipeksi kırbacının ve uzak gök gürültüsünün dışında, sessizlik. Jennifer March telefonu yerine koyduktan sonra bir yanının üzerine döndü, ellerini çocukluğundaki gibi başının altına soktu, uyku ilacının kadifemsi eli onu avucuna alıp uyuşturuncaya kadar, buğulu gözlerle camı yıkayan kara yağmur derelerini seyretti. Orada, uyanıklık ile uyku arasındaki ıssız topraklarda yakalanmış gibiydi, kimsenin ona yardım edemeyeceği yüreğinin derinliklerinde hissediyordu. Kendinden başka kimse ona gerçekten yardım edemezdi. Ruhuna azap veren iblislerle yaşamayı bir gün, bir şekilde öğrenmek zorundaydı.

Bunun şimdilik imkânsız olduğunun farkındaydı ama en azından maskeli adam yoktu ve kâbus sona ermişti. Hiç olmazsa, bunlar vardı. Özlemle beklediği uyku sonunda geldiğinde, gözkapakları titreşti ve Jennifer March kendini geceden geri kalanın kollarına teslim etti.

JFK1 Uluslararası Havalimanı, New York

Nadya her şeyin hemen bitmesi için dua etti.

Eğer önündeki birkaç dakikayı da atlattırsa hayatta kalacaktı. Atlamazsa ölmüş demektir. Endişeyle kucakındaki bebeği göğsüne bastırdı, iki yaşındaki kızının elini sıkı sıkı tuttu. Havalimanı gürültüsü ve kalabalıktı. JFK'ye hayatında ilk kez geliyordu; adam neler olacağını söylemiş olmasına rağmen, korkuyordu. Yüzünün ter içinde kaldığını, sırtından, yünlü elbisesinin altından damlaların aktığını hissetti.

Yirmi üç yaşındaydı, adamların onu seçmesinin nedeni de açık mavi gözleri ve masum yüzüydü. Kızı Tamara da tıpkı kendine benziyordu, kusursuz bir yuvarlak yüz ve koskocaman, masum gözler; Nadya onu çok seviyordu.

Moskova'da hayat güçlü. Sokaklarda sekiz milyon kişi varken, hayatını kazanmak güçlü. Sosyal konutlardan birinin on dördüncü katında, sıcak suyu olmayan, böceklerin cirit attığı bir odada yaşam savaşı vermek de güçlü.

Nadya Fedov kızı için daha güzel bir hayat istiyordu. Kızı annesi gibi olmayacak, hayatını gece kulübünden çok kerhaneyi andırır bir pislikte çalışarak geçilmeyecekti; bir avuç ruble karşılığında vücudunu satın alan kaba sarhoşlarla uğraşmak zorunda kalmayacaktı. O iyi bir muhitteki güzel bir apartmanda, sıcak suyu olan bir dairede oturacak, temiz çarşafklar içinde yatacak, arkadaşları da iyi çocuklar olacaktı. Nadya'nın kızı için istedikleri bunlardı. Başını eğip, Tamara'ya baktı. Moskova'dan buraya sekiz saatlik yolculuğun heyecanıyla yorgun düşmüş çocukcağzın saçları darmadağınktı.

"Uykuya daha çok var mı anne?"

"Birazdan Tamara, birazdan."

Nadya mavi battaniyeye sarılı bebeği sallayıp, önündeki pasaport kabinine baktı. Artık önünde sadece bir kişi vardı, yerdeki san çizginin gerisinde, gergince bekledi.

"Korkuyormuş gibi görünmemeye çalış" dedi kendi kendine.

Elindeki pasaport gerçeğinden ayırt edilemez bir sahtecilik şaheseri idi, üzerinde çocukların adları tamamı ve sayfalarından birinde de ABD vizesi damgalanmıştı. Sıra kendisine gelince, mavi üniformalı pasaport görevlisi ilerlemesini işaret etti. Adamın dediğine uyup pasaportunu ve uçuş sırasında doldurduğu iniş kartını uzattı.

Adam pasaportu inceleyip, Nadya'nın yüzüne baktı. Ardından pasaportu tarayıcı gibi bir aletten geçirdi, sonra da elini uzatarak, "Biletler, lütfen" dedi.

Nadya uçak biletlerini verdi. Memur biletleri inceledikten sonra, yeniden genç kadına baktı. "New York'ta on beş gün kalıyorsunuz, öyle mi?"

"Da. Evet."

"Bu adreste mi?"

"Evet."

"Bunlar çocuklarınız mı?"

"Evet."

Görevli Tamara'yı görebilmek için tezgâhın üzerinden uzandı, sonra da kıza göz kırptı. Tamara utanarak gülümsedi, annesinin elbisesinin eteğine yapıştı. Adam, "Güzel bir kız" dedi.

"Evet." Nadya asabice gülümsedi. Adam hiç beklediği gibi çıkmamıştı, iyiydi. Nadya'nın kucağında, battaniyeye sarılmış bebeğe bir göz attı, sonra iniş kartını pasaportun sayfalarından birine zımbalayıp damgaladı, biletlerle birlikte uzattı.

"Teşekkürler hanımefendi. New York'ta iyi eğlenceler."

Oysa daha bitmemişti. Nadya döner banttan bavulunu buldu, bir bagaj araba almak için para çıkardı; bir eliyle arabayı iter, öbüründe bebeği tutar, Tamara da arabaya tutunmuş yürürken ABD gümrüğüne doğru ilerledi. İçinde inanılmaz bir korku hissediyor, yüreği kaburgalarını dövüyordu. Kucağındaki kundaklanmış bebeği sallayıp mırıldandı: "Uyu Aleksey. Uyu küçüğüm."

On metre ötesinde gümrük masasını, çevresinde de iki üniformalı görevliyi gördü. Masanın ardındaki otomatik kapı geliş salonuna açıyordu. Düşündü: Özgürlüğe bu kadar yaklaşmışken, Tamara için istediklerime yaklaşmışken. Kendine durmadan her şeyin iyi olacağını telkin etmesine rağmen, vücudu sanki alevlenmiş gibiydi. Adamlar gümrükçülerin insanı bazen durdurmadıklarını, geçip gitmesine ses çıkarmadıklarını söylemişti. Her şeyden önce, adamların yüzüne bakma, bakışlarını gözlerinden kaçırmaya çalış, korkmuş ya da endişeli görünme. Bu insanlar av köpeğinin tilkinin kokusunu alması gibi, endişenin kokusunu almak üzere yetiştirilmiş. Gizli kapaklı hiçbir şeyi olmayan, normal bir yolcu gibi davranmaya çalış, yeter.

Nadya bütün bu söylenenleri hatırlamaya çalıştı ama bebeği kucağında tutar ve bagaj arabasıyla uğraşırken, söylenenleri yapmak güçtü. Masaya doğru yaklaşırken, yolculardan çoğunun ellerini kollarını sallayarak geçtiklerini, gümrükçülerin hemen hemen kimseyi durdurma zahmetine girmediklerini gördü. Görevlilerden birinin kendine doğru baktığını fark edince, bebeğiyle meşgul oluyormuş gibi davranarak adama göz göze gelmemeye çalıştı, çocuğu kolunda sallayıp, "Uyu Aleksey" diye fısıldadı.

Şimdi artık adamın önünden geçiyordu; adam onu durdurmak için bir harekette bulunmayınca, içini büyük bir rahatlık kapladı.

"Bu bavul sizin mi hanımefendi?"

Nadya adımını geliş salonuna atarken, birden başka bir gümrük görevlisi gelip, elini bagaj arabasına koymuştu. Nadya'nın yüreği gümbürdemeye başladı. "Da, benim... Benim bavulum."

"Bu tarafa getirir misiniz lütfen?" Eğer seni durdururlarsa, söylenenleri yap. Sakin davran, korkacak bir şeyin yokmuş gibi dur.

Oysa Nadya inanılmaz bir korku hissediyordu. Bagaj arabasını masanın yanına iterken, bacakları tir tir titriyordu. Adam bavulu arabadan aldı, metal bir tezgâhın üzerine yatırıp, "Bavulu açar mısınız lütfen?" dedi.

Nadya bavulunu açmak için hareketlendi, bir taraftan bebeğini tutarken iyice telaşlandı, gerginliğinin adamın gözünden kaçmayacağını düşündü. Sonunda anahtarını bulabildi. Bebeği hâlâ bir kolunda, biraz titreyen eliyle bavulun kilidini açmaya uğraşırken, gümrük görevlisi kibarca, "isterseniz ben açayım" dedi.

Nadya'nın bavulunu açıp, eşyalarını karıştırdı. Kendisi, Tamara ve bebek için ucuz elbiseler, çamaşırlar... Elbiselerin arasında, pembe kurdeleyle bağlı, hediyeymiş gibi sarmalanmış küçük bir paket görevlinin dikkatini çekti. Paketi bir kenara koyup, öteki eşyayı hızla ama dikkatlice aradı. Bavulun içini karıştırmayı tamamlayınca, hediye paketini gösterdi. "Bunun içinde ne var hanımefendi?"

"Kuzinime hediye." "Nasıl bir hediye?" "Bir eşarp."

Adam kutuyu salladı. Kutudan bir tıkırtı gelmedi. Nadya'yı dikkatle süzdü, kucağındaki bebeğe baktı, ardından tekrar Nadya'ya döndü. "Hangi uçakla geldiniz hanımefendi?"

Nadya biletlerindeki uçuş numarasını okuyup, usulca tekrarlardı. "Moskova'dan gelen uçak. Biraz önce indik." Kendi gerginliğini yatıştırmak için kolundaki bebeği salladı. Adam kaşlarını çatıp sordu: "Bebeğiniz iyi mi?" Nadya başım salladı. "Uzun bir yolculuk oldu. Pek iyi olduğunu sanmıyorum." Adam sanki ne yapması gerektiğine karar vermek istermiş gibi bir an elindeki pakete bakıp, ardından, "Benimle birlikte büroya kadar gelir misiniz?" dedi.

"Ama bebeğim, belki bir doktor gerekiyor..." "Fazla uzun sürmez."

Adam bagaj arabasını bir kapıya doğru itti. Yanlarına gelen ikinci bir gümrük görevlisi kapıyı açtı. İkinci gelen kadındı. Ufak tefek, güzel, siyah saçlı, damarlarında Meksika kanı dolaşan bir kadın. Sol göğsünün üzerindeki kimlikte adının Reta Hondalez olduğu yazılıydı. Nadya midesinin bulandığını

hissetti. Küçük büronun içi sıcaktı. Tamara'nın elini sıkıca tuttu; küçük kız, bütün bu insanların annesiyle neden konuşmak istediklerini merak ederek gözlerini kocaman açtı.

Kadın memur bir kenarda dururken, adam elindeki hediye paketini masanın üzerine bıraktı.

"Üzgünüm ama bu paketi açmak zorundayım madam. Bir itirazınız var mı?" "Efendim?"

"Paketi açmamı kabul ediyor musunuz?" Nadya titrememeye çalışarak başını salladı. "Tabii, açabilirsiniz."

Kadın memur olanları izlerken, gümrük görevlisi pembe fiyongu dikkatle çözdü, ambalaj kâğıdını aralayıp paketi açtı. Süslü kâğıtların içinde ucuz, naylondan yapılmış baskılı bir eşarp vardı. Dikkatle kutunun içine bakmasına rağmen, başka bir şey göremedi. Sanki bir şey bulamadığına ya da yanlışlığına bozulmuş gibi, biraz öfkelenmiş, yüzü kızardı. "Pasaportunuzu görebilir miyim, lütfen?" Nadya telaşla çantasını araştırıp, pasaportunu buldu; uzatırken neredeyse düşürüyordu ama görevli pasaportu havada yakaladı. Sayfaları incelemeye koyuldu. "Bunlar çocuklarınız mı?"

"Evet, pasaportuma kayıtlı."

"Pasaportunuza kayıtlı olduklarını biliyorum, ben bunlar sizin çocuklarınız mı, onu soruyorum."

"Benim çocuklarım."

"Bebek kaç aylık?"

"Üç haftalık."

www.cizgiliforum.com

Görevli Nadya'nın kolundaki battaniyeye baktı. Nadya sükûnetle, "Çok iyi durumda değil, yolculuk uzun..." dedi.

"Daha önce de söylemiştiniz. Sizi daha fazla tutmayacağız hanımefendi." Adam pasaportu iade etmek için masanın ardından çıktı. Soluk mavi pamuklu battaniyeye sarılmış, yüzü dingin, gözleri kapalı bebeğe baktı.

İşkillendi, sonra içgüdüüne uyararak parmağını uzatıp, bebeğin yanağına dokundu. Rengi attı, Nadya'ya çevirdiği yüzü şaşkınlık içindeydi, genç kadının bunu zaten bildiğini anlamış olduğu, gözlerinden okunuyordu.

"Hanımefendi, bu bebek ölü."

New York'un Queens'teki 113'üncü Bölge Karakolu Baisley Bulvarı'nın üzerinde, tuğladan yapılmış soluk ve gösterişsiz bir binadadır. Karakolun görev alanının içinde Queens'in hareketli mahallelerinin yanı sıra dünyanın en kalabalık havalimanlarından biri, JFK de vardır.

Jennifer March mavi Ford otomobilini karakolun önündeki sokağa park edip, ana kapıdan içeri girdi. Nöbetçi çavuş ile üniformalı iki polis memuru sıraya girmiş insanlarla ilgileniyordu, ama elinde deri bir evrak çantası taşıyan genç ve çekici bir kadının kendine doğru yürüdüğünü gören çavuş kafasını kaldırdı. Gelen kadın yirmilerinin sonunda, koyu renk saçlı güzel birisiydi ve yuvarlak hatlarını ortaya çıkaran iyi kesimli, lacivert bir takım giyiyordu. Çavuş kadını görmekten pek memnun olmadığını belli eden, sıkıntı dolu gözlerle baktı. "Yine bizimle mi çalışacaksınız Avukat March?"

"Sanırım beni buraya dönmekten alıkoyan, sizin şu sıcak karşılamanız Çavuş. Mark Ryan buralarda mı?"

"Son gördüğümde bürosuna doğru gidiyordu."

"Teşekkürler."

Çavuş bir cevap homurdanırken Jennifer koridorun ucundaki bir odaya doğru yürüyüp, kapıya vurdu. İçeriden birisi, "Eğer güzelseniz, içeri girin" diye seslendi.

Genç kadın sıkıcı gri duvarlı, karmakarışık ve küçücük bir odaya girdi. Masanın üzerinde bir kâğıt yığını, masanın ardında da önündeki kâğıt yığından okuduklarını bilgisayara aktaran, arada bir elindeki plastik fincandan kahve yudumlayan sivil elbiseli bir görevli vardı. Küçük bir çocuk gibi gülümsedi. "Bu hafta ilk kez on ikiden vurdum. Merhaba Jenny."

Dedektif Mark Ryan otuzlarının ortasına varmış, koyu renk saçlı, neşeli, yeşil gözlü, güler yüzlü bir adamdı. Masasının ardından dolanıp, Jennifer'ın yanağını öptü. "Burada ne arıyorsun?"

"Ellerinde başka kimse olmadığı için Nadya Fedov davasına bakmamı istediler."

"Avukatı mı olacaksın?"

"Federal Savunma Bürosu bana bunun için para veriyor, üstelik kadının bir avukat tutmaya da hakkı var Mark. Bugün öğleden sonra mahkemede sunum yapmadan önce boş vaktim vardı, ben de gelip onunla bir konuşayım dedim. Elimde bütün ayrıntılar olmadığı için de, boşlukları senin doldurabileceğini umdum."

"Tabii Jenny, bu dediğin kolay. Zaten seni yeniden görmek de çok güzel." Ryan'ın tebessümü endişeye dönüştü. "Geçen gecedeki beni nasılsın?"

Jennifer adamın koluna dokundu. "İyiyim Mark. Gecenin o saatinde beni dinlediğin için teşekkür ederim, çok teşekkür ederim. Telefon edebileceğim tek insan sendin. Beni anlayacağımı bildiğim birkaç kişiden birisin."

Ryan başını salladı. "Daha önce de söyledim, arkadaşlar başka ne işe yarar? Başlamadan önce biraz kahveye ne dersin?"

"Teşekkürler, ama bundan sonra da bir randevum var. Onun için, mümkünse hemen konuya girelim."

"Federal Savunma Bürosu avukatlarını hep böyle sıkı mı çalıştırır?"

Jennifer çantasından bir bloknot ile kalem çıkardı, masanın üzerindeki kâğıt yığına bakıp gülümsedi. "Senin de işin başından aşkın gibi."

Ryan suratını astı. "Kime anlatıyorsun? Ha, bu arada, müvekkilinin neden Brooklyn'deki Federal Tutukevi'nde değil de, burada olduğunu merak ediyorsan, söyleyeyim: orası ağzına kadar doluymuş ve yeni bir kadını koyacak yerleri kalmamış, müvekkilini bir süreliğine de olsa karakolda konuk edip etmeyeceğimi sordular."

"Mantıklı."

Mark masasının kenarına ilişip, boş bir iskemle gösterdi. "Otursana."

Jennifer iskemleye oturdu. Ryan fincanını masanın üzerine bıraktı. "Bu sabah kız gümrükte tutuklandığında, ben DEA2 timiyle birlikteydim. Moskova'dan kalkan Aeroflot'la gelmiş, kucağında da üç haftalık, ölü bir bebek varmış."

"Sonra?"

"Bebeğin cesedi göğüs hizasında açılıp, sonra yeniden dikilmiş. Patoloji araştırmasında, çocuğun içine yerleştirilmiş iki buçuk kilo eroinle karşılaşmışlar."

Jennifer'ın yüzü soldu. Mark Ryan ona baktı. "İyi misin?"

"Evet, iyiyim."

"Bir bardak su falan istemediğinden emin misin?"

"Hayır hayır, iyiyim. Çocuk ne zaman ölmüş?"

"Yaklaşık on altı saat önce, bir saat eksisi artışı olabilir. Uçuş sekiz saatten fazla sürüyor. JFK' de uçaktan inip gümrüğe gelmesi için azamî bir saat, otopsi için de üç saat diyelim. Demek, çocuk kadının Moskova'dan ayrılmasından dört saat falan önce ölmüş."

"Öldürülmüş mü?"

"Adli tıp yetkilisi çocuğun büyük olasılıkla doğal nedenlerden ölmüş olacağını düşünüyor ama asıl raporunu daha vermedi. Kaldı ki, bebeğin tüm iç organları çıkarıldığı için, kesin ölüm nedenini belirlemek güç olacak."

Kafasını sallayan Jennifer'ın yüzü solgundu. "Dünyadaki bütün kötülükleri duydum sanıyordum. Ama bu uzun zamandan beri duyduğum en korkunç, en vahşice şey."

Ryan usulca, "Biliyorum" dedi. "İnanılmayacak kadar korkunç geliyor. Ama biz burada böylesi akıl almaz olaylarla çok karşılaşırız. Uyuşturucu kaçakçılarıyla. Uzakdoğu'da böyle yöntemler kullanıldığını işitmişim, ama ilk kez bir örneğiyle karşılaşırım. Morgdan ya da her neredense ölü bir bebek buluyor, bu bebeğin önce iç organlarını çıkarıp cesedini çürümemesi için formaldehite yatırıyor, ardından içine eroin yerleştirip diyorlar. Kadın uçuş boyunca cesedi hiç bırakmamış, üzerini hiç açmamış." Ryan durakladı, sonra ciddi bir sesle ekledi: "Bunun ardındaki insanlarda, tabii eğer insan diyebilirsek, vicdan namına hiçbir şey yok. Bu dünyada çok kötü insanlar var Jenny." Biraz du-raksadıktan sonra gözlerini yeniden genç kadına çevirdi. "Gerçi sen bunu iyi biliyorsun."

Jennifer kendini hastaymış gibi hissetti. "Ya kadın? Onun hakkında ne söyleyeceksin?"

"Yirmi üç yaşında, Rus vatandaşı. Taşındığı pasaportun sahte olduğu belirlendi. Çalınp, bir profesyonel tarafından değiştirilmiş, sahte Amerikan vizesi vurulmuş. Vize de usta işi. Pasaport kontrolünden hiçbir sorunla karşılaşmadan geçmiş."

Jennifer birkaç not alıp, başını kaldırdı. "Başka?"

"Kadının yanında bir çocuk daha var. İki yaşında, küçük bir kız. Şu anda, kıza Çocuk Bürosu bakıyor."

"Ölü bebek kadının mıymış?"

"Hayır. Moskova Havalimanı'nda, daha önce hiç görmediği bir çift tarafından verildiğini iddia ediyor."

"Ya kız?"

"Kendi kızı olduğunu söylüyor. Adı Tamara'ymış."

"O nasıl?"

"Kim? Kız mı?"

"Anası, kızı, her ikisi."

Ryan omuz silkti. "Çocuk şaşkın ve annesini istiyor. Kadın da bir hayli şaşkın, ne yapacağını bilemez halde. Uzunca bir süre kapatılacağını farkında. Böyle zamanlarda, polisliğe hiç bulaşmamış olmak istiyorum."

"Kadına kaç para veriyorlarmış?"

"On bin dolar diyor."

"Sana başka ne anlattı?"

"Pek bir şey söylemedi. Bana kalırsa, fazla şey anlatmayacak, sadece avukat istedi. Onu iyice korkutan bir şey olmalı."

"Sence, bu işi kendi rızasıyla mı yaptı?"

Ryan omuz silkip içini çekti. "Bilemiyorum. İçimden bir ses, birinin kadını tehdit edip bu işi yapmaya zorladığını söylüyor ama, kim bilir? Zaten kadın da bir şey anlatmıyor."

"Hakları yüzüne okundu mu?"

"Beni ne sandın Jenny?" Ryan gülümsedi. "Birbirimizi çocukluktan beri tanıyoruz."

Jennifer not defterini kapattı, gözlerini kaldırıp, sakince, "Ona ne yapacaklar Mark?" diye sordu.

"Sen de biliyorsun. Amerikan vatandaşı değil, onun için kefaletle serbest bırakılması söz konusu olamaz. Suçsuz ya da değil, kaçakçılık yaparken yakalandı; burada federal bir suçtan söz ediyoruz. Pasaportu ve vizesi sahteydi, yanında da saf eroin kaçırmak için kullandığı bir ceset vardı. Bana kalırsa bütün bunlar Danbury'de on yıl demek, tabii eğer talihi varsa. İçeri tıklılacağı kesin, başka türlü olamaz. Belki konuşacak, ama benim görüşüm, hiç niyeti yok. Seni avukatı olarak göreceği için, sana bir şeyler anlatabilir, ama polise hiçbir şey söylemeyecektir."

"Ya kızı?"

"Moskova'ya gönderilecek. Varsa, akrabalarına. En kötüsü, kendini devlete ait soğuk bir çocuk evinde bulur."

"İngilizce biliyor mu?"

DEA: Drug Enforcement Agency (Uyuşturucuyla Mücadele Ajansı), [ç.n.]

"Anne mi? Oldukça iyi konuşuyor, epey de akıllı biri, onun için bir tercümana ihtiyaç olacağını sanmam. Ama eğer istersen, birini bulabilirim."

Jennifer kafasını sallayıp, eşyalarını topladı.

Görüşme odasının kapısı büyük bir gürültüyle kapanınca, Jennifer tahta masanın ardından usulca kalkan genç kadına baktı. Yumuşak ve solgun teni, masum gözleriyle yirmi üçten çok daha küçük, olsa olsa on sekizinde gösteriyordu. Mavi yünlü elbisesi ucuz görünüşlü ve eskiydi, yer yer yamalanmıştı; ağlamaktan şişip kızarmış gözlerinin dışında, yüzünde insanı dehşete düşürecek bir umutsuzluk ifadesi vardı.

Jennifer genç kadına karşı ilkin bir sevgi hissetti, ne var ki Nadya Fedov'un daha birkaç saat önce kucığında içi eroinle dolu ölü bir bebek taşıdığını hatırlayınca, onu teselli etme isteği yok oluverdi. Jennifer kadının suçu ne derecede paylaştığını bilemiyor, ama her zamanki doğal iyimser tutumuyla tam bir suç ortağı olmamasını diliyordu. Elini uzattı. "Adım Jennifer March. Federal Savunma Bürosu için çalışıyorum ve sizin avukatlığınızı yapmakla görevlendirildim. Sana anlattıklarımı anlıyor musun Nadya?"

Genç kadın Jennifer'ın elini titreyerek sıktı. "Da. Sanırım anlıyorum. Evet. Bir avukatın gelip benimle konuşacağını söylemişlerdi."

"İyi misin?"

Jennifer kadıncağızın gözlerine yaş dolduğunu gördü. "Kızımı görmek istiyorum."

"Bunu belki daha sonra ayarlayabilirim, ama önce konuşmamız gerek. Otur Nadya."

Jennifer masanın altından bir iskemle çekti, kız da karşısına oturdu. "Size ödeyecek param yok."

"Federal Savunma Bürosu mahkeme giderlerini üstlenecek. Bu büro federal suçlarla suçlanıp, kendilerini temsil edecek avukat tutmaya parası olmayan insanları savunur. Bu ülkede, yasadışı

gelmiş bir göçmen de olsan, avukat tutacak paran yoksa, seni savunacak birini istemek hakkına sahipsin. Sana anlattıklarımı anlıyor musun Nadya?"

Genç kız sessizce başını salladı.

"Yanında önemli miktarda eroinle yakalandın. Bir de, bir ihtimalle kaçakçılıkta kullanılmak üzere öldürülmüş bir bebek cesediyle. Bunlar çok ciddi suçlamalar, onun için belki en iyisi bana basitçe gerçeği, baştan beri olanları anlatman."

Nadya Fedov konuşmak için ağzını açtı, sonra da, sanki kararım değiştirmiş gibi, sarsıldı.

Jennifer, "Bana güvenmek zorundasın Nadya" dedi. "Benim senin tarafında olduğuma inanmak zorundasın. Bunu lütfen anlamaya çalış. Şu sırada, federal bir suçlamayla karşı karşıyasın ve sana yardım edebilecek tek kişi benim. Ama sana yardım etmemden önce, bana her şeyi anlatman gerek."

Nadya Fedov dudagını ısırды, ardından gözlerini sildi. "Moskova'da bir gece kulübünde çalışıyorum. Üniversiteye gittim, ekonomi diplomam var ama Rusya'da hayat çok zor, bulabildiğim tek iş buydu. Kulübe ara sıra gelen iki adam vardı, hep bol para harcayan adamlar. Geldiklerinde hep beni seyredeler. Bir gün onlardan biri bana 'On bin dolar kazanmak ister miydin?' dedi. Ne yapacağımı sordum. O da New York'a bir şey götüreceğimi söyledi. Bana ve kızıma üzerinde Amerikan vizesi bulunan bir Rus pasaportu vereceklerdi. Ne götüreceğimi sorunca, önemli bir şey olduğunu söylediler. On bin dolar çok para, üstelik bir de Amerikan vizesiyle belki burada kalabilirim, Moskova'ya dönmek zorunda olmam. Onun için, 'Belki götürürüm' dedim."

Jennifer usulca, "Devam et" dedi.

"Birkaç gün sonra, adamlardan biri bir daha geldi. Giderken ölü bir bebek götüreceğimi söyledi."

Nadya Fedov'un sesi çatladı, yanaklarından aşağı yaşlar boşalmaya başladı. "Çocuk, pasaportuma işlenecekmiş. Cesedinin içinde de uyuşturucu olacakmış. Çok korktum ve adama çocuğu nereden bulacaklarını sordum, o da bunlara karışmamamı söyledi. Uyuşturucu kaçırmak için ölü bir bebek kullanılması fikri bile bana ürkünç gelmişti. O kadar... O kadar korkunçtu ki, adama bunu yapamayacağımı söyledim. Onlar da, eğer söylediklerini yapmazsam kızıma zarar vereceklerini, hatta öldüreceklerini söylediler. Ama eğer dediklerine uyarsam, paramı alacaktım ve bir zarar görmeyecektim. O zaman, dediklerini yapmaya karar verdim."

"New York'a vardığında ölü bebeği ne yapacaktın?"

"Geliş bölümünden çıktıktan sonra, biri havalimanının yakınındaki bir otelde beni bekleyecekti. Ben onları tanıımıyordum ama onlar beni biliyordu. Benden bebeği alacaklar ve paramı vereceklerdi.

Ondan sonra, bana verdikleri pasaport bende kalacak ve istediğim yere gitmekte özgür olacaktım."

Jennifer oturduğu iskemlede öne eğilip karşısındaki kadının yüzüne baktı. "Bana gerçeği anlatıyorsun değil mi Nadya?"

Nadya Fedov istavroz çıkardı. "Hayatım üzerine yemin ederim."

"Öyleyse JFK' de gümrükte neden uyuşturucu kaçırmaya zorlandığını söylemedin?"

"Çünkü o adamlar eğer polise bir şey anlatırsam beni ve kızımı bulacaklarını, bizi öldüreceklerini söylemişti."

"Adamların adı ne?"

Nadya Fedov omuz silkti. "Bilmiyorum. Hem üstelik bilseydim de söylemezdim."

"Neden? Korkuyor musun?"

"Evet, korkuyorum. Adam hapiste olup olmamamın fark etmeyeceğini, beni eninde sonunda bulup öldüreceklerini söyledi. Beni ve küçük kızımı." Nadya gözlerini sildi. "Bu adamlar çok... Çok acımasız. Kötü adamlar. İnsanların canını yakmaktan zevk alıyorlar. Dediklerinde ciddi olduklarını biliyorum. Yanımda iki çocukla birlikte uyuşturucu kaçakçısına benzemeyeceğim için yakalanmayacağımı, dediklerini yapmamın kolay olacağını söylediler. Ama eğer yakalanır da, polise onlar hakkında bir bilgi verirsem öleceğimi söylediler. Neye benzediklerini, beni karşılayana nasıl tanıyacağımı anlattılar."

"Adamın istediğini neden kabul ettin Nadya? Üstelik ağır bir suç olduğunu bilmene rağmen?"

Nadya Fedov bir an duraksadı, ardından dudagını ısırды. "Kızım için."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen Amerikalısın. Zengin bir ülkede yaşıyorsun. Yoksulluğun ne demek olduğunu bilmezsin. Parasız ve umutsuz olmanın ne demek olduğunu... İnsanın yoksulluk ve acıdan başka hayatı olmamasını bilemezsin. Kızımın yoksul yaşamasını, acı çekmesini istemedim. Rahat yaşamasını istiyordum. Burada, Amerika'da, güzel bir hayatı olmasını. Oysa onu bir daha göremeyeceğim."

Nadya Fedov yüzünü avuçlarına gömüp, hıçkırıklara boğuldu. Jennifer ayağa kalktı, masanın çevresinden dolaştı, kollarını genç kadının omuzlarına dolayıp öylece tuttu, teselli etmeye çalıştı, ama Nadya teselli edilir durumda değildi.

Mark Ryan onu koridorda bekliyordu. "Ee? Nasıl gitti?" "Kandırılmış Mark. Kullanmışlar onu." "Küçük insanlar hep kandırılır. Ensesi kalınlar çoğu kez bu işlerden sıyrılır. Daha başından, onun bir piyon olduğunu anlamıştım. Çoğu kez ya parayla kandırdıkları ya da tehdit ettikleri veya ikisi, küçük balıklan kullanırlar. Bana bir şeyler anlatacak mı sence?"

"Sanmam. Gerçekten korkmuş."

"Hiç şaşmadım. Ona bu işi veren her kimse, muhtemelen, eğer ağzını açarsa hapiste de olsa temizleyeceklerini söylemiştir." Ryan, Jennifer March'ın yüzüne bakınca, gözlerinin köşesinde gözyaşları tomurcuklandığını gördü. "Sen iyi misin? Rahatsız görünüyorsun."

"Geçer, merak etme. Ben sadece ölü bir bebeği, genç bir kadın ile küçük kızının yok olmuş hayatını düşünüyorum."

Ryan elini Jennifer'ın koluna koydu. "Hey, sakinleş. Birinci kural ne diyordu? Duygusal bir bağ yok diyordu."

"Ya kadıncağzın kızı? Onu görebilir miyim?"

"Elimden geleni yaparım."

"Söz mü?"

"Tabii."

"Teşekkürler Mark."

"Bırak şimdi, sen nasılsın?"

"İyi."

"Bobby nasıl?"

"Bobby iyi."

"Bir iki kere onu görmeye Cauldweii'e gittim. Birkaç ay oldu. Galiba bir ziyaret borcum var."

"Sevinir."

Ryan tereddüt ederek sordu: "Belki sırası değil ama bu hafta bir akşam yemeği için boş vaktin var mı?"

"Gerçekten özür dilerim Mark. Bu sıralar boğazıma kadar işe battım. Başka zaman olsa?"

Ryan kızardı, kaderine razı olmuşçasına gülümsedi. "Tabii, ne zaman istersen. Bir tavsiyede bulunayım mı? Eve git ve bu işi düşünmemeye çalış. Oradaki mavi elbiseli kadın her ikimiz adına yeteri kadar düşünecek."

Jennifer zemin kattaki kadınlar tuvaletine girip kendine çekidüzen vermeye çalıştı. Federal Savunma Bürosu'nun Brooklyn bölümüne katılmadan önce federal bir yargıcın yanında altı ay çalışmış, arada bir biraz önceki gibi korkunç öyküler dinlediye de, işini çok sevmişti. Üstelik şimdi, kendini genç kadınla özdeşleştirebiliyordu: darbe alıp sarsılmanın, hayatının kaba ve acımasız adamlar tarafından yıkılmasının ne demek olduğunu bilirdi. Hem de çok iyi bilirdi -hâlâ yaralarını taşıyor, acısından bir türlü kurtulamıyordu-, Nadya'nın neler hissettiğini tahmin edebilirdi.

Bütün sarsılmış, darbe yemiş müvekkillerinin neler hissettiğini tahmin edebilmesi, Jennifer'ı işinde başarılı kılan etkendi. Jennifer için yaptığı iş, bir günü doldurma gayretinin çok ötesindeydi.

Mesleğini yalnızca para kazanmak için yapmadığı kesindi. Ünlü hukuk şirketlerinde çalışan sınıf arkadaşlarının kazandığının dörtte birini kazanıyordu. Jennifer için bu dünyada haksızca suçlanan, ezilmiş insanlar önemliydi ve bir gün başarılı bir ceza avukatı olmaktan umudunu kesmemişti.

Aynadaki görüntüsüne baktı. Canlı, ilgi çekici bir yüzü vardı. Saçları koyu kahverengi, cildi yumuşak ve beyazdı. Büyük ve çekici ağzının, akıllıca bakan mavi gözlerinin yanı sıra, düzgün ve güzel yüz hatlarına sahipti. Gereken yerlerde yuvarlak dolgunluklarla bezenmiş vücudu ve düzgün bacaklarıyla çoğu erkeğe oldukça çekici görüldüğünün farkındaydı. Oysa onda kendinin bile hissettiği bir mesafeli duruş vardı. Bir bakıma bu mesafeli duruşun annesinin ölümünden beri giyindiği koruyucu bir zırh olduğunu biliyordu.

Birçok tanıdığı, genellikle jimnastik salonunun, eski üniversite arkadaşlarıyla kahve içmek ya da akşam yemeği yemenin çevresinde dönen sosyal bir hayatı vardı ama pek samimi olduğu arkadaşı yoktu. Bir odalı kiralık bir dairede oturuyor, beş yıllık mavi Ford'unu kullanıyordu. Yaşı otuza merdiven dayamışken hâlâ bekâr ve bağımsızdı, âşık olduğu kimse yoktu.

Kendi kendine, "Yoksa doğru dürüst bir adamla karşılaşmadım mı?" diye düşündü.

Oysa işin aslının bundan çok daha farklı olduğunu, eğer bir örnek gerekiyorsa, Mark Ryan'la ilişkisinin buna örnek oluşturduğunu biliyordu. Onu çocukluğundan, karşılıklı evlerde oturdukları dönemden beri tanıyordu ama o zamanki tanışıklıkları arada bir merhabalaşmaktan öteye gitmemişti. Mark genç kadından beş yaş daha büyüktü ve akşam yemeği davetini geri çevirmiş olmasına rağmen, Jennifer ondan çok hoşlanıyordu. Eşinden boşanmıştı, çekiciydi, işinde başarılıydı, espriliydi; en önemlisi de, sabırlı ve düşünceliydi. Yollarının yeniden karşılaşması, ancak Jennifer'ın yirmilerine yaklaştığı dönemde, yaklaşık üç yıl kadar önce, Jennifer hâlâ hukuk öğrencisiyken ve Mark Ryan da New York Polis Müdürlüğü'nün dedektiflerinden bir grupla polisin yöntemleri konusunda bir konferans vermek için Columbia Üniversitesi'nin Hukuk Fakültesi'ne gelmesiyle gerçekleşmişti. Daha sonra, üniversite kantininde birer kahve içerlerken, Jennifer onun karmakarışık bir boşanma sürecinin ortasında olduğunu öğrenmişti. Mark o dönemde biraz kırılmış, biraz sarsılmış, hatta biraz acı çekiyor gibi görünüyordu. Columbia'da karşılaştıkları o gün ikisinin de içinden en ufak bir yakınlık isteği geçmemiş olmasına rağmen, bir şekilde rahat bir arkadaşlık ilişkisi içine girmişlerdi. O arkadaşlık ondan sonraki yıl içinde derinleşmiş, ancak, ayda en az bir kez birlikte akşam yemeğine çıkmalarına, haftada mutlaka bir kez telefonda konuşmalarına rağmen, daha ileri gitmemişti: ne cinsel ilişki, ne yakınlık. Mark gerçek ve iyi bir arkadaştı, belki de Jennifer'ın en yakın arkadaşı; ondan hoşlanmasına, hatta onu çekici bulmasına karşın, bir erkekle ilişkiye girmekten korktuğunun farkındaydı.

Hatırlıyordu, yaklaşık iki ay önce gidip Spaglio's'ta akşam yemeği yemişler, ardından da Jennifer'ın dairesine döndüklerinde Mark genç kadını öpmüştü; Jennifer öpüşmekten, kendini bir erkeğe yakın hissetmekten aldığı zevke rağmen, öpücük biraz ağırlaşmış, Mark bluzunun düğmelerine uzandığında, paniğe kapılıp, durmasını istemişti.

Yeniden aynadaki aksine bakıp, "Belki bütün suç bende, yoksa frijid miyim?" diye geçirdi içinden. Ciddi bir arkadaşlığı bitireli iki yıl olmuştu. Mark'ın dışında, buluşma önerilerini kabul ettiği iki erkekle tesadüfî arkadaşlığı da aynı biçimde sonuçlanmıştı: adam Jennifer'la ilişkiye girmeye çalışmış, o da her türlü bahaneyi uydurup, ilerlememiş bir arkadaşlığı bitirmişti. İş cinselliğe gelip dayandığında, içinde bir şey tıkanıyordu.

Kendine karşı dürüst davranıyorsa, cinsel ilişkiden çoktan vazgeçmiş olurdu. Bazı şeyler içine öylesine derinlemesine işlemişti ki, terk edilmesi imkânsız bir âdet gibi olmuştu: bu sorunu ne telkinle, ne de terapiyle çözebilecekti. Terapistler yararsızdı. Çoğunun sanki hastalarından daha fazla takıntısı ya da sorunu vardı. Üstelik Jennifer da içindeki sorunun annesinin öldüğü gece yaşadığı travmayla ilişkili olduğunun bilincindeydi; o korkunç kâbusu asla unutamayacaktı. Dahası, bugün annesinin ölüm yıldönümüydü ve yalnız kalmak istemiyordu.

O öğleden sonra, Long Island'daki Calverton mezarlığı ıssız ve güneşliydi. Jennifer Ford'u park etti, elinde bir demet gülle annesinin mezarına yürüdü. Beyaz mermerin üzerindeki yazılar yüreğinde her zamanki gibi soğuk bir titreşim yarattı:

Paul March'ın sevgili eşi

Anna March'ın sevgi dolu anısına

RIP

Tam iki yıl önceydi ve annesinin ölümünün, babasının kayboluşunun kâbusunu yeniden yaşamadığı tek bir gün bile geçmemişti. Onları yanında istemediği tek bir dakika bile olmamıştı. Annesi ile babası onun için her şey demektir. Babası cömert ve iyi kalpli bir adamdı, annesi de bir kızın isteyebileceği her şeye sahipti: güzeldi, akıllıydı ve sevgi doluydu.

Mezar bakımlıydı; Jennifer da en az haftada bir kez mezara taze çiçek getirmeyi ihmal etmiyordu. İlkbahar güneşinin altında durup, mermer kapağa baktı. Oysa o basit ve beyaz taş öylesine çok şey gizliyor, o kadar az şey anlatıyordu ki. Annesi ile babasının geçmişlerinde hiçbir kitabenin asla anlatamayacağı kadar çok şey vardı.

Jennifer gülleri mezarın üzerine yerleştirdi, sonra geriledi, geçmişin üzerinden geçmesini bekleyip, her şeyi hatırladı...

Jennifer hayatının ilk yıllarında babasını pek göremedi. Babası sürekli olarak seyahatçiydi, iş için yurtdışındaydı: Paris, Londra, Zürih, Roma ya da adını bile duymadığı egzotik kentlerde, değişik ülkelerde. Jennifer babasını çok özliyordu.

Paul March yatırım bankacısıydı, koyu renk gözlü, sevecen bakışlı, uzun boylu ve zayıf, yakışıklı bir adam. Jennifer babasının güçlü kollarının onu kucaklayıp kaldırmasını, elini şöyle bir tuttuğunda ya da yüzüne bakıp gülümsediğinde hissettiği o güven duygusunu seviyordu. Babasının kokusuna,

deodorant ile sabun kokusuna kansen, daha sonra bir erkeğin kokusu olduğunu öğreneceği o kokuya bayılıyordu.

Jennifer on ikisindeyken, babası New York'ta Prime International Securities adlı küçük bir özel yatırım bankasına geçti. Her zamanki hırsıyla, meslek hayatını da bir basan öyküsü yapmakta kararlıydı. İşi gereği uzun saatler çalışmak, sürekli yolculukta olmak zorunda kaldığından da biricik kızına, gittiği her ilginç ve harika yerden bir kartpostal göndermeyi unutmazdı.

"Burası Paris, Jennifer. Nasıl, güzel değil mi?"

"Dün akşam, Trevi Çeşmesi'nin karşısında yemekteydim. Roma çok güzel bir şehir. Yarın İsviçre'ye uçup sana oradan da kart atacağım."

"Sana Londra'dan aldığım hediyeye bayılacaksın, biriciğim benim."

Annesiyle birlikte okuduktan sonra, Jennifer babasının gönderdiği bu kartpostalları paha biçilmez bir hazineymiş gibi saklardı. Kartları mukavvadan yapılmış eski ve yıpranmış bir ayakkabı kutusunda biriktirirdi; üzerlerindeki yazılar babasının evde bulunmadığı günleri, haftaları telafi etmese de, o resimli basit kartların üzerindeki kelimelerden babasının yanı başında olduğunu düşünür, bu güven duygusu, adamın yokluğunu bir nebze de olsa unuttururdu.

Jennifer küçücük bir çocukken bazen babasının çalışma odasına dalar, kendini orada babasına daha yakın hissettiğinden onun koltuğuna tırmanır otururdu. Elinde babasına ait bir şey, bir kazak, bir gömlek ya da bir terlik teki gezdirerek saatler boyunca orada kalır, o renkli ve egzotik kartları karıştırırken, babasının dönüşünü özlemler beklerdi. Sonunda beklenen gün gelir, evin yanındaki garaj yolunda birden babasını görürdü. Babası neşe içinde, Jennifer'ın koşarak gelmesini beklerken, kollarını açardı. Her seferinde kızına hediyeler getirirdi: İsviçre'den çikolata, Fransa'dan bez bebek, İtalya'dan renkli tahtadan yapılmış bir kukla. Oysa Jennifer'ın babasının kollarındayken yaşadığı sıcak güven duygusu bütün o armağanlardan daha değerliydi.

Paul March'ın başarılı olan büyüdükçe, ailece Long Beach'e, rıhtımı olan bir malikânenin ortasında elden geçirilmiş harika bir ahşap eve taşındılar. Çok zenginleşmiş olmalarına, Jennifer'ın çocukluğunun rahat geçmesine rağmen, anne ve babasının hayatı basitti. Jennifer doğduğunda bir hukuk şirketinde sekreter olarak çalışan annesi, kızıyla meşgul olabilmek için işini bırakmıştı. Jennifer annesini çok seviyordu. Çıkkı elmacıkkemikleri ve yumuşak saçlarıyla çok güzel bir yüzü vardı. Sıcak, düşünceli ve heyecanlı bir insan olarak anneliğe çabuk alışmış, kocasıyla birlikte kız için hiçbir fedakârlıktan kaçınmamıştı.

Jennifer annesinin yaptığı ve onu daha da fazla sevmesine neden olan küçük şeyleri hiç unutmadı. Tıpkı her yağmur yağdığında kurabiye pişirme alışkanlığı gibi. Ve arada bir, gelip onu okuldan alması, ardından da o tadına doyum olmaz gezilere çıkarması: örneğin önce Manhattan'daki Doğa Tarihi Müzesi'ne gitmeleri, ardından da Central Park'ta tekerlekli paten yapmaları. Daha sonraları, Jennifer çocukluğun ve gençliğin çeşitli sorunlarıyla karşı karşıya kaldığında, annesinin sevgisi onun için hep güven kaynağı olacaktı. Annesini derinden sevmesine rağmen, Jennifer kendini babasına daha yakın hissediyordu. Belki de sık sık uzaklarda olduğundan, gizemli bir yanı vardı; bu gizem de kızının ona daha düşkün olmasına yol açıyordu.

Sürekli olarak evden uzak olmasına rağmen, Paul March eşi ve kızıyla vakit geçirmek üzere dolu programından fedakârlık yapmaktan da geri kalmıyordu. Bazen Jennifer'ın annesi de kocasının bir yurtdışı seyahatine katılınca Jennifer da bir dadiya emanet edilirdi, sonra da bunu telafi etmek için birlikte uzun yaz tatillerine çıkarlardı. Amerika içinde ve Meksika'da seyahatler yaptılar, hatta Avrupa'ya bile gidip, Jennifer'a babasının gönderdiği kartpostallardaki harika yerleri gösterdiler: Roma, Zürich, Londra, Paris.

Bir yaz sabahı, annesi ve babasıyla birlikte Paris'in kaldırım taşı döşeli sokaklarında yürümelerini, o harika kentin kulak çınlatıcı seslerini, manzaralarını ve kokularını hep hatırlayacaktı; akşamüstü ise Seine Nehri üzerinde bir tekne gezintisi yaptıktan ve harika bir şatonun parkını dolaştıktan sonra, otele dönmüşler, yorgunluktan bitkin düşen Jennifer da babasının kucağında uyuyakalmıştı. Çocukluğundan aklında kalan en büyük keyif annesi ile babasının yanında uyumak, kendini sıcak ve rahat, sevilir ve istenir hissetmektir.

On üçüne gelip de, kardeşi Robert doğunca, artık ailenin tek çekim merkezi olmadığı düşüncesine alışması gerekti. Jennifer fazla üzülmedi; kafasının tepesinde bir tutam kıvrıkcık ve saçlı olan Bobby sürekli olarak gülümseyip keyifli sesler çıkaran, ablasının onu kucağına alıp oynamasından çok hoşlanan iyi huylu bir bebektir. Jennifer'ın dayanmak zorunda kaldığı tek güvensizlik, babasının Bobby'yi kucağına alıp, tıpkı bir zamanlar kızını tuttuğu gibi, kollarında taşıdığı anlardı. Bobby'ye

bayılıyor görünmesi, Jennifer'ın yoğun bir kıskançlık duymasına neden oldu; ta ki annesi küçük kardeşinin bunca yıllık ikinci çocuk isteğinden sonra gelen mucizevî bir bebek olduğunu, her babanın bir oğul istediğini, ancak bunun babasının Jennifer'ı daha az sevdiği anlamına gelmediğini açıklayana kadar. Babasının sevgisinden bir bölümünü sonsuza dek yitirdiğini hissediyor olmasına rağmen, katlanmak zorunda kaldığı bir şeydi bu.

Oysa büyüdükçe, aile içinde son derecede önemli başka bir eksiklik olduğunun bilincine varacaktı. Zamanla, babasının geçmişiyile ilgili herhangi bir aile fotoğrafı olmadığını fark etti. Annesinin arada bir ziyarete gelen yakınları, teyzeleri, amcaları, kuzenleri vardı ama babasının tek bir akrabası yoktu. Üstelik babası, tıpkı işinden bahsetmekten fazla hoşlanmadığı gibi, akrabaları hakkında da hiç konuşmazdı. Sanki geçmişiy olmayan bir adamdı.

Oysa Jennifer babasının bir geçmişiy sahip olduğunu öğrenecek, bu bilgiye korkunç bir sır sayesinde ulaşacaktı.

Tavan arasında sandığı bulduğu gün, babası yine bir iş seyahati için Avrupa'daydı. Jennifer on dördüne gelmiş, oldukça çekici bir kadın olacağını işaretlerini vermeye başlamıştı; bacakları daha şimdiden uzamış, dişlerindeki teller ve değişime uğrayan vücudu kendini çirkin görmesine, aynaya bakıp kendinden nefret etmesine neden olmasına rağmen, bazı olumlu değişiklikler de hissetmişti. O gün için önemli bir işiy olan annesi, Jennifer'ı evde yalnız bırakmışiy. Jennifer'ın canı sıkıldı, genellikle pek ender uğradığı tavan arasına çıkmaya karar verdi. Bir köşede, eski moda ve büyük bir ahşap sandık vardı. Üzerinde kocaman bir kilit görünüyordu ama Jennifer babasının çalışma odasındaki anahtar destesini hatırladı. Sandığın içinde neler olduğunu merak ederek, aşağıya, babasının çalışma odasına gidip, anahtar destesini buldu. Anahtarlardan biri kilide uydu. Sandığı açtığında, içinde kâğıt dolu bir dosyayla karşılaştı.

Önce, bu kâğıtların babasının eski iş belgeleri olduğunu sandı, oysa dosyayı biraz daha karıştırınca, elindekilerin tümüyle farklı bir şeyler olduğunu anladı. Yıllar sonra bunların adlı ifade kopyalan, tek bir insanın kurbanlarının polise verdikleri ifadeler olduğunu anlayacaktı.

"Joseph Delgado hayatımı mahvetti... Oğlumu katletti..."

"Joseph Delgado şirketimi çaldı... O, affedilmeyecek bir hırsızdır..."

"Joseph Delgado cinayetleri nedeniyle idamı hak etmiş bir katildir..."

"Joseph Delgado hayatının sonuna kadar parmaklıklar arkasına kapatılması gerekli, tehlikeli bir gençtir..."

Hepsi ifade sayfalarıydı.

Peki, Joseph Delgado kimdi?

Sandıktaki kâğıtların arasında, cinayet mahalli fotoğrafına benzer, siyah-beyaz bir resim vardı. Leş gibi bir aralıktta öldürülmüş, göğsünde saplanmış bir bıçak olan, yüzü ölümlle kasılmış bir adamın korkunç fotoğrafı. Öylesine dehşet verici bir resimdi ki, Jennifer daha fazla bakamadı.

Sandığı kapatmak üzereyken, kâğıtlar arasında başka bir fotoğraf daha gördü. Fotoğrafı alıp bakınca, şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Üzerinde cezaevi giysisi olan, koyu renk saçlı bir adamın resmiydi elindeki. Biri tükenmez kalemle fotoğrafın altına bir isim yazmışiy: Joseph Delgado. Fotoğraftaki yüz insanı allak bullak edecek kadar tanıdıktı.

Babasının yüzü. www.cizgiliforum.com mehmetalper

Buldukları, Jennifer'ı dehşete düşürdü. Delgado'nun kötü bir adam olduğu apaçıktı. Oysa babası kötü biri değildi. Ne yapacağını bilemez haldeydi. Babası iş seyahatinden döndüğü gün, gidip sordu:

"Joseph Delgado kim?"

Paul March'ın yüzü birden bembeyaz oldu. "O... O adı sen nereden biliyorsun?"

Jennifer tavan arasındaki sandığı açtığını itiraf etti. "Fo... Fotoğraftaki adam sana benziyordu baba."

Babasını ilk kez kızgın görüyordu, üstelik gözlerinde tuhaf, ürkütücü bir bakış vardı. Jennifer'ın yüzünü tokatladı. Şoktan öylesine sersemlemişiy ki, tepki göstermekte gecikti; daha çılgılık atmaya fırsat bile bulamadan, babası odadan çıkıp gitmişiy bile. Sonra ağladı, vücudu hıçkırıklarla sarsıldı ve annesinin gelip kızını sakinleştirmesi gerekti. "Neden... Babam neden böylesine öfkeleniy anne? Bana neden vurdu?"

"Babanın eşyasını karıştırmakla yanlış yaptın Jennifer" dedi annesi sakince. "Bir daha babanın geçmişiyini asla merak etmemelisin."

"Ama ben sadece..." 11 Asla, Jennifer."

Jennifer'ın tekrar tavan arasına çıkıp, babasının geçmişiyini merak etmesi için yıllar geçmesi gerekti. Üstelik bu tamamen bir rastlantı sonucunda oldu ama karşılaşacağı gerçek çok daha sarsıcı olacaktı.

O dönemde, yirmilerinde yetişkin bir kadındı. Sanat konusunda üniversite diploması aldıktan ve Manhattan'daki bir sanat galerisinde dolu dolu çalışarak iki yıl geçirdikten sonra, yirmi dört yaşındayken sonunda hukuk okumaya karar vermişti. New York Üniversitesinden bir burs kazandı, bunalmaya kadar çok çalışmak zorunda kalmasına rağmen, hukukçu olmaya karar vermesinin babasını gururlandırdığını hissediyordu.

Babası Prime'dan ayrılmamış, giderek daha da varlıklı olmuştu. Daha bir yıl önce, şirket yabancı bir yatırımcı tarafından satın alınca, babası da en önemli müşterilerden sorumlu başkan yardımcılığı görevine terfi etmişti. Şimdiye dek hiç kazanmadığı kadar çok kazanıyor, daha çok sorumluluk üstleniyordu ama mesafeli ve gergindi, kendinden memnun değildi; Jennifer bütün bunların nedenini anlayamıyordu.

Bir gün, babasının bürosunun önünden geçti. Büronun tavandan yere açılan pencereleri bahçeye ve taraçaya bakıyor, onların da ötesinde deniz ve babasının Bobby'yi sık sık yürüyüşe çıkardığı rıhtım görülüyordu. Yaz gelince ikisi birlikte saatlerce iskelede oturur, güneş batana dek çene çalıp, balık tutarlardı. Oysa o gün babasını taraçada en sevdiği koltukta oturmuş ve yüzünü iki elinin arasına gömmüş olarak bulmuştu. Kafasını kaldırdığında, boş gözlerle denize baktı; Jennifer babasını hiç bugünkü kadar derinden sarsılmış, yüzünü hiç böylesine bir korku maskesi gibi görmediğini düşündü.

Çalışma odasından geçip, babasının yanına doğru yürürken, elma ağacından yapılmış çalışma masasının üzerinde, gri renkli metal bir kutu gördü. Kutunun kapağı açıktı, içinin boş olmasına rağmen, hemen yanında kâğıtları sarı bir bloknot ve siyah plastikten bir disket vardı. Bir an durakladı, not defterinin üzerindeki "Örümcek Ağı" kelimelerine, onların altında da babasının el yazısıyla yazılmış, okunaksız cümlelere bir göz attı.

Babası birden onun farkına vardı, hızla koltuğundan kalkıp, çalışma odasına daldı. "Yoksa kâğıtlarımı mı okuyordun, Jennifer?"

"Hayır, ben... Ben sadece gelip, nasıl olduğunu soracaktım baba."

Babası bloknot ile disketi alıp, metal kutunun içine yerleştirdi. Sesi alışılmamış biçimde sertti.

"Bunlar seni ilgilendirmeyen özel belgeler."

"Ama ben sadece..."

"Bir daha bunu asla yapma ve burnunu seni ilgilendirmeyen işlere sakın sokma."

Cüzdanından gümüş bir anahtar çıkarıp, kutuyu kilitleti. Yüzü öfkeden, Jennifer'ın on dört yaşındayken tavan arasındaki fotoğrafı sorduğu günkü gibi, kıpkırmızıydı. Oysa şimdi yetişkin bir insandı ama babası ona hâlâ çocuk muamelesi yapıyordu. Bunu kabullenemedi. "Her... Her şey yolunda mı baba? Rahatsız görünüyorsun."

Babası gümüş anahtarı yeniden cüzdanına yerleştirip, Jennifer'ı kapıya götürdü. "Senin için bir sakıncası yoksa biraz kafamı dinlemek istiyorum. Yapacak dünya kadar işim var."

"Baba, ben sadece..."

"Bunu başka zaman konuşuruz. Şimdi lütfen git Jennifer." Babası onu çalışma odasından çıkarırken, kapıyı arkasından kilitlemeden önceki son sözleri "Ve sakın bir daha seni ilgilendirmeyen konulara burnunu sokma" oldu.

"Ama ben gerçekten..."

"Burnunu sokma, Jennifer."

Bir daha burnunu sokamayacaktı. Bir ay sonra annesi vahşice öldürülmüş, babası kaybolmuştu.

O geceyi hep hatırlayacaktı. Babasının iş için İsviçre'ye uçtuğu o gün, annesi hafta sonunu yanında geçirmesini önermiş, Jennifer de memnunlukla kabul etmişti. Jennifer'ın hafta arasında Manhattan'da başka bir hukuk öğrencisi kızla paylaştığı tek odalı minik daire gerçekten iç karartıcı ve sıkıştıktı; dahası, kendi odasında uyumanın ve annesinin açılığının keyfini çıkarmanın zevkini reddedemezdi.

Ancak o gece, akşam yemeğinden sonra uyumak için odasına çıktığında, pencerenin öte yanında zincirlerinden boşanmış korkunç bir fırtına, camlarda çakan şimşekler, eve saldıran vahşi bir rüzgâr, sel gibi inen bir yağmur vardı. Onu uyandıran, gürültüydü kuşkusuz, ancak gözlerini açtığında dehşet içinde ve birden, fırtınanın korkunç gürültüsünün yanı sıra bir başka gürültü duyduğunu düşündü: evde birinin varlığının.

Jennifer tedirgin olup, başucu masasındaki ışığı yakmak istedi. Lamba yanmadı. Fırtınadan elektrik hatlarının zarar gördüğünü düşündü. Yatağından kalktı, bornozunu giyip, odasının kapısını açtı.

Annesi ile babasının odası koridorun uçundaydı, hemen yanlarında da Bobby'ninki. Koridora çıktığı

anda hissettiği dondurucu havadan ürperdi. Merdiven başındaki düğmeleri denedi. Yine elektrik yoktu. Sahanlığın ucundaki pencerenin açık olduğunu, perdelerin şiddetli rüzgârın etkisiyle havalanıp indiklerini gördü. Pencere genellikle kapalı olanlardandı. "Pencereyi rüzgâr açmış olmalı" diye düşündü. Jennifer camı kapatmaya gittiğinde güçlü bir hava akımı onu neredeyse yere savuracaktı. Sonunda, camı kapatmayı başardığında, koridordaki ışıklar bir an titreşti, sonra söndü. Jennifer korkuyla seslendi: "Anne!"

Cevap gelmedi. Annesi ile babasının odalarının kapısını açıp, içeriye girdi. Oda sessizdi ve Jennifer büyük bir dehşete kapıldı. Annesi neden cevap vermiyordu? Tavandaki lamba bir ya da iki saniye boyunca yanıp söndü, ardından da yağmurun kırbaçladığı pencerenin ötesinde bir şimşek çaktı. Mavi elektrik ışığının aydınlığında, odanın altüst olduğunu gördü. Çekmeceler yerlere boşaltılmış, elbiseler sağa sola fırlatılmıştı. Beyaz halıda ve duvarlarda kan lekeleri vardı.

Dehşetle donup kaldı. Yeni bir şimşek odayı aydınlatırken, patlayan gök gürültüsü Jennifer'ı olduğu yerde sıçrattı; cesetleri de o anda gördü. Annesi yatağın üzerine uzanmıştı, göğsünde korkunç yaralar, çarşaflarda da korkunç lekeler. Bobby yatağın kenarında, kıvrılmış vücuduyla yerde yatıyor, boynundaki kurşun yarısından kan sızıyordu.

Jennifer çok kısa bir an korkunç bir kâbus gördüğünü sandı ama gözlerini kırıştırtıp önündeki korkunç sahneye yeniden bakınca, düşte olmadığını anladı.

Haykırmak üzereyken, bir el ağzını kapadı...

Ağzını kapatan bir erkekti, üstelik son derecede güçlü biri. Jennifer dehşet içinde debelenirken, adam onu sahanlıktan sürükleyerek odasına götürdü. Genç kız direnmeye çalışınca da adam suratına bir yumruk patlattı, yere devrilmesini fırsat bilip ağzına bir tıkaç bağlayıverdi. Jennifer başucu lambasının gidip gelen ışığında adamın yüzüne baktı.

Adamın yüzü yoktu. Kafasında, yarıklarından kötülük, acımasızlık dolu gözleri ile ağzının görüldüğü siyah bir kayak maskesiyle, gerçekten ürkütücü biriydi. Bir elinde, üzeri kanlı bir kasap bıçağı tutuyordu. "Sakin dur orospu" dedi kısık sesle. "Sakin durursan, canın acımaz."

Adam bıçağı başucu masasının üzerine bıraktı. Jennifer adamın kemerine takılmış tabancayı gördü. Korkuyla kasılırken tıkaca rağmen bağırmağa çalıştı, bornozu karnının üzerinde toplandı. Birden, teninin üzerinde bir el hissetti. "Sakin ol, yoksa gırtlığımı keserim."

Jennifer donmuş gibiydi, adam bacaklarını açması için zorlarken hıçkırıklara boğuldu. Hayatında hiç duyumsamadığı bir korkuya kapılmıştı, kıpırdamaya bile cesaret edemiyordu. Dışarıda fırtına ortalığı kasıp kavururken, başucu lambası yine yanıp söndü, Jennifer masanın üzerindeki kanlı bıçağı baktı, annesinin kanını görmek onu çılgına döndürmüştü. Bütün gücünü toplayarak bıçağı doğru uzandı ve alıp adamın ensesine sapladı.

Adam olduğu yerde sıçradı, maskenin ardındaki gözlerini çılgınca açtı, ardından da eliyle bıçağı çekip çıkardı. Jennifer adamı itme fırsatını kaçırmadı, yataktan fırlayıp, oda kapısına koştu.

Merdivenlerden aşağı, ana kapıdan dışarıya, fırtınanın gözüne doğru koşarken, ağzındaki tıkaçı kopardı. Yağmur vücudunu kırbaçlıyor, gök ışıklarla pathyordu; genç kadın soluk soluğa koşarken hıçkırıklarını tutamıyordu.

"Ah Tanrım... Ah Tanrım, bana yardım et!"

En yakın komşunun evi sokağın karşısında, altmış yetmiş metre ötedeydi. Bardaktan boşanırcasına yağın yağmurun altında, beyaz kapıyı belli belirsiz görebiliyordu. Arkasına dönüp, maskeli adamın bir elinde bıçağı, diğeriyle yarasını tutarak peşinden geldiğini görünce, yüreği duracak gibi oldu.

"Ah Tanrım... Hayır!"

Kapıya kırk metre.

Otuz.

Geceliği bacaklarına dolanıyor, hızını kesiyordu.

Yirmi metre.

Yağmur gözlerini acıtıyor, arkasında ayak sesleri duyuyordu ama dönüp bakmaya cesaret edemiyordu.

Beni öldürecek!

On.

Jennifer veranda basamaklarını uçarcasına tırmandı.

Kapıyı yumruklayıp haykırdı:

"Lütfen yardım edin! Biri bana lütfen yardım etsin! Beni öldürecek... Yalvarırım!"

Sonra bütün hisleri boşalır gibi olup, bayıldı.

Kendine geldiğinde, bir odada yalnız basma, bir hastane yatağında yatıyordu. Biri camları açık bırakmıştı, perdeler hafif rüzgârda dalgalanıyordu. Odaya bir adam girdi. Ellilerinin sonuna merdiven dayamış, seçkin görünüşlü, gümüş saçlı ve yakışıklı biri; bu kusursuz görüntüyü bozan tek şey, yürürken belli belirsiz aksamasıydı. Adam kapıyı kapatmadan önce, Jennifer dışarıda, kapının hemen yanında nöbet tutan üniformalı polis memurunu gördü. Adam sakince, "Kendini nasıl hissediyorsun Jennifer?" diye sordu.

Genç kız hâlâ şokun etkisinde, titriyordu. "Bil... Bilmem."

"Jennifer, ne söyleyeceğimi bilemiyorum." Adamın derinden sarsıldığı belliydi; kelimeleri bulamıyordu ve gözünde yaşlar vardı.

"Adım Jack Kelso. Babanın arkadaşlarından biriyim. Belki adımı duymuşsundur?"

"Hayır... Hiç duymadım. İş arkadaşı mısınız?"

"Hayır, ama iyi arkadaşız ve buraya böylesi güç bir anında geldiğim için özür dilerim ama olanları duyar duymaz, gelmem gerektiğini düşündüm. Annem... Her zaman harika ve benzersiz bir insandı."

Jennifer fısıldar gibi sordu: "Annem öldü, değil mi?"

Kelso başıyla onayladı. "Evet Jennifer. Öldü."

"Ya Bobby?"

Kelso içini çekti, yüzü karmakarışık. "Bobby yaşıyor. Schneider Hastanesi'nde acil bölümde."

"iyi mi? Bobby iyi mi?"

Kelso kafasında söyleyip söylememeyi tartarak tereddüt etti. "Bobby iyi, yaşayacak. Ama kurşun omuriliğini parçalayıp beynine hasar vermiş. Yürümekte, hatta belki konuşmakta zorlanacağını söylediler, ama... Yaşayacak Jennifer."

"Aman Tanrım!"

"Bana bak. Yaşıyor Jennifer. Şimdilik önemli olan da bu."

O perişan haliyle bile sormayı düşünebildiği tek bir soru vardı:

"Neden? Biri neden gelip annemi öldürür, Bobby'yi neden vurur?"

Kelso kafasını salladı. "Bilmiyorum Jennifer. Belki bu konuda sen polise yardımcı olursun. Bobby şimdilik konuşmuyor. Çok sarsılmış. Belki de olanları hiç hatırlamayacak. Özellikle böylesine sarsıcı bir olayın genç kurbanlarında sıkça görülen bir durumdur bu. Ancak polis eve zorla giren her kimse, annenin mücevherlerini çalmış olabileceğini düşünüyor. Onlara göre annen uyanmış ve katili suçüstü yakalamış olabilir; Bobby de müdahaleye kalkışınca, olanlar oldu."

"O... O adam. Beni de öldürmek istedi."

Kelso başını salladı, yatıştırmak istiyormuş gibi, Jennifer'ın elini tuttu. "Sakin endişelenme, bir daha gelmeyecek. Polis seni koruma altına aldı, onun için günün yirmi dört saati boyunca kapının dışında bir nöbetçi olacak. Onlara söyleyeceğin ve bu korkunç cinayeti açıklayacak bir şey var mı?"

Jennifer kafasını salladı. Daha sonra polise bütün hatırladıklarını anlatacaktı ama şimdilik kafası son derecede karışık.

"Eve... Eve dönmek istiyorum." İşte o sırada artık bir evi olmadığını, bütün olanlardan sonra oraya ev diyemeyeceğini anladı.

"Kendini yeterince toplar toplamaz, söz veriyorum, seni buradan çıkaracağız."

"Baba... Babamı istiyorum. Ne zaman dönecek?"

"Yakında. Eminim, yakında burada olur."

Kelso'nun gözündeki hareketlenmeden, yalan söylediğini anladı ve "Babama ne oldu?" diye sordu.

"Nasıl oldu da telefon etmedi? Annemin başına gelenden haberi var mı?"

Kelso ayaklandı. Rahatsız görünüyordu. "Polis hâlâ onu bulmaya çalışıyor Jennifer."

"Babam İsviçre'de, Zürih'te."

"Evet, biliyorum." Kelso gitmeye davrandı. "İyileşmen gerek. Onun için, dinlenmeye çalış. Yine konuşuruz."

Jennifer, "Yolunda gitmeyen bir şey var, öyle değil mi?" dedi.

"Babamın başı dertte. Nedir?"

Kelso kafasını salladı. "Bilmiyorum, Jennifer."

"Ne demek istiyorsunuz?"

Kelso iç geçirdi. "Dediklerine bakılırsa, İsviçre polisi Zürih'te ne kadar otel varsa aramış, babamı bulamamışlar. Şu anda, İsviçre'ye gelip gelmediğini bile bilmiyorlar, nerede bulacakları konusunda da bir fikirleri yok. İnterpol'ün onu bulmak için ne gerekiyorsa yaptığını söylediler."

"Ne diyorsunuz siz?"

"Kayboldu Jennifer. Baban kelimenin tam anlamıyla kayboldu."

Kelso gittikten sonra, Jennifer boş gözlerle duvara bakındı. Hayatta olup olmamasının pek önemi yok gibiydi. Düşünebildiği tek şey annesinin öldüğü, kardeşinin bir daha yürüyemeyip konuşamayacağı ve babasının kayıp olduğuydu. Beynine dolan üzüntüden eriyecek gibi oldu. Katilin elinde yaşadıkları korkunçtu, vücudunu sonradan muayene eden polis doktorunun yaptıkları da travmasını daha da yoğunlaştırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Ne var ki annesinin kaybı, Bobby'ye yapılan vahşet ve babasının kaybolmasıyla ilgili hissettikleri yanında, kendi acısı hiçbir şeydi.

Birden kendini korkunç derecede yalnız hissetti; kaygısını hiçbir şey yatıştırılamazdı. Bir daha annesinin sesini hiç duyamayacak, onu hiç göremeyecekti. Bir süre sonra odaya doktor ile hemşire girdi. Jennifer'a bir bardak suyun yanında yeşil uyku hapları verdiler, az sonra damarlarında ilacın uyuşturucu etkisini duydu.

Eşyasını almak ve Long Beach'teki evi kapatmak üzere gittiğinde, yanında bir dedektif de gelmişti. Cinayetten altı hafta sonra olmasına rağmen, kendini hâlâ savunmasız hissediyordu. Babasının nerede olduğu konusunda hâlâ en ufak bir haber yoktu ve polis İnterpol'ün Paul March'ı ne Zürih'te, ne başka bir yerde bulabildiğini bildirmişti. Kelso'nun dediği gibi, babası tam anlamıyla kaybolmuştu. Dedektife eşyalarını ayırırken yalnız olmak istediğini söyledi. Dahası, annesi ve babasıyla ilgili olup, almak istediği özel eşyalar da vardı. "Özür dilerim küçükhanım, ama yanınızda kalsam çok daha iyi olur. Hâlâ sarsılmış görünüyorsunuz."

Adama kızgınca baktı. "Burası benim evim. Lütfen dediğimi yapın."

Dedektif kızın gözündeki inatçı bakışı gördü, kızı daha fazla üzmemek için, istemeden de olsa razı oldu. "Ön tarafta, arabanın içinde olacağım. Bir şeye ihtiyacınız olursa, çağırırız."

Adam gidince, odalarda amaçsız bir şekilde dolaşmaya başladı. Bir zamanlar olabildiğince mutluluk dolu olan bu odalar şimdi artık terk edilmiş ve soğuk görünüyordu. Buralarda korkunç şeyler geçmişti ve bu ev bir daha asla onun evi olamayacaktı, en azından hayatında babası yokken. Annesi ile babasının yatak odasına girmeye cesaret edemedi; bu kadarı fazla olurdu. Maskeli adam belki geri gelmemişti ama her gece Jennifer'ın kâbuslarında yaşıyordu.

Babasının çalışma odasındaki koltuğuna oturup, çocukluğu boyunca ona gönderdiği tüm kartpostallara baktı. Yeniden ağlamak istiyordu ama tüm gözyaşlarını tüketmişti. Çekmecelerden çoğunun karıştırılıp yarı açık bırakıldığını fark etti; sanki ev yeni aranmış gibi, üst kattaki yatak odaları da karmakarışıktı ama bunun polisin işi olduğunu düşündü. Yüksek pencereleri açıp rıhtıma ve kayıkhaneye baktı, denizin yumuşak mırıltısını dinledi. Babası son günlerde kendine küçük bir armağan almış, balık tutmak için kullandığı küçük ve ucuz bir deniz motoru edinmişti. O motor şimdi örümcek ağlarıyla kaplı, kayıkhanede pinekliyordu.

Babasının viskisinden bir kadeh doldurup, sigaralarından birini yaktı. Annesi ile babası yaptıklarını hoş görmezdi ama şimdi artık hoş görecekti ya da görmeyecek kimsesi yoktu; üstelik ne yaptığı da hiç önemli değildi. Elinde bardağıyla ahşap iskeleye doğru yürüdü ve ucuna, kayıkhaneye yakın bölümüne oturdu.

Deniz çekilmişti, demir merdivenin yanından sarkıtığı ayakları ıslak kumun üzerinde sallanıyordu. İlkbahar öğleden sonrasının havası hâlâ serindi ve dondurucu bir okyanus rüzgârı açtıktaki tepesi beyaz dalgaları kırbaçlıyordu. Tahta kaldırım, babasının kafasını dinlemek için geldiği, sevdiği yerdi. Bazı yaz geceleri, Jennifer odasında yatarken, tahta kaldırım üzerinde gidip gelen, aklındaki bir sorunu çözmeye çalışan babasının boş ayak seslerini duyardı. Ve Jennifer büyüyüp genç bir kız olduğunda, babası ve Bobby'yle birlikte iskelenin ucuna oturup ayaklarını sallandırır, babası da yıldızları gösterirdi: "Şu yıldızı görüyor musunuz Jennifer, Bobby? Onun adı Sirius. Şuradaki de Kapella."

Sonra annesi mutfaktan seslenir, babası da eve doğru yürürdü; ama gitmeden önce mutlaka Jennifer'a göz kırıp, "Hemen dönerim tatlım. Küçük kardeşine dikkat et" dedikten sonra. Gözlerini yumup ağlamaya başladı: o ayak seslerini bir daha asla duymayacaktı. Babasının sesini, onun varlığını özlüyordu.

Onunla ilgili her şeyi özlüyordu. Hepsinden de önemlisi, bu sırada yanında olmasına ihtiyacı vardı. Oysa babası yanında değildi. Ve bütün o zaman zarfında kafasında hep aynı soru dönüp durdu: neden? Annesi neden öldürülmüş, Bobby neden ölüme terk edilmişti? Babası neden kaybolmuştu? Nereye gitmişti? www.cizgiliforum.com

Hiçbir şey anlayamıyordu. Kelso polisin neden olarak, hırsızlığın üzerinde durduğunu söylemişti: annesinin odasından kaybolmuş birkaç değersiz takı, hırsızlığı düşündürüyordu ama cinayetten

günler sonra Jennifer'ı hastane odasında bu kez Cinayet Ma-sası'ndan iki dedektif ziyaret etti. Bir kez daha hikâyeyi baştan sona dinlemek, babasının son günlerde depresyon geçirip geçirmediğini, ilaç alıp almadığını, hatta annesini dövüp dövmediğini öğrenmek istediler.

Dedektiflerin bütün sorularına "hayır" cevabı verdi. Daha sonra, dedektiflerin odanın hemen dışında, koridorda konuşmalarını duyunca, kusacak gibi oldu. Babasından sanki sorumlu olan oymuş, daha önce cinayetler işlemiş ya da işlemesi için adam tutmuş gibi bahsediyorlardı. Oysa Jennifer duyduklarının hiçbirine inanamazdı, bir an için bile olsa, inanamazdı. Babası kızının ırzına geçip onu öldürmeye kalkamaz, Bobby'yi vurup karısını öldüremez ya da böylesi korkunçluklar yapması için birini tutamazdı. Bunları düşünmek bile tiksindiriciydi.

Çalışma odasına dönüp, babasının çekmecelerini amaçsızca açmaya başladı: çekmecelerde destelerle boş beyaz kâğıt, tomarla fatura vardı ama içinde sarı bloknot olan metal kutudan eser yoktu. Kutuyu hiçbir yerde bulamazken, küçüklüğünde tavan arasında sandığı bulduktan sonra, Joseph Delgado'nun adını telaffuz ettiğinde babasının ne kadar öfkeli olduğunu hatırladı. Kafası karmakarışıklı. Bu dedikleri gerçekten de olmuş muydu? O kadar zaman önceydi ki. Yoksa bütün bunlar düşünün bir oyunu muydu?

Sigara başını döndürmüştü. Viski de kusmak isteği vermiş, sorularla dolu anılan düşünmesi yaşadığı acıları tazelemişti. Banyoya giderek soğuk bir duş aldı, buz gibi suyun bedenini soğutmasını istedi. Yeniden giyinip eşyasını ve kendisi ile ailesine ait bütün fotoğrafları topladıktan sonra babasının çalışma odasına döndüğünde, raflardan birinde anahtar destesini gördü. Elini tereddütle uzatarak anahtarları aldı ve tavan arasına çıkan merdivenleri tırmandı.

Açtığında, sandığın içi boştu.

Jennifer şimdi de mezarlığın ortasında duruyor, annesinin mezarına bakıyordu. İki yıl önce, cenaze törenine katılan tek aile üyesi oydu. Törene çok az kişi katılmıştı: birkaç komşu, annesinin bir avuç tanıdığı, babasının iş arkadaşı olup, daha önce hiç karşılaşmadığı insanlar ve Kelso. Annesinin öldürülmesinin üzerinden bir hafta geçmiş olmasına rağmen, babası geri dönmemişti. Ne bir telefon, ne bir satır yazı. Hiç.

Bobby törene katılmayacak kadar rahatsızdı; kardeşini ziyaret etmesine ilk izin verdiklerinde de, tekerlekli iskemleye mahkûm, burun deliklerinden sarkan tüpler ve soluk, kayıp, şaşkın görünen on beş yaşlık yüzüyle, gözüne umutsuz görünmüştü. Kelso haklıydı: Bobby yürüyemiyor, konuşamıyordu. Omuriliğini parçalayan kurşun onu felç etmiş, dilsiz bırakmıştı. Eli hâlâ işlerliğini koruduğu için, polisten bir psikiyatri uzmanı gelmiş, kelimeler ve resimler yardımıyla cinayet gecesi olanları yazdırmaya çalışmıştı, ama Bobby'nin kafasının saldırganı tanyamayacak kadar karışık olduğu anlaşılıyordu. Annesini vahşice öldürülmüş görmek onu derinden etkilemiş, psikiyatr konuya ne zaman yeniden dönmeye kalksa, Bobby içine daha yoğun kapanmıştı. Sanki bütün olanları kafasından silmek istiyormuş gibi.

Jennifer korkuyu atlatmak için çaba harcadığı onca aydan sonra, hukuk öğrenimine geri döndü. Yaraları, Bobby'nin Cauldwell'de sürekli bakım altında olmasını gerektirince, Jennifer kardeşini her gün ziyaret etmeye başlamıştı, ilk aylar boyunca süren ortak acılarının içinde umutsuz bir yoğunlukla birbirlerine düş-künleşmişlerdi, gitme zamanı geldiğinde Bobby ablasının gitmesini istemiyordu.

Jennifer ne denli uğraşırsa uğraşsın, kendini rahatlatıcı bir karara varamıyordu. Anne ve babasının evinde tek başına oturmaya dayanamıyor, öte yandan evi satmaya da bir türlü yanaşamıyordu; bunun üzerine çimleri biçmek, yabancı otları temizlemek ve evin gerektirdiği onarımları yapmak için biriyle anlaştı. Bu arada, belki mutlu bir çocukluk geçirdiği yerin yakınında olmak istediğinden, belki de babasının eve döndüğü zaman onunla ve Bobby'le birlikte parçalanmış hayatlarını tekrar bir araya getirmeye çalışacakları günün düşünüyorduğundan, Long Beach'te bir daire kiraladı. Uzunca bir süre kimseyle konuşmak istememesi dostlarını ve sınıf arkadaşlarını üzüyordu.

Telefonlara cevap vermemeye, sadece telesekretere konuşacağından emin olmak için, insanların evde olmadıklarını bildiği saatlerde telefon etmeye dikkat edince, insanlar onunla temas kurmanın imkânsız olduğunu düşünmeye başladılar. Giderek onu rahatsız etmemeye çalışıp, böylesi-nin Jennifer için daha iyi olacağına karar verdiler. İnsanları kendinden uzak tutmayı, kimseyi savunmasını yıkacak kadar yaklaştırmamayı öğrendi.

Jack Kelso ara sıra ziyaretine geliyor, hal hatır sorarak genç kızın ıstırabını azaltmaya çalışıyor, bu arada Bobby'yi de ihmal etmiyordu. Oysa Jennifer, onun hakkında pek bir şey öğrenememiş, Kelso, babasıyla aynı iş kolunda çalıştıkları dışında, nasıl tanıştıklarını bile anlatmamıştı. Bir yıl sonra, ziyaretleri giderek seyrekleşmeye başladı, zaten o zamana kadar babasının anısı, özlem dolu bir acıya

dönüşmüştü. Yine de içinden, bir yerden birinin neden kâbus gördüğünü söyleyeceğini ve babasının çıkıp geleceğini umuyordu.

Annesinin ölümünden sonra polisin ziyaretleri seyrek olsa da sürdü; geldiklerinde tek söyledikleri, soruşturmanın çıkmaza girdiğiydi. Başka herhangi bir şey hatırlıyor muydu, ne kadar önemsiz görünürse görünsün, herhangi bir ayrıntı? Polislere tavan arasındaki kâğıtları bulduğu günü anlattı, gördüğü korkunç fotoğraftan, cezaevi giysisi giymiş, babasına benzeyen adamın, Joseph Delgado'nun resminden bahsetti.

"Araştırırız" diye söz verdi dedektifler. "Bakalım ne bulacağız."

Bir sonraki ziyaretlerinde hiçbir şey bulamadıklarını itiraf etmek zorunda kaldılar. "Verdiğiniz adla ilgili hiçbir bilgiye rastla-yamadık. Adamın adından emin misiniz Jennifer?"

"Evet, eminim."

"Bir şey bulursak size haber veririz."

Aylar geçti, ama dedektifler bir daha dönmedi. Bazı geceler düşünde annesini öldüren, Bobby'nin hayatını söndüren her kimse, onu bulduklarını, kendinin de mahkemede maskeli adamı mahkûm ettirmeye çalışan savcı olduğunu, adamı elektrikli sandalyeye gönderdiğini görüyordu. Saçma bir düştü -New York eyaleti uzunca bir süredir insanları elektrikli sandalyeye göndermiyordu-ama içindeki ateşi söndürüyor, en azından intikamını almış gibi oluyordu. Saldırğını kıvranıp merhamet dilenirken görüyor, yanan vücudundan ve maskesinin altından dumanlar çıkışını seyrediyor, sonunda adam ölünce de içindeki acı ve öfkenin nihayet dindiğini hissediyordu. Bazen de, duruşmanın bitip de maskeli adamın yakalanıp öldürülmesinden sonra, eski çocukluk günlerinde olduğu gibi, babasını garaj yolunda yürürken, eskiden gülümsediği gibi gülümserken, kollarını açmış onu beklerken görüyordu.

Gördükleri sadece düştü.

Jennifer yirmi sekiz yaşına geldiğinde, diploma almaya kıt kanaat yetecek bir ortalamayla Columbia Hukuk Fakültesi'nden mezun oldu. Son yılında bütün gücüyle çalışmış, Markla arkadaşlığı da dâhil, kendini her şeyden ve herkesten çekmiş, dikkatini sadece derslerine vermeye çalışmıştı. Bunun da bir bakıma bir savunma mekanizması olduğunu, üzüntüsünü gömmek için dünyadan elini ayağını çekip, kendi içine dalmak zorunda kaldığını biliyordu. Kendine kalan çok az boş zamanını yiyecek ve kira masraflarını karşılayacak, Bobby'nin Cauldwell'deki bakımı için gerekli miktarı ayırdıktan sonra, annesinin mirasından kalan paraya eklenecek kısa dönemli işlerde çalışarak geçiriyordu. Dört yıllık bir mücadeleden sonra nihayet başarmış, hukukçu olma düşünüyü gerçekleştirmişti.

Oysa diğer bütün düşleri düş olarak kaldı. Polis annesini öldüren, Bobby'yi yaralayan adamı yakalayamadı, babası geri dönmedi.

İsviçre Alpleri

Romalılar ölümlerin ruhlarının mezarların civarında dolaştıklarına inanırlardı. Chuck McCaul bir yerlerde böyle bir şey okumuştü ama hayaletin onu dağlarda bir yerde beklediğini asla tahmin edemezdi.

Kiralık Renault'suyla dik ve kayalık yokuşu tırmanmaya giriştiğinde yağmur başlamıştı. Yol sona erdiğinde, McCaul arabanın el frenini çekip, indi. Yirmi bir yaşında, kısa sarı saçlı, çevik ve adaleli bir gençti; açık havada kendini evinde hissediyormuşçasına rahattı.

Tepesinde, Alp Dağları'nın yalçın zirveleri yükseliyordu. Onu asıl ilgilendiren, buzlu bulutların arasından bir dinazor fosili gibi uzanan, Wasenhorn adlı, üç bin metreden de yüksek tepeydi. McCaul otomobilin arkasına dolandı, bagajın kapağını açtı ve tırmanma edevatını toplamaya girişti. Naylon halatlar, katlanabilir bir baston, postalları için kramponlar, bir de naylondan küçük bir sırt çantası. Plastik miğferini kemerine takıp, halatları omzuna astı. Bu kadar yükselip, bin metrenin üzerine çıkınca, karla kaplı Alp Dağları ilkbaharda bile insanın içini donduruyordu. Bugün tırmanacağı yükseklik hiç de önemli değildi, aslında buna tırmanma değil, gezinti demek gerekirdi ya, ama yaman bir gezinti. Baş belaya girerse halatlarına ihtiyacı olabilirdi.

Wasenhorn'un batı yamacı İsviçre topraklarına dâhildi ama doğu yamacı yumuşak bir inişle, McCaul'ün iki saatlik bir yürüyüşle varmayı umduğu İtalya sınırına doğru alçalıyordu. Dağın tepesinde, aşması gereken geniş bir buzul vardı ama oraya vardığında manzaranın nefes kesecek kadar güzel olacağını da biliyordu.

Göğün bulutlarla kaplı olmadığı bir gün dağların girintili çıkıntılı zirveleri, on sekiz yüzyıl önce Annibal'in Roma'yı fethederken fillerini geçirdiği derin vadileri, Napolyon'un İtalya seferi sırasında muazzam ordusunu güneye götürmek için bir milyon ton kaya oyup açtığı yalçın Simplon

geçidini görmek mümkündü. Onun ötesinde de, tepelerdeki şatoların, köylerin ve kilise manastırlarının nefes kesici nefis görüntüleriyle, dağların Maggiore Gölü'nün sıcaklığına doğru alçaldığı İtalya uzanıyordu.

Renault'tun kapılarını kilitledi, çantasını sırtına vurdu ve saatine baktı: 9.52.

Kalın ve koruyucu kıyafetine rağmen, soğuk McCaul'ün kemiklerine işliyordu. Sonunda buzula varmış, gözlerinin önünde buğulanan havanın ötesinden çevresine bakarken, soluklanmak için durmuştu.

Ayaklarının altında uzanan, binlerce yüzyıl önce, Buzul Devri'nde, kayan toprak ve kayaların oyduğu derin ve uzun, sarp yarık, doğanın inanılmaz gücünün kanıtı gibiydi. Yarığın ortasında bir buzul uzanıyordu. Uzaktaki yamaca doğru da iki yüz-iki yüz elli metre uzanan, üzeri karla kaplı, mavimtırak bir buz kütlesi.

Güneş artık bütün gücüyle parlıyor, beyaz karlardan yansıyan ışıkla yüksekteki basınç karışımı McCaul'ün hafif bir baş ağrısı çekmesine neden oluyordu. Yürüyüşe geçmeden önce Ray-Ban güneş gözlüklerini taktı, plastik miğferini kafasına geçirdi. Ayaklarının yere sağlam basması için postallarına geçirdiği metal kramponlarla, ayağının altındaki buzun sertliğini hissediyordu. Yavaşça ve dikkatlice yürümeye başladı. Çevresindeki yoğun soğuk ve sessizliği bozan tek gürültü kendi derin solukları ve karın kabuk tabakasını ezen ayaklarıydı. Otuz dakika kadar sonra, buzulun uzak ucuna elli metre kadar kalmışken, yeniden durup soluklandı.

Bulunduğu yerden gördüğü manzara inanılmazdı. Aşağılarda, çok uzaklarda İtalya uzanıyordu, dağların yamacına yerçekimi yasasına meydan okur gibi yaslanmış, kırmızı kiremitli evleriyle, tablo gibi Alp köyleri. İlkbaharla birlikte, karlar erimeye yüz tutmuş, Alp Dağları'ndan kaynaklanan yüzlerce dere ve çağlayanı yeniden beslemeye başlamıştı. İnsan tecrübeli bir dağcı değilse ve yolu bilmiyorsa, buzulu geçmek için tehlikeli bir dönemdi. McCaul yolu biliyor olmasına rağmen, pek o kadar tecrübeli değildi, bu yolu daha önce sadece bir kez, o da bir dağcılık tatili sırasında bir grupla, eylül sonunda geçmişti; oysa şimdi mevsimlerden ilkbahardı ve geçiş olabildiğince tehlikeliydi. Önünde, karın yüzeyinde bir dizi dar çatlak gördü. Yarıklar yükseklerin basıncıyla soğuk buzulda açtığı ve karlarla örtülü derin ve kallesiz tuzaklardı. Bazılarının derinliği iki metreyi aşmazken bazıları yüz metreyi buluyor, buzulun dibine kadar iniyordu: sanki dipsiz bir uçurum. Eğer insan bu uçurumlardan birine düşse, bir daha ölüsü bile bulunamazdı. McCaul aşması gereken yolun üzerinde, birbirini dörder beşer metre aralıklarla izleyen, her biri yaklaşık birer metre genişliğinde toplam üç yarık saydı.

Birbiri ardına her birinin üzerinden atlayabilirdi, öyle aman aman bir şey değildi.

McCaul bastonunun ucunu kullanarak, önündeki zemini büyük bir dikkatle yokladı; oldukça sağlam benziyordu. İlk yarık sadece iki adım ötesindeydi. Hız almak için geriledi. Kramponla-n yere sağlam basmasını sağladığından, atlamak için gerekli hızı kolaylıkla toparlayacaktı.

Henüz üçüncü adımını atmıştı ki, olanlar oldu.

Biraz önce sağlam buza basan ayakları, şimdi, karlar bir çığ halinde bel verirken, boşluğu dövüyordu. Tanrım!

McCaul bir çığlık attı, dengesini yitirdi ve yarığın içine yuvarlandı.

Gözünü açtığımda, sırtüstü yatıyordu. Soğuk dayanılmaz gibiydi. McCaul'ün dişleri takırdıyor, başı dönüyordu. Vücudu sanki balyozla dövülmüş gibi ağrıyor, başı zonkluyordu ama miğferi hâlâ kafasındaydı ve hayatını miğfere borçlu olduğunu düşündü. Düştüğü boşluğun ne kadar derin olduğunu bilmiyordu ama hemen tepesinde yarığın ağzını görebiliyordu: kafasının üzerinde çentikli, göz köreltici mavi bir gök. Ne kadar yüksek olduğunu tahmin etmek güçtü ama yine yarığın ağzının en az yedi sekiz metre yukarıda olduğunu düşündü.

Hay lanet olası!

Usulca, kollarını ve bacaklarını oynattı. Hiçbir yeri kırılmışa benzemiyordu ama her tarafı ağrıyordu. Yarığın ağzı çökünce aşağıda oluşan kar tepeciğinin üzerine düşmüş, bu kar birikintisi darbeyi yumuşatmıştı. Kendine geldikten sonraki ilk anlarda hayatta olduğu için sevinçliydi ama artık paniğe kapılmaya başlamıştı.

Yüzünden aşağı ter boşanırken, yüreği hızla çarpmaya başladı. Burada biraz daha kalırsa, donup öleceğinin farkındaydı. Naylon halat hâlâ omzunda asılıydı. Halat olmasa da, sadece sırtını ve bacaklarını buzdan duvara dayayarak, tırmanabileceğini düşündü.

a1^

Gözleri içinde bulunduğu loşluğa alışır alışmaz, McCaul burasının bir hayli aydınlık olduğunu fark etti. Yoğun mavi buzdan duvarlar birer ayna vazifesi görüyor, gökyüzünden gelen ışığı parlak yamalar gibi yansıtıyordu. Şurada burada karanlık cepler vardı ama sanki içinde bulunduğu boşluk her iki tarafında da girintiler ve çıkıntılarla uzanıp gidiyor gibiydi.

Bacaklarını çalıştırdı, ayaklarını buzdan duvara dayamaya hazırlanırken, gözü hemen karşısındaki duvardaki koyu renkli bir cisme takıldı. Cisim epeyce bulanık gözüküyordu, ne olduğunu çıkaramadı ama sanki buza gömülmüş dikdörtgen bir şeye benziyordu.

McCaul merakla, biraz yaklaşmaya çalıştı. Tek belirleyebildiği, koyu renkte bir biçimdi. Sırt çantasından, dağcılık kazmasını çıkardı. Gördüğü şey buzun pek derinine gömülmemişti. Donmuş su parçalarını kopararak, buzı kırmaya girişti. Kazmanın ucu yumuşakça bir şeye değdi. Son buz katmanlarını da kırıp attığında, donmuş parmakları bezden bir sırt çantasına dokundu. Böyle bir yangın dibinde sırt çantasının ne işi olabilirdi? Oldukça iyi durumda görünen çantanın arka tarafı buza yapışmış gibiydi. McCaul çantanın bezini sıkıca kavradı, birkaç kez kuvvetle asıldı, sırt çantası çekilip koparılan seloteyp sesi çıkararak buzdan kurtuldu.

Tanrım, çanta bir hayli ağırdı.

Sırt çantasını unut, Chuck. Bırak şunu da buradan bir an önce tüymeye bak.

Kemikleri hâlâ sızlıyor, bacakları titremeyi sürdürüyordu. Tepeye kadar epeyce güç bir tırmanış olacaktı. Sırtını yeniden duvara dayadı, sırtındaki çanta belkemiğinin baskısını azaltıyordu, ardından bir bacağını kaldırarak ayağındaki kramponları buza sağlamca yerleştirdi, sonra öteki bacağını, ardından da kendini dengeledi. Yavaş yavaş, acılar içinde tırmanmaya başladı. Daha henüz iki metre tırmanmıştı ki, hayatının en büyük korkularından birini yaşadı. Dondu, soluğu gırtlığında tıkanıp kaldı, şaşkınlıktan neredeyse düşmek üzereyken bacaklarını kasıp duvara yapıştı.

Aman Tanrım!

Dehşet içinde, karşısındaki duvara baktı.

Buzun içine hapsedilmiş adamın yüzü, hortlağımsı bir bakışla, onu izliyordu.

6

İtalya - İsviçre sınırı

Agusta helikopter yağmur bulutlarının arasından üç yüz metreye indi, yere konmadan önce havada bir daire çizdi.

Helikopterin kanatlarının dönmesi durunca, Victor Caruso yolcu koltuğundan yorgunca indi.

Ellilerinin başında, gür ve bisiklet gidonu gibi bir bıyığa, delici gri gözlere sahip, ufak tefek ama epeyce kilolu bir adamdı; yarım içtiği sigaranın izmaritini fiskeleyen bir rüzgâr sağanağı yüzünü yağmurla ıslattı.

"Güne harika bir başlangıç" diye seslendi pilota.

"Daha da beter olabilirdi Yüzbaşı."

"Hiç sanmam" dedi Caruso yüzünü asarak. "Hele sabahın beşinde uyandırılmışsan."

Caruso yağmurluğunun yakasını kaldırırken biraz ötede duran mavi-beyaz Fiatları gördü.

Varzo'daki carabinieri* karakolundan üniformalı altı adam yağmurun altında durmuş, sigara içiyor, sohbet ediyordu. Caruso başını dağlara kaldırdı. Fazla bir şey görebileceğinden değil. Pis bir sabahtı; yoğun ve gri bulutlardan oluşan hareketli bir kütle bir şey görmesini engelliyordu.

Elinde telsiz bulunan, çavuş rütbesinde biri gruptan ayrılarak helikoptere doğru yürüdü. Uzun boylu ve sağlam yapılı adam selam vermeden önce dişlerinin arasındaki güdük puroyu fiskeleyip attı.

Caruso başını salladı. "Çavuş Barti, değil mi?"

Barti elini uzattı. "Günaydın Yüzbaşım. Geldiğiniz için teşekkürler."

Caruso başını kaldırıp gri bulutlara baktı. "Bunların arasında günü aydın edecek ne olduğunu bilebilsem... Daha dün Torino'da kendi kendime meşgul olup, bu ay ilk izin gününe heveslenirken, komutanlıktan münasebetsizin biri telefon ediyor, sabahın köründe kuzeye gitmem gerektiğini müjdeliyor."

Barti gülümsedi. "İzin gününüzün içine ettiğimiz için üzgünüm, ama bir uzmanın yardımına ihtiyacımız var. Bölgeyi tanıyor musunuz Yüzbaşım?"

Caruso tepesinde dikilen zirvelere bakıp somurttu. "Tanımam gerekenden de fazla. Babam buralıydı, bir keresinde de altı aylığına buraya atandım. Ayaklarımda hâlâ bunu kanıtlayacak nasırlar var."

Caruso ince ince yağın yağmurun altında ellerini siper ederek sigarasını yaktı, ardından çakmağını gürlütle kapattı. "Eee, neredeymiş bu ceset?"

Barti başıyla tepeleri gösterdi. "Yukarıda, büyük bölümü yaya gidilecek bir buçuk saatlik yolda. Hava helikopter kullanmaya izin vermeyecek kadar bulutlu."

Caruso umutsuzlukla gözlerini kaldırdı. "Pilot da öyle diyor. Arabayla gidemez miyiz?"

"Maalesef sadece Alpe Veglia'ya kadar. Oradan buzula yürümek zorundayız. Alpe Veglia'yı bilir misiniz Yüzbaşım?"

Caruso başıyla onaylayıp, içini çekti. Alpe Veglia İtalyan Alpleri'nin ortasında, dört çekerler ile devriye arabaları dışında bütün trafiğe kapalı, koruma altında dev bir bölgeydi. Ne var ki dört çekerler ile devriye arabaları bile İsviçre sınırındaki taşlar ve kayalarla kaplı yolun tepesine çıkamıyorlardı. "Harika. Öyleyse orada şimdi kim var?"

"Adamlarımdan ikisi. Biri buzulu avucunun içi gibi bilen, bölgeden birisi. Diğeri de Torino'dan gelme bir patolog, Rima adlı bir uzman."

"Vito Rima mı?"

"Tanıyor musunuz yoksa?"

Caruso başını salladı. "Ona Akbaba Vito derler. Ortalıkta bir ceset varsa, Vito'nun çevrede dolaştığından emin olabilirsiniz. Peki, neler yapıldı?"

"Olay yerini kordon altına aldık. Fazla gelen giden olduğundan değil, yukarısı bir mezarlık kadar sakin." Barti başparmağıyla bekleyen adamları işaret etti. "Ötekiler onlara ihtiyacımız olana kadar aşağıda bekleyecek. Hep birlikte buzula tırmanıp donmamızın bir âlemi yok."

Caruso yeniden iç geçirdi. Hemen başlarının üzerinde ağır yağmur bulutları asılı durur, ortalık ıslak ve soğukken, şu anda yapmak isteyeceği son şey bu boktan havada bu dağlara tırmanmaktı. Arkasına dönünce, Barti'nin yüzündeki şaşkın ifadeyi gördü.

"Ne oldu Çavuş? Şaşırmış görünüyorsunuz?"

*İtalya'da jandarmaya verilen ad. (ç.n.)

WWW.CİZGİLİFORUM:COM

Barti kaşlarını çatı. "Bütün bu olanlar, en hafif deyişle, son derecede tuhaf. Yirmi yıldan beri buralardayım ama böylesini ilk kez görüyorum."

Caruso elindeki sigarayı fırlatıp, Fiat'ı işaret etti. "Pekâlâ, öyleyse gidelim. Gerisini yolda anlattırınız."

Fiat'ın içi daha sıcaktı, ama çok değil. Caruso parmağıyla arabanın camındaki buğuyu sildi, yeni bir sigara yakmaya davrandı, sonra fikrini değiştirdi. İtalya'da başlıca iki güvenlik gücü vardır; Caruso'nun mensubu bulunduğu carabinierieler ile polis örgütü. Kentler ve büyük kasabalar genellikle polisin sorumluluk alanına girerken, kırsal bölgeler carabinierielere bırakılmış olmasına rağmen, gerçekte sorumlulukları hep çakışır. Caruso Torino'daki komutanlığın Cinayet Masası'na bağlıydı. Cesedin bulunduğu bölgeden sorumlu olan Varzo karakolu Torino'nun yardımını isteyince, piyango Caruso'ya çarpmıştı. Yine de insan buzulun içinde donmuş bir cesedi araştırmak fırsatını her zaman bulamazdı.

Çavuş'a baktı. "İsterseniz, olan biteni anlatın."

"Dün, Brig'deki İsviçre polisinden telefon ettiler. Simplon'daki Berghof adındaki otelde kalan genç bir Amerikalı dağcı, dağlarda bir ceset bulunduğunu bildirmiş. Anlaşılan, ceset Wasenhorn buzulundaki derin bir yangın dibinde, donuk haldeymiş. Amerikalı çocuk buzun üzerinde yürürken yarığa düşmüş, cesetle de öyle karşılaşmış."

"Çocuk, dediniz. Kaç yaşında?"

"Yirmi bir." Barti belli belirsiz gülümsedi. "Benim yaşımdayken, yirmiliklerin hepsi çocuk. Adı Chuck McCaul."

"Bu sizin Chuck'ın buzulun tepesinde ne işi varmış?"

"Dağlarda gezinmeyi, tırmanmayı seven bir turist. Dediklerine göre buzun içinde, cesedin yanında bir de sırt çantası bulmuş."

Caruso gözlerini kaldırdı. "Sırt çantasının içinde bir şey var mıymış?"

"Amerikalı çantayı yangın dibinde bırakmış: cesedi bulmanın şaşkınlığıyla, tabii. Siz ve Rima gelmeden çantaya dokunmanın doğru olmayacağını düşündüm."

"Akıllıca. Sonra?"

"İsviçre polisi Wasenhorn'a bir devriye gönderdi. Sonunda, cesedin sırım bizim tarafımızda olduğu anlaşıldı. Onun için bize telefon ettiler."

Fiat taşı zeminde zıplarken, Barti konuşmayı kesti. Araba hafifçe yükseldi, sonra sakinleşti. Caruso camın ötesindeki yağmura baktı. Etraf sert ve ıssızdı. Barti'nin sözlerine devam ettiğini duyunca, ona döndü.

"Gidip bakmaları için, buzula bir devriye çıkardım. Ceset yangın tabanının iki metre kadar yukarısında, buzun içine sıkışmış."

"Kadın mı, erkek mi?"

Barti omuz silkti. "Bize kalırsa, erkek. Ama buz yüzünün görüntüsünü çarpıtıyor. Kesinlikle emin olmak güç."

"Cesedin sırım bu yanında olduğundan emin misiniz?"

Barti başını salladı. "Kesinlikle. Haritadan iki kere kontrol ettim. İsviçreliler cesedin kendi taraflarında olmadığı için kendilerini talihli sayabilir, değneğin boklu ucu bizim elimizde."

"Neden?"

Barti Caruso'ya bir göz attı. "Cesetle ilgili tuhaf bir şey var."

Caruso konuşmaya davrandı, ama Barti'nin Fiat'ı durdurduğunu görünce, tereddüt etti. Önlerinde yuların kullanımıyla aşınmış, üzeri ince bir kar tabakasıyla kaplı, kayalık bir yol uzanıyordu. Fiat'ın daha öteye gitmesi imkânsızdı; Caruso önden gidenlerin ayak izlerini gördü. Bulutlar ve pus biraz aralanmış, yağmur neredeyse durmuştu: önlerinde inanılmaz bir manzara uzanıyordu. İsviçre ile İtalya arasındaki sınır oluşturan Alp Dağları'nın bir bölümü, beyazla kaplı, diş diş zirveler halinde tepelerinde dikiliyor, uzaklarda görkemli Matterhorn ve ulu Eiger dorukları yükseliyordu. Caruso yukarı doğru kıvrılan taşlık yolu görünce, bunun Orta-çağ'a kadar uzanan, kaçakçıların malzeme taşımak için yararlandıkları ve Alp Dağları'nı bir örümcek ağı gibi boydan boya geçen katır yollarından birisi olduğunu anladı.

Dönüp çavuşa baktı. "Cesetdeki tuhaflığın ne olduğunu söylemediniz."

Barti el frenine asıldı. "Bana kalırsa, kendi gözlerinizle görmeniz daha iyi olur."

Yarıklardan birinin yanında iki onbaşı dikiliyordu. Kalın parkalar ve çizmeler giymiş adamlar küçük bir Primus ocağının üzerinde kahve pişiriyorlardı. Bulut lüleleri soğuk güneş ışığının altında Wasenhorn'un zirvesinin çevresinde dönerken, Caruso da doğanın sert ve kaba gücünün ululuğunu hissediyordu.

Buzulun etkileyici bir görüntüsü vardı. Kaz yumurtası maviliğindeki buz kütlesi, geniş ve donmuş bir nehri andırıyor, şurada burada, dev yarıkların açıldığı bölgelerde, buzda derin kesikler görülüyordu. Bu yarıklardan birinin yanında buza saplanmış kazıklara bağlı bir çift halat yılan gibi eğile büküle gidiyor, yarığın ağzında kayboluyordu. Buzula varmak bir saati aşkın bir yürüyüş gerektirmişti ama bu arada da yağmur dinmiş, güneş açmıştı. Zorlu bir tırmanıştı bu, yolun büyük bölümünde Caruso'nun soluğu tıkanmış, bacakları ağrımış, ayağındaki nasırlan azmıştı ama yine de manzaranın güzelliğini görmeyecek kadar bitkin değildi. "Rima nerede?" diye sordu ıslık gibi bir sesle.

Barti omuz silkti. "Herhalde yangın dibine inmiş, cesedi inceliyordun"

"Gidip öğreniverin."

Çavuş adamlara doğru yürürken, Caruso hâlâ soluklanmaya çalışıyordu. Yakınlara bir yere ufak bir kamp cadın kurulmuş, yangın ağzının çevresine alüminyum direkler çakılmış, aralarına da san plastik bir şerit gerilerek, bir dörtgen oluşturulmuştu. Barti yedeğinde onbaşılardan biriyle döndü.

"Bu, Onbaşı Fausto."

Genç onbaşı selam verdi. "Yüzbaşım."

"Neler yaptınız, anlat."

Onbaşı yangı gösterdi. "Gördüğünüz gibi, olay yerinin çevresini kordon altına aldık. Patolog hâlâ aşağıda, yangın dibinde."

"Çavuş buraları dağ keçilerinden de iyi bildiğini söylüyor." Onbaşı gülümseyip omuz silkti. "Bir zamanlar köyde rehber olarak çalışırdım."

"Buzulu iyi bilir misin?"

."Birkaç kez geçtim. Manzaralı bir gezinti yoludur." "Buraya ne tip insanlar gelir?"

"Genellikle turistler. İtalyan ve İsviçreli turistler. Dağcılar ile yürüyüşçülerin gözdesidir. İnsanlar buzulun üzerinden geçmeye bayılır." "Bu dediğin, tehlikeli değil mi?" "Eğer yolu biliyorsanız ya da rehberiniz varsa, değil." Caruso Barti'ye döndü. "Cesedi görmek istiyorum." Onbaşı önlerine düştü, onları yangın başına, iplerin girintili çıkıntılı duvarların arasından aşağıya sarktıkları ağza götürdü.

Caruso eğildi, indikçe karanlıklaşan soluk mavi boşluğa baktı. Yarıktaki bir dirsek, dibini görmeyi önlüyordu. Barti, "İniş oldukça kolay olacak" dedi.

"Size güveniyorum, öyleyse başlayalım. Önden buyurun." Barti kayışı beline doladı, halatlardan birine yapışarak yavaşça inmeye başladı. Peşinden de Caruso.

Yangın içinde hava insanın iliklerini donduracak kadar soğuktu. Caruso aşağı doğru kayarken, ayaklarını donmuş duvarlara dayıyordu. Aşağılarda bir yerlerde parlayan bir ışık gördü, saniyeler sonra da Barti'nin bileğine yapıştığını hissetti. "Tamam, vardık. Halatı bırakabilirsiniz."

Caruso halatı bırakınca, ayaklan ezilmiş karlara değdi. Birkaç metre uzakta, dönemecin ötesindeki iki güçlü fener zemini aydınlatıyordu. Ayağının dibinde siyah doktor çantası bulunan ufak tefek bir adam soluğuyla havayı buğulandırıyordu. Keçi sakalı, kalın metal çerçeveli gözlükleri, kapitone bir kutup parkası ve kalın yün eldivenleri vardı. "Sonunda yanıma gelmeye karar verebildiniz demek" dedi somurtarak. "Neredeyse bulaşıcı bir hastalığım var sanmaya başlayacaktım."

"Nasılsınız Rima?"

"Soğuktan kıkırdayacak durumdayım. Hayatımda boktan olay yeri gördüğüm çoktur, ama böylesine hiç rastlamamıştım."

Caruso gözleriyle çevreyi taradı. "Buradaki zemini araştırdınız mı?"

Rima başını salladı. "Cesedin her iki yanında, onar metreyi taradım. Ondan ötesinde duvarlar daralmaya başladığı için fazla bakamadım."

"Eee?"

"Amerikalının bulduğu sırt çantası dışında, maalesef pek bir şey yok."

"Çanta nerede?"

"Şurada." Rima başıyla uzak duvarın dibine dayanmış kocaman bir siyah plastik torbayı gösterince, Caruso o tarafa yürüdü. Buz gibi plastik kısmen buğulanmıştı. İçinde çadır bezinden yapılmış bir sırt çantası vardı. İyi durumda görünen metal kilitli çanta, ağır gibiydi.

"Açmadınız mı?"

"Denedim, ama öylesine donmuş ki, sorumlunun gelmesini beklemenin daha doğru olacağını düşündüm." Rima gülümsedi. "Sanırım, o sorumlu da sizsiniz."

Caruso sırt çantasını yere bıraktı. "Pekâlâ, şimdi cesede bir bakalım. Sizce, kaza mı?"

"Çözene kadar bir şey söylemek imkânsız." Rima başparmağıyla arkasındaki bir şeyi gösterdi.

"Gidip, kendi gözlemlerinizle görün. Orada."

Rima güçlü bir fener aldı, yarığın dibinde birlikte dört beş metre kadar yürüdüler. Caruso sol taraftaki duvarın karşısında oturağı yelken bezinden yapılmış portatif bir alüminyum iskemle gördü. Solunda da zemindeki buza oyulmuş küçük bir kareyi fark etti. Diz çöküp, inceledi.

"Burası, Amerikalının sırt çantasını bulduğu yer" diye bilgi verdi Rima. "Ceset başınızın yaklaşık yarım metre üzerinde, hafifçe yukarı dönük bir açıyla uzanıyor. Görebilmek için iskemleye çıkmanız gerekecek."

Caruso titreyen iskemleye çıktı ve fenerin ışığını donmuş duvara tuttu, ardından da dehşet dolu bir an yaşadı. Buzların içinden bir adam korkunç bir yüz ve korkunç gözlerle ona bakıyordu. "Tanrım."

"İnsanın tüylerini diken diken ediyor değil mi? Buz derin dondurucu görevi görmüş. Bana kalırsa ceset çok iyi korunmuş."

Caruso ürperdi, daha yakından bakmaya çalışırken, Barti'ye seslendi: "Bana hâlâ söylemediniz: cesetle ilgili bu kadar tuhaf olan ne?"

"Kayıplarla ilgili kayıtlarımızı, Alp Dağları'nın bu bölümünde kaybolanlarla ilgili listeleri inceledim. Hepsini ölü ya da diri, bulmuşuz. İsviçrelilerdeki bilgiler de öyle." "Ne kadar geriye gittiniz?" "Yirmi yıl, İsviçreliler de yirmi yıl geriye kadar araştırdı. Hem sınırın her iki tarafındaki yetkililer bu bölgede kaybolan kişiler hakkında çok dikkatli kayıt tutuyor. Onun için, kimsenin kaybetmediği bir ceset bulmuş olmamız, bir hayli tuhaf."

Caruso donmuş kafanın, burnun ve dudakların, kulakların, yanakların, alna yapışmış koyu renk saçların belirgin durumda olduklarını gördü. Fenerini adamın yüzüne tutunca, rahatsızlık hissetti. Adamın derisi kaymaktaşı beyazlığında, gözleri açıktı. "Ceset ne kadar zamandan beri burada sizce?"

"Onu buradan çıkarıp otopsi masasına yatırmadan hiçbir şey söyleyemem" dedi Rima. "Ama uzun zamandır burada olduğu kesin. Buzullar hakkında bilginiz var mı Yüzbaşı?"

Caruso kafasını salladı. "Otuz yıllık evlilikten sonra kadınlar hakkında bildiğim kadar..."

Rima gülümsedi ve parmağıyla yukarıyı, ince bir ışık demetinin girip mavi duvarlarda parlakça yansıdığı yarığın ağzını işaret etti. "Burada derinlik sekiz metre ve ceset de yerden iki metre yukarıda. Buzdaki buzlar yenilenmek için yağmura ve kar yağışına bağımlıdır. Yıllar geçtikçe, sert buza dönüşür ve yükselir. Ama yine yıllar geçtikçe erir ve vadilere boşalır." Rima omuz silkti. "Bu derinlikte, cesedin uzun zamandır burada olduğunu söyleyebiliriz. Belki de yıllardan beri."

"Verdiğiniz bilgiler aydınlatıcı. Bitirdiniz mi?"

Rima buz kesmiş ellerini ovuşturdu. "Neredeyse. Bundan sonra yapılması gereken, dostumuzu buzdan kurtarmak. Bunun için motorlu testere kullanacağım."

"Amerikalıyla konuşmam gerek. Nerede o?"

"Adamlarımdan biri, onu İsviçre'deki otelinden almaya gitti" diye bilgi verdi Barti. "Karakoldaki odalardan birinin size ayrılmasını sağladım."

"Güzel. Gerekli bütün fotoğraflar çekildi mi?"

"Tabii, her şeyi hallediyoruz."

Caruso buzun içindeki surata bir daha baktı, ürperdi ve iskemleden indi. "Tamam, yeterince gördüm. Şimdi artık yukarı çıkalım."

Varzo carabinieri karakolundaki oda, küçük bir meydana bakıyordu. Caruso aydınlıkta çalışabilmek için pencerenin yanındaki masayı seçmiş, plastik kanıt torbasını da önüne almıştı. Elleri bir çift lastik eldiven geçirip, ağır sırt çantasını torbadan çıkardı. Buz çözülmüş, erirken yelken bezini de ıslatıp yumuşatmıştı.

Karakola inene kadar, bütün yol boyunca merakla kıvranmıştı.

Şimdi de minik merak iğnelerinin ayaklarına, ellerine battığını hissediyordu. Cebinden İsviçre ordu çakısını çıkarıp, çantanın kilidini açmaya çalıştı. Kilidi yerinden bile oynatamadı. Dâhilî telefonu alıp, danışmayı aradı. "Büyük bir tornavidanız var mı?"

"Efendim?"

"Ben Caruso. Bir tornavidaya ihtiyacım var. Sağlam olmalı."

"Bir bakayım efendim."

Beş dakika sonra kapı vuruldu ve elinde kocaman bir tornavidayla bir onbaşı belirdi. "Bu olur mu Yüzbaşım?"

"Olmazsa dinamit isterim. Teşekkürler, gidebilirsin."

Caruso bu kez hem tornavidayı, hem de çakısını kullandı, sırt çantasını bacaklarının arasına sıkıştırıp, kilidi kanırtmaya çalıştı. Epeyce çabaladı ama üçüncü denemesinde kilit çatırtyla açıldı. Kapağı açınca güçlü bir bez kokusu duydu.

Çantanın içine bakınca, bir yığın eşya gördü: bir pardösü, bir takım elbise, bir gömlek, bir kravat; aralarında da bir çift iyi cins ayakkabı. Elbiselerin altında bir Browning tabanca ile siyah deri cüzdana benzer bir şeyle karşılaştı. Üzerinde neredeyse hiç pas izi bulunmayan tabanca oldukça iyi durumdaydı. Cüzdanı çıkarıp masanın üzerine bıraktı, sonra çakının ucunu tabancanın tetik korkuluğuna takıp, silahı cüzdanın yanına yatırdı ve sırt çantasının içeri dakikalarca ve dikkatle inceledi.

Sonunda, cüzdanla ilgilendi. Çakının ucunu büyük bir dikkatle cüzdanın kapakları arasına sokup, açtı. Elindeki cüzdan değil, pasaport olduğunu görünce, çok şaşırdı. Sayfaları ayırmaya çalışırken, kapı vuruldu ve bir onbaşı başını odaya uzatarak "Sinyor McCaul geldi Yüzbaşım" dedi.

"Bana beş dakika müsaade ver, sonra gönder."

Caruso çalışma masasının kenarına ilişmiş, karşısında oturan genç Amerikalıya bakıyordu. Chuck McCaul düzgün, sağlam ve iyi huylu birine benziyordu. Gözleri sırt çantasından çıkan ve masanın üzerini kaplayan eşyalara dikilmişti. "Bütün bunları sırt çantasının içinden mi çıkardınız efendim?"

"Si."

"Bir göz atabilir miyim?"

"Evet, bakabilirsiniz. Ama lütfen, dokunmak yok."

McCaul tabancaya özel bir ilgi gösterdi. "Tanrım, insan kafayı yer."

"Efendim?"

McCaul belli belirsiz gülümsedi. "Çok şaşırtıcı, demek istedim efendim. Bütün her şey. Buzdaki donmuş ceset. Tabanca ve evrak cüzdanı. Her şey çok şaşırtıcı."

Caruso başıyla onayladı. "Evet, şaşırtıcı olduğu kesin. Cesedi inceleyince nelerle karşılaşacağız kim bilir. Yine de, İngilizceyi bağışlayın sinyor. Pek İngilizce konuşma fırsatı bulamıyorum. Bana lütfen cesedi nasıl bulduğunuzu anlatın."

"Ama daha önce Çavuş Barti'ye anlattım."

"Lütfen bana da anlatın."

McCaul anlattı. Caruso anlatılanları dinleyip, "Epeyce korkmuşsunuzdur, öyle değil mi?" dedi.

"Çok affedersiniz, ama neredeyse donuma kaçıracaktım efendim."

"Yarıktan canlı çıkabildiğiniz için talihlisiniz. Sırt çantasının dışında, gözünüze çarpan bir şey oldu mu?"

"Hayır efendim."

"Emin misiniz?"

"Babam özel dedektiftir. Onun için kanıt konusunda polise yanlış bilgi vermem efendim."

Caruso delikanlının doğruyu söylediğinden emin, başını salladı. "Zamanınızı aldığımız için özür dilerim, ama sizinle bizzat konuşmak istedim. Sizi artık daha fazla tutmayacağız. İsviçre'den ne zaman ayrılacaksınız?"

"Dört gün sonra ülkeme dönüyorum. Hepsi bu kadar mı Yüzbaşım?"

"Si. Hepsi bu kadar."

McCaul ayaklandı. "Bir soru sorabilir miyim?"

"Tabii sorabilirsiniz?"

"Neler dönüyor?"

Caruso kaşlarını çattı, önce yere baktı, sonra yeniden karşısındakine. "Scusi, ama anlamıyorum."

McCaul gülümsedi. "Neler oluyor, demek istedim. Buzdaki adam kim?"

"Cesedini inceleyene kadar kimliğini doğrulayamam. Ama bulduğum pasaporta göre, adam Paul March adında bir Amerikalı."

8

New York

Leroy Murphy iki metrelik dev gibi vücuduyla tekerlekli sandalyenin üzerine eğildi ve Sony CD-çaların kulaklığını Bobby'nin kafasından dikkatle aldı. Cauldwell bakımevinin serasındaydılar ve açık kapılardan sıcak camekânın içine doğru serin bir rüzgâr esiyordu. Jennifer, Bobby ve Bobby'nin üzerine eğildikçe kısa kollu beyaz önlüğünün kumaşını geren, kalın kollarının derisi yumuşak pamuklu kumaşın altında katran gibi kara olan erkek hastabakıcı Leroy.

Bobby tekerlekli sandalyede oturmuş, kafasını bir yana eğmiş, çenesinden salyası akıyordu. Jennifer eğildi, kâğıt mendille kardeşinin çenesini sildi. Ardından çantasından bir tarak çıkardı ve Bobby'nin rüzgârın dağıttığı saçlarını taradı.

Leroy, "Tamam" dedi, "adam olana bu kadar bakım yeter. Baksana, uçuşa hazır görünüyor.

Yarışma zamanı Bobby. Michael Jackson'la vedalaş bakalım. Bobby Michael'a bayılıyor, öyle değil mi adamım?"

Bobby başını salladı. Leroy gülümsedi. "Bobby siyahların şeref kardeşi. Adam müzik konusunda tanıdığım herkesten fazla şey biliyor. Yalan mı Bobby? Şimdi Jenny'ye de göstereceğiz, değil mi?"

Bobby başı yana eğik gülümserken Leroy dizlerinin üzerine açık defteri yerleştirip, tükenmezkalemi uzattı.

"İşte böyle. Şarkının adı 'Closer than Close'. Bana şarkıcının adını ve şarkının yılını yaz."

Bobby tükenmezkalemi başparmağı ile işaretparmağına arasına kuvvetle sıkıştırdı, ardından da kâğıdın üzerine "Rosie Ginos" adını karaladı.

"Yılını da yaz adamım. Haydi, beni mahcup etme."

Bobby "1997" yazdı.

"İşte benim adamım. Zor soru geliyor. Coolio'nun aynı yıl arka arkaya dört hafta listelerde kalan bir parçası vardı. Şarkının adını söyle. Jenny Abla sasırsın."

Bobby bir an tereddüt etti, yüzü konsantrasyondan kasıldı, ardından kâğıda bir şeyler çiziktirip, muzafferce gülümsedi. Leroy kâğıttaki cevaba baktı, dolgun bacağını şamarladı. "Adamım, ayaklı bir arşiv olduğunun farkında mısınız? Kahrolası fillerden de sağlam hafızan var."

Bobby'nin saçlarını okşadı, ayaklandı, gitmeye hazırlanırken Jennifer'a döndü, dostça bakan yüzünde bir kulağından diğerine varan bir gülümseme yayıldı. "Adam beni yan yolda bırakmadı, hiç bırakmadı. Büyük bir yarışmaya girip kazanabilir. Arabalar. Tatiller. Tonla dolar. Ben de menajeri olurum."

Jennifer erkek hastabakıcının koluna dokunup, adamın iyilik dolu gücünü hissetti. "Teşekkürler Leroy."

"Her zaman hazırım."

Camekânın içi güneşli ve sessizdi, camların ötesinde görülen çimler yoğun bir çam ormanına ve pek uzakta olmayan bir gölcüğe doğru yayılıyordu. İspanyol seramiklerinin üzerinden esip gelen rüzgâr yine Bobby'nin saçlarını karıştırdı. Jennifer eğildi, saçları düzeltti. "Eee, nasılsın bakalım?" Bobby başını bir kere sallayıp, tekerlekli sandalyesinde ileri geri yaylanmaya koyuldu. On yedi yaşındaydı, ama koyu renkli gür saçlarıyla, sütümsü teniyle on dört yaşındaki bir çocuk gibi duruyordu. Daha çocukken bile utangaçtı, arada sırada kendini nasıl hissettiğinden çok umutsuzluktan kaynaklanan bir dürtüyle parlardı. Jennifer bazen başlarına bu acılar gelmeseydi, Bobby'nin nasıl bir hayatı olabileceğini düşünürdü. Tam bu yaşlarda lisede olacak, biz kız arkadaş edinecek, herkes gibi bir hayat yaşayacaktı ama Jennifer bütün bu düşünceleri kafasından çıkarıp atmak zorundaydı. Bobby hayattaydı, şimdi önemli olanı da buydu, bir de ikisi birlikteydi ama bugün Bobby oldukça uzakta gibiydi.

"Beni özlüyor musun?"

Bobby başını salladı.

"Leroy son birkaç gündür doğru dürüst yemek yemediğini söylüyor. Her şey yolunda mı?"

Bobby rahatsız görünüyordu. Yüzünü öteye çevirdi ve sanki aklında bir şeyler varmış gibi koltuğunda gerildi.

"Bir derdin mi var Bobby?"

Bobby not defterini aldı, dizinin üzerine yerleştirdi. Son bir yıl süresinde işaret dili öğrenmiş, genellikle söylemek istediklerini bu yolla ifade ettiği için, Jennifer da mecburiyetten işaretle anlaşmayı öğrenmek zorunda kalmıştı. Oysa Bobby herhangi bir nedenle üzgün ya da gerginse, hâlâ defterim kullanıp, cevaplarını yazmayı tercih ediyordu. Leroy'la biraz önce oynadığı hafıza oyunu zihnini meşgul etmek için bir yoldu sadece; Bobby'nin hafızası hep şaşılacak kadar canlı olmuş, daha bebekliğinden başlayarak müzikten hep hoşlanmıştı. Jennifer onun radyoya kadar nasıl emeklediğini, düğmesini nasıl çevirdiğini, müzik duyulur duyulmaz da keyifle nasıl sallanıp yuvarlandığını asla unutmuyacaktı. Oysa bu hafıza annesinin öldürüldüğü geceye kadar uzanmıyor, Bobby cinayeti hatırlayamıyordu. Jennifer bunun bir tercih mi, yoksa kafasının içinde bu olayla ilgili devrelerin kapanması mı ya da kafatasına saplanan kurşunun beynin bir bölümüne verdiği hasar mı olduğunu bilemiyordu.

Nedeni ne olursa olsun, ne tıp uzmanları, ne de kendisi bu soruların cevabını bulabilmişti. Ancak bazen bu unutkanlığın Bobby'nin annelerinin öldüğü ve babalarının kaybolduğu gece olanları hatırlamaktan korkmasından kaynaklandığını düşünmüyor da değildi.

Konuya her girmeye çalıştığında, Bobby başka tarafa bakıyor, duymamış gibi yapıyor ya da yalnız kalmak istediğini belirtiyordu. Her ikisinin de hayatlarını mahveden geceden bahsetmeyi bir kez bile kabul etmemişti. Jennifer o gece olanların onu korkunç derecede etkilediğini, vücudunu olduğu kadar ruhunu da yaraladığını biliyordu; ama bu konuyu derinine konuşabilecekleri güne kadar, hiçbirinin hayatlarını gerçekten yaşayamayacaklarını da biliyordu.

Şimdi de Bobby tükenmez kalemiyle deftere bir şeyler çiziktiriyor, sonra da öylesine oturup, boşluğa bakıyordu. Aklı başka tarafta gibiydi. Jennifer deftere uzandı. Üzerinde, "Annemin mezarı" yazılıydı.

"Mezarı ziyaret etmek istiyorsun, öyle mi?"

Bobby başını salladı.

"Gerçekten istiyor musun Bobby?"

Bobby yeniden başını salladı. Jennifer kardeşinin olayın yıldönümü olduğunu, mezarı bu yüzden ziyaret etmek istediğini bile söylemediğini fark etti; bu kadarı Bobby için çok fazla olacaktı. Defteri indirdi. "Oraya gittiğin zaman sarsıldığını biliyorsun. Ama eğer gerçekten istiyorsan, yarın uğrar ve seni mezarlığa götürürüm."

Bobby mezarı görmekten hiç hoşlanmamıştı. Jennifer onu mezarlığa ne zaman götürse, hep sarsılıyor ve sonra günler boyu kendini iyi hissetmiyordu. Onu mezarlığa son götürdüğünde, oradan ayrılmalarından hemen sonra havale geçirmişti. Olay gecesinin bir mirası da, buydu; Bobby hafif sara krizleri geçiriyordu. Doktorlar Jennifer'a bunun kafa travması geçirmiş kişilerde bir hayli yaygın olduğunu anlatmışlardı.

Oysa Jennifer olayın yıldönümünü hatırlayıp sarsılmanın dışında, Bobby'nin kafasında başka bir şey olduğunu, her zamanki gibi, kafasında ne varsa, onun çevresinde dolandığını hissediyordu. Haklıydı da. Elini uzatıp, Jennifer'ın elindeki defteri istedi. Bazen iletişim kurmanın bu kadar uzun sürmesine öfkeleniyordu ve bugün de o günlerden biriydi. Koyu saçları alınının üzerine yapışmış, yüzünde minik

ter damlacıkları tomurcuklanmaya başlamıştı. Kâğıdın üzerine yeni bir şeyler yazarken dikkatten dudakları gerilmiş, kaşları çatılmıştı. İşini bitirince, defteri neredeyse kızgınlıkla ablasına fırlattı. Jennifer kâğıttaki yazıları okudu: "Buradan gitmek istiyorum. İnsanlar iyi ama aile değil." Başını kaldırıp Bobby'ye baktı. "Galiba bunun nereye varacağını biliyorum."

Bobby soluğunu boşalttı ve bu kez cevabını işaretle verdi; Jennifer kardeşinin önce kendini, sonra ablasını gösterip, ardından da parmaklarını kavuşturmakla ne demek istediğini anladı. Bobby bir iki saniye sonra işaretlerini tamamlayınca, ne anlattığını tümüyle biliyordu: "Beraber olmamızı istiyorum. Gelip, senin yanında kalmak istiyorum. Her zaman."

"Bobby, bunları daha önce konuşmuştuk. Seni sevdiğimi biliyorsun, benim yanımda olmanı çok istediğimi biliyorsun. Çoğu hafta sonu gelip bende kalıyorsun, ama hafta içinde, işim günün büyük bir bölümünü alıyor. Bazen, gecenin geç saatlerine kadar eve dönmüyorum. Ya bir şeye ihtiyacın olursa? Ya ben evde değilken düşer ve yardıma ihtiyacın olursa?"

Bunu daha önce de denemişti, hem de birkaç kez. Son seferinde, Cauldwell Bobby'nin ablasına gidip iki aylık bir deneme süresi boyunca orada kalmasını bile kabul etmişti. Bobby'ye evde bakması için gündüzleri bir hastabakıcı tutulmuştu. Oldukça pahalı bir işti ama kadın en azından Jennifer isteyken Bobby'nin yemek yemesini, temizlenmesini sağlayacak, ihtiyaçlarını giderecekti. Sonra bir gün, hastabakıcı telefon etti. Bir kaza olmuştu, o ve Bobby St. Vincent Hastanesi'ndeydi.

Sonunda hastabakıcının yiyecek bir şeyler almak için çıktığı,

Bobby'nin de tek başına asansöre binip giriş katına indiği anlaşıldı. Hastabakıcı markette kasa sırası bekler, kendi işiyle meşgul olurken, birden camın ötesinde Bobby'yi tekerlekli iskemlesinde, iki eliyle hız yaparken görüvermişti. Kadın çocuğun peşine takıldığında da, o hızını artırmıştı. Yarım blok ötede tekerlekli sandalyeyi devirmiş, yere yuvarlanmış, tam zamanında direksiyon kıran bir kamyondan kıl payı kurtulmakla birlikte, kafasını kaldıranın kenarına vurmuştu.

Bu firar Bobby'ye on beş dikişe mal oldu. Bahanesi sıkılmış olmaktı. Oysa Jennifer cevabın çok daha basit olduğunu biliyordu; kardeşi sadece özgürlüğü tatmak istemişti. Bobby bunu bir daha tekrarlamamaya söz vermişse de, bir ay sonra yeniden kaçtı ve dört saat boyunca kayboldu. Polisler onu parkta oturur, kendi yaşıtı güzel kızların tekerlekli paten kaymalarını mutlulukla seyrederken bulacaktı.

Hastabakıcı işi bıraktı. Bobby kendine zarar verir veya ezilir ya da evden kaçarken yaralanırsa, sorumlu olmak istemiyordu. Ayrılırken, Bobby'nin "zor biri" olduğunu söyledi.

"Peki, sence onun hayatı ne kadar zor?" diye sordu Jennifer hastabakıcıya. Bazıları Bobby'nin nelere sahip olduğunu değil, sadece eksiklerini görüyorlardı. Hastabakıcıdan pek fazla hoşlanmamıştı ama gitmesine de üzülüyordu. Onun yerine başkasını bulduysa da yeni bir kaza yaşandı: Bobby evde bulunduğu yaran şişe votkayı içip sarhoş oldu, kaçmaya çalışırken giriş merdivenlerinden düştü, işleri daha da güçleştiren, genç ve güzel bir Meksikalı olan hastabakıcıya sarhoşlukla sultanmasıydı. Kız olanları sanki Bobby ona saldırmış gibi anlattı ama bu doğru değildi. Bobby bazen hareketsizliği yüzünden öfkelenirdi ama şiddet kullanamayacak kadar yumuşak yürekliydi; Jennifer neden gidip kızın memelerini sıkıştırdığını sorduğu zaman, yüzü kıpkırmızı olmuş ve deftere "Ele nasıl geldiklerini görmek istedim" diye yazmıştı.

Bu cevap Jennifer'ı sonradan güldürecekti ama kardeşinin kendi yaşındaki erkekler gibi istekleri, arzulan olduğunu unutmak çok kolay geliyordu. Ne de olsa, karar belliydi. Hastabakıcı ajansı yeni birini göndermeyi kabul etmedi, zaten Cauldwell de Bobby'nin bakımevine dönmesinin daha uygun olacağını belirtmişti. Şimdi de Jennifer Bobby'nin deftere sarılıp öfkeyle bir şeyler yazmasını, sonra da defteri uzatmasını izliyordu.

"Belki de başını bağlama zamanın gelmiştir." Jennifer yazıyı okuyunca gülmek istedi. "Bunu gerçekten istiyor olamazsın."

Bobby kafasını arkaya attı ve aynı zamanda bir işaret yaptı: kesinlikle evet.

"Sence bu, bütün sorunlarımızı çözer mi? O zaman evde kalacağımı ve sana yardım edeceğimi mi düşünüyorsun?"

Başını sallayarak verilen bir onay, Bobby'nin suratında bir tebessüm, başparmağı ile işaretparmağını birleştirerek yaptığı "tamam" işareti.

Jennifer da gülümsedi. "Bir bakayım, bir şeyler becerebilecek miyim? Başımı bağlamak konusunda değil, yeni bir hastabakıcı bulmak için. Ama şimdilik, Cauldwell senin için olabilecek en iyi yer, anlaştık mı?"

Bobby kaşlarını çatınca Jennifer sordu: "En iyi yer değil mi?"

Bobby kafasını şiddetle salladı. Jennifer Cauldwell'in Bobby'yi geri almasına izin verdiği günden beri aralarındaki ilişkinin bozulduğunun farkındaydı. Birbirleriyle geçmişte olduğundan çok daha sık tartışıyorlardı ve Jennifer'a sanki Bobby ona kırgınmış, ihanet ettiğini sanıyormuş gibi geliyordu. Artık ablasına sarılmaya yeltenmiyor, ablasının sevgi gösterilerini de sıklıkla engellemeye çalışıyordu. "Neden en iyi yer değil?"

Bobby bu kez öfkeli göründü ve cevabını büyük harflerle yazdı: "YALNIZIM."

Jennifer kelimeyi okuyunca gözlerini kaldırdı ve kardeşinin gözpınarlarında yaş biriktiğini gördü. Gördüğü onu üzdü, dahası, durumu değiştirmek için elinden bir şey gelmediği için, en azından şimdilik bir şey gelmediği için, acısı daha da yoğunlaştı. O da kendini yalnız hissediyordu. Onda olmayan ne varsa, ona sahipmiş görünmesine rağmen, tıpkı onunla aynı prangaya mahkûm olduğunu göremiyor muydu Bobby? Her ikisinin de zindandan kurtulmalarının tek yolu, olanlar hakkında konuşmaktı. Oysa Bobby bunu anlamış görünmüyordu.

Eğildi, yüzlerce açıdan umutsuz olduğunu düşünerek kardeşine sarılmak istedi ama Bobby belli ede ede kendini çekince, ıstırabı daha da arttı. Arkasında ayak sesleri duyup döndü.

Leroy gelmişti. "Rahatsız ettiğim için başışla Jenny. Ama bir ziyaretçin var."

Dışarıda, koridorda Mark Ryan'ı görünce şaşırıldı. "Merhaba, Jennifer."

"Bu ne sürpriz?"

"Buraya bir uğrayıp, Bobby'yi ziyaret etmek istedim. Leroy da burada olduğunuzu söyledi."

"Seni görünce çok sevinecek. Bir şeyin mi var?"

"Benim mi? Yok, hayır."

Jennifer Mark'ın ağzının ve gözlerinin çevresindeki gerginliği fark etmişti. "Emin misin?"

www.cizgiliforum.com

Mark omuz silkti. "Şey... Bir iki önemsiz şey."

"Bana anlatmak istemez misin?"

"Federal savcı sanki Nadya Fedov davasında azamî cezayı isteyecek gibi."

"O daha çocuk Mark. Fikirlerini gerçekten değiştiremez misin?"

"Denedim. Olmadı Jennifer. Sana olumlu bir cevap vermek isterdim ama durum bu."

Jennifer birden öfkelenildi. "Gencecik bir kadın çocuğunun velayetini kaybediyor ve hayatının önemli bölümünü demir parmaklıklar arkasında geçiriyor. Ona bu suçu işleten herifler sadece iki buçuk kilo eroin kaybetmekle kalıyor ve bu işi başka birine nasıl yaptıracaklarını düşünüyor."

"Yasaları ben koymuyorum Jennifer. Ben sadece görevimi yapıyorum. Bobby nasıl?"

"İyi bir gününde değil."

"Sorun ne?"

"Pek emin değilim ama nasıl olduysa, bir zamanlar aramızdaki yakınlığı kaybettik. Neyse, bu başka bir hikâye Mark. Sana bir gün anlatırım, ama bugün değil."

"Tabii" dedi Mark, sanki kafasında başka bir şey varmış gibi, rahatsızca başka tarafa baktı.

"Bir iki şey, demiştin" diye hatırlattı Jennifer.

"Ne?"

"Aklında bir iki şey olduğunu söylemiştin."

Mark'ın yüzü soldu. Güneşli bahçelere ve gölcüğe açılan kapıyı işaret edip, "Dışarıda konuşsak?" dedi.

Gölcüğe kadar yürüdüler. Mark suskundu. Banklardan birine oturduklarında, "Jennifer" dedi,

"buraya sadece Bobby'yi ziyaret etmeye gelmedim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben aslında seni görmeye geldim." Cebinden bir zarf çıkardı, içinden çektiği kâğıdı Jennifer'a uzattı.

Jennifer kâğıdın İnterpol'den gelme bir polis raporu olduğunu gördü. Alp Dağları'nda, İtalya-İsviçre sınırının yakınındaki bir buzulda donmuş bir Amerikalı erkek cesedi bulunmuştu. Sonra adı okudu, elinde kâğıt, okuduklarına inanamadan, şaşkın bir sessizlik içinde, öyle oturdu. Sarsılmıştı. Sonunda Mark'a dönüp, "Bütün bunlar doğru mu?" diye sordu.

Mark başını salladı. "Bütün gün boyunca sana ulaşmaya çalıştım ama cebin kapalıydı. Bürondan öğleden sonrası için izin aldığını, ancak nereye gittiğini bilmediklerini söylediler. O zaman, belki burada olabileceğini düşündüm." Elini uzatıp, genç kadına dokunmaya davrandı, sonra sanki azarlanmaktan korkuyormuş gibi, yan yolda durdu. "Üzgün görünüyorsun."

Jennifer'ın yüzü solmuştu. "Şu sırada, ben... Üzülemeyecek kadar şaşkınım. Sonunda babamın cesedi gerçekten bulundu..."

"Bulundu Jennifer. Bir dağcı, cesedin yakınında pasaportunu bulmuş." Mark durakladı, sonra sakince devam etti. "Dediklerine göre, buzlar cesedi iyi korumuş ama uzunca bir zamandır oradaymış."

"Nasıl... Nasıl ölmüş?"

"Bilmiyorum Jennifer. Raporda o konuda bir bilgi yok." "Alp Dağları'nda ne arıyormuş?" "Onu da bilmiyorum."

Jennifer ürperdi. Önce önlerindeki küçük göle, ardından yine Mark'a baktı. "Bana haber vermen için seni kim gönderdi?"

"Long Beach Polis Müdürlüğü'nden bir arkadaşım telefon edip haber verdi. İnterpol'ün dedektif bölümüne gönderdiği raporun bir kopyasını görmüş. Sana benim haber vereceğimi söyledim. Bunu tanıdığım birinden duymanın daha iyi olacağını düşündüm. Ama sana haberi doğrulatman için dedektiflik bölümünden birinin telefonunu veririm."

Jennifer bir şaşkınlık, bir kaygı hissetti. Yüreğinin bir köşesinde, babasının hayatta olduğu umudunu hep canlı tutmuştu. Oysa Şimdi gerçeği öğrendikten sonra, kafasında bir üzüntü fırtınası esiyordu.

"Cesedi görebilecek miyim?"

Mark başıyla "evet" işareti yaptı. "Bana kalırsa, resmen teşhis etmen gerekecek. Interpol'e sordum, onlar da cesedin İtalya ile İsviçre arasındaki sınırın neredeyse tam üzerinde bulunduğunu söylediler. Soruşturmayı yürüten, Varzo adlı bir kasabadaki carabinieri karakolu, konunun sorumlusu da Caruso adlı bir yüzbaşı. Oraya varmak için en iyi yolun İsviçre'ye uçmak, oradan da bir araba kiralayarak İtalya'ya geçmek olduğunu söylüyorlar. Bütün bunları bir iki günde tamamlayabilirsin." Jennifer arkasına dayandı. Mark, "İyi misin?" diye sordu. "Kafamda dönüp duran iki soru var."

"Hangi sorular?"

"Nasıl oldu da babamın cesedi bir buzula vardı? Başından... Başından ne geçmiş olabilir?"

Mark kafasını salladı. "Hayli tuhaf görünüyor. Ama bütün bildiklerimi sana anlattım. Belki bu Caruso denen yüzbaşı sana daha fazlasını söyler." Durakladı, saatine baktı. "Dönmek zorundayım ama eğer sence bir sakıncası yoksa gitmeden önce Bobby'yi bir görmek isterim."

"Seni görmekten hep mutlu olmuştur Mark. Ama lütfen bunlardan söz etme. Şimdilik etme. Çok sarsılabilir."

Mark başını salladı. "Sen iyi olduğundan emin misin?" "İyi olacağım."

Mark ayağa kalktı, genç kadının yüzüne baktı, ağızını açmadan önce uzun uzun bakmayı sürdürdü.

"Sana eski bir sır vereyim mi? Daha önce hiç söylemediğim bir şey söyleyeyim mi?" "Nedir?"

"Biz çocukken, pencereden senin yatak odan görülüyordu. Çoğu gece, yatmadan önce tuvalet masasının başında oturuşunu izlerdim. Lamban yanar, sen de saçlarını fırçalardın." Mark belli belirsiz gülümsedi. "Babam ölene kadar anneme aynı şeyi yaptı. Bir erkeğin karısına onu sevdiğini belli etmek için iki şey yapması gerektiğini söylerdi. Biri karısının saçlarını fırçalamak, diğeri dertlerini dinlemekmiş. Annemlerin evine koşarak geldiğin o akşam, babam seni verandada bulduğunda belki, belki beni daha yakından tanıyacağını ve daha yakın dost olacağımızı düşünmüştüm. Dertlerini dinleyeceğimi, sana elimden geldiğince yardım edeceğimi..."

"Bana çok yardım ettin Mark. Zaten yakın dostumsun." "Tabii. Oysa daha sonraları sen kendi kabuğuna çekilince, uzunca bir süre birbirimizi göremedik..." "Uzunca bir süre kimseyi görmedim."

Mark tereddüt etti. "Benim sana, tıpkı geçen gece olduğu gibi, söylemek istediğim, eğer bir gün dayanacak bir omuz ya da seni dinleyecek birine ihtiyacın olursa, telefon etmekte sakın çekinme."

Jennifer evine döndüğünde de, kafası hâlâ karmakarışıktı. Haberi baştan dinlemek ihtiyacını hissettiği, kesinlikle emin olmak istediği için Long Beach Polis Müdürlüğü'nün dedektiflik bölümüne telefon etti. Mark'ın anlattıklarından kuşku duyduğu için değil; arabayla evine dönerken, yolda öylesine derin bir şokun etkisindeydi ki, o konuşmayı düste yapıp yapmadıklarından emin bile değildi. Konuştuğu dedektif Mark'ın bütün anlattıklarını doğrulayıp, onunla kısa zamanda resmen temasa geçileceğini bildirdi. Ondandıktan sonra yaptığı ilk şey, babasının fotoğraflarını bulmak oldu. Yatak odasındaki dolabın içinde eski ve büyük bir karton kutuda sakladığı albümdeki resimlere uzun uzun baktı. Paul March'ın fotoğrafı, karga kanadı siyahlığında saçlı, uzun boylu, güler yüzlü ve yakışıklı bir erkek resmiydi. Albümde Jennifer'ın annesiyle, babasıyla ve Bobby'le çektiği, anne ve babasıyla birlikte çıktığı Avrupa tatilinden, Paris'ten, Londra'dan, Zürich'ten kalma fotoğraflar vardı. Karton kutunun dibinde, babasının ona küçük bir kızken gönderdiği ve ipile birbirine

bağlanmış kartpostallar istiflenmişti. O kartpostalları hep değerli bir anı olarak saklamıştı, şimdi onlara yeniden bakmanın acısını daha da derinleştireceğini biliyordu. Kutuyu yerine koyup, gözyaşlarını engellemeye çalıştı.

Ardından raftan bir atlas çekerek, İsviçre ile İtalya arasındaki dağlık bölgeyi inceledi. Varzo'yu buldu: İtalya sınırına yakın, minicik bir nokta. Tam iki yıldır kayıp olan babasının bozulmamış cesediyle burun buruna geleceğini düşünmek bile inanılmaz geliyordu. Bobby'ye haber vermeyi düşününce yeniden ürperdi, ardından bir şey söylememenin doğru olacağını düşündü. Olanları duymak Bobby'yi gereğinden fazla sarsacaktı, oysa Bobby'nin sarsılmasını istemiyordu. Her şey bittikten sonra, olabildiğince yumuşatarak anlatmaya çalışacaktı.

Rehberin sarı sayfalarını çevirip, bir seyahat şirketine telefon etti. Mark'ın dediği gibi, acente görevlisi de önce Zürih'e uçuşunu -JFK ya da New ark'tan Zürih'e uçaktan bol bir şey yoktu- ardından da trenle ya da kiralık bir otomobille güne, İtalyan sınırına gitmesini önerdi. Ardından, Brooklyn'deki Federal Savunma Bürosu'nun yöneticisi Margaret Neil'in numarasını tuşladı.

"Jennifer, nasılsın şekerim?"

"Margaret, birkaç günlük bir izne ihtiyacım var. Sana zaman bırakmadığının farkındayım ama emin ol çok acil bir konu çıktı. Birkaç günlüğüne Avrupa'ya gitmem gerekiyor." Gidiş nedenini anlattırma isteğine direndi.

"Hey, bazen insanların talihli günüdür. Sanırım, bu aralarda pek meşgul değilsin. Yine de bir bakayım. Hangi günler arası, demiştin?"

"Yarıdan sonra uygun olur mu? Beş gün desek?" Margaret'in sesi bir dakika sonra telefonda yeniden duyuldu. "Şekerim, yarıdan sonra uygun görünüyor."

9

Mark Ryan nöbeti devredip eve döndüğünde, vakit neredeyse gece yarısı olmuştu. Elmont'taki iki odalı evinin garaj yoluna girdiğinde, etraf zifirî karanlıktı. Sokak lambalarından bazıları sönmüştü ama arabasından inip, evin kapısı önündeki birkaç basamağı tırmanırken sokağın karşı tarafında, evin elli metre kadar ötesinde park edilmiş koyu renkli bir Buick gördü. Arabayı, yanından geçerken fark etmişti. Sanki içinde iki adam var gibiydi ama etraf emin olunamayacak kadar karanlık ve Mark bununla ilgilenemeyecek kadar yorgundu.

Ev, bekâr misafirhanesi gibi görünmenin dışında, rahattı. Boşanmalarından sonra Ellen'ın payını satın almıştı ya, o gideli beri evi derli toplu tutmakta zorlanıyordu. Zaten işini seviyordu, boşanmadan sonra sağlığını korumasını da işine borçluydu; karakolda, ev işine zaman kalmayacak kadar uzun süre görev yapıyordu. Üstelik Ellen'ın da evi derleyip topladığı söylenemezdi ya. Kadının nitelikleri arasında ev kadınlığı yoktu; kendisi de ev işi yapan erkeklerden olamamıştı bir türlü.

Ortalığın temizliğe şiddetle ihtiyacı vardı, yemek masasının üzerine yayılmış gazeteler masa örtüsüne dönmüş, mutfak evyesi de ağzına kadar bulaşıkla dolmuştu. Günde iki kez duş alan, temizlik konusunda titiz biri için gülünç olan bu durum, durmadan haftada iki kez gelecek bir temizlikçi bulması gerektiğini hatırlatıyordu.

Mutfağa yürüdü, bir neskafe yapmak için suyu kaynamaya bırakıp, buzdolabının kapağını açtı, içine baktı. Biraz sert peynir, birkaç kutu Coca-Cola ve bira, bir domates, yarım kutu süt, hepsi bu. Her zamanki gibi kafasını işle öylesine meşgul etmişti ki, markete uğramayı unutuvermişti. Ekmek kutusunda hâlâ yenebilir iki dilim çavdar ekmeği bulunca peynirli bir sandviç hazırlayıp, suyun kaynamasını beklerken salona yürüdü.

İçinden televizyon izlemek gelmediği için, sehpanın üzerine eğilip, sandviçini ısırdı. Ne ev hayatı ama! Boşandığı günden beri, annesi ile babası başka bir kadın bulması gerektiğini söyleyip, başının etini yemişlerdi. Mark ise onlara her erkeğe bir kadının yettiğini söylüyordu, durmadan.

Babası olsa, yüzünde bir tebessümle, "Bütün hayatın boyunca bekâr yaşayarak mutlu olamazsın" derdi.

"Sabredin" derdi Mark da aynı tebessümle. "Hâlâ mülakat aşamasındayım."

Oysa haklıydılar. Bir yıl sonra otuz beşinci yaş gününü kutlayacak olmasına rağmen, hayatında hâlâ özel birisi yoktu. Arada bir, karakoldan tanıdığı iki kadından biriyle çıkıyordu ama bu öylesine bir şeydi işte. Uygun biri bir türlü çıkmıyordu karşısına. Bir an Ellen'ın "uygun biri" olduğunu düşünmüştü: aman Tanrım, ne hata! Ellen Manhattan'ın pahalı avukat bürolarından birinde sekreter olarak çalışsan, kişiliği güçlü, canlı, ufak tefek bir esmerdi ve ilk çıkışlarından üç ay sonra evlenmişlerdi.

Büyük hata.

Evleneli henüz yedi ay olmadan, grip virüsü yüzünden kendini iyi hissetmeyince gece nöbetinden erken, gecenin birinde çıkıp eve dönmüş, Ellen'ı kanepede bir adamla sevişirken yakalamıştı. Hem de Ellen beğendiği için, iki haftalık maaşı karşılığında Macy's'ten özel olarak aldığı kanepede.

Onların elbiselerini giymelerini beklerken, Mark orada, öfkeden titreyerek, gözyaşlarını durdurmaya çalışarak, beylik Glock tabancasını çekip herifi vurmak isteğine direnerek öylesine dururken, birden bu suratı tanıdığını hatırladı. Ellen'ın bürosunda çalışan, evin alım muamelelerini tamamlaması için tuttukları iş-bilir ve pahalı avukat, hani Armani elbiseler giyen, durmadan sırıtip Ellen'ın arkadaşı olduğunu, onun için bütün evrak işini bedava olarak halledeceğini söyleyen herif. Bedavaymış!

Adamın Ellen'ın eski sevgilisi olduğu, onunla yeniden buluşmaya başladığı çabuk anlaşıldı. O akşam Mark adama öyle bir çakmıştı ki, avukatın ön dişleri kırılmıştı. Orospu çocuğunu evden attıktan, sokağa kadar kıcıma tekme bastıktan sonra, Ellen'a hesap sormak için dönmüştü. Kadın orada oturmuş ağlaşırken, Chad Tate'le dört aydır birlikte olduklarını itiraf etti. "Sen ve ben, bir hataydı Mark. Bu iş yürümeyecek, onun için boşanmak istiyorum. Chad benimle evleneceğini söylüyor."

Mark o gece evden ayrılmış, bir dükkândan bir şişe viski almış,

Jarnaica Körfezi'nde bir iskeleye kadar gidip, arabanın içinde hem içip hem ağlayarak sarhoş olmuştu. Ardından, daha fazla ağlayamayacağını anlayıp uykuya dalmıştı. Uyandığında, motosikletli bir polis arabanın camını yumrukluyordu. Güneş yükselmişti ama iskelede kalabalık martılardan başka canlı varlık yoktu. Mark camı indirince, polis alkol kokusunu alıp, ehliyetini istedi. "Sizi bu saatte buraya getiren nedir efendim?"

Mark adama ehliyetini uzattıktan sonra, belki de hayatında ilk kez kendini koyuverdi. Hıçkırıklara boğulup, hiç tanımadığı birine evliliğini anlatması için, sanki kafasının içinde bir baraj bel vermişti. "Zavallı" dedi polis ehliyeti iade ederken. "Şimdi kendinize bir iyilik yapsanız? Arabanızı kilitleyin, eve gidip iyi bir uyku çekin, ardından da kendinize iyi bir avukat bulun."

Ne var ki Mark kendine iyi bir avukat bulmayacaktı; parçalan bir araya getirerek ilişkiyi yürütmeye çalıştı, evlilik iki ay daha kör topal gitti ama her ikisi de birbirlerine hakaretler savurup suçladıkça, beraberliğin amaçsız olduğu iyice anlaşıldı. Bitmiş bir savaşta, birbirlerini bombalıyorlardı. Ellen bir sonbahar hafta sonu evden ayrılıp bir daha dönmeyince, Mark boşanma davası açtı.

Ellen'ı unut, o geçmişte kaldı. O kadın için gereğinden fazla gözyaşı döktüm, bundan böyle hiç dökmeyeceğim.

Oysa bazı geceler eve girerken bir kadının sesini, konuşacak birini, Ellen'ın yaptığı gibi sırtını, tam şurasını, gergin kaslarının arasını ovacak bir kadını özliyordu ve bu, o gecelerden biriydi. Kötü iki gün geçirmişti. Kennedy'deki ölü bebek onu en az Jennifer'ı üzdüğü kadar üzmüştü ama, Mark yüreğindeki kolayca göstereceklerden değildi.

Jennifer'dan hoşlanıyordu; Jennifer, tam istediği cinsten bir kadındı. Çocukluğunu hâlâ hatırlıyordu, o zaman aradaki dört yaşlık fark nedeniyle, onunla hiç ilgilenmemişti. Yıllarca hiç karşılaşmadıktan sonra, üç yıl önce bir gün Columbia'da bir konferans sırasında, dinleyiciler arasında Jennifer'ı tanımış ve birlikte birer kahve içmeyi önermişti. Bir yıl boyunca, seyrek de olsa öğle ya da akşam yemeğine çıkmışlar, birlikte bir şeyler yiyip içmişler ve dostluklarını derinleştirmişlerdi. İşin içinde dostluğun ötesinde bir şey yoktu; zorlu bir boşanma döneminden geçmek yüreğini parçaladığından, yeni bir ilişki de aklındaki son şeydi; o da tam böylesini istiyordu ama uzun vadede için için de olsa daha fazlasını arzulayacağı açıktı. Bir de Jennifer'ın hayatını altüst eden cinayet ve tecavüz girişimi vardı.

Annesinin ölümü, babasının kaybolması ve karşılaştığı o korkunç saldırı yüzünden Jennifer'ın tümüyle yıkıldığını farkındaydı. Cinayet gecesi Mark'ın ile annesi babasının evine koşmuş, Mark'ın babası da kapının yumruklandığını duymuştu. Gelip kapıyı açtığında, genç kız verandada baygın yatar bulmuştu. Adam o zamanlarda kanserden ölmek üzereydi ama polislik iliklerine işlemişti bir kere: işin içinde bir şey olduğunu hissederken Jennifer'ı Mark'ın annesine bırakmış, tabancasını kaparak çimenlerin üzerinden March'ların evine koşmuştu. Orada Jennifer'ın annesini ölümüne bıçaklanmış, küçük Bobby'yi de kurşunla yaralanmış bulmuştu ama evde başka kimse yoktu: cinayeti işleyen, her kimse, çoktan kaçmıştı anlaşılan.

Mark cinayeti hemen ertesi gün duydu ama Jennifer'ı görebilmesi için dört gün beklemesi gerekti.

Çünkü genç kız kimseyle konuşmak istemiyordu. Ardından, kendi kabuğuna çekildi ve Federal Savunma Bürosu'nda çalışmaya başlayınca kadar, öyle kaldı. Yeniden arada bir birlikte akşam yemeğine çıktılar, bu kez ona fiziksel olarak da yaklaşmasına rağmen, değişen bir şey olmadı; ancak yine de dostlukları sürdü. Tecavüz girişiminin yarattığı sarsıntıyı atlatmasının uzun sürmesinin kesin

olduğunu bilmesine rağmen, Mark bir gerçeği kabullenmek zorunda olduğunu anladı: ya zamanlama inanılmaz derecede yanlıştı, ya da Jennifer'ın hoşlandığı tiplerden değildi.

Mark suyun kaynadığını duyunca, yarım kalmış sandviçini sehpanın üstünde bırakarak yerinden kalktı.

Belki polislik güdüsü yüzündendi, kendini hâlâ o Buick'i düşünürken yakaladı. Oturma odasının ışıklarını söndürüp, pencereye yaklaştı, perdenin aralığından dışarı baktı. Buick hâlâ oradaydı. Polis baskını olmasın? Elmont oldukça saygın bir mahalleydi ama son günlerde insan hiçbir şeyden emin olamıyordu ki.

Perdeyi kapatmak üzereyken, evinin önünde gelip duran büyük siyah bir Pontiac gördü. Arabanın açılan sürücü kapısından bir adam indi. Mark'ın, sokak lambasının aydınlığında seçebildiği, altmış yaş dolaylarında, uzun boylu ve yanık tenli, çok şık görünüşlü, gümüş saçlı bir adamdı.

Sokağın karşı tarafındaki Buick'te bulunan iki kişi de arabalarından indi. Her ikisi de takım elbise giymişti, otuzlarının başlarında gösteriyorlardı. Pontiac'tan inen gümüş saçlı adamın yanına geldiler, sonra da hep birlikte Mark'ın evine yöneldiler. Mark perdeyi bırakırken kaşlarını çattı. Adamların gece yarısını çeyrek gece evinde ne aradıklarını merak ediyordu. Kapının zili çaldı.

Verandanın ışığını söndürmediğinden, kapının yanına gidip, geniş açılı göz deliğinden baktı. Şık görünüşlü, gümüş saçlı adam ortada, üçü de kapının karşısında duruyordu. Üçü de yeterince saygın görünüyordu ama her polisin mesleğinde düşman kazandığını hatırlayıp, riske girmedi. Kalça kılıfından Glock'unu çıkarırken, kapının zili bir daha çaldı.

Tabancasını hazır tutar ve yeniden göz deliğinden bakarken, "Kim o?" diye seslendi. Geniş açılı mercek gümüş saçlı adamın yüzünü balon gibi gösteriyordu.

"Bay Ryan? Adım Jack Kelso. Konuşabilir miyiz?"

Mark'ın parmağı tabancasının tetiğine gitti. "Bay Kelso, vakit gece yarısını geçiyor, sizin ve arkadaşlarınızın buraya benimle İncil okumaya geldiğinizden kuşkuluyum. Onun için bana tam olarak kim olduğunuzu ve tam olarak ne istediğinizi söyler misiniz?"

"Kapının ötesinden konuşmak güç oluyor Bay Ryan. Girebilir miyiz?"

"Sizi tanımıyorum" dedi Mark. "Üstelik ne istediğinizi hâlâ söylemediniz."

Mark göz deliğinden gümüş saçlı adamın elini ceketinin iç cebine götürdüğünü görüp, dikkat kesildi. Oysa Kelso'nun cebinden çıkan tabanca değil, göz deliğinin hizasına kaldırdığı bir kimlikte sadece. Mark kimliği görünce hafifçe bir ışık çalarak, silahını indirdi.

"Bay Ryan. CIA'denim."

Mark kapıyı açtı. Düzgün birer takım elbiseyle yaka uçları düğmeli gömlek giyen iki genç adamın da Kelso gibi CIA'den olduklarını düşündü.

Kelso'nun uzattığı kimliği alıp inceledi. Kimliğin bir yüzünde, Amerikan kartalı resminin içinde Merkezî Haber alma Örgütü'nün mavi logosu vardı. Öteki yüzünde de, Kelso'yu daha koyu saçla gösteren, muhtemelen iki yıl kadar önce çekilmiş bir fotoğraf. Resmi iyice inceledi: kararlı bir çene, parlak mavi gözler, film aktörü gibi bir görüntü. Kelso başıyla yanındakileri işaret etti. "Bu ikisi de Ajan Doug Grimes ile Ajan Nick Fellows."

Her ikisi de CIA kimliklerini uzattı. Mark kimlikleri inceledikten sonra, kapının önünden çekildi.

"Galiba içeri gerseniz daha iyi olacak."

Ön kapıyı kapatıp, adamları oturma odasına götürdü. Kelso hafifçe aksıyor, sol ayağını belli belirsiz sürüyerek yürüyordu. Sehpanın üzerindeki sandviçi görüp, "Akşam yemeğinizi berbat ettiğim için üzgünüm" dedi.

"Ben de sizi beklettiğim için. Birer kahve?"

Kelso omuz silkip, nazikçe, "Kahve iyi olurdu. Teşekkürler" dedi.

"Oturun."

Mark dört fincana neskafe doldurup tepsiyle çalışma odasına getirdi. Kelso koltuklardan birine oturmuş, diğer ikisi kanepeye ilişmişti. Ajan Grimes ciddi birine benziyordu, yaklaşık otuz yaşında, arkaya taranmış siyah saçlar, çukur gözler. Ajan Fellows ise bebek yüzü, arkadaşça görünüşü, yumuşak elleri ve çocukça saç kesimiyle üniversiteden yeni çıkmış gibiydi. Mark yine de adamın kendini korumayı becereceğinden emindi. Her ikisinin gözlerinden ceplerindeki CIA kimliğinden gelme bir güven duygusu okunuyordu. Mark kahveleri dağıtıp, son koltuğa oturdu. "Peki, bütün bunların sebebi ne?"

"Sizinle Jennifer March hakkında konuşmak istiyorum" dedi Kelso.

Mark'ın kaşları çatıldı. "Jennifer mı? Yoksa Kennedy'deki uyuşturucu operasyonu hakkında mı?"

Kelso kafasını salladı. "Hayır, bunun uyuşturucu operasyonu bir ilgisi yok."

"Öyleyse?"

Kelso kahve fincanını dizlerinin üzerine yerleştirdi, şeker koyup karıştırdı. "Jennifer March'ı ne kadar zamandır tanıyorsunuz, Bay Ryan?"

Mark hafifçe gülümsedi. "Bu oldukça kişisel bir soru."

"Eğer soruma cevap verirseniz sevinirim."

"Aynı mahallede, birlikte büyüdük. Onu çocukluktan çıktığı dönemden beri, yani yaklaşık on beş yıldır tanırım."

"Sizi yakın bir dostu olarak mı görür?"

"Öyle de denebilir."

"Size güvenir mi?"

"Tabii." Mark kuşkulandı. "Bakın, bütün bu soruların amacı nedir?"

Kelso önce Grimes ile Fellows'a baktı, ardından da Mark'a döndü. "Galiba babasının cesedinin bulunduğu haberinizi var. Eğer yanılmıyorsam, ona haber veren de sizsiniz. Öyle mi?"

Mark kaşlarını çattı. "Bütün mesele bu mu?"

"Evet, bu."

Mark fincanını sehpanın üzerine bıraktı. "Tabii, Jennifer'a ben haber verdim. İyi ama, anlayamıyorum. Bunun..."

Kelso elini kaldırdı, daha ağzına sürmediği kahveyi sehpaye bıraktı. "Bu konuşmayı daha fazla devam ettirmeden önce Bay

Ryan, size bir şey açıklamak istiyorum. Burada anlatacaklarımız kesinlikle gizlidir. Aslına bakarsanız, ulusal güvenlikle ilgili son derecede gizli ve duyarlı bir konudan söz ediyoruz. Bu gizliliği bozduğunuz takdirde, çıranızı yakmak zorunda kalırım. Onun içip sizden, yapacağımız bu konuşmadan kimseye bahsetmeyeceğinize söz vermenizi istiyorum, hiç kimseye. Söz veriyor musunuz?"

Kelso'nun ses tonu hafif saldırgancaydı ve Mark adamdan hoşlanmadığı hissetti. "Hey, siz neden bahsediyorsunuz?"

"Size bir soru sordum Bay Ryan" dedi Kelso ısrarla. "Bu arada kinci sözlerim için özür dilerim. Ama size konunun ne denli ciddi olduğunu göstermek istedim ve hâlâ cevabınızı bekliyorum. Söz verecek misiniz?"

Mark Kelso'ya, sonra da öteki iki ajana baktı. Her üçünün gözleri onun üzerindeydi. CIA genellikle önemli işlerle uğraşan ciddi bir kuruluştur. Bu herifler de ciddi görünüyordu, özellikle de Kelso. Mark omuz silkti. "Tamam. Söz veriyorum. Peki, şimdi bütün bunların sebebi ne?"

Kelso gırtlaklarını temizledi. "CIA'nın ve ülkenizin sizin yardımınıza ihtiyacı var."

Mark kahkahasını güç tuttu. "Nedir bu, bir şaka mı? Yoksa bu Cinayet Masası'ndan Maguire'ın yeni bir oyunu falan mı?"

Kelso asık suratla, "Şaka falan değil Bay Ryan" dedi. "Ne kadar ciddi olduğunu anlatmaya zamanım bile yok. Eğer ciddiyet ölçüsü birden ona kadar giden bir aletse, bu, o aleti patlatır. Tekrar ediyorum, bu kadar ciddi."

"Neden benim yardımım?"

Kelso öne eğildi. "Jennifer March babasının cesedini teşhis etmek için Avrupa'ya gitmeye hazırlanıyor."

"Eee?"

"Biliyorsunuz, babası iki yıl önce kaybolmuştu. Ve Jennifer'ı bu kadar zamandır tanıdığınıza göre, o dönemde olan korkunç olayları da biliyorsunuzdur?"

Mark başıyla onayladı. "Eee?"

"Karısının öldürüldüğü ve kendisinin ortadan kaybolduğu dönemlerde, Paul March CIA adına son derecede ciddi bir görevi yerine getiriyordu."

Mark kaşlarını çattı. "Jennifer bundan hiç bahsetmedi."

"Jennifer bunu hiç bilmedi."

"Benim hatırladığım kadarıyla, babası yatırım bankacılığı yapıyordu."

"Bu doğru, ama aynı zamanda da gizlice CIA adına çalışıyordu."

"Şurasını doğru anlayalım. Babasının bir çeşit casus olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?"

Kelso kafasını salladı. "Bu konudan ne kadar az bahsederseniz, o kadar iyi olacak, diye düşünüyorum. Size söyleyebileceğim tek şey, uluslararası ve gizli bir operasyonda görevli olduğuydu. Hem son

derecede önemli, hem de aşırı tehlikeli bir operasyonda. Güvenlik nedenleriyle, bu operasyonun ne olduğunu açıklayamayacağım."

"Yoksa Jennifer'ın babasının kansını öldürmediğini mi ima ediyorsunuz?"

"Sizinle son derecede dürüst olacağım Ryan: bundan yüzde yüz emin değilim."

Mark'ın aklı karışmıştı. "Anlayamıyorum."

Bu kez konuşan, Grimes'ti. "Anlamanız gerekmiyor Ryan. Sadece Paul March'ın cesedinin bulunmasıyla birçok hayatın tehlikede olduğunu kabul edin, yeter."

"Kimlerin hayatı? Kimden gelen tehlike?"

Grimes cevap vermedi. Mark Kelso'ya döndü, Kelso için çekerek, "Bu sorularınıza cevap veremem Ryan. Size söylediklerimizin tümüyle gerçek olduğuna inanmanız gerek. Tekrarlıyorum, bu konu son derecede önemli" dedi.

"Bunu sürekli söylüyorsunuz zaten Kelso. Ancak bana çok az şey anlatıp, size çok güvenmemi istiyorsunuz."

"Haklısınız, istiyorum. Ama eğer Jennifer'a değer veriyorsanız, yardımınıza ihtiyacı var. Bizim de öyle."

"Nasıl bir yardım?"

"İşinizden birkaç gün izin almanızı istiyorum. Belki bir hafta, gerekirse daha çok. Avrupa'ya gidip, Jennifer'ın peşine takılmanızı istiyorum."

"Peşine takılmak mı? İzleyecek miyim?"

"Evet. Eğer yol arkadaşı olarak birlikte gitmenize izin vermesi için onu ikna ederseniz daha iyi olur, ama eğer bu olamazsa, o zaman kendinizi mümkün olduğu kadar göstermeden onu izlemenizi istiyoruz."

"Neden?"

"Onu korumanızı istiyorum. Koruyucu meleği olmanızı. Jennifer'ı tanıyorsunuz, o da size güveniyor. Eğer başı derde girerse, onu kurtarmak için yanında olacaksınız. İnsanların başı büyük derde girince, görmek isteyecekleri tek şey, tanıdık bir yüzdür."

"Başı derde mi girerse? Jennifer mı? Neden başı derde girsin ki?"

"Çünkü Ryan, birinin onu öldürmek isteyeceği kesin gibi."

10

Mark duyduklarının sarsıntısını atlatabilmek için, öylece oturup kaldı. Birisi onu öldürecek.

Kelso'ya baktı ve düşünebildiği iki soruyu sordu: "Neden? Kim?"

Kelso kafasını salladı. "Söyleyemem. Ama inanın bana, Jennifer ciddi tehlike içinde olacak. Ama bu dediklerim tahmin değil, gerçek."

Mark bir an düşündü, ardından da sordu: "Peki ama siz kimsiniz Kelso? CIA adına ne görev yapıyorsunuz?"

"Özel operasyonlar müdür yardımcısıyım."

"Ne gibi özel operasyonlar?"

Kelso yine kafasını salladı. "Bu, gerektiğinde bileceğiniz bir şey Ryan. Şu anda da bilmeniz gerekmiyor."

"Tam tersine. Yoksa siz de, arkadaşlarınız da hemen şimdi burasını terk ediyorsunuz."

"Jennifer'ın sizin için bir değeri yok mu?"

"Soruma hâlâ cevap vermediniz."

Kelso'nun kılı kıpırdamadı. "Bir değeri yok mu?"

Mark, Grimes ile Fellows'a baktı. Hiç etkilenmemiş gibi oturuyor, patronlarının konuşmasını dinliyorlardı. "Bana hiçbir şey söylemiyorsunuz. Bu konuşma bitmiştir. İyi geceler Kelso."

Kelso için çekti, hızla ayağa kalktı. "Pekâlâ öyleyse, nasıl isterseniz."

Mark, "İnsanlar kararını değiştirecek" diye düşündü.

Grimes ve Fellows da ayaklandı. Kelso, "Söylediğim gibi" dedi, "aramızda bir konuşma olmadı. Bunu sakın unutmayın."

Kelso ile adamları kapıya yönelince, Mark yanıldığını anladı. Kelso blöfünü görmüştü. Jennifer'ın onun için çok önemli olduğunu biliyordu; bu da herifin elindeki kozdu.

Mark, "Bana biraz daha fazlasını anlatsaydınız, konuşmayı sürdürebilirdik" dedi. "Bana Jennifer'ın hayatının tehlikede olduğu dışında hiçbir şey söylemiyorsunuz. Somut bir şeyler anlatın."

Kelso arkasına döndü. "Elimden gerçekten bir şey gelmiyor Ryan. Size söyleyebileceğimin hepsi bu. Geri kalanı konusunda, bana güvenmek zorundasınız. İyi geceler, vaktinizi aldığımız için özür dilerim."

Elini kapıya uzatıp, tokmağı çevirdi.

"Bir dakika. Bekleyin."

Kelso döndü.

"Bütün bu anlattıklarınız. Gerçekten de söylediğiniz kadar gizli mi?"

"Evet."

Mark, "Jennifer'ın benim için ne denli önemli olduğunu biliyorsunuz" dedi. "Ama nereden bildiğinizi anlayamadım."

Kelso cevap vermedi. Tereddüt edip, sonunda, "Bize yardım edecek misiniz?" diye sordu. "Jennifer'a yardım edecek misiniz?"

"Bir şartla. Bana biraz bilgi verin, beni karanlık bir sokakta tek başıma yürüyormuşum duygusundan kurtaracak bir şeyler anlatın. Bilebildiğim kadarıyla, CİA kendi vatandaşlarının hayatını korumak için böylesine gayret göstermez. Tabii eğer önemli kişiler değillerse."

Kelso cevap vermeden önce Grimes ile Fellows'a baktı. "Şu anlatacaklarımla bile kendimi tehlikeye atıyorum. Ama eğer söyleyeceklerim fikrinizi değiştirecekse, tehlikeye atılmaya değer. Jennifer'ın babasıyla birlikte kaybolan bir bilgisayar disketini bulmamızda anahtar rol oynayacağını umuyoruz. O diskette bir CİA soruşturması için yaşamsal önem taşıyan bilgiler var. İşte onu korumak için elinizden geleni yapmanızı istememizin nedeni de bu."

"Jennifer'ın disketten haberi var mı?"

"Olduğunu sanmam."

"Öyleyse bulunmasında nasıl anahtar rol oynayacak?" "Bu da benim tahminim" dedi Kelso. "Disket babasıyla birlikte ortadan kayboldu. Eğer Jennifer babasının başından neler geçtiğini, yolunun nasıl olup da Alplerde bir buzula düştüğünü öğrenebilirse, disketi bulmamız için bir ipucuna ulaşmış olabilir. Oysa disketin peşinde başkaları da var; üstelik bu başkalarının Jennifer'ı öldürmek isteyeceklerinden kuşkulanan bile abes olur." "Bu da bana başka bir şeyi hatırlatıyor: disketteki bilgiler ne?"

Kelso içini çekip, omuz silkti. "Özür dilerim Ryan. Ellerim bağlı"

"peki, disket nerede olabilir?"

"Bilemiyorum. Cesedi bulan Chuck McCaul adlı bir Amerikalı genç, hemen yanında da bir sırt çantası görmüş. Çantanın içinde-|<ilerin disketin nerede olduğu konusunda bilgi vereceğini ya da cesette bir ipucu olabileceğini umuyorum. Şimdilik umut edip beklemekten başka bir şey yapamıyoruz."

"Bana sanki aradığınızı bulmak için Jennifer'ı kullanmak istiyormuşsunuz gibi geliyor."

"istediğinizi düşünmekte serbestsiniz, hem sizinle tamamen farklı görüşte olduğumu da söyleyemem."

Kelso'nun gözleri hiçbir şey açıklamıyordu ama Mark'ın o gözlerde gördüğü ani yakarış, neredeyse adama acımasına neden olacaktı. "Bize yardım edecek misiniz Ryan? Sadece Jennifer'ı kurtarmak için de olsa?"

"Bana kalırsa, Jennifer'la aramızdaki ilişkiyi yanlış yorumluyorsunuz. Tamam, yakın arkadaşız ama ilişkimiz daha derin değil. Kaldı ki, anlayamadığım bir şey daha var. Onu izlemek için neden kendi adamlarınızı kullanmıyorsunuz? Neden ben?"

"Jennifer'ın CIA'nin onu izlediği hakkında en ufak bir kuşkuya bile kapılmasını istemiyorum. Hem ona zarar vermek isteyeceklerin, CİA kokusunu daha bir kilometre öteden alacaktan da kesin. Bu da hem Jennifer'ı, hem de adamlarımı tehlikeye atar. Oysa siz, sadece bir polisiniz. Bunu küçümsemek için söylemiyorum. Demek istediğim, gerçek bir arkadaşsınız, belki de Jennifer'ın güvenliğini düşünen tek dostusunuz. Öte yandan da yeteneklerinden yararlanabileceğim, son derecede iyi eğitim görmüş bir polis memurusunuz. Onu korumak, hareketlerini izlemek için gerektiği kadar yakınında olabilirsiniz. Bu sırada da ben adamlarımı geri planda, yani kuşku uyandırmayacak kadar uzakta, ancak gerek duyduğunuzda yardımınıza yetişecek kadar yakında bulundururum."

"Bana da bir zarar gelebileceğini mi söylemek istiyorsunuz?"

Kelso'nun yüzünde ölgün bir tebessüm belirdi. "Gelmemesi için elimizden geleni yapacağız. Öte yandan, iyi bir dedektif olduğunuzu, kendinizi koruyabileceğinizi de biliyorum. Tersisi olsa, sizi bu işe karıştırmak aklımdan bile geçmezdi."

"Bütün bunlar bana hâlâ bir şey açıklamıyor, sorumu cevaplandırmıyor."

Kelso gırtlığını temizledi. "Dürüst olmam gerekirse söyleyeyim: bu işin sizin için de tehlikeli olabileceğinden kuşum yok."

"Öyleyse, karşımda neler bulacağımı bilmemin de yararı olurdu."

"Sizin için tehlike oluşturabilecek insanların bütün polislik hayatınızda uğraşmak zorunda kaldıklarınızdan çok daha acımasız olacaklarını bilin, yeter. Bu konuda bundan fazlasını gerçekten anlatamam."

Mark duraksadı. Kelso, "Size son bir kez soruyorum. Bana yardım edebilir misiniz Ryan?" dedi.

"Bilemiyorum. Belki. Ama şu anda üzerinde çalıştığım dosyalar var. Yüzbaşının beni..."

"Bir tatile ihtiyacınız olduğunu söylersiniz. Hasta olduğunuzu söylersiniz. Ne gerekirse, onu söylersiniz. Eğer izin almakta gerçekten zorlanırsanız, bana haber verin, ben de perde gerisinden, kimseye belli etmeden neler yapılabileceğini bir araştırın. Tabii yüzbaşıya benim söylediklerimden, işin içinde CIA'nin olduğundan ya da yapacaklarınızdan söz etmeyeceksiniz. Bunları arkadaşlarınıza da anlatmayın, hatta köpeğinize bile."

"Köpeğim yok."

Kelso bilgiçe başını salladı. "Sizin yok, ama komşunuzun var, Douglas adında bir labrador. Ona bile anlatmayacaksınız. Ne ona, ne duvardaki hamamböceklerine, ne de bodrumdaki farelere."

"Evde fare mi var?"

Kelso belli belirsiz gülümsedi. "Korkarım, var. Tehditler savurmaktan gerçekten nefret ediyorum Ryan, ama daha da nefret ettiğim, tehditlerimi tekrarlamak. Ama eğer bu konudan tek bir kişiye bile bahsettiğinizi duyarsam, hayatınızın sonuna kadar boktan bir yan sokakta park cezası yazmanız için elimden geleni yaparım. Tabii eğer talihliyseniz."

"Bunu daha önce de söylemişsiniz."

Kelso gözlerini Mark'a dikti. "Evet?"

"Bir şeyler yapmaya çalışırım."

Kelso soluğunu boşalttı. "Sizden beklediğim olumlu cevap bu değildi Ryan."

"Söyledim size, önemli konular üzerinde çalışıyorum. Karakolda zaten personel açığı var. İşleri ayarlamam birkaç gün alır."

"Ama yapacaksınız, değil mi?"

"Sadece Jennifer için."

Kelso hafiflemiş gibi bir soluk aldı. "Teşekkürler Ryan, yardımınıza gerçekten büyük önem veriyorum."

"Jennifer'ın büyük tehlikede olduğunu anlatırken, bana yalan söylemiyordunuz, değil mi?"

"Söylemiyordum Ryan" dedi Kelso kararlılıkla. "Ne kadar tehlikede olduğunu anlatamam."

"Silahım olacak mı?"

"Tabii."

".Eğer Jennifer'ı ona eşlik etmeme razı edersem daha iyi olacağını söylemişsiniz. Yani, ona doğrudan birlikte gitmeyi mi öneriyim?"

Kelso başıyla onayladı. "Yine de dikkatli davranın, fazla ısrar etmeye kalkmayın. Ne Jennifer'ın kuşulanmasını, ne de ona gerçek nedeninizi söylemek durumunda kalmanızı istiyorum. Sözü konuya öylesine bir getirirsiniz. Gidip cesedi teşhis etmesi gerektiğinde moral ve duygusal desteğe ihtiyacı olabileceğini düşündüğünüzü, onun için bir dostu olarak onunla birlikte gelmeyi önerdiğinizi söylersiniz. Eğer hayır derse, o zaman onu izlemek zorunda kalırsınız. Daha önce de gizli takip yaptığımız için, onu izlemeniz çok güç olmayacaktır, öyle değil mi?"

"öyle."

"Demek yüzünüzü görünmez kılmakta fazla zorlanmayacaksınız. En basit bir kılık değişikliğinin bile çoğu zaman mucizeler yarattığını bildiğinizden kuşum yok."

"Peki, ya Jennifer beni görürse? Birden Avrupa'da ortaya çıkmam çok kuşkulu görünmeyecek mi?"

"Bunu o zaman düşünüyoruz. Ama bence en iyisi ona doğrusunu söylemek ve onun hakkında endişelendiğinizi anlatmak olacaktır. İşinizden izin aldığımızı, onun bu zor anında yanında olabilmek için yolculuğa karar verdiğinizi söylersiniz. Ona gerçeğin dışında, ne söylemek gerekiyorsa, onu anlatırsınız. Ama yakalansa-nız bile, sonrasında da yanında kalabilmenizi sağlamanız gerekecektir."

"Bana inanacağını gerçekten düşünüyor musunuz?"

"O anda bunun fazla bir önemi olmaz zaten. Artık ortaya çıktığınıza göre, onu izlemeye ve korumaya devam edersiniz. Hem bir konuda anlaşalım: orada bulunmanızın tek sebebi, onu korumaktır."

"Jennifer'a sadece tehlikede olduğunu söyleyiniz, bütün bunlar o kadar kolaylaşırdı ki."

Kelso kafasını salladı. "İmkânı yok Ryan. Önemli olan ne Jennifer'ın, ne de başka herhangi birinin CIA'nin bu işin içinde olduğundan haberi olması. Eğer CIA'nin ilgisi ortaya çıkarsa, eminim Jennifer'ı çok daha büyük tehlikeye atmış, disketi bulma ihtimalini de yok etmiş oluruz."

"Öyleyse, benden tam olarak ne yapmamı istiyorsunuz?"

Kelso elini ceketinin cebine soktu, çıkardığı zarfı Mark'a uzattı.

"Nedir bu?"

"Uçak biletleri, sizin adınıza düzenlenmiş. Tarihleri açık, business sınıfı."

"Önerinizi kabul edeceğimden bu kadar emindiniz demek?"

"Hayır, sadece kabul ederseniz diye hazırlatmıştım" dedi Kelso. "Zarfıta cep telefonumun numarası da var. Jennifer'la konuştuktan sonra beni arayın. Lütfen ona eşlik etmenize razı etmeye çalışın, böylesi işleri çok daha kolaylaştırır. Masraflarınız için de bir şeyler ayırdık, nakit olarak beş bin dolar. Bir de, adınıza hazırlanmış bir Visa kredi kartı. Siz sadece arkasını imzalayın ve yapmak zorunda kalacağınız masraflara sakın aldırmayın. Bu kart kullanacağınız her yerde ve her meblağ için geçerli olacak. Tabii Sam Amca'yı mutlu edebilmek için, yapacağınız harcamaların makbuzlarını getirirseniz sevinirim."

Mark elindeki zarfa baktı. "Anlaşılan, her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünmüşsünüz."

"Daha önce İsviçre'ye gitmiş miydiniz Ryan?"

"Sadece düşümdü."

"Bayılacaksınız."

İsviçre, 17.00

Chuck McCaul Furka geçidinin seyir çıkıntısının üzerinde durup, "Nefes kesici!" diye düşündü. Akşamın bu saatinde, dağlar muhteşem görünüyordu. Gözlerinin önünde, çıkıntının granit duvarlarının ötesinde, solgun öğleden sonrası güneşi ile pembe ve kırmızı renklere bürünmüş göğün altında tepeleri karla kaplı girintili çıkıntılı zirveler ufku kaphıyordu. Aşağılarda, geçidin dik ve dönemeçli yolundan tırmanan Audi'yi gördü.

Kendi kiralık Renault'su hemen yakındaydı; seyir çıkıntısının hemen kenarında, mevsiminde buraya gelen turistlere hatıra eşyası satmak için kurulmuş barakanın kepenkleri indirilip kilitlendiğinden etraf ıssız, McCaul de yalnızdı. Furka buzulu mavi buzdan geniş bir vaha gibi, dükkânın ardında uzanıyordu. Turistler için buzulda delikler açılmıştı; birkaç frank karşılığında bu deliklere girebilir, penguen kıyafeti giymiş birkaç salakla birlikte hatıra fotoğrafı çektirebilirdiniz. McCaul'ün de düşündüğü gibi, İsviçre'de o sıkıcı hayvanat bahçesinden başka bir yerde pengüene rastlanamayacağını hatırlayınca, aptalca bir şey.

Korkunç terk edilmişlik duygusuna, kemiklerini sızlatan soğuğa rağmen, burada bulunmanın keyfini çıkarıyor, derin soluklar alıyordu. Dolambaçlı yolun beş kilometre aşağısında, görkemli granit duvarlarıyla kışlaya benzeyen Furka Pass Oteli dikiliyordu. Otel geçen yüzyılda, havası temiz ve kuru mekânlarda sanatoryum inşa etmenin moda olduğu yıllarda yapılmıştı, ama yılın bu mevsiminde içinde in cin top oynuyor, Audi'nin dışında da bir turist otobüsü ya da otomobil görünmüyordu. Audi sonunda taşlı ve dönemeçli yolu aşmış, Renault'unun arkasında durdu. Su geçirmez yeşil kumaştan kalın bir parka giymiş, omzunda Nikon marka bir fotoğraf makinesi, arabadan gülümseyerek inen adam yaklaşıp elini uzattı. "Bay McCaul? Ben Zürih Express'ten bağımsız gazeteci Emil Hartz. Gerçekten de soğuk bir akşam. Daha sıcak bir yerde buluşamadığımız için başışlayın."

Hartz "w" sesini "v" gibi telaffuz etmesine rağmen, kusursuz bir İngilizce konuşuyordu. McCaul omuz silkti. "Bir yarık yakınında fotoğraflar çekmek istediğinizi söylemişsiniz sanırım."

"Doğru, söylemiştim. Hatta burasının da tam aradığımıza uygun yer olacağını düşünmüştüm ama çok soğuk."

"Buraya kış ortasından gelmelisiniz" dedi McCaul. "O zaman hava bir kutup ayısının taşaklarını donduracak kadar soğuk olur."

Beriki sırttı. Uzun boylu ve gözlüklüydü, yakından bakınca, kafasına hiç de uymamış bir peruka olduğu anlaşılan gür siyah saçları vardı. McCaul, "Benden istediğiniz nedir?" diye sordu.

Hartz gülümsedi. "Buzulun erişilemez olduğunu görünce, sizi buzun üzerinde dururken gösterecek birkaç fotoğrafın da yeterli olacağını düşünüyorum; okuyucu aradaki farkı anlamaz."

Buzulun bittiği yeri gösterdi. Donmuş buzdan beyaz bir çeşme, gerçekten ürkütücü bir uçurumun üzerine eğilmişti. Oradan da aşağıya, derin Furka Vadisi'nin dibine, üç yüz elli metrelik bir uçurum.

"Saygısızlık etmek istemem efendim, ama orası çok tehlikeli. Üstelik emniyet avadanlıklarımı da getirmedi." "

Hartz gülümsedi. "Endişelenmeyin, tehlikeli olmaması için elimden geleni yapacağım. Ama okuyucular için çarpıcı bir resim istiyorum, anlıyorsunuz ya, 'Buzulda bir ceset bulan Amerikalı dağcı Chuck McCaul' gibi bir şey. Arka planda buzla, fotoğraf harika olur."

McCaul bir an düşünüp, yeniden omuz silkti. "Tamam. Otele telefon ettiğinizde, bir ücretten söz etmiştiniz. Aklınızdan nasıl bir rakam geçiyor?"

Hartz gülümseyip, cebinden bir defter çıkardı. "Bunu sonra konuşuruz. Şimdi, anlatın bana, bulduğunuz o adamda gözünüze çarpan bir tuhafılık var mıydı?"

"Ölüydü."

Hartz belli belirsiz sırıttı. "Cesette bir tuhafılık gördünüz mü, demek istedim."

"Bir şey görmedim. Ceset buzların içindeydi."

"Polis cesette bir şeyler buldu mu? Kâğıt, belge falan?"

"Pek bilemeyeceğim. Tek öğrendiğim, adının Paul March olduğu. Bana kalırsa, ceplerini ve elbiselerini araştırmak için adamın buzlarının çözülmesini beklemiş olmalılar. Ama yarıktaki bir sırt çantası buldum, cesedin hemen yakınında."

Hartz konuyla kesinlikle ilgilenmişti. "Devam edin."

"İçinde bir evrak cüzdanı ve bir tabanca vardı."

"Öyle mi?" Hartz kaşlarını çatıp, defterine bir şeyler çiziktirdi. "Cüzdanda ne vardı?"

"Adamın adına, Paul March adına çıkarılmış bir pasaport."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Bir de sanırım birkaç giyecek. Bence soruşturmadan sorumlu kişiden, Yüzbaşı Caruso'dan çok daha etraflı bilgi alabilirsiniz."

"Cesette gözünüze çarpan başka bir özellik yok muydu?"

"Hayır, buzun arasından pek bir şey göremedim."

"Okuyucularımızı bilgilendirmek açısından soruyorum Bay McCaul, kaç yaşındasınız?"

"Yirmi bir."

"Nerede oturuyorsunuz?"

"New York'ta."

"Size yazının bir nüshasını gönderebilmem için adresinizi verir misiniz?"

McCaul adresini yazdırdı. Hartz gülümseyip, "New York'a birkaç kere gittim" dedi. "Harika bir şehir. Ailenizle birlikte mi oturuyorsunuz?"

"Sadece babamla."

"O da sizin gibi dağcı mı?"

"Hayır, özel dedektif." www.cizgiliforum.com

"Öyle mi? Ne ilginç." Hartz yazmayı bitirip, defterini cebine tıktırdı. "Tamam, şimdi de birkaç resim çekelim."

McCaul uçurumun kenarını izleyerek, adamın peşinden yarığa yürüdü. Hartz Nikon'u çalıştırarak ışığı kontrol etti. Güneş hızla kayboluyor, sanki ufukta milyonlarca ateş buluşuyormuş gibi, pembe ışığıyla dağları yalıyordu. McCaul uçurumun bu kadar kenarında durmaktan hoşlanmadı. Hele son kazadan beri. Doğrusuna söylemek gerekirse, o kazadan beri donuna dolduracak kadar korkuyor, dağcılıktan ürküyordu. Donmuş buzul suyu beş metre kadar ötede gözden kayboluyor, geçidin dibine düşüyordu. Epeyce tehlikeli, oğlum. Burada ayağın kaymaya görsün, işin bitik demektir, hem de kökünden. Yeterince yürüdüğüne kanaat getirdi. "Burası iyi mi?"

"Harika. Sadece parmağınızla yangı gösterin." Hartz bir iki resim çekti. "Şimdi gerileyin, azıcık gerileyin Bay McCaul. Ve lütfen gülümsemeye çalışın. Öyle boş boş değil, sanki biraz hoşlanmış gibi gülümseyin."

Biraz hoşlanmış gibi mi? Birkaç adım arkanda üç yüz metrelik bir uçurumun kenarı varken, insan nasıl hoşlanmış gibi yapar? McCaul aşağıya, Furka geçidine bakıp, asabice söylendi: "Bu kadarı bence yeter efendim."

"Harika, harika. Bu kez bir yeri işaret etmek yok, sadece kameraya bakın, yeter. İşte böyle, sakın kıpırdamayın."

McCaul hareketsiz bekledi. Hayatında ilk kez, fotoğrafı gazeteye basılacaktı. Daha bu sabah telefonda bundan babasına bahsetmiş, o da epeyce şaşırılmıştı.

Hartz bir iki resim daha çektikten sonra McCaul'ün yanına yürüdü ve "Bence bu kadarı yeter" dedi. "Verdiğiniz bilgi çok işe yarayacak."

"Biraz önce sözünü ettiğiniz ücret ne olacak?"

Hartz cevap vermeden önce ıssız vadiye düşüncelice ve uzun uzun baktı, sonra gözlerini kaldırıp, gülümsedi. "Oh, maalesef ücret falan yok."

McCaul şaşkındı. "Hiç... Hiçbir şey anlamıyorum."

"Anlamadığınızdan eminim, zaten bütün bu işler oldukça karmaşık. Üstelik siz de, hiç tanımadığı biriyle böylesine ıssız bir yerde buluşmayı kabul edecek kadar aptal birisiniz, öyle değil ini?"

McCaul Hartz'ın artık "w" sesini "v" gibi telaffuz etmediğini fark etti. Artık konuşmasında belirgin bir özellik yoktu. Bir de, Hartz'ın gözlerinde aniden dondurucu bir bakış gördü. Beyninde bir şeyler çakarken, asabice, "Gazeteci... Gazeteci falan değilsiniz, değil mi?" diye sordu.

"Kesinlikle değilim."

McCaul'ün yüzü küle kesti. "Hey, ne yapmak istiyorsunuz?" Hartz'ın elleri şimşek gibiydi.

McCaul'ün dengesini yitirmesi için ufacak bir itme bile yetti. Sırtüstü devrildi, buzların üzerinden uçuruma doğru kaydı, yarın kenarından elleriyle havayı avuçla-maya çalışarak bir taş gibi düşerken, çığlığı dağlarda yankılandı. Hartz gülümsedi. "Ne yazık ki, düşüyorsunuz."

11

Jennifer arabasını Mark'ın evinin önünde durdurduğunda, saat neredeyse öğlene geliyordu. Garaj yolunda Mark'ın arabasını gördü, kapının önüne yürüyüp, zili çaldı. Mark duştan henüz çıkmış olmalıydı; çünkü kapıyı açtığına saçları ıslaktı ve üzerinde de beline sardığı havludan başka bir şey yoktu. Biraz sıkılmakla birlikte, Jennifer'ı gördüğüne memnun olduğu belliydi.

"Biraz erken geldin. İçeri girsene." Jennifer oturma odasına girince, ortanın karmakarışık olduğunu gördü, Genç kızın şaşkınlıkla çevresine bakındığını gören Mark gülümsedi. "Emin ol, her zaman böyle olmaz."

"Sahi mi?"

"Bazen daha da kötü olur."

Jennifer'ın güldüğünü görüp, ekledi: "Kahve içer misin?"

"Hâlâ dün akşam neden telefon edip, benimle konuşmak istediğini merak ediyorum."

"Öyleyse, ben giyinirken sen kahve yapsan da, öyle konuşsak?"

"Anlaştık." Mark'ın odadan çıkışını izledi, merdivenleri tırmanmasını duydu. Orta boyluydu ama erkeksi ve orantılı güzel bir vücudu, adaleli bacakları, geniş omuzları vardı. Görüntüsüyle, genç kızın içinde reddettiği bazı duygulanı uyandırıyor. Mark özel hayatından bahsedeceklerden olmadığı için, kansıyla boşanması konusunda pek az şey bilmesine rağmen, ondan ayrıldıktan sonra kendini tümüyle işine verdiği farkındaydı. Daha o sabah telefon ederek bir konuda konuşmak istediğini, geçerken uğramasını söylemişti.

Oturma odasında durmuş, çevresine bakınırken, hâlâ Mark'ın neyi konuşmak isteyeceğini merak ediyordu. Raflarda çoğu polislikle ilgili bir sürü kitap, köşelerden birinde bir Sony müzik seti, yanında da dizi dizi kaset ve CD görünüyordu. Çoğu klasik müzik ve opera; düşününce Mark'ın bir seferinde babasının böylesi müzikten hoşlandığını söylediğini hatırladı.

Mutfak yeterince temiz görünüyordu ama evyenin içi ağızına kadar bulaşık doluydu ve penceredeki eğreltiotu da susuzluktan öleceğe benziyordu. Tabaklardan birkaçını yıkadı, saksıya biraz su verdi, kahveyi fincanlara koymak üzereyken de blucin, beyaz bir tişört ve spor ayakkabısı giymiş Mark çıkageldi. "Oturma odasına gitsek Jenny?"

Genç kız kanepeye oturunca, Mark da karşısındaki koltuğa çöktü. Jennifer kahvesinden bir yudum alıp, fincanını sehpanın üzerine bıraktı. "Gitmeden önce seni görme fırsatı bulduğuma çok sevindim; senden isteyeceğim bir şey var da."

Mark şaşırması görüldü. "Sahi mi?"

"Ben yokken, eğer Bobby'yle ilgili bir sorun olursa, seni aramaları için telefon numaranı Cauldwell'e vermek istiyorum. Avrupa'dayken cep telefonum yanımda olacak, onun için her istediğinde beni ararsın."

Mark'ın yüzünün fark edilecek kadar kızardığını gördü. Beriki bir an tereddüt etti. "Tabii..."

"Yoksa sana sorun mu olur?"

"Hayır... Hallederim."

"Neden telefon ettiğini hâlâ söylemedin."

"Yolculukla ilgili her şeyi hallettin mi?"

"Yarın Newark'tan Zürich'e uçuyorum. Oradan da bir araba kiraladım, Varzo'ya gideceğim. Neden sordun?"

"Seninle konuşmak istememin nedeni de bu Jenny. Düşünüyorum da, yanında bir arkadaş olmasına ne dersin?"

"Benimle birlikte Avrupa'ya gelmek istediğini mi söylüyorsun yoksa?"

"Evet."

"İyi de, bunu neden yapasın?"

Mark omuz silkti. "Babanın cesedini teşhis etmek seni sarsacaktır. Onun için dayanacak birine ve duygusal desteğe ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Ben de izin alabilir ve akşam olmadan biletlerimi halledebilirim. Ne dersin?"

Jennifer şaşkınlıkla arkasına dayandı. "Çok düşüncelisin. Teklifin beni çok duygulandırdı. Ama eğer burada kalır ve ben yokken Bobby'yle ilgilenirsen, çok daha memnun olurum. Anlayabiliyor musun Mark? Kaldı ki seni ta Avrupa'lara kadar sürüklemeyi aklımdan bile geçiremem."

"Eğer Bobby'nin yardıma ihtiyacı olursa, birini ayarlayabilirim."

"Kimi?"

Mark omuz silkti. "Arkadaşlarımı, meslektaşlarımı. Sorun olmaz."

"Ama Bobby için olabilir. Etrafında tanımadığı kişiler varken kendini mutsuz hissediyor."

"Bir düşün Jennifer" diye ısrar etti Mark. Bir şeyin önemini belirtmek istediğinde, genç kızın tam adını kullanırdı hep. "Uzaktaki bir ülkede olacaksın ve günlerin kolay geçmeyecek. Bu arada yalnız kalmak da istediklerinin sonuncusu olsa gerek."

Mark'ın yüzünü inceledi. "Neden içimde bir ses, birden benim için endişelendiğini söylüyor?"

"Endişelendiğimi mi?" Mark kafasını salladı ve neredeyse bir kahkaha atmaya hazırlandı; ama sesinde bir şey Jennifer'ın karşısındakinin rahatsız olduğundan kuşkulmasına neden oldu.

"Endişeli değilim, sadece merak ediyorum. Yanında bir arkadaş bulunmasından hoşlanacağını düşündüm. İsteyken böylesi durumlarla çok karşılaşıyorum. Daha morga ayağımı bile atmadan için sıkılacak ve çok duyarlı olacaksın. Babanla paylaştığın bütün anılar birden geri dönecek. Bu durumla başa çıkmak sana güç gelebilir."

"Haklı olabilirsin, ama inan bana, kendimi toparlarım."

"Seninle gelmemi istemediğinden emin misin?"

"Ben bunun tek başına başarmam gereken bir şey olduğunu düşünüyorum."

Mark içini çekti. "Anlaşılan, seni bir daha düşünmeye ikna edemeyeceğim."

Jennifer genç adama dikkatle baktı. Mark kahve kaşığıyla oynarken, Jennifer'la göz göze gelince, başka tarafa bakmaya başladı. Jennifer, "Aklından başka bir şey geçmiyor ya?" diye sordu.

"Sana yardım etmenin dışında bir şey geçmiyor."

"Emin misin?"

"Eminim. Seninle gelmek istediğimi söylerken ciddiydim. Sen sadece kabul et, ben her şeyi ayarlarım Jenny. Basma dert olmam."

Jennifer kabul etmedi. "Senden bunu isteyemem. Önerin için de teşekkürler ama bu işi kendi başıma halletmeliyim." Ayağa kalktı. "Artık gitmem gerek. Daha gidip biletlerimi alacağım, ardından da bavulumu hazırlayacağım."

Genç kadını kapıya götüren Mark'ın gözlerinden umutsuzluk okunuyordu. "Ne kadar kalacaksın?"

"Bilmiyorum. Üç ya da dört gün, ama dönüş tarihim açık bıraktım. Muhtemelen babamın cesedinin Amerika'ya getirilmesini ayarlamam gerekecek."

"Uçağın yarın kaçta kalkıyor?"

"Akşam dokuzu çeyrek geçe. Eğer istersen, benimle havaalanına gel."

Mark'ın yüzü kızardı. "Şimdi hatırladım da, o saatlerde bir işim var. Sana bir şey sorabilir miyim Jenny?"

"Neymiş?"

"Babanın İsviçre'nin o bölgesinde ne aradığını hiç düşündün mü ? Oraya işi için mi, yoksa kişisel bir konu için mi gitti?"

"Hayır, hiç düşünmedim. Neden sordun?"

"Hiç, öylesine. Ben epey düşündüm de." Mark kafasını salladı ve olabildiğince dikkatli konuşmaya çalıştı. "Ama orada bulunmasının bir nedeni olmalı. Bütün bunlar o kadar acayip ki, sanki başka yer yokmuş gibi cesedinin bir buzulda bulunması."

"Buna hiç kimse benim kadar şaşırılmaz. Bunu bilmen gerekir Mark. Bir sorun olmadığından emin misin?"

"Kesinlikle." Genç kızın yanağını öptü. "Talihin açık olsun."

"Önerin için bir daha teşekkür ederim. Bir sorun olursa, Cauldwell seninle temasa geçer."

Jennifer arabasına doğru yürüdü. Otomobiline bindiğinde, Mark sundurmanın altında duruyordu. El sallamasına rağmen, yüzünde hâlâ endişeli bir ifade vardı. Jennifer arabayı yürütürken ona baktı ve içinde Mark'ın ondan bir şeyler, adlandıramadığı bir şey sakladığı duygusunun rahatsızlığını hissetti. Long Beach yoluna öğle yemeğinden sonra çıktı. Dairesine gitmek yerine, Cove End'e uzanmaya karar vermişti. Evi son kontrol etmesinin üzerinden üç ay geçmiş, yeni bir ziyaretin zamanı gelmişti. Arabasını yan garaj yoluna park etti ama eve girmek istemediği için -eve girmek artık ona sıkıntı veriyordu- evin yanından, mutfağın önünden geçip, bahçe patikasından iskeleye yürüdü. Kayıkhaneye varınca, dönüp eve baktı. Çimler biçilmek istiyor, oluklardan biri kopup sarkıyordu ama evin geri kalanı sağlam gözüküyordu. Artık babasının bir daha geri gelmeyeceğini bildiğine göre, evi satıp satmamak konusunda bir karar vermesi gerektiğinin farkındaydı. "Burada çok fazla hayalet var" diye düşündü.

Deniz sakindi. Kayıkhaneye doğru yürüyüp asma kilidi zorladı, kapının sağlamca kapalı olup olmadığını kontrol etti. Cam toz ve örümcek ağlarıyla kaplıydı; dikkatlice baktığında içeride pinekleyen mavi ve krem renkli motoru, motorun yanında paslı yağ tenekelerini, alet ve yedek parça dolu rafları gördü. Arkasına dönüp, iskelenin ucunda oturmaya giderken, içinde derin bir acı hissetti. Şu yıldızı görüyor musun Jennifer? Onun adı Sirius. Şuradaki de Kapella. Nedendir bilinmez, babasının tahta kaldırım üzerindeki boşuk ayak seslerini duydu, gözlerini yumup dudaklarını ısırıldı. Babasının geri dönmeyeceği gerçeğini kabullenmesi gerekiyordu. Asla dönmeyeceğini. Bu kadar kesin. Ama Tanrım, onu hâlâ öyle özliyordu ki.

Hayatını toparlamak için Bobby'ye babalarının öldüğünü açıklamak, onun da her şeyi öğrenmesini sağlamak zorunda olduğunu düşündü. Ne denli güç olursa olsun, bunu yapmak zorundaydı ama bu güçlük babasının cesedini teşhis etmesinin ertesini bekleyecekti. Gözlerini ürpererek açtı. İskelede ayağa kalktığında, sonunda kararını vermişti. O anda, orada. Avrupa'dan döner dönmez Cove End'deki evi satışa çıkaracak ve hayatına yeni bir yön verecekti.

Beş Jameson4 ve üç Budweiser'dan5 sonra Lou Garuda'nın kafası oldukça kıyaktı ve bir taksiden çok bir ambulansa ihtiyacı varmış gibi duruyordu.

Bir yanıyla Latin Amerika asıllı olan Garuda orta boylu, esmer yakışıklısı biriydi ve dümdüz siyah saçlarını bir rock yıldızı gibi aşağı sallandırıyordu. Kadınların hoşuna gitmekle ünlenmiş bir polis memuruydu ve Long Beach Polis Müdürlüğü'ndeki meslektaşlarının sıkça tekrarladıkları bir şakaya göre Garuda günde en az altı kez sevişmek zorunda olduğundan, pantolonuna fermuar yerine cırt cırtlı bant taktırmıştı.

Kıyıda meyhanenin akşamüstü beş ile yedi arasını mutluluk saatleri ilan ederek içki fiyatlarını yarıya indirmiş olması Garuda'nın keyiflenmesi için yeterli olsa da, kadayıfın üzerindeki asıl kaymak rock müziğine uyup barda salınan striptizci kızlardı. Esmer bir Porto Rikolu güzel ile iki sansın kız kadife kadar yumuşak tenlerini, çoğunluğu gençlerden ve orta yaşlılardan oluşan, ucuz bir biradan daha fazlasını isteyip bu ayrıcalık için kızların külotlarına bir iki dolar sıkıştırmaya hazır gündüz içkicilerinin beğenisine sunuyordu.

Oysa şimdi Garuda sekiz kadeh içkiden sonra kelimenin tam anlamıyla uçuyor, tam tepesinde dans eden Porto Rikolu da arada bir gülümseyerek ona bakıyor, kıcını ve kocaman kahverengi memelerini döndürerek dikkatini çekmeye, dolarcıklarıyla vedalaşmasını sağlamaya çalışıyordu.

Garuda otuz sekizindeydi ama son iki yıl boyunca içkiye iyice yüklenmiş olması onun neden artık dedektiflik yapmadığını, toplum polisi olarak Long Beach Polis Müdürlüğü'ndeki bir masanın gerisinde oturmak zorunda kaldığını, günlerini niçin can sıkıcı kâğıtlar arasında geçirdiğini açıklıyordu. Arkadan yaklaşan Ryan'ı görmediyse de sırtını sıvazlayan dost eli hissetti. "Ne haber Lou? Görüşmeyeli epey oldu. Nasıl gidiyor?"

Arkasına döndü, yüzünde hoş bir tebessümle dikilen Ryan'ı gördü. Birbirlerini uzun zamandan beri, Garuda'nın New York Polis Müdürlüğü'nde çalışıp, bir yıl boyunca birlikte devriye gezdikleri dönemden tanıyorlardı. Yakın arkadaştan çok, tanıdıklardan ama Ryan iyi biriydi, çalışkan ve güvenilir bir devriye arkadaşı olmuştu, sırtını emanet edeceğin cinsten biri. "Her zamankinden farklı değil. Keyfim yerinde sayılır. Demek, gelinecek yeri sen de buldun?"

"Tabii buldum." Ryan eğildi, Garuda'nın kadehini kaldırıp kokladı. "Tahminde bulunup, Jameson desem?"

"İşte içkiden anlayan biri."

"Sadece babamı öldürdüğü için; hem söyleyeyim, karaciğer kanseri gitmek için hiç de güzel bir yol değil." Kadehi tezgâhın üzerine bıraktı. "Biraz boşlasan Lou? Senin için endişeleniyorum."

"Bana ciddi konferans numarası yapmaya kalkma dostum. İçimde panzehir var, ben şerbetliyim." Garuda bardakilere baktı. Kızlar Rolling Stones'un "Satisfaction" parçasına uymuş sallanıyordu, müzik gereğinden fazla yüksekti, Porto Rikolu da kocaman gözlerini Ryan'a dikmiş para umuyordu ama Garuda yanın-dakinin süt kuzusu olmadığını biliyordu.

"Loca mı olsun, masa mı? Yoksa burada kalıp kızların birkaç papel karşılığında bir yerlerini göstermelerini mi yeğlersin? Benim için, hepsi kabul."

Ryan güldü. "Müzik çok yüksek. Locaya gidelim."

*Bir Amerikan viski markası, (ç.n.)

*Bir bira markası, (ç.n.)

Ryan öne düştü, arkalarda boş bir loca buldular. Garuda "Bir biraya ne dersin?" diye sordu.

"Ben içemem. Araba kullanacağım."

"Ben de öyle, ama boş ver."

"Lou seni bu halde arabaya binerken göreyim, kendi ellerimle kelepçelerim."

"Şaka ediyorum. Gırtlığıma kadar doluyum. Bundan sonra, taksi tutacağım."

"Aferin sana."

"Baban da öyle derdi."

"Ne derdi?"

"Aferin sana. Bana biraz İrlandalı gibi gelirdi. Güçbelâ anlayabildiğim boktan bir telaffuzu vardı."

"County Cork telaffuzu."

"Her neyse. O adamı özlüyorum. Komiser yardımcısı üniforması içinde gördüğüm en iyi, en büyük insandı." Garuda gülümsedi. "İki metrelik biri. Düşünüyorum da, nasıl oldu da oğlu bu kadar kavruk kaldı?"

Ryan onun sözlerine öfkelenmedi, gülümsemekle yetindi. "Orta boylu sayılıyım, onun için duygularıyla oynamaya kalkışma."

"Şu boşanmandan beri hiçbir kadınla işin oldu mu?"

"Oldu denilemez."

"Beğendiğin kimse yok mu?"

"Var tabii."

"Öyleyse neden olmuyor?"

Ryan omuz silkti. "Bir sürü nedenden."

"Öyle mi?"

"Kesinlikle. Bir erkek ne yapabilir ki?"

"Vazgeçilmez ol. Kadınlar erkeklerde vazgeçilmezlikten hoşlanırlar. Bir de dinlemeye çalış. O zaman iş garanti demektir. Aslına bakarsan, bol bol dinle. Çoğu erkek en önemli organlarının apış arasında olduğunu sanır ya, yanılırlar; en önemli organları kulaklarıdır. Bütün başarılı âşıklar, iyi dinleyicilerden çıkar. Kesinlikle böyle."

"Lou, bu paha biçilmez tavsiyeni unutmamaya çalışacağım."

Garson kız gelince Ryan bir Coca-Cola ısmarladı. Lou ise yol için son bir double Jameson istediğini söyledi. Ryan kıza dönüp kararlılıkla, "Tek bir Jameson" deyip, itiraz etmesine fırsat vermeden Garuda'ya döndü. "March dosyası. İki yıl önce. Hatırladın mı?"

"Sarhoş ya da ayık olayım, bütün dosyalarımı hatırlarım. Peki, tek Jameson da nereden çıktı?"

"Yarın sabah bana teşekkür edeceksin."

Garuda gözlerini sildi, daha şimdiden kafayı iyice bulduğunu hissedip, sarhoşça içini çekti. "Belki de haklısın. Sizin sokakta, evinizin karşısında oturan, babası kaybolan Jennifer March'tan bahsediyorsun. Annesi öldürüldü, küçük kardeşi de kendini tekerlekli sandalyede buldu. Benimle bu dosyayı mı konuşmak istiyorsun?"

"Evet, bu dosyayı." "Merak ettiğin ne?"

"Hatırlayacağın her şeyi anlatmanı istiyorum. Özellikle de önemli kısımları."

"Hey, oysa ben bu dosyada ne varsa, ezberlediğini sanıyordum. Hatırlayabildiğim kadarıyla, her fırsatta sorular sorardın. Birlikte çalıştıklarım öfkeden duvara tırmanırdı."

"Tabii, çünkü Jennifer'ı taniyordum ve o cinayet benimkilerin evinin tam karşısında işlendi. Ama benim dosyam değildi Lou ve senin Cinayet Masası'ndan gelme şu arkadaşların da NYPD6 dışından birinin dosyaya burnunu sokmasından hiç hoşlanmadılar. Her şeyi kendilerine sakladıkları için, duymadığım bir sürü şey olduğundan eminim. Oysa sen, sen dosyanın üzerindeydin."

"Sadece iki aylığına. Ondan sonra kendimi masa başında buldum."

"Fark etmez, yine de olanları birinci elden duymak istiyorum. Tabii senin için bir sakıncası yoksa."

"Hayır, sakıncası falan yok. O dosya artık orospu öpücüğü kadar soğuk. Tarihe karıştı dostum."

Garson kız içeceklerini getirdi. Garuda viskisinden kocaman bir yudum aldı ve Coca-Cola'sını yudumlayan Ryan'a baktı. "Pekâlâ. Baştan başlayalım. Babanın telefonu üzerine olay yerine önce yerel polis, onların on beş dakika arkasından da dedektifler geldi. Sabaha karşı bir sultan falan olmalı. Ebeveyn yatak odasında kadının cesedini, onun yanında da oğlunu bulduk. Kadın göğsünden iki, gırtlğından da bir kez bıçaklanmış. Oğlan ise kurşunu sırtından yemiş ama mermi öyle bir açıyla gitmiş ki, omuriliğinin bir bölümünü parçalayarak, kafatasının arkasından çıkmış. Anne ölmüştü ama mucize eseri, çocuk hâlâ nefes alıyordu. Kızları ise derin bir şok içinde, babanın evindeydi." "Bu kadarını biliyorum. Devam et."

"Evi incelediğimizde, hiçbir yerin zorlanmadığını gördük. Bu pisliği yapanlar her kimse, ya önceden bir anahtar edindiler ya da son derecede profesyonelce, iyi çalışıyorlardı. Kız üst kattaki pencerelerden birini açık bulduğunu söyledi ama pencerede ne parmak izi bulabildik, ne de zorlandığını gösteren bir belirti. Tabii pencere mahsus açık bırakılmış da olabilir. Bunun dışında, kız ona saldırmanın bir erkek olduğundan neredeyse tümüyle emindi. Bir de, biliyorsun, babasını hiç bulamadık. Sanki buhar olmuş, uçmuş gitmiş gibi."

"Seninkiler bunun babanın işi olduğunu düşündüler, değil mi?"

"Olabilirdi."

"Neden olabilirdi?"

Garuda masadaki kâsedden bir avuç fıstık alıp, ağzına tıktı. "Durumu en az bizim kadar bildiğini sanıyordum. Adam şirketinin işi için, American Airlines uçağıyla İsviçre'ye gitmişti. Uçak şirketiyle temasa geçtik, adam check-in yaptırmış ama uçak Zürih'e iner inmez ortadan kaybolmuş. O s.....ici İsviçre jandarmasını harekete geçirdik, Zürih'teki bütün otelleri aramalarını sağladık. Avrupa'da hâlâ otele girerken pasaportunu falan göstermen, bir giriş kartı doldurman gerekiyor. Mecburî olduğundan, bütün otel müşterilerinin kaydı tutuluyor, İsviçre polisi o boktan kartları teker teker elden geçirdi ama March'a rastlayamadı. Onun için elimizde "ya" sorusundan başka bir şey kalmadı. Ya March ailesinin öldürülmesini ayarlayıp, ardından cızlamı çektiyse?"

"Hangi nedenle?"

Garuda omuz silkip, biraz daha viski içti. "İşte işin püf noktası da burası ya. Bizim sorunumuz nedenini bulamamak oldu. İşin içinde para ya da en azından bilebildiğimiz kadarıyla, kenarda tuttuğu bir eksik etek falan yoktu. March'ın karısının hayat sigortası da öyle aman aman bir yekûn tutmuyordu. Üstelik poliçede ne olursa olsun, paranın çocuklara gideceği kesindi. Kaldı ki adamın kusursuz bir baba, sevgi dolu bir eş falan olduğu da söyleniyordu."

"Demek kimse bir neden bulamadı, öyle mi diyorsun?" "Öyle. Aklımıza gelen tek şey, belki karısı ile çocuklarının adam hakkında bir şeyler, ne bileyim, karanlık bir sır bildikleri oldu. Adamı bir şekilde tehlikeye atacak ya da işini bozacak bir şey. Belki de kimliğinden kurtulmak, ailesi olsun olmasın, hayatına bambaşka bir yerde yeniden başlamak niyetindeydi ama gitmeden önce önemli bir şeyi gizlemek istiyordu. Ne olursa olsun, bunun anlamı March'ın karısının ve çocuklarının ortadan kaldırılmasını istediğiydi. Ama asıl sorunumuz, iki aylık bir çalışmadan sonra bile, tek bir neden bulamayışımızdı. Tabii bu adamın bir nedeni olmadığı anlamına değil, varsa bizim bulamadığımız anlamına gelir."

"March dışında başka bir kuşkulu yok muydu?" Garuda kafasını salladı. "Bulabildiğimiz tek bir kuşkulu yoktu. Cinayetten önce ya da hemen sonrasında civarda hiçbir yabancıya rastlanmamıştı. Evde de aileninkiler dışında bir parmak izi bulamadık. Önemli bir şey daha var. Cinayet gecesi kuvvetli bir fırtına vardı. Havaalanı dört saat kapanmış, New York'a gelen ve giden uçaklar gecikmişti. Yani March'ın elinde check-in yaptırarak, sonra eve dönüp işini halledecek ve yeniden havaalanında olacak kadar zaman vardı, imkânsız değil."

"March'ın öz kızına tecavüz edip öldürmeye kalkışacağına gerçekten inanabiliyor musun?"

"Hey, sen de polissin Mark. Dünyada bir sürü çılgın herif bulunduğunu, ortalığın delilerle dolu olduğunu sen de en az benim kadar biliyorsun. En saçma nedenlerle karısını ve çocuklarını öldüren kocalar, çocuklarını katleden anneler... Üstelik sadece çılgın oldukları için değil, bu cinayetleri para için, bazen de sigortadan yararlanmak için işliyorlar. Bazen de kıskançlıktan ya da bir suçu örtbas etmek, yepyeni bir hayata başlamadan önce izlerini silmek için de. Ama adamın karşısında, sokağın öbür tarafında oturan sensin. Senin bilmen gerekir."

Ryan omuz silkti. "Onu tanıdığımı bile söyleyemem. Ben küçükken, sanki çoğu zaman yurtdışındaydı. Arada bir merhaba derdi ve normal bir aile babası gibi görünürdü ama hepsi bu kadar."

"Pekâlâ, işe bir de bu açıdan bak. Tecavüz girişimi cinayeti gizlemekte işe yarayabilir; ne demek istediğimi anlıyorsun sanırım. Bir babanın cinayet sırasında öz kızına tecavüze kalkışacağına pek az kişi inanır. Bütün kuşkular eve zorla giren bir psikopatın ya da cinsel saldırı geçmişi olan bir hırsızın üzerinde toplanır. İçimden bir ses, ailesini temizlemek için birini paraıyla tutmuş olabileceğini söylüyor. Belki de olaydan önce Zürich'e gitmeye, ardından da dönüp masumları oynamaya gerçekten niyetliydi. Oysa havaalanındaki gecikme programının içine edince paniğe kapıldı, Avrupa'ya kaçıp, yeni bir kimlikle saklandı." "Bu kadarına da spekülasyon derler."

"Ben de sana diyorum ki, elimizde spekülasyondan başka bir şey yoktu. Özellikle de March'ın tuhaf bir yanı olması nedeniyle. Geçmişiyile ilgili, üzerini örtmek istediği karanlık bir sırdan söz etmiştim ya. Bunları işkembeden atmadık." Ryan kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?" "Olayın peşinde giderken hiçbir koku duymadın mı yani?"

"Ne kokusu duyacaktım?"

"Her şeyden önce, March'ın bir geçmişi yoktu. En azından, bizim bulabileceğimiz bir geçmişi yoktu. Ne aile geçmişi, ne bir kardeş, ne de belirleyebildiğimiz bir akraba. Federallerle, kayıp bürolarıyla, İnterpole, aklına neresi geliyorsa, orasıyla temasa geçtik. Onun hakkında en ufak bir bilgisi olan kimse çıkmadı. March nereden geldiği bilinmeyen, ardından da ortadan kaybolan, esrarengiz biriydi. Birisi ortadan kaybolduğunda, üç yola başvurduğumuzu sen de bilirsin. Geçmişini araştırırız, dostlarını ve düşmanlarını araştırırız, banka hesaplarını araştırırız. İşte asıl tuhaflık da burada. March'ın ne yakın arkadaşı, hatta ne de düşmanı vardı, en azından varsa da biz bulamadık. Bulduğumuz iki banka hesabında para vardı tabii, ama önemli miktarda değil; üstelik olaydan sonra para da çekilmedi. Şurasını iyi dinle, geçmişi de ancak karısıyla tanışmasının bir yıl öncesine gidiyordu. Arizona'nın kayıp bir köyündeki adresin, boktan bir motele ait olduğu anlaşıldı. İzler oraya götürüyor, Paul March'ın gizemli yolculuğu oradan başlıyordu. Sanki uzaydan çıkıp gelmiş acayip bir yaratılmış gibi. Jennifer küçük bir kızken, cezaevi giysisi içinde, babasına benzeyen bir adamın fotoğrafını gördüğünü anlattı. Resmi tavan arasındaki bir sandıkta bulmuş, arkasında da 'Joseph Delgado' yazılmış. Biz de bu isme yoğunlaştık ve Amerika'daki bütün cezaevlerinin veri tabanını taradık. Bulduğumuz isimlerden hiçbirinin Paul March'la ilgisi olamazdı."

Ryan kaşlarını çattı, kafasını salladı. "Bunlardan haberim yoktu."

"İnan bana, o herifle ilgili saçma sapan bir sürü tuhaflık daha vardı. Dediğim gibi, ne bir aile, ne bir akraba, ne de geçmiş."

"Ya işvereni?"

"Prime International Securities son derecede saygın ve mütevazı, küçük bir Manhattan yatırım bankası. March on altı yıldan beri bankada çalışıyordu ve kaybolmasından bir yıl önce de başkan yardımcılığına getirilmişti. Ama Prime'da onun hakkında bulabildiklerimiz sadece iş geçmişi idi ve bize bir şeyler anlatmaktan uzaktı. Bürosunu araştırıp, meslektaşlarını konuşturmaya çalıştık. Herhangi bir malî yolsuzluğa karıştığı, şirketi dolandırmaya kalktığı ya da örnek bir çalışana yakışmayacak şeyler yaptığı konusunda tek bir belirti bile yoktu. Bulduklarımız içinde adam hakkında bilmediğimiz bir şey anlatacak ya da kaybolmasını açıklayacak en ufak bir şeye rastlamadık. Onunla çalışanlardan çoğu adam hakkında, hırslı olduğu, çılgınlar gibi çalıştığı ve fazla konuşmadığı dışında pek bir şey bilmiyordu." Garuda arkasına yaslandı. "Sana bütün anlatacağım bu."

Mark gözlerini kendi bardağına dikmişken, kadehinden uzunca bir yudum aldı. Sonunda Mark, "Senden bir yardım daha isteyeceğim" dedi. "O arkadaşın hâlâ CIA'de mı çalışıyor?"

Garuda başıyla onayladı. "Daha çok babamın arkadaşıydı ama evet, sanırım hâlâ Langley'de. Neden sordun?"

"Görüşüyor musun?"

"Arada sırada, ama son konuşmamızdan bu yana birkaç yıl geçti."

"Birinin hakkında bilgiye ihtiyacım var. Adı Jack Kelso. Ama son derecede dikkatli, çok dikkatli olmalı. Bir ilgilenir misin?"

"Kim bu herif?"

"Özel operasyonlar müdür yardımcısı mıymış, neymiş öyle bir şey. Hangi kısım ya da bölümde bilmiyorum."

"Bu herif hakkında bilgiye ne zaman ihtiyacın var?"

"Hemen, desek?"

Garuda omuz silkti. "Peki öyleyse, eve gittiğimde bir telefon eder, bakarım."

Ryan gülümsedi. "Yeterince ayık olacağından emin misin?" "Bana bak, bundan çok daha beter durumlarda bile evin yolunu buldum."

"Teşekkürler Lou." Ryan Coca-Cola'sını bitirdi. "Seni evine bırakayım mı?"

Garuda kafasını salladı. "March konusunda neden bilgi istediğini sorsam, bozulur musun?"

"Dedektifler arasındaki bir arkadaşım adamın cesedinin bulunduğunu söylemişti."

"Kimin cesedinin?"

"Paul March'ın."

Garuda şaşkınlıkla kadehini masanın üzerine bıraktı. "Nerede?"

"Avrupa'da. İsviçre-İtalya Alpleri'nde. Uzun zaman önce ölmüş. Bir buzulun içinde, donup kalmış."

"S...ici dağdaki buzuldan bahsediyorsun, değil mi?"

Mark başıyla onayladı.

"Benimle dalga geçmiyorsun ya?"

"Hayır Lou, dalga filan geçmiyorum."

Garuda hafifçe ışıltı çaldı. "Aman Tanrım, galiba artık duymadığım bir şey kalmadı."

12

Mark o gece eve vardığında, saat on bire geliyordu. On dakika sonra, yolculuk için hazırladıklarını bavuluna yerleştiriyordu ki, kapının çalındığını duydu. Aşağıya indi, kapının üzerindeki delikten bakıp, kapıyı açtı. Kelso elinde bir evrak çantasıyla, sundurmanın altında duruyordu. "İyi akşamlar Ryan. İçeri girmemde bir sakınca var mı?"

"Ne sakıncası olacak, artık aileden sayılırsınız."

Kelso espriye bir tepki göstermedi. Mark onun içeriye girmesini bekleyip kapıyı kapattı.

"Daha önce buluşamadığımız için bağışlayın, ama son derecede yoğun bir gün oldu" dedi Kelso.

"Telefonda da anlatmaya çalıştığım gibi, Jennifer'ı ikna etmeye çalıştım ama başaramadım."

"Yazık, yoksa işimiz çok daha kolaylaşacaktı. Her neyse, ben yine de yarın akşam Zürih'e kalkan American Airlines uçağında yerinizi ayırttım. Ajan Grimes ve Ajan Fellows yarın saat üçte gelip sizi evden alarak JFK'ye götürecekler. Her üçünüz de Newark'tan kalkacak İsviçre Havayolları uçağından üç saat önce hareket eden uçakta olacaksınız. Böylelikle Jennifer'dan çok önce Zürih Havalimanı'nda olup, hazırlıklarınızı tamamlayacak zaman bulacaksınız."

"Ben Zürih'e vardikten sonra ne olacak?"

"Jennifer'ın seyahat acentesi havalimanından onun adına bir araba kiraladı. Anlaşılan niyeti havalimanından çıkıp sını geçerek Varzo'ya gitmek ve babasının cesedini teşhis etmek. Tabii havalimanında sizin adınıza da bir araba kiralandı, ama sizinki Avis bürosunda olacak."

"Bana yurtdışında ne kadar kalacağını bilmediğini, onun için biletinin dönüşünü açık bıraktığını söyledi."

"Kiraladığı arabada da öyle; onun için duruma göre hareket etmek zorunda kalacaksınız." Kelso evrak çantasına dokundu. "Şimdi de, eğer sizin için bir sakıncası yoksa birlikte gözden geçirmek istediğim önemli konular var."

Mark konuğunu sehpanın yanına götürürken, Kelso da çantasını açtı. Çantanın içinde, yumuşak köpükten bir kalıba oturtulmuş bir cep telefonu, şarj ünitesi ve iki de yedek pil vardı. Telefonun yanında da bir Sony verici, bir de üzerinde minik bir teleskopik anteni bulunan, televizyon kumanda aleti boyunda elektronik bir el cihazı. Mark'ın gözü bu arada Zeiss marka güçlü ama küçük bir dürbün ile plastik bir kılıf içindeki yol haritalarına ilişti.

"Muhtemelen bu izleme malzemesinin çoğunu biliyorsunuzdur" dedi Kelso. "Ha, bu arada da Jennifer'ın kiraladığı arabanın bir fotoğrafı. Plaka numarasını not ediverin. Yanlış arabanın peşine düşmenizi istemiyorum."

Kelso'nun Mark'a uzattığı resmin üzerinde İsviçre plakası kolaylıkla okunabilen dört çeker bir Toyota görülüyordu. "Kullanacağı arabanın gerçekten de bu olacağını nereden biliyorsunuz ?" Kelso minik antenli avuç içi cihazı eline aldı. "Bilmemeniz daha iyi olur. Her neyse, cipin altına bir böcek yerleştirdik, basit ama güçlü bir verici, bu da onun alıcısı. Toyota'yı izleyebilmeniz için size manyetik bir yön verecek. Toyota'yı herhangi bir yerde gözden kaçırsanız, cihazın ibresini izleyin, yeter. Ve eğer Jennifer'ı karanlıkta izlemeniz gerekecekse, Zeiss dürbününün güçlü bir gece görüş özelliğine sahip olduğunu unutmayın." "Yine her şeyi düşünmüş gibisiniz."

"Gayret ediyorum." Kelso haritalarla dolu plastik kılıfı eline aldı, "İsviçre ve Kuzey İtalya yollarının haritaları. Jennifer'ın Varzo'ya gitmek için geçmesi muhtemel yollar işaretli; tanımadığınız bir bölgede olacağınıza göre, bu haritayı dikkatle incelemeniz iyi olur. Bir de Zürih Kloten Havalimanı'nın bir krokisi var." Kelso krokiyi açtı. "Görüyorsunuz, benzin istasyonunun yanındaki bir ara yolun üzeri çizili. Jennifer havalimanından çıkmak için Avis otoparkının dört yüz metre kadar ötesindeki bu noktadan geçmek zorunda. Tek çıkış yolu burası olduğu için, bana kalırsa havalimanındaki hazırlıklarımı tamamladıktan sonra, buraya gelip beklemeniz iyi olur." Kelso Sony vericiyi eline aldı. "Adamlarımdan biri sizi bu cihazdan arayacak ve Jennifer havalimanından ayrılmak üzereyken sizi önceden uyaracak. Önünüzden geçene kadar bekler, sonra da güvenli bir mesafeden onu izlersiniz. Sorunuz var mı?"

"Aletler bozulur ya da onu kaybedersem ne olacak ?"

"Aletler son derecede güvenilir Ryan, onun için bozulacaklarını sanmam. Ama cihazlar bozulur ve Jennifer'ı gerçekten gözden kaybederseniz, o zaman hemen beni ya da adamlarımı arayın. Numaramı cep telefonunun birinci bellek hanesine programladım, onun için 1 tuşuna basmanız yeterli olacaktır. Yardıma ihtiyacınız olması durumunda da adamlarım arkanızda, göze batmayacak bir uzaklıkta olacaklar." Kelso kaşını kaldırdı. "Bütün dediklerim anlaşıldı mı?"

"Sanırım anlaşıldı."

Kelso gergindi. "Ya anladınız ya da anlamadınız. Eğer tekrarlamamı istediğiniz herhangi bir şey varsa, üşenmem. Ama 'sınırlar duymak istemiyorum, her şeyden önemlisi, yanlışlık istemiyorum. Hele söz konusu olan Jennifer'ın hayatıysa, asla."

Mark Kelso'nun sesindeki sert, saldırgan tınıyı duymazdan geldi. "Anlaşıldı."

Kelso her şeyi evrak çantasına yerleştirdi. "Sadece size verdiğim cep telefonunu kullanmanızı ve kendi telefonunuzu yanınızda götürmemenizi önemle tavsiye ederim. Kendi telefonunuz işleri karıştırmaktan başka bir şeye yaramaz, üstelik elimizde bir yenisine ihtiyaç duymayacak kadar çok iletişim cihazı var."

"Madem öyle diyorsunuz."

"Bilmeniz gereken bir şey daha var. Jennifer'ın babasının cesedini teşhis etmeden önce ya da sonra herhangi bir tehlikeyle karşılaşmasını istemiyorum."

"Bunu nereden çıkarıyorsunuz ?"

"İsterseniz içgüdücü diyelim" diye oldukça gizemli bir cevap verdi Kelso; ardından da evrak çantasını kapattı. "Onun için, teşhisten sonra özellikle dikkatli olmanızı tavsiye ediyorum."

"Silahlı olacağımı söylemişsiniz."

"Zürih Havalimanı'nın danışma bürosunda Charles Vincent Jones adına bırakılmış bir zarf bulacaksınız" diye izahat verdi Kelso. "Zarfın içinde bir bagaj makbuzu ile bir anahtar olacak. Makbuzu soldaki emanet bölümüne götürdüğünüzde, size kilitli bir çanta verecekler. O çantada bir Glock ile üç dolu şarjör var."

"Tabancaya gerçekten ihtiyacım olacak mı sizce ?"

"Daha önce söylemiştim Ryan: burada oyun oynamıyoruz. Başka soru ?"

"Bir sürü sorum var ama hiçbirine cevap vermeyeceğinizi biliyorum. Belki birini cevaplayabilirsiniz. Glock'u kullanmam gerekir de, tutuklanırsam ne olacak ?"

"Umarım, böyle bir şey olmaz. Ama inanın bana, CİA sizi kaderinizle baş başa bırakmaz. Sizi bırakmak işimize gelmez zaten." "Bunu bana yazılı olarak verebilir misiniz ?" Kelso istekte ince bir espri sezdi ve belli belirsiz gülümsedi. "Yazılı hiçbir şey yok Ryan." "Peki, ya yardım ?"

"Grimes ve Fellows sizinle aynı uçakta gelecek, gece gündüz her dakika yakınızdaki bulunacaklar. Zürih'e vardktan sonra, ihtiyaç duymadıkça hiçbirini görmeyeceksiniz; ihtiyaç duyduğunuzda da telsizle bir çağrı yapmanız yeterli olacak. Her ikisi de iyi, dürüst ve son derecede güvenilir insanlardır. Ben ise, ya cep telefonundan arayarak ya da Grimes ve Fellows'tan biriyle temas kurarak, sizi izliyor

olacağım. İşler sarpa sararsa, beni saatler değil, dakikalar içinde yanınızda bilin." "Nasıl olacak bu ?"

Kelso çantayı kahve sehpasının üzerine bıraktı. "Siz sadece hemen yakınınızda olacağımı düşünün ve gerisiyle ilgilenmeyin. Elinizde bu çantayla gümrükten geçmek konusunda da bir endişeniz olmasın. Kimse canınızı sıkmaz." "Size güveniyorum." "Sanırım bavulunuzu hazırladınız ?" "Hemen hemen."

"Başka sorunuz var mı?" "Şimdilik aklıma gelen bir soru yok."

"Öyleyse, sanırım bir dahaki sefere Avrupa'da karşılaşacağız. Yardımınız için size ne denli şükran duyduğumu bir kez daha ifade etmek istiyorum."

"Bunu Jennifer için yapıyorum" dedi Mark. "Tuhaf olan ne, biliyor musunuz? Hâlâ başımı nasıl bir belaya soktuğumu bilmiyorum, bu da canımı sıkıyor."

Kelso cevap vermeden elini uzattı. "İyi geceler Ryan. Biraz dinlenmeye çalışın. Bana kalırsa, ihtiyacınız olacaktır. Yarın için iyi yolculuklar diliyorum."

13

Telefon çaldığında, Mark uyumak üzereydi. Başucu lambasını yaktı, telefonun ahizesini kulağına götürdüğünde Lou Garuda'nın sesini tanıdı. "Mark? Uyanık mısın ?"

"Şimdi öyleyim. Ne haber Lou ?"

"Şu adını verdiğin herif, Kelso. Dediğini yapıp, hakkında bilgi topladım. Bu akşam eve gelince, Virginia'daki eski bir arkadaşımı aradım. Anlaşıldığı kadarıyla CİA' dan ayrılmış; bir süre sağdan soldan konuştuk, sonra da Ajans'tan söz ederken duymuşum gibi, laf arasında Kelso'nun adını söyleyiverdim."

"Eee..."

"Benim arkadaş bürodan ayrılmış iki yıl falan olmuş ama geçmişte Kelso'nun adını duymuş. Dediğine göre CİA' daki kodamanlardan biriymiş ve eğer taşaklarının üzüm hoşafına dönmesini istemiyorsan, şakaya gelmezmiş."

"Başka?"

"Arkadaşımın anlattığına bakılırsa, bu senin Kelso çok saygın biriymiş. Sadece karmaşık dosyalarla, yani ulusal önemi olan falan işlerle uğraşmış."

"Kelso'nun hangi bölümden olduğunu öğrenebildin mi ?"

"Bu dediğin kepenkleri kapatma zamanına rast geldi; ben de fazla meraklı görünmemek için pek ısrar etmedim. Benim arkadaşın hatırladığı tek şey, Kelso'nun birkaç yıl önce Özel Projeler olarak adlandırılan bir bölüme atanmış olduğu. Özel projelerin ne anlama geldiğini anlatmadı." Garuda kısık kısık güldü. "Hey, bana kalırsa her anlama gelebilir. Belki de şu Kelso adam öldürüyordur ya da ona benzer CİA hikâyeleri işte."

"Evet, haklısın. Başka?"

"Daha ne olsun istiyorsun? Hayat sigortasını yapan herifin adını da ister misin? Bütün topladıklarım bunlar."

"Sağ olası Lou. Senden bir şey daha isteyeceğim."

"İste bakalım."

"Jennifer March'ın kardeşi, Bobby, Cauldwell bakımevinde. Önümüzdeki iki gün süresince benim adıma oraya uğrayıp şöyle bir yoklayacak, bir isteği ya da eksigi olup olmadığına bakacak birine ihtiyacım var. Bunu yapar mısın?"

"Tabii. Ama neden, sorabilir miyim ?"

"Jennifer'a o burada değilken kardeşine göz kulak olacağıma söz vermişim ama şimdi de benim bir yerlere gitmem gerekiyor."

"Nereye ?"

"Söyleyemem."

"Seninle nasıl temas kuracağım ?"

"Kuramayacaksın. Ben seni ararım." Mark konuşmalarının dinlenebileceğini düşünerek Garuda'ya cep telefonunu vermek istemedi.

Bir sessizlikten sonra, Garuda sakince sordu: "Mark?"

"Ne?"

"Nasıl bir belaya girmeye hazırlandığımı bilmiyorum ama bir tavsiyem olacak. Ne işle uğraşırsan uğraş, eğer işin içinde CİA varsa, kıcını kollamayı unutma, e mi, eski dostum? O pezevenkler çok tehlikeli. Neredeyse kendi kurallarını kendileri koyduklarından, akıllarından geçeni yaparlar."

"Tamam."

"Ciddiyim Mark. Langley'deki heriflerin yapamayacağı hiçbir şey yok. Telefonunu dinlerler, banka hesaplarını karıştırırlar, gerekirse duvarlarına bile kulak dayarlar. Allah kahretsin, Langley'de olan bitenin yansıma bilen birisi var mıdır, demek istiyorum. Babamın arkadaşı bir keresinde giriştikleri pis işleri anlatmıştı, duysan saçların diken diken olur. Onun için, kendini kolla, anlıyor musun ?"

"Unutmamaya çalışırım."

"Tatlı rüyalar, amigo."

Lou Garuda ve Angelina çırılçıplak yatağa uzanmışlardı. Angelina Garuda'dan on yaş daha genç olup ondan oldukça hoşlanan esmer güzeli bir kadındı. Yarı Amerikalı, yarı Kolombiyalıydı. Birkaç ay önce tanışmışlardı. Genellikle sevişmek Angelina için harika olurdu ya, bu kez Garuda'nın bir sorunu var gibiydi.

"Başka zamanki gibi değilsin sevgilim. Sorun nedir?" diye usulca sordu. "Seninle biraz daha oynamamı, kaldırmamı ister misin?"

Berikinin aklı uzaklardaydı. "Hayır, çoktan kalktı bile."

"Hani? Nerede?" diye takıldı kadın.

"Kafamın içinde Angelina. Bir dosyayı düşündükçe, kalkıyor, inan bana, son derecede tuhaf bir şeyler oluyor."

"Bana anlatamaz mısın ?"

"İki yıl önce, hiçbir yere varmayan bir dosya üzerine kafa patlattım. Herifin biri sanki buhar olup, kayboluveriyor. Aynı gece bir saldırgan adamın evine giriyor, karısını öldürüp oğlunu ağır yaralıyor. Yine birisi adamın yetişkin kızının ırzına geçmeye yelteniyor. Cinayet için hiçbir neden yok, kaybolan adam da bir daha ortaya çıkmıyor. Oysa şimdi de herifin cesedinin Alplerdeki bir buzulda bulunduğunu söylüyorlar. Interpol raporundan anladığım kadarıyla, öleli bayağı zaman olmuş."

"Bu çok tuhaf."

"Dediğin gibi bebeğim." Garuda bir sigara yakıp, derin bir nefes çekti.

"Kim bu adam?"

"Prime International Securities adlı bir şirkette çalışıyordu. Manhattan'da küçük ama son derecede saygın bir yatırım bankası."

"Ne iş yapıyormuş ?"

"Başkan yardımcılarında biriymiş. Gidip kızıyla, yani saldırganın ırzına geçmek istediği kızla görüşüp, kayıt dışı konuşmak isterdim ama resmî bir durum olmadan kabul etmeyeceğinden eminim. İçimden bir ses, bu konunun peşinden gitmeye değer, diyor."

"Nasil istersen." Angelina adamın kamışını avuçlayıp sıvazlamaya koyuldu. "Bu arada, sevgilim, şu sigaramı söndürüp, beni ateşlesen nasıl olur?.."

İkinci bölüm

14

Zürich, İsviçre

Jennifer Zürich Klotten Havalimanındaki otomobil kiralama şirketinin bürosundaki bir görevliye doğru yürüdü.

Adam kafasını kaldırıp gülümsedi. "Guten Tag. Kann ich Ih-nen helfen î"

"Guten Tag. Bir otomobil rezervasyonu yaptırmıştım."

"Tabii, adınız neydi?"

"Jennifer March."

Görevli bir tomar kâğıdı karıştırıp gülümsedi. "İsviçre'de uzun süre kalmak niyetinde misiniz Frau March? Araba rezervasyonu yaptırırken ne süreyle kiralamak istediğinizi belirtmediğiniz için soruyorum."

"Henüz bilmiyorum. Üç dört gün ama daha da uzayabilir. İtalya'ya geçeceğim."

"Tabii, nasıl isterseniz. Bugün araba konusunda biraz sıkıntımız var ama yine de sizin için aynı fiyata bir dört çeker ayırdım. Her zamanki arabalarımızdan değil

* "İyi günler. Yardımcı olabilir miyim?" (ç.n.)

ama hoşunuza gideceğinden eminim. Sizin için de uygun mu?"

"Uygun. İtalya sınırının hemen ötesindeki Varzo'ya gitmem gerekiyor; bir de Wasenhorn tepesine. Oraya varmam ne kadar sürer?" Jennifer bir an önce babasının cesedinin bulunduğu yeri görmek istiyordu.

Görevli bir harita çıkarıp, yolu gösterdi. "Pek uzak sayılmaz. İsviçre küçük bir ülkedir. Havalimanından üç ya da dört saatten fazla süreceğini sanmam. Harita sizde kalsın." Adam formu doldurdu, kredi kartını aldı ve Toyota'nın kiralama belgesini imzalattı. Bütün ayrıntıların açıklanması bitince de Jennifer'a birkaç anahtar uzattı. "İsviçre'de hoşça vakit geçirmenizi dilerim Frau March. Guten Tag."

Jennifer uzaklaşırken, görevlinin gözleriyle onu izlediğini, ardından da telefonu kaldırdığını görmedi. Mark Zürih'e sabahın sekizinde inmişti. Uçakta sadece iki saat uyuyabildiğinden, sekiz saatlik Atlantik uçuşundan sonra kendini bitkin hissediyordu. Bagajını alıp, gümrükten geçerken kimse onunla ilgilenmedi; geliş salonundaki danışma bürosunu bulması da uzun sürmedi. Fellows ve Grimes'ı uçakta görmüştü; hiçbiri yanına yaklaşmamış, uçak iner inmez de her ikisi hızla kayboluvermişti. Charles Vincent Jones adına bırakılan zarf danışma bürosunda onu bekliyordu. İçinde makbuz ile anahtarı görünce, doğruca emanete gitti. Makbuzu uzatınca karşılığında çadır bezinden yapılmış, kilidi sağlam bir çanta uzattılar.

Erkekler tuvaletini bulup bölmelerden birine girdi, kapıyı kilitledi. Çantanın içinde, Kelso'nun söylediği gibi bir Glock ile üç de dolu şarjör vardı. Tuvaletten çıkıp geliş tablosuna baktığında, saatin daha 8.45 olduğunu, Jennifer'ın uçağının ise 10.55'te geleceğini gördü: genç kız gümrükten geçip kiralık otomobil işini halledene dek, öğlen olacaktı. Kılık değiştirmek için bavuluna birkaç kat elbise koymuştu ama bir de şapkaya ihtiyacı olduğunu düşündü.

Havalimanındaki turistik dükkânlardan birine girip, zeytin yeşili bir İsviçre Loden'ı denedi. Aynaya baktığında gördüğü manzara kesinlikle gülünçtü ama bir de şapkanın geniş kenarı yüzünün büyük bir bölümünü gizliyordu. Yanında New York'tan aldığı, diz boyunda olup her iki tarafı da kullanılabilen bir yağmurluk vardı, şapkayı yağmurlukla birlikte denediğinde, kendini gülümsemekten alamadı. Jennifer onu böyle görse, mutlaka bir kahkaha atardı. Kasaya doğru yürüdü. "Bu şapka kaç?"

"Wieviel? Ein hundert fünfzig Franc.2 Yüz elli frank."

Mark hızla hesapladı. "Bir şapka için yüz dolardan fazla para, öyle mi?"

Satıcı burnundan kıl aldırılmazcasına omuz silkti. "Burası İsviçre, mein Herr. Şapka en iyi kalitedir." Mark, "Sana ne oğlum, bu Sam Amca'nın parası" diye düşündü. Kredi kartını uzattı. "Alıyorum." İki dakika sonra başında şapkası, üzerinde yağmurluğuyla terminalde yürürken, bir vitrinde aksini gördü. Biraz gülünç görünüyordu ama bambaşka biri olup çıkmıştı. Saatine baktı: 9.15. Avis bürosuna gitmeden önce, sıkı bir kahvaltı edecek zamanı vardı.

Adına siyah bir Opel Omega ayırmışlardı, kredi kartını uzatıp formu doldurduktan sonra, Avis otoparkına yürüdü. Koyu camlı Opel sağlam bir binek arabasına benziyordu. Valizlerini bagaja yerleştirdi. Terminalden çıkıp da Zürih çevre yoluna çıkan ana caddeye girdiğinde yağmur başlamıştı. Harita yanındaki koltuğun üzerinde, açık duruyordu; birkaç dakika sonra benzin istasyonunun hemen yanındaki ara yolu görüp, daldı. Daha önce Avrupa'ya iki kez, tatil için gelmişti. İlk seyahatinde, on sekiz yaşındayken altı hafta boyunca otostop yaparak Almanya ve Fransa'yı dolaşıp, öğrenci yurtlarında ve bitli otellerde gecelemiş, ne var ki tatilin her dakikasının keyfini çıkarmıştı. İkincisi ona ufak bir servete mal olan ve Ellen'la balayı için geldikleri Paris'te lüks içinde geçirdikleri beş gündü. Oysa şimdiki seyahat tümüyle farklıydı.

Evrak çantasından Sony alıcı ile izleme monitörünü çıkardı, her iki cihazı da çalıştırıp yanındaki koltuğun üzerine yerleştirdi.

* "Ne kadar mı? Yüz elli frank." (ç.n.)

* Bayım, (ç.n.)

İzleme monitörü havalimanının yönünü gösteriyor, gösterge de sinyalin güçlü olduğunu belirtiyordu, aynı zamanda da Toyota'daki verici böceğin hareket etmediğini.

Mark Jennifer'ın kiraladığı cipin hâlâ otoparkta olduğunu, genç kadının gelip almasını beklediğini anlayıp, monitörü kapattı. Neredeyse iki saat sonra, hâlâ orada oturmuş, gideceği yolu gözden geçirirken, verici seslenmeye koyuldu: "Ryan, orada mısın?"

Mark neredeyse yerinden sıçrayacaktı. Karşıdaki sesin Grimes'a mı, yoksa Fellows'a mı ait olduğunu anlayamamıştı. "Buradayım. Seni çok net duyuyorum."

"Güzel. Grimes konuşuyor. Her şey yolunda mı?"

"Sanırım."

"Öyleyse hazır ol, hedef yola çıktı. İyi şanslar."

"Teşekkürler." Mark izleme monitörünü çalıştırınca yön göstergesinin değiştiğini gördü. Jennifer'ın arabası hareket etmişti. Beş dakika kadar sonra, geçen beyaz Toyota'yı, gözlerini önündeki yoldan ayırmadan direksiyonda oturan Jennifer'ı görünce, kalbi gümbürdemeye başladı. Onu gözlediğinin farkında bile olmadan, böylesine önünden geçip gitmesi tuhaf bir duyguydu, bir suçluluk da hissediyordu ama burada onu korumak için bulunduğunu düşününce, suçluluk duygusu kayboldu. Tek sorun, onu kime karşı koruyacağını bilememem. Mark Opel'i çalıştırıp, Toyota'nın peşine düştü. Jennifer İsviçre'yi seviyordu; ona göre İsviçre dünyanın en güzel ülkelerinden biriydi. Çocukken anne ve babasıyla İsviçre'yi gezmiş ve inanılmaz manzaralarına, zirveleri karla kaplı Alpler'e, derin göllere ve buzla kaplı yalçın vadilerine hayran kalmıştı. Yolculuktan sonra yorgun olmasına rağmen, Zürih'te geceleyerek zaman kaybetmekten kaçınmıştı. Şimdi de, karanlık çökmeden İtalya sınırına varabilmek için acele ediyordu.

Havalimanından otoyola çıkıp güneye yönelmeden önce, haritaya bir kez daha baktı. Bir saat sonra da göl kenarındaki güzel Luzern kentine varmış, göl boyunca uzanan E2 karayolunda batıya ilerlemeye koyulmuştu; daha sonra E35'e sapıp, çamlarla kaplı derin vadilerden, evleri ahşap isimsiz kasabalardan, sessizliğe gömülmüş köylerden Alp Dağları'na doğru tırmanmaya başladı.

Çevresindeki yamaçları güzel kulübeler ile boyunları çardı inekler süslüyordu.

Sonra birden kendini dağın aşan Furka geçidinin dolambaçlı, dik yollarını tırmanırken buldu.

Vardığı kar ve buzla kaplı yükseklikten gördüğü manzara nefes kesiciydi. Furka geçidini aşıp öteki yamaca yöneldiğinde, Brig'e varmıştı bile. Soğan biçimi kubbeleriyle çevresine hâkim güzel Stockalper Şatosu'nun gölgesindeki bu yüzyıllık kayak merkezi eskiden beri İsviçre'nin İtalya'ya açılan kapısıydı. Brig'in merkezini dolanıp daha güneye, Simplon geçidine ve İtalya'ya yöneldi.

Sarp yollar insanı gerdikçe geriyordu. Yanlarında bariyer olmayan şarampollerin ötesi yüzlerce metrelik uçurumdur; yollar hiç tanımayan Jennifer'ın arabasını dikkatli sürmesi gerekiyordu.

Sonunda, öğle yemeği için bir dağ kafesinde mola vermeyi düşündü. Dumanı tüten bir fincan koyu kahve ve peynirli dolgun bir sandviç olarak turistler için düşünülmüş seyir terasına çıktı. Hava inanılmaz derecede soğuktu. Çevresindeki bembeyaz dağların nefes kesici manzarasını seyrederken aşağıda, Simplon geçidinin vadisi boyunca uzayıp giden İtalyan sınırını gördü.

Kafasında tüylü şapkası, yaşlı bir İsviçreli yürüyüşçü manzaranın keyfini çıkarmak için terasa çıkmıştı. Genç kadına bakıp gülümsedi. "Sehr schön, nicht wahr? Sind sie Auslander?"

Jennifer pek az Almanca ve Fransızca biliyordu; ancak merakını anlatacak kadar,

"Ja. Aus Amerika.

""Amerika? Sahi mi?" Adamın yüzü parladı.

Jennifer çevresindeki dağlara baktı. "Bana Wasenhorn'u gösterebilir misiniz?"

* Almanca: "Çok güzel, öyle değil mi? Yabancı mısınız?" (ç.n.)

* Almanca: "Evet. Amerika'dan." (ç.n.)

"Natürlich. "* Adam parmağını sol tarafa, uzağa, buzlu zirvesi bulutla çevrili, girintili çıkıntılı ve yüksek bir tepeye uzattı. "İşte Wasenhorn, şuradaki. Yoksa oraya tırmanmayı mı düşünüyorsunuz küçükhanım?"

"Hiç niyetim yok."

"Çok akıllıca. Daha geçen gün buzulda bir ceset bulduklarını duydum. Zavallı adam yıllardır buzlamı içindeymiş."

Mark dikkatini toplamakta zorlanıyordu. Adrenalin seviyesi yükselmişti ama hem İsviçre yolları yamandı, hem de uçak yolculuğunun bitkinliği üzerine çökmeye başlamıştı. Sanki bütün bunlar yetmiyormuş gibi, yükseklik de midelerini bulandırıyor. Uyanık kalmak için tek çaresi, soğuk havaydı: yanındaki camı iyice indirmişti. Arabanın içini dolduran dondurucu hava kemiklerini takırdatıyordu ama en azından uyanık kalmasını sağlıyordu.

Gözlerini yoldan bir an bile ayırmamak, bu sırada da Jennifer'ın Toyota'sını gözden kaybetmemek zorundaydı. İki saat sonra, gözlerinde beyaz cipin şekilsiz bir lekeye dönmesine rağmen, arada güvenli bir mesafe bulundurmayı başarmıştı. Trafik oldukça seyrek ve bu tenhalıkta bile kendini

izleyen başka bir araba görmemişti. Grimes ve Fellows'un işlerinin ehli olduklarını kabul etmek zorundaydı. Birden, önündeki Jennifer'ın yol kenarındaki bir kafeye saptığını görüp, arabayı onun yüz metre kadar berisinde yolun kenarına çekti. On beş dakika kadar sonra, genç kadın yeniden görüldü, Toyota'ya binip yola çıktı. Mark Opel'i çalıştırıp yeniden Jennifer'ı izlemeye koyuldu. Jennifer İtalyan sınır kasabası İsel'e girerken güneş bulutların arkasından çıkmıştı. Yeşil üniformalı İtalyan görevli pasaportuna şöyle bir göz atınca, sınırdan hiçbir sorunla karşılaşmadan geçti; on dakika sonra Varzo'ya giriyordu. Küçük, uyusuk, tipik bir İtalyan kasabası olan Varzo'da carabinieri karakolunu bulmakta hiç zorlanmadı.

Duvarları hardal rengine boyanmış, sağlam görünüşlü üç katlı binanın cephesi parke taşı kaplı bir alana bakıyordu. Taş basamaklar birinci kat verandasına çıkıyor, avluda da toprak saksılar içinde bir sürü bitki görülüyordu. Jennifer havada bir karakoldan çok bir evi andıran rahatlık duyunca İsviçre'nin düzenli, titiz resmiyetinde değil, İtalya'da olduğunu hatırladı. Dış duvarda bir in-terkom cihazı gördü. Toyota'yı meydanın karşı tarafına park etti, karakola doğru yürüyüp, interkomun düğmesine bastı.

Yukarıdaki verandada uykulu görünüşlü iki adam belirdi. Üzerlerinde fanilaları ve donları, gözlerini ovuşturarak aşağıya baktılar; içlerinden biri pantolonunu giymeye çalışarak, hopyaya zıplaya avluya doğru gelirken, Jennifer gülmek için kendini güç tuttu. Öğle yemeği saati geceli epey olmuştu; adamların öğle uykusunu böldüğünü düşündü. Merdivenlerden aceleyle kılığını düzenlemeye çalışan, gömleğinin eteğini pantolonunun içine tıktırarak genç bir onbaşı indi.

"Signorina. Cos'e caduto?"

Jennifer İtalyanca bilmediği için burada bulunış nedenini işaretlerle anlatmaya çalıştıysa da, pek başarılı olamadı. Sonunda, onbaşı hızlı bir İtalyancayla bir şeyler bağırınca verandada kaim bıyıklı, kırk yaşlarında iriyarı biri belirdi. Belinde tabanca kılıfı, ceketini kırmızı zıhlı pantolonunun üzerine ilikleyerek veranda basamaklarını indi. "Signorina."

"İngilizce biliyor musunuz?"

"Si, biraz. Adım Çavuş Barti. Sizin için ne yapabilirim?"

Jennifer açıkladı.

"Lütfen beni izleyin Signorina."

Çavuş öne düştü, merdivenleri çıkıp dağınık bir büroya girdiler. Adam genç kadına bir iskemle gösterip, masasının ardına oturdu. "Bu dosyayla Yüzbaşı Caruso adında bir yetkili ilgileniyor. Onunla konuşmanız gerekecek."

Barti sanki İngilizcesinden emin değilmiş gibi duraksayınca, Jennifer söze girdi: "Onu görebilir miyim?"

"Bürosu Torino'daki genel merkezde, ama şu anda polisi ilgilendiren bir konu için maalesef İsviçre'de. Yarın öğleden sonra dönecek. Size daha fazla yardımcı olamadığım için beni bağışlayın Signorina."

"Babamın cesedi nerede?"

"Torino'da."

* Almanca: "Tabî." (ç.n.)

"Görmek istiyorum."

Barti omuz silkti. "Özür dilerim, ama mümkün değil. Teşhis sırasında Yüzbaşı Caruso'nun da hazır bulunması gerekir."

Jennifer öfkelenmek üzereydi. "Öyleyse, babamı buldukları yeri görmek istiyorum."

"Bakın, bu konuda yüzbaşıyla konuşmanız çok daha iyi olur. Orası hem buradan uzak, hem de tehlikeli. Zaten sizi oraya gön-dersek bile, geri dönmeden karanlık basar."

Çavuşun yardıma hazır olduğu pek söylenemezdi ama Jennifer adamın yapabileceği bir şey olmadığını, onun için Caruso'yu beklemesi gerektiğini anlıyordu. "Pekâlâ, ben de yarın Caruso'yla görüşmeyi beklerim. Ne zaman daha uygun olur?"

"Bana kalırsa, öğleden sonra. İki de diyelim. Bürosuna telefon eder, Torino'ya geleceğinizi haber veririm."

Barti çalışma masasının gerisinden ayaklanırken, Jennifer, "Babamın cesedini görüp görmediğinizi sorabilir miyim?" dedi.

"Si."

"Nasıl öldüğünü anlatabilir misiniz?"

Çavuş konuşacak gibi oldu, ardından fikrini değiştirdi. "Yüzbaşıyı beklemeniz çok daha iyi olur. O size her şeyi anlatır."

Jennifer yenilgiyi kabullenip içini çekti. Adam hiçbir şey anlatmayacaktı. "Buralarda geceyi geçirebileceğim bir otel var mı?"

"Kasabada iki küçük otel var, İsviçre sınırının hemen ötesinde de birkaç tane daha. Simplon'daki Berghof turistlerin çok rağbet ettikleri bir oteldir."

"Teşekkürler." Adamdan tek koparabildiği, bir otel tavsiyesiydi. Kalkmaya davranırken, "Babamın cesedini bulan kişi Amerikalıydı, değil mi?" diye sordu.

"Si. Chuck McCaul adlı bir genç."

"Onunla konuşabilir miyim?"

"Scusi, bu dediğiniz imkânsız."

"Neden imkânsız?"

"Öldü de ondan."

15

On beş dakika sonra, Jennifer bu kez sınırın İsviçre yönünde aşıyordu. Varzo'nun turist konusunda pek hazırlıklı görünmemesi nedeniyle, Simplon'da geceleme kararı vermişti; dahası, babasının cesedini buldukları buzulu da görmekte kararlıydı. Çavuş dağı Amerikalının ölümüyle ilgili bir açıklama yapmaktan kaçınmış, sadece delikanlının Furka geçidindeyken bir kazaya uğradığını, İsviçre polisinin konuyu soruşturduğunu söylemekle yetinmişti. Amerikalının ölümü Jennifer'ın tuhafına gitmişti doğrusu; belki de Caruso ona daha fazlasını açıklardı?

Önündeki yol sola doğru, küçük ve sakin Simplon köyüne ayrılıyordu. Köy pek öyle bir şeye benzemiyordu; kaldırım taşı kaplı dar ve uzun iki sokak, uçlarında da soğan biçimi kubbeleri ve beyaz badanalı duvarlarıyla bir kilise, birkaç otel ve sıcak han.

Köye girmek üzere sola dönerken dikiz aynasına baktığında, elli metre kadar gerisindeki koyu renk Opel'i gördü. Arabanın Varzo'dan buraya kadar uzanan bütün o dolambaçlı yol boyunca peşinde olduğundan emindi. Opel'in koyu renk camlarının yüzünden içerisini göremiyordu ama içinde izlendiğine dair tuhaf bir duygu vardı.

Bir otelin yakınındaki otoparka girdi. Binanın üzerindeki levhada "Berghof Hotel" yazılıydı.

Cipinden inerken, Opel'in yanından geçip gittiğini gördü. Arabanın koyu renk camlarında tehditkâr bir şey vardı, ancak Opel'in kaldırım taşlarının üzerinden köyün öbür ucuna gittiğini, oradan da Simplon anayoluna sapıp gözden kaybolduğunu görünce, bu düşünceyi kafasından silip attı.

Mark'ın kafası karışmıştı. Jennifer'ın Varzo'daki carabinieri karakolunun çıkışından beri, genç kazı izlemişti. Torino'ya gideceğini düşünmüştü ama Jennifer tam tersini yapmış, yüz geri ederek Simplon'a dönmüştü. Bu da Mark'ı şaşırtmış, neler olup bittiğini merak etmesine yol açmıştı. Bildiği kadarıyla, Paul March'ın cesedi Torino'da morgdaydı. Mark haritaya bakınca, yeri açıkça belirtilmiş, Simplon'a Varzo'dan biraz daha yakın duran Wasenhorn'u gördü. Jennifer'ın babasının cesedinin bulunduğu yeri görmek istemesi dışında bir amacı olabileceğini düşünemiyordu. Belki de bir otel peşindeydi. Sınırı yeniden geçmesini açıklayacak başka bir neden göremiyordu.

Birden, telsizi ötmeye başladı. Grimes'in sesiydi. "Orada mısın Ryan?"

"Evet, buradayım."

"Beş yüz metre arkadayız. Bu kız ne yapıyor?"

"Sanki Simplon'a geri dönüyormuş gibi."

"Ne yapacak ki?"

"Belki de babasının cesedinin bulunduğu yeri görmek istiyor, diye düşünüyorum. Öte yandan da, epeyce geç oldu. Onun için geceyi buralarda bir yerde geçirecektir."

"Mantıklı. Bir süre bizim izlememizi ister misin?"

"Yok, ben hallederim."

"Peki, ama eğer bir otele girerse, senin de yalanlarda bir başka otel bulup, gözlerini ayırmaman gerekecek. Biz de aynı şeyi yapacağız. Tamam."

Mark telsizi koltuğun üzerine bırakırken, Jennifer'ın köye saptığını ve Berghof adlı bir otelin önünde durduğunu gördü. Altındaki yazıda "Zimmer Frei" deniliyordu. Otostop yaptığı günlerden, oda sözcüğünün Almancasının "Zimmer" olduğunu, "Frei"nin de bedava değil, mevcut anlamına geldiğini hatırlıyordu. Kaldırım taşlı sokağın karşı tarafında da birçok otel ve han bulunduğunu gördü, ne var ki sokağın tek yön olduğunu fark ettiğinde, iş isten geçmişti. Yolun her iki yanında da otomobiller

sıralandığından, park edilecek bir boşluk kalmamıştı. Arkasındaki otomobil de hızlanması için kornaya basıyordu.

Hay lanet olası!

Bunun anlamı, Jennifer'ın yanından geçip gitmesi gerektiği idi. Koyu renk camlar onu yeterince koruyabilirdi ama Jennifer'ın on metre uzağından geçerken, genç kızın gözlerini Opel'e diktiğini gördü. Mark köyden çıkarken ter içindeydi. Arabasını yolun kenarına çekip, izleme monitörünü çalıştırdı. Gösterge sabit bir yön belirtiyor ve hareket etmiyordu: bunun anlamı Toyota'nın durduğuydu. Allah kahretsin. Jennifer'ın Opel'i görmüş olması hiç hoş değildi. Bundan böyle daha dikkatli hareket etmek zorunda kalacaktı.

Saatine baktı. Dörde geliyordu. Bir saat kadar bekleyip köye geri dönecek, Jennifer'ınkinin yakınlarında bir otel bulmaya çalışıp, genç kızın onu tanımamış olması için dua edecekti.

Tavandaki meşe kalasları ve beyaza boyalı duvarlarıyla, Berghof Oteli sıcak bir handan farksızdı. Jennifer resepsiyona doğru yürürken, tezgâhın ardındaki genç ve neşeli görünüşlü bir kadın, telefonda konuşuyordu. Konuşmasını bitirince gözlerini kaldırdı. "Ja?"

"Bu gece için tek yataklı bir odanız var mı?"

"İstedığınız kadar odam var." Kadın gülümsedi. İngilizcesi kusursuzdu. "Sezonun sonuna geldiğimiz için otel neredeyse boş."

Jennifer'ın bir form doldurmasını bekledi, ardından da onu Simplon vadisine hâkim, tavanı meşe kalaslı, oldukça büyük bir odaya götürdü. Pencereden görünen manzara nefisti. "Eğer açsanız, aççıya sizin için bir şeyler hazırlamasını söyleyebilirim Frau March?"

Jennifer aç değildi; ertesi gün babasının cesedim teşhis edecek olma düşüncesi içini kıpırtılarla dolduruyordu; yine de bir şeyler yemenin iyi olacağına karar verdi. "Teşekkür ederim, iyi olur."

"Sefir gut. Yemek salonunda ya da aşağıda barda yiyebilirsiniz. Bana sorarsanız, biraz daha canlı olacağı için, bar daha uygun."

Jennifer duş yaptı, blucin ve kazak giyip bara indi, çam ağacından yapılmış bir bölme oturdu.

Şöminede bir odun ateşi yanıyor, barın uzak ucunda da altı adam kendi aralarında sohbet ediyordu.

Çoğunlukla köyün yerlisi çiftçilere benziyorlardı, içlerinden ikisi ona sanki başka bir gezegenden gelmiş gibi bakınca, küçük bir köyde bir yabancıнын merakla davetiye çıkarabileceğini hatırladı.

Kadın yeniden gelip önce mönüyü uzattı, ardından da siparişlerini getirdi: dumanı tüten bir kâse Jagerspiel çorbası, İsviçre peynirleri ve salamlarından oluşan bir tabak, karışık salata ve buz gibi bir bardak bira. Yemeğini bitirirken bardaki adamların ona baktıklarını fark etti. Sonunda, içlerinden biri yanına kadar gelip, masanın üzerine içi beyaz sıvı dolu bir kadeh koydu. "Saygılarımla" dedi kusursuz bir İngilizceyle. Buralarda roket yakıtına en yakın şey olarak bilinir. Aslına bakarsanız, çabuk içerseniz pek de o kadar kötü değildir. Amerikalı mısınız değil mi?"

Orta boylu, yirmilerinin sonunda hoş görünüşlü bir adamdı, seyrek bir sakalı vardı ve kalkık yakalı alaca renk bir kazak ile blucin giymişti. Jennifer adamın ona asıldığından emindi. Kadehi bir kenara itip, olabildiğince terbiyeli, "Evet, Amerikalıyım" dedi. "İçki ikramınız için teşekkür ederim ama gerçekten kafamı dinlemek arzusundayım, onun için sizce bir sakıncası yoksa..."

Genç gülümseyip elini uzattı. "Tabii, ama konuşum olduğunuzu düşünüp, merhaba demek istedim. Anton Weber. Bu oteli işletiyorum."

Jennifer kızardı. "Ö... Özür dilerim."

"Özür dileyen bir şey yok. Turist misiniz Frau March?"

"Çok mu belli oluyor?"

Adam güldü. "Galiba öyle. Simplon'da çok kalacak mısınız?"

"Hayır, sadece bir gece. Buradan geçiyordum da."

"Yazık, gerçekten yazık. Buraları o kadar güzeldir ki."

"Gördüğüm kadarıyla, haklısınız. Yakınlarda bir yerde bir ceset bulduklarını duymuştum."

Weber kaşlarını çatarak oturdu. "Duydunuz demek? En basitinden söylemek gerekirse, son derecede tuhaf bir hikâye. Dediklerine göre, buzun içinde çok iyi korunmuş." Kaşlarını kaldırdı. "Gazeteci falan değilsiniz ya?"

Jennifer karşısına çıkan ilk yabancıya içini döküp, gerçeği anlatmak istemedi. "Hayır. Sadece merak ettim. Dikkat çekici bir öykü."

"Cesedi Wasenhorn buzulunda genç bir Amerikalı dağcı bulmuş. Aslına bakarsanız, bizim otele kalmıştı ama üç gün önce ölmüş. Furka geçidine uçmuş, vücudu parçalanmış. Buradaki çavuşun

anlattığına göre, konuyu hâlâ soruşturuyorlarmış ve ölümün kaza olup olmadığından emin değillermiş."

Jennifer kasıldı. "'Öldürülmüş de olabilir' mi demek istiyorsunuz?"

Anton Weber omuz silkti. "Bir şey söylemek imkânsız. Ama dün iki dedektif gelip odasını aradılar, eşyasını alıp götürdüler. Bana oldukça tuhaf geldi."

Jennifer tüm vücudunun ürperdiğini hissetti. "Cesedin bulunduğu buzulu görmem mümkün mü?"

"Tabii, ama Wasenhorn'a gitmek için bir rehber ihtiyacınız olacak. Karların eridiği bu mevsimde pek güvenli bir yer değildir. Orasını neden görmek istediğinizi sorabilir miyim?"

"Sadece meraktan. Buzulun görülmeye değer bir yer olduğundan eminim. Rehberi nereden bulurum?"

Weber güldü. "Aslında, tam karşınızda bir rehber var. Bu otelin işletmesini üstlenmeden önce, hayatımı rehberlik yaparak kazanıyordum. Wasenhorn buzulunu çok iyi bilirim."

"Beni götürür müsünüz?"

"Neden olmasın? Gerçek bir tırmanış değildir, daha doğrusu zorlu bir yürüyüş de denebilir."

"Zamanınızın karşılığını memnuniyetle öderim."

Weber gülümsedi. "Öyle bir şeye hiç gerek yok. Sizinle birlikte, bunu bir zevk olarak düşünürüm. Yanınızda malzeme var mı?"

"Malzeme mi?"

"Dağcılık malzemesi, çizme falan."

"Maalesef."

Weber omuz silkti. "Fark etmez. Usta dağcı olan kız kardeşim Greta'nın size gereken malzemeyi vereceğinden eminim. Otele geldiğinizde karşılaştığımız genç kadın Greta'ydı. Sizinle hemen hemen aynı ölçülere sahip. Yarın sabah altı buçukta burada buluşuruz. Kahvaltıdan sonra, Wasenhorn'a tırmanıp arabayla gidebildiğimiz kadar gideriz; ondan sonra da yola yayan devam edeceğiz: iki saatten fazla tutmaz. İçinize, sıcak tutacak bir şeyler giyin, yukarısı bayağı soğuk olur."

Jennifer kadehini kaldırdı. "Teşekkürler." Şnapstan bir yudum aldı. Boğazından aşağıya lav gibi bir sıvı aktığını hissedince yüzünü acıyla buruşturdu. "Aman Tanrım!"

Weber güldü. "Sizi uyarmadığımı söyleyemezsiniz." Ayağa kalkıp yeniden elini uzattı. "Şimdi artık müşterilerimin yanına dönsem iyi olacak. Sizinle tanışmak bir zevkti Frau March."

Mark köye geri döndü. Jennifer'ın otelinin önünden geçerken, Toyota'nın hâlâ orada olduğunu gördü. Sokağın hemen karşısında başka bir otel vardı: Die Seefelder. Dış duvarlardaki el yapımı pastel renkli Alp av sahneleriyle köyün en pahalı oteli gibi duruyordu, ama en iyi tarafı otoparkının arkada olması, böylelikle Opel'in görünmeyecek olmasıydı. Asıl sorun, Jennifer'ın geceyi Berghof'ta geçirme niyetinde olup olmadığını bilememesiydi. Sadece tahmin yürütebilirdi, ama bu da almak zorunda olduğu bir riskti. Otelin arka tarafına dolandı, arabasını park edip resepsiyona yürüdü.

"Tek kişilik bir oda istiyorum."

Resepsiyon görevlisi başını kaldırıp, İngilizce cevap verdi: "Tabii efendim. Kaç gece için?"

"Muhtemelen sadece bir gece için" dedi Mark. "Bir de, sokağa bakan bir oda olsun."

Görevlinin kaşları çatıldı. "En güzel manzaralı odalar arka taraftadır, Alp Dağları'na bakar. O odalardan birini istemez miydiniz?"

Mark kredi kartını uzattı. "Manzaranın harika olduğundan eminim, ama ben sokağa bakan bir oda istiyorum. Hem kartımı çekerseniz iyi olur, bakarsınız sabah erkenden gitmem gerekir de."

Jennifer karanlık odada, yatakta uyanıktı. Dışarıdaki bir kilisenin çanı gece yarısını vurdu. Bunca zamandan sonra, babasının yüzünü yeniden göreceği gün gelmişti. Birden kendini yalnız hissedip korktu, o anda Mark'ın önerisini reddettiğine pişman oldu. Bir sonraki gün onun yardımına ihtiyaç duyabilirdi. Babasının cesedini görüp, öldüğüne karar vermek bir defteri kapatmak anlamına gelecekti; kapanan bu defterin cevaptan çok daha fazla soru doğuracağını farkında olması da korkusunu körüklüyor, güvenini törpülüyordu.

Yatağına uzanmış, uyumaya çalışırken, akli bir kez daha McCaul adlı o genç dağcıya gitti. Adamın ölümünün kuşkulu olması ihtimali bile içinin ürpermesine yol açıyordu; merakını gidermek için Caruso'yla görüşmeyi bekleyecekti.

İçini rahatsız eden bir şey daha vardı: onu izleyen Opel. Yine de bütün bunların kâbuslarının eseri olduğuna kendini inandırmaya çalıştı.

Pencerenin ötesinde, fırtınanın uğultusunu duydu. Gök gürültüleri Alp vadilerinde yankılanır, şimşekler art arda çakarken, yağmur da otelin damını dövmeye başladı. Fırtınada uyumakta öteden

beri zorlanmıştı ve gözünün önünde o kahredici görüntüler varken, bu gece de pek farklı olmayacaktı: annesinin ve Bobby'nin kanlı vücutlarını bulması; bıçağı maskeli adamın boynuna saplaması; adamın önünde, çimenlerin üzerindeki çılgınca kaçıış gözlerinin önünden gitmiyordu. Kendi kendini korkacak bir şey olmadığına inandırmaya çalıştıysa da, bunu ne denli tekrar ederse etsin kâbuslar bir türlü uzaklaşmıyordu; bitkince uykuya dalması için bir saat daha gerekecekti. Mark karanlık odada perdeleri açmış, Zeiss dürbünü eline almıştı. Dışarısı zifirî karanlık olduğundan, dürbüne gece görüş düzeneğini takmıştı. Gece merceğinin ötesinde her şey yeşil görünüyordu ama Jennifer'ın arabasını ve otelini seçmekte hiç zorlanmıyordu. Kopan fırtınanın, dağlarda yankılanan gök gürültülerinin dışında, köy ölüm uykusuna yatmışçasına sessizdi. Bir saat önce, Jennifer'ın perdelerini kapattığını gördüğü andan beri, Berghof'un pencerelerini izliyordu. Şimdi artık genç kadının odasının ışığı da sönmüştü.

Mark rahatlayıp, dürbünü indirdi. Grimes ve Fellows'dan yeni bir haber alamadığı için, köydeki öteki otellerden birine indiklerini tahmin ediyordu. Eğer Jennifer ertesi sabah buzula gitmek niyetindeyse, başı bayağı belada demektir. Dağ yollarında hemen hiç arabaya rastlanmadığı için, genç kadını izlemek kolay olmayacaktı. Jennifer'ın otelden ne zaman ayrılacağından bile habersizdi. Saat sekiz mantıklı görünüyordu ama emin olmak için yine de saatini yediye kurmaya karar verdi. Giyeceği elbiseleri çıkarmış, tek valizini de hazırlamıştı. Perdeleri çekip, başucu lambasını yaktı. Dört direkli yatağı, alacalı bulacalı perdeleri ve değerli antika eşyasıyla oldukça lüks bir odası vardı. Köşede bir de mini bar görünüyordu. Uçaktaki sabah kahvaltısından beri pek bir şey yememişti ama Jennifer'ın otelini gözlemesini engelleyeceği korkusuyla oda servisinden bir şey ısmarlamak da istemiyordu. Uzun araba yolculuğundan yorgun düşmüş, acıkmış ve susamıştı. Üstelik başı yükseklikten dönmeye de devam ediyordu.

Mini barın kilidini açtı. Her zaman olduğu gibi bira, çeşitli içkiler, meşrubat ve fındık fıstığın yanı sıra cips ile çikolata da vardı ama burasının İsviçre olduğunu kanıtlamak istermiş gibi, minyatür Toblerone kalıpları ve özel olarak yapılmış çikolatalı likörler de görülüyordu. İki minyatür Jack Daniel's şişesini görünce birini eline aldı, ardından da polislik dürtüsüyle fiyat listesine bakmadan edemedi. On iki dolara geliyordu. Bir paket fındık bile beş dolar, Toblerone'ler altı, çikolatalı likörlerse on dolardı.

Böylesi bir şeyi yasaklayan bir yasa olmalı.

"Boş versene" dedi kendi kendine, "masraflarım karşılanıyor." Kendine bir bira ve bir Jack Daniel's açtı, içine birkaç parça buz koydu, ardından iki paket fındık ile bir Toblerone yedi, çikolatalı likörü sona sakladı. İkinci Jack Daniel's'ı açmak üzereyken, cep telefonu çaldı. Arayan Kelso'ydu. "Yerleştin mi Ryan?"

"Tabii, mini barın dışında, aynı ev gibi. Siz neredesiniz?"

"Yeterince yakında." Kelso daha fazla ayrıntıya girmedir. "Jennifer ne yapıyor?"

"Sokağın hemen karşısında, Berghof'ta kalıyor. Adamlarınız nerede?"

"Köyün öteki ucunda bir otelde. Cihazlar sorun çıkarmadı ya?"

"Güzel çalışıyor."

"İyi. Yarın oldukça yorucu bir gün olabilir, onun için biraz uyumamı öneririm. Sakın unutma, yardıma ihtiyacın olursa Fellows ve Grimes'ı arayacaksın."

"Endişelenmeyin, unutmadım."

"İyi geceler Ryan."

Mark cep telefonunun kapağını kapatıp, kadehindeki Jack Daniel's'ı bitirdi. Ardından cihazları yeniden gözden geçirdi. Hepsi de kusursuzca çalışır gibiydi. Bütün bu Jennifer'ı izleme hikâyesi ona saçma bir düş gibi geliyor, duruma alışmakta zorlanıyordu. Sonunda, babasının cesediyle karşı karşıya kaldığında, Jennifer'ın nasıl bir tepki göstereceğini düşündü. Ve belki de bininci kez, kendi kendine aynı soruyu sordu: "Nasıl oldu da Paul March'ın yolu buzdan bir Alp mezarlığına düştü?" Pencereyi açtı, soyunup yatağına girdi; kendini bitkin hissediyordu. Pencereden odaya dolan fırtınalı dağ havası uyku ilacı gibiydi; zaten daha kafasını yastığa bile koymadan uykuya dalmıştı. Adam arabasıyla köye girip, Berghofun önünde durdu. Motoru susturduğunda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Camını indirip birkaç dakika boyunca, sadece çakan şimşeklerle aydınlanan karanlık oteli gözledi.

Sabahın üçüydü, sokağın kesinlikle boş olduğunu anlayınca arabadan yağmurun altına indi. Beyaz Toyota cipe doğru yürüdü, ıslak yağmurluğunun altından aletlerini çıkarıp işe koyuldu. Beş dakika sonra, işini bitirdiğinde arabasına döndü ve geldiği yoldan, köyden çıkıp gitti.

New York

Lou Garuda bütün pazartesi gününü March dosyasındaki eski notlarını yeniden okumakla geçirdi ama okuması bittiğinde, eskisinden daha fazla bilgi sahibi değildi. Mark'ın gerektiğinde araması için bir telefon numarası bırakamayacak kadar önemli neyle uğraşiyor olabileceğini merak ediyordu. O kızgınlıkla, Jamaica polis bölgesinde masa başı görevi yapan tanıdığı bir çavuşu aradı. "Woody, benim. Lou Garuda."

"Benim Latin kökenli içki arkadaşım, otuz santimlik aleti olan aygır. Sana nasıl hizmet edebilirim Lou?"

"Mark Ryan, şu anda izinli olmalı. Nereye gittiğini biliyor musun?"

"Mark mı? Yoo."

"Nasıl temas edebileceğimi falan?"

"Yoo."

"Peki, nereye gittiğini de mi bilmiyorsun?"

"Biliyorsam ne olayım."

"Teşekkürler Woody, gerçek bir bilgi hazinesisin."

"Her zaman emrindeyim dostum."

Garuda ahizeyi yerine bıraktı. Ryan, Jennifer March'la aynı sokakta oturmuştu. Ailesi nereye gittiğini biliyor olmaz mı? Garuda on beş yıllık gümüş grisi Porsche 944'ünün burnunu Long Island'a çevirdi. Arabanın göstergesi 250 000 kilometreyi çoktan devirmişti ama motor hâlâ saat gibiydi ve Garuda da bu püsküllü belayı seviyordu.

March'ların evi suyun kenarındaydı ve kendi özel iskelesi ve tahta kaldırımıyla tıpkı hatırladığı gibiydi: iki katlı, sömürge tarzı, panjurlu pencereler, büyük bir arsa ve küçücük ama bakımlı bir bahçe. Evin yanından geçerken Jennifer March'ın burasını satıp satmadığını merak etti. Porsche'yi kaldırımın kenarında bırakıp, geriye doğru yürüdü.

Marchların karşısındaki ev hem daha küçüktü, hem de komşununki kadar gösterişli değildi. Garuda verandaya tırmanıp zile bastı. Bir cevap alamayınca, evin arkasına dolandı. Bahçeye açılan yan kapı kilitliydi. Garuda öfkeyle yandaki eve doğru yürüyüp, kapının zilini çaldı.

Camlı sundurmanın ardında yaşlıca bir kadın belirdi. Hem fazla kiloluydu, hem de çirkin, üstelik saçlarında pembe bigudiler, üzerinde de göğsünü kapatmaya çalıştığı, çiçekli desenli korkunç bir sabahlık. Garuda "Tanrım" diye düşündü, "yatağımı böyle bir kariyla paylaşmak zorunda kalmaktansa, kendimi vururdum daha iyi." Kadının sesi endişeliydi. "Evet?"

Garuda kimliğini gösterdi. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim hanımefendi, ama eski bir arkadaşımı arıyorum da. Dedektif Ryan. Annesi ile babası bir kapı ötenizde oturuyor."

Kadın kimliği inceledi, sonra rahatlayıp, güler yüzle, "Mark'ı mı arıyorsunuz?" dedi.

"Evet hanımefendi. Karakoldan izinli olduğunu söylediler. Bu yakınlarda aileden kimseyi gördünüz mü? Mark'la önemli bir şey konuşmak zorundayım da."

"Mark'ın burada oturduğunu sanmıyorum; zaten yıllardan beri burada değil, evde sadece annesi kalıyor. O da Phoenix'e, kız kardeşinin yanına gitti, bir ay geçmeden de dönmeyecek."

"Mark'ı nerede bulacağım konusunda bir bilginiz var mı?"

"Hayır, yok. Wilbur'de adresi var ama o da burada değil."

"Wilbur?"

"Eşim. Telefonla sorabilirim."

Garuda bütün yakışıklılığıyla gülümsedi. "Gerçekten çok makbule geçerdiniz hanımefendi.

Teşekkürler."

Garuda Brooklyn'deki dairesine geri döndü. Angelina evde değildi ama bir gece önce giydiği incecik külotu ile sutyeni hâlâ yatağın üzerindeydi, üstelik odada da sevişmenin yoğun kokusu asılıydı.

Garuda bacaklarının arasında bir sertleşme hissetti ama Angelina'yı hemen kafasından çıkarıp attı: yapılacak işleri vardı. Mark'ın Elmont'taki evine kadar uzanmış, ne var ki yan komşusundan onun bir akşam önce evden ayrıldığı öğrenmişti; üstelik adam Mark'ın nereye gittiğini de bilmiyordu.

Garuda'nın merakı arttı: hem Mark, hem de Jennifer March aynı gün gitmişlerdi; ardından aklına tuhaf bir fikir geldi. JFK' de bir numara çevirdi. Telefonun öbür ucunda seksi bir kadın sesi duydu:

"Debbie Kootzmeier, Müşteri İlişkileri, yardımcı olabilir miyim?"

"Debbie, Lou Garuda. Yardımına ihtiyacım var."

"Lou, sana söylemiştim, eğer kocam bir daha başkasıyla yattığını duyarsa, beni boşayacak, demiştim."

"Böylesi bir yardımdan söz etmiyordum güzelim. Hâlâ yolcu uçuş manifestolarına erişebiliyorsun, değil mi?"

"Ne olacak?"

"Dün birinin uçağa binip binmediğini öğrenmem gerekiyor. Belki JFK'den, belki de La Guardia'dan. Mark Ryan diye birisi."

"Lou, böylesi bilgi vermemin yasak olduğunu..."

"Bu gerçekten çok önemli Debbie. Sadece bir isim. Mark Ryan. Seni bir daha gördüğümde bunu telafi ederim. Hem de nasıl istersen öyle..."

Debbie, "Ne adamsın Lou, her gün JFK'den ve La Guardia'dan kaç kişi geçtiği hakkında hiç fikrin var mı? Elinde bir uçuş numarası falan da mı yok?" diye söylendi.

"Belki yanlıyorum ama önce İsviçre'ye giden uçakları bir dene. Dün akşamüstü civarı falan. Adamın adresi Elmont, Long Island. Belki işine yarar."

Debbie içini çekti. "Seni ararım."

On beş dakika sonra, arayan oydu. "Mark Ryan adında bir yolcu, dün akşam Zürih'e giden American Airlines uçağına binmiş. Adresi Elmont'ta."

Garuda gülümsedi. "Debbie harikasin. Bilgisayarının karşısında oturuyorsun, değil mi?"

"Kahrolası aletten uzaklaşıyorum ki."

"Öyleyse bir rezervasyona daha bak. Aynı uçakta bir de kadın olmalı. Adı Jennifer March."

Garuda tuşların sesini duydu, ardından da Debbie "Aynı uçakta verdiğin adda kimse yok" dedi.

"Emin misin?"

"Liste ekranda, karşımda Lou."

"Peki, kadının ne zaman uçtuğunu söyleyebilir misin?"

"Lou, gerçekten abartıyorsun."

"Bir daha birlikte olmamızı istediğin zaman, ağzıma buzları alıp, o sevdiğini yapacağım."

"Beni tahrik ediyorsun Lou. Bunu yapma."

Garuda sırtıttı. "Tahmin et bakalım, dilimin üzerinde ne olacak?"

"Birinci sınıf bir sahtekârsın, haberin var mı?" Debbie içini çekti, klavyesinin tuşlarına bastı.

"Gelecek salı ne yapıyorsun?" "Neden sordun?"

"Kocamın şehir dışında olma ihtimali var da." Garuda yine sırtıttı. "Sürtüğün tekisin Debbie." "Senin de hoşlandığın bu ya."

Garuda telefonu kapattı, pencerenin yanına gidip, uzaktaki New York silüetine baktı. Aklı karışmıştı. Mark Ryan da İsviçre'ye gitmişti. İyi ama neden daha önceki bir uçakla? Jennifer March'la aynı uçakta yer bulamamış olması söz konusu değildi: Debbie manifestoyu kontrol etmiş, her iki Zürih uçağında da birçok boş yer olduğunu görmüştü. Öyleyse Ryan ile kız neden ayrı uçak şirketleriyle, farklı uçaklarda gitmişlerdi ki? Hiçbir mantıklı açıklaması yoktu. Bu işin içinde bir bit yeniği var diye düşündü Garuda; ama bu bit yeniği dedektiflik güdüsünü gıdıklamaya da başlamıştı.

Hâlâ bir sorun daha vardı. Ryan'la konuşması mümkün değildi, oysa Garuda'nın bilgiye ihtiyacı vardı. Yine de deneyebileceği bir çaresi daha olduğunu hatırladı. Pencerenin yanından ayrılıp, yeniden telefona uzandı.

17

İsviçre

Jennifer altıya doğru uyandı. Perdeleri çekip pencereyi açtığında, güneşin yükselmeye başladığını gördü, dışarıda nefis bir bahar sabahı vardı. Köyün parke taşı döşeli sokakları fırtınadan sonra hâlâ su birikintileriyle kaplıydı; hemen karşısındaki Seefelder'e, karla kaplı Alpler manzarasıyla ilginç ve pahalı görünümlü otele baktı.

Duş alıp giyindikten sonra aşağıya, yemek odasına indi. Masalardan birinde iki kişilik bir kahvaltı hazırlanmıştı; biraz sonra da elinde bir termos dolusu sıcak kahveyle Greta göründü. Sabahın erken saatine rağmen, dipdiri görünüyordu. "Umarım iyi uyu-muşsunuzdur?"

"Beni bir iki kere uyandıran fırtınanın dışında" diye karşılık verdi Jennifer. "Fırtına sırasında etraf epeyce gürültülüydü."

Greta gülümsedi. "Alplerde fırtına ve gök gürültüsü olduğu zaman, insana dünyanın sonuymuş gibi gelir. Anton birazdan burada olur. Köylülerle içki içerek, geç saatlere kadar ayakta kaldı. Sizi

yukarıya, buzula çıkaracağımı anlattı bana. Odanızın önüne yürüyüş malzemem ile bir çift sağlam bot bırakacağım. Umarım, size uyar."

"Teşekkürler, çok nazıksınız Greta."

"Teşekküre değmez. Sizinle birlikte gelmeyi çok istedim. Fırtınadan sonra bulutlar çekilince, dağların tadına doyum olmaz. Afiyet olsun."

Anton on dakika sonra, Jennifer kahvaltısını bitirmek üzereyken görüldü. Üzerinde kalın yünlü bir kazak, bacaklarında da uzun konçlu çoraplar, diz boyu inen pantolon ve ağır postallar vardı, elinde de küçük bir sırt çantası ile bir dürbün taşıyordu.

"Frau March, guten Morgen. "

"Morgen Anton. Lütfen bana Jennifer deyin."

Anton gözlerini ovuşturdu. "Öyle olsun Jennifer. Maalesef pek iyi uyuyamadım. Fırtınadan bir iki kere uyandım."

"Ben de öyle."

Anton bir fincana dumanı tüten koyu kahveden doldurup, büyük bir bölümünü bir yudumda içti.

"Şimdi daha iyiyim. Greta sizin için giysi ve bot hazırladığımı söyledi mi?"

"Söyledi."

"Güzel. Siz hazırlanır hazırlanmaz yola koyuluruz. Yürüyüş için harika bir sabaha benziyor.

Arabanız var, değil mi?"

"Dört çeker bir cip."

"Harika. Sizce sakıncası yoksa sizin arabanızla gidelim, dağ yolları için daha elverişlidir. Patikalar fırtınadan sonra çamurlu olur, adamı aldatır."

Manzara inanılmayacak kadar berraktı. Bulutlar tümüyle kaybolmuş, hava kıpırtısız kalıvermişti. Jennifer Wasenhorn'a doğru yol alırken, Anton uzaktaki etkileyici bir dağ dizisini işaret etti.

"Şuradaki Matterhorn, biraz ötesindeki de Eiger. Daha önce İsviçre'ye gelmiş miydin Jennifer?"

"Çocukken annem ile babam tatilde buraya getirmişlerdi ama bu dediğim uzun zaman önceydi."

"Annen ve baban Amerika'da mı?"

Jennifer bir süre soruya nasıl cevap vereceğini düşündü, ardından da Anton'a buzulu görmek istemesinin gerçek nedenini anlatmamaya karar verdi. Biraz fazla meraklı görünüyordu ama genç kadın adamın sadece sohbet etmeye çalıştığını düşündü. Küçük bir köye gelmiş bir yabancı olarak, merak uyandırması doğaldı. "Maalesef ikisi de öldü."

Anton soruyu sorduğuna pişman görüldü. "Bağışla. Özel hayatına..."

Jennifer konuyu değiştirdi. "O adamın cesedinin bulunduğu yerde ne aradığı hakkında bir fikrin var mı?"

İçinden, "'Babam' yerine 'o adam' demek ne kadar tuhaf" diye düşündü.

Anton omuz silkti. "Sının pasaport kontrolüne uğramadan geçmek isteyen insanların en tenha dağ yollarını tercih ettikleri eskiden beri bilinen bir şeydir. Genellikle kaçaklar ya da sabıkalılar. Hem kaçakçıların İsviçre'ye girip çıkmak için yüzyıllardan beri bu patikalardan geçtiklerini bilmeyen yok gibidir."

"Kaçakçılar mı?"

Anton gülümsedi. "Bankalar ve gizli para İsviçre'nin her şeyidir, ama bunu zaten bildiğinden eminim. Nakit para, elmas, değerli madenler, aklına ne geliyorsa bu yollardan geçmiştir."

"'Yasadışı yollardan' mı demek istiyorsun?"

Anton yine gülümsedi. "Tabii ya. Bu dağlarda yüzyıllardan beri kaçakçılık, birkaç kuşak gerilere giden bir yaşam biçimi olmuştur. Doğrusunu istersen, dün akşam barda gördüğün köylülerden ikisi yıllar boyu kaçakçılıktan geçinmiştir; bana sorarsan, hâlâ da bu yoldan geçiyorlar. Bu kuş uçmaz kervan geçmez dağlarda yapılacak fazla iş yok, onun için para kazanmanın başka bir yolunu bulmak gerekiyor."

"Anlaşılan, İsviçre benim düşündüğümünden oldukça farklı."

Anton güldü. "Öyle görünüyor."

Dik dağ yolu çamurlu ve kaygandı. Sadece bir arabanın geçeceği genişlikteydi ve bir tarafı uçurum olan dağın yamacına oyulmuş gibiydi. Yolun iç tarafında yükselen sarp bir dağ, dışımda da aşağıdaki dik kayalara kadar inen yüzlerce metrelik bir yar vardı. Jennifer'ın kullandığı arabanın tekerlekleri yumuşak çamurda patinaj yapıyordu.

"Ağır ağır" dedi Anton. "Ama asıl dikkatli olmamız gereken yer, iniş. Biraz hızlı gidip fren yaparsan, hapi yuttuk demektir."

Bir dönemecin sonuna vardıklarında, Jennifer kafasını kaldırdı ve onları karşılayan nefes kesici manzaraya baktı. Wasenhorn eski çağlardan kalma dev bir fosil gibi bulutların arasından yükselirken, birden patikanın sonuna varmışlardı. Jennifer el frenine asılırken, Anton arabadan indi, küçük çantasını sırtına alıp, dürbüne uzandı. "Tamam, yolun geri kalanını yaya gideceğiz maalesef. Ama hoşlanacağımı sanırım."

18

Mark kaldırım taşlarının üzerinden kayan bir lastik sesi duyup yatağında döndü. Sersem sersem uyandı. Pencerenin dışından trafik gürültüsü, türkü çağırır gibi İsviçre Almancası sözler geliyor, sanki bütün köy gürültülü bir ayaklanmadaymış gibi, ortalık çınliyordu. Baş ağrıyordu. Nedenini hemen anladı: alkol ve yükseklik iyi bir karışım oluşturmuyordu. Bir gece önce içtikleri onu turşuya döndürmüştü. Bir gözü kapalı, sırtüstü yatıp, çalar saatini görmeye çalıştı: 08.05

Lanet olsun!

Uyuyakalmıştı.

Telaşla yataktan kalktı. Çalar saatin çaldığını hatırlıyordu, ama öylesine yorgundu ki, uzanıp saati susturmuş olmalıydı. Sendeleyerek pencereye kadar yürüdü ve Berghof'un otoparkına doğru baktı. Jennifer'ın Toyota'sı gitmişti.

Jennifer böylesine sert bir doğa gücünü daha önce hiç hissetmemişti. Soğuk hava ciğerlerine işliyordu ama Anton'un peşinden buzula vardığında, nefes kesici manzaraya hayran kalmaktan da kendini alamadı. Önlerinde yer yer yarıklarla kaplı, kaz yumurtası maviliğinde sert buzdan bir deniz uzanıyordu. Buzul çok genişti ama uzunluğunu kestirmek imkânsızdı; donmuş ve sonsuz bir nehir gibi, her iki yanlarından uzanıyordu.

"Şimdi artık dikkatli ol. Buz oldukça sağlamdır ama peşimden ayrılma ve izlerime basmaya çalış."

Anton buzulun üzerinde öne düştü ve yüz metre kadar uzaktaki bir yarığı işaret etti. "İşte cesedi buldukları yarık orası. Sınırın hemen İtalyan tarafında."

Anton'un gösterdiği noktaya yaklaşırlarken, Jennifer'ın yüreği hızlı hızlı çarpmaya başladı. İçi duygusal bir fırtınayla ve bunca sevdiği babasının burada, Tanrı'nın unuttuğu bu ıssızlıkta öldüğünü bilmenin korkunç üzüntüsüyle doluydu. Neden olduğunu bir bilebilsem. Yarığa yaklaştıklarında, Anton, "Fazla yakınına gitme Jennifer" dedi. "Orası çok tehlikeli."

Eğilip baktığında, yarığın derinleştikçe karanıllaştığını gördü. "Yanında halat ve el feneri var mı?"

"Var, sırt çantamda. Neden sordun?"

"Beni aşağıya indirebilir misin?"

"Ne?"

"Cesedin bulunduğu yeri görmek istiyorum."

"Jennifer... Delirme lütfen."

Genç kadın kararlıydı. "Birden meraklandım. Daha önce hiç yarığa inmiş miydin?"

"Tabii, birçok kere, ama..."

"Öyleyse yeterince güvenli demektir. Üstelik polis inebildiğine göre pek zor olmasa gerek."

Anton içini çekti. "Gott im Himmel.* Ben de seni kendi halinde, sakın bir Amerikan turisti sanmıştım." Sırt çantasını indirdi, naylon bir halat çıkarıp ipi sağlamca bağlamak için buza birkaç kazık çaktı. "Pekâlâ, seninle birlikte insem daha iyi olacak. Polisin kucığında ikinci bir ceset bulmak istemeyeceğinden eminim."

Mark'ın ilk işi izleme monitörünü çalıştırmak oldu. Cihazın bip sesleri güçsüzdü ve ibre kuzeyi gösteriyordu. Mesafe göstergesinin beş kilometrede sabitleşmesi Toyota'nın hareket etmediğinin belirtisiydi. Haritaya bakınca, Jennifer'ın Wasenhorn'un yakınlarında bir yerde olması gerektiğine karar verdi.

Büyük ihtimalle arabayla dağa tırmanmış, sonra da otomobilini durdurmuştu. Telsizi çalıştırıp Fellows ile Grimes'in hangi cehennemde olduklarını sormayı düşündüyse de, daha fazla zaman kaybetmek istemedi; onları yoldan da arardı. Nöbetçi resepsiyon görevlisi genç bir kadındı.

"Wasenhorn'a nasıl gidebilirim?" dedi aceleyle.

Kız omuz silkti. "Köyden kuzeye giden yola girdiğinizde ya da Brig'e doğru döndüğünüzde yol işaretlerini görürsünüz."

Mark kıza teşekkür bile etmedi. Koşarak otoparka gitti, çantasını Opel'in bagajına fırlatıp motoru çalıştırdı.

Yarığın içi inanılmayacak kadar soğuktu; bir derin dondurucunun içi gibi; duvarları masmavi, lekesizdi; bazı yerleri cam gibi dümdüz, bazılarıysa girintili çıkıntılı. Anton el fenerini yarığın içinde

gezdirdikçe, etrafın pek tekin olmadığı anlaşılıyordu. Jennifer buzulda babasının cesedinin çıkarıldığı derin deliği görünce, dayanılmaz acısının etkisiyle ürperdi.

* Almanca: "Göklerdeki Tanrım." (ç.n.)

Anton, "Çok solgun görünüyorsun" dedi. "Kendini iyi hissetmiyor musun yoksa?"

"İyi... İyiyim." Birden yarığın dibindeki daha küçük bir deliği, deliğin etrafında da buz parçacıklarını gördü. "Bu da nesi?"

Anton omuz silkti. "Bölgedeki polislerden, McCaul'ün cesedin yakınında bir sırt çantası bulunduğunu duymuştum. Belki de çanta buradaydı."

Jennifer'in kaşları çatıldı. "Sırt çantasının içinde ne varmış?"

"Tanrı bilir."

"McCaul'ün kazası hakkında başka ne biliyorsun?"

"Hiç. Neden sordun?"

"Birden ölmesi... Şey görünüyor da... Tuhaf."

"Dediklerine göre, iyi bir dağcıymış. Ama en iyiler bile hata yapar, üstelik McCaul çok gençmiş, yirmilerinde, yani tecrübe sahibi olamayacak kadar genç. Bu yarığa da o yüzden düşmemiş miydi?"

"Buralarda ne arıyormuş?"

Anton yine omuz silkti. "Sıradan bir turistti. Otelde bir haftalık yer ayırtmıştı ve oldukça sevimli birine benziyordu, ama vaktinin çoğunu dışarıda geçirdiğinden, onunla pek konuşma fırsatı bulamadım. Biliyor musun, gerçekten meraklı bir kızsın Jennifer."

"Öyle miyim sence?"

Anton yarığı gösterip, kuşkulu bir sesle, "Birincisi, buzula gelmek istemen. Ardından da cesedin bulunduğu yeri görmek için tutturman. Şimdi de McCaul hakkındaki soruların. Bir çeşit gazeteci gibi bir şey olmadığından emin misin?"

"Kesinlikle."

Kafalarının üzerindeki yarık ağzına, masmavi duru gökten gelip o dar açıklıktan süzülen aydınlığa bakıp, ardından da donuk bölmenin içine uzun uzun, hüznle baktı.

"Yeterince gördün mü?" diye sordu Anton sonunda.

Jennifer ürperdi. "Sanırım."

Dinlenmek için karların üzerine oturduklarında Anton sırt çantasından bir termos çıkarıp iki fincana sıcak kahve doldurdu. "Soğuğu hafifletmek için birebir. Maalesef kahvenin yanında gidecek brandy yok. Alkolle yükseklik pek uyuşmaz."

"Teşekkürler Anton." Jennifer'in gözleri uzaklara, manzaraya daldı. Soluk kesiciydi: İtalya ayaklarının altında, uzaklarda uzanıyordu ve onlar, tepelerinde parlak güneş, çevrelerinde bembeyaz karlarla sanki dünyanın tepesine çöreklenmiş gibiydi. "Sence adam hangi yöne gidiyordu?"

"Tanrı bilir."

"En yakın köy ya da kasaba neresi?"

Anton parmağıyla aşağıdaki vadiyi, İtalya tarafını gösterdi. "Orada. Varzo yakınlarında, San Domenico adlı bir köy. Koruma altındaki Alpe Veglia bölgesinin bir parçası."

"Buradan ne kadar uzakta?"

"Yaklaşık beş kilometre. McCaul cesedi bulmadan önce o tarafa gidiyormuş. İsviçre tarafından gelip buzulu geçmek isteyenlerin kullanmaları gereken yol."

"Peki, arada hiçbir yerleşim yeri yok mu?"

"Dağdaki bir kulübe dışında bir şey yok. Dağcı ve yürüyüşçülerin dinlenmek için uğradığı bu kulübelere Berghütte denir. Alplerdeki bu yollar yüzyıllardan beri kullanıldığından, böylesi kulübelere sıkça rastlanır. Çok önemli bir nedenle."

"Hangi nedenle?"

"Dağlarda hava çabuk değişir, birden bozulduğunda da bir sığınak bulmak ölüm kalım meselesi haline gelir. Sınırın hemen İtalyan tarafında da böyle bir kulübe var. Fazla uzak değil, yürüyerek gidilebilir."

"Görebilir miyim?"

Anton saatine baktı. Pek istekli görünmemekle birlikte, sonunda, "Tamam" dedi. "Neden olmasın?"

Jennifer ayaklandı, pantolonundaki karları temizleyip adamın koluna dokundu. "Çok sabırlısın Anton. Dönünce sana bir bira ısmarlayacağıma söz veriyorum."

"Bunu unutmuyacağım."

Kulübeye ulaşmaları uzun sürmedi. Vadiye hâkim bir çıkıntının üzerindeki geniş ve sağlam görünümlü kulübe taştan ve tahtadan yapılmış, çatısı da kayağantaşla örtülmüştü. Anton kapıyı gıcırdatarak açıp, içeriye girdi. Kulübe uzunca bir zamandır kullanılmamış görünüyor, insanın içini bir tuhaf ediyordu.

"Kulübe kış boyunca pek kullanılmamış" dedi Anton. "İlkbaharın sonundan kış başlangıcına kadar gelip ilgilenen bir bakıcı var ama yılın diğer aylarında neredeyse hiç kimse uğramaz."

Jennifer'a çevreyi gösterdi. Başlarının üzerinde kalın kalaslar uzanıyor, ranzalı iki yatak odasının dışında basitçe bir de mutfak görülüyordu. Duvarlardan birinin dibine kışlık odun istiflenmiş, öteki duvarlara da geyik boynuzları asılmıştı. Kalasların bazılarının üzerinde ziyaretçilerin kazıdığı isimler, tarihler görülüyordu.

"İşte, hepsi bu kadar. Başka bir şey yok" dedi Anton dışarı çıkıp kapıyı kapatırken.

Jennifer vadinin derinliklerinde, küçücük bir köy gördü. "Burası neresi?"

"Sana sözünü ettiğim San Domenico köyü."

"Dürbününü alabilir miyim?"

"Tabii."

Jennifer dürbünü İtalya'dan çok İsviçre'yi andıran, bir dizi Alp tipi eve ayarladı. Sonra daha uzakta, bir yamaçtaki kayalıklara sağlamca kenetlenerek derin uçurumun üzerine asılmış gibi duran, kiremitli ve duvarlı birkaç bina gördü. Binaları Anton'a gösterdi. "Bunlar da ne?"

"Tarihî Dikenli Taç Manastırı. En azından iki yüzyıldır orada."

"Dağın yamacına tünemiş haliyle çok etkileyici."

"Alplerde uzun bir manastır ve kadın çilehanesi geleneği vardır. Sadece bu bölgede on iki tanesine rastlarsın. Gözden uzak oldukları için, şimdi göremiyoruz tabii. Kendilerini dine vermek isteyenlere çekici geliyor."

"Manastır hâlâ kullanılıyor mu?"

Anton başını salladı. "Bir Katolik tarikatına ait, ama sayılan çok azaldığından, manastıra gereken özeni gösteremiyorlar. Yazık: çilehanenin çok güzel olduğunu ve sığınmak görevi de yaptığını duymuştum. Hava gerçekten kötülediğinde, dağcılar oraya sığınır."

"Manastırı nasıl görürüm?"

"Sının geçtikten sonra, anayoldan itibaren işaretler vardır. İyi ama orayı neden görmek isteyesin ki?"

"Bir nedeni yok, sadece ne kadar ilginç olduğunu düşünüyorum da."

Jennifer manastıra baktı. Nedenini bilmeden, sırtının garip bir şekilde ürperdiğini hissetti. O sırada, Anton'un saatine baktığını gördü. "Artık dönmek zamanımız gerçekten geldi. Greta otelde beni bekliyordur."

Arabanın içinde, dağ yolundan inerlerken Anton, "Hiç varmamaktansa, geç kalmak daha iyidir" dedi. "Onun için dikkatli ol. Yolun bu kısmı çok kaygan."

Jennifer direksiyonda alabildiğine dikkatliydi ama birden yolun aniden altından kayar gibi olduğunu hissedince frene bastı.

Hiçbir şey değişmedi.

Soğuk soğuk terlediğini hissetti. Frenlere bir daha abandı, bu kez daha da güçlü, ama ayağının altındaki pedal boşa basıyordu. Cip bayırdan aşağı hızlanarak inerken, dehşete kapıldı.

"Tanrım."

Anton, "Ne oldu?" diye sordu. "Çok hızlandın. Frenler, Jennifer. Frenlere bas."

"Basıyorum. İşe yaramıyor."

"Scheisse!* Bir daha dene."

Jennifer bütün gücüyle pedalı pompalayarak bir daha denedi, ama arabanın hızında bir değişiklik olmadı. Vites küçültünce cip bir an için yavaşlar gibi olduysa da, ardından tekrar hızlandı. Arabayı kontrol etmek gittikçe güçleşiyor, uçurumdan aşağı uçmamak için büyük beceri göstermesi gerekiyordu. Cip iyice hızlanıp her geçen saniye denetimden daha da çıktıkça genç kızın yüreği hızlı hızlı çarpmaya başladı, gözlerini yoldan ayırmıyordu, yolla bütünleşmiş gibiydi.

"El frenini çek!" diye bağırdı Anton.

Anton eğilip el frenine asıldı ama yine değişen bir şey olmadı. Jennifer arabayı birinci vitese takınca Toyota olduğu yerde tökezler gibi olup yavaşladı; ne var ki genç kadın önlerine çıkan keskin dönemeci, yüzlerce metre aşağıya inen kayalıklı yarı son anda gördü.

Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. "Aman Tanrım!"

* Almanca: "Bok." (ç.n.)

Anton da önlerindeki görmüş olmalıydı ki, elleriyle gözlerini kapatıp, bağırdı: "Mein Gott!"* Jennifer direksiyonu sağa doğru kırdı, cip kontrolden çıkıp uçuruma doğru kaymaya başladı.

19 Jennifer hemen önündeki yamacı görünce, ölüme mahkûm olduğunu kesinlikle anladı. Son anda Anton şoktan kurtulmayı başarıp direksiyonu genç kızın elinden kurtararak arabanın kaymasını durdurmaya çalıştı ama gayreti boşunaydı, cip hâlâ çamurun üzerinden uçuruma doğru kayıyordu. "Öleceğim" diye düşündü Jennifer.

Uçurumun kenarına varmalarına ramak kalmışken, nereden çıktığı bilinmez mavi bir Nissan dört çeker kör dönemecin ardından yavaşça beliriverdi. İki arabanın çarpışmasından kulakları sağır edici bir metal sesi çıktı, Toyota yarın kenarının iki metre berisinde yavaşlayıp, durdu. Jennifer emniyet kemerine rağmen darbenin şiddetiyle kafasını arabanın tavanına çarptı.

Cip sarsılarak dururken, Anton soluğunu boşalttı: "Gott im Himmel!"

Şoktan yüzü bembeyazdı ama yarası falan yoktu. Jennifer bir süre daha, konuşamaz, hareket edemez halde, olduğu yerde kaldı, sonra yavaşça kemerini çözüp, sendeleyerek arabadan indi. Uçuruma doğru bakınca, aşağıya doğru ürkütücü bir boşluk görüp, gözleri karardı. Uçurumun kenarına sadece iki metre kala durmuşlar, kazanın sayesinde kurtulmuşlardı. Birden başının döndüğünü hissetti, arkasına baktığında da kaportası yamulmuş Nissan'dan inmeye çalışan öteki sürücüyü gördü. "Siz iyi misiniz?"

Adam Amerikan aksanıyla konuşuyordu. Sağlam yapılı, yakışıklı, ellilerinde gösteren birisi. Üzerinde önü açık bir parka, beyaz bir tişört ve blucin, ayaklarında da süet çöl çizmeleri vardı. Genç kadının yanına yaklaştı. "Size, iyi misiniz, diye sordum?"

Jennifer gözlerini kırıştırdı. Cevap vermeye kalkıştı ama kelimeler ağızından çıkmadı. Hâlâ şokun etkisinde olduğunu düşündü. Başını vurması tahmininden de fazla hasar vermiş olmalıydı, çünkü birden adamın yüzü bulanıklaşmaya başladı, çevreyi bir sis kaplarken, bayıldı.

Kendine geldiğinde, Anton'u göremedi, adam yanına diz çökmüş ıslak mendiliyle alnını siliyor, bir yandan da yanaklarını hafifçe tokatlıyordu. "Uyan artık. Kendini nasıl hissediyorsun?"

Jennifer gözlerini kırıştırdı, başının tepesinde bir zonklama hissetti. "Bil... Bilmem."

"Bir bakayım." Adam eliyle genç kadının yüzünü tuttu, gözkapaklarını kaldırıp gözlerinin içine baktı, ardından da nabzını saydı. Sonra parmaklarını kaldırdı. "Kaç parmak görüyorsun?"

"Üç."

"Güzel. Şimdi uzan ve sakın kıpırdama." Önce gidip Toyota'yı inceledi, ardından da kendi arabasına yürüdü. Nissan'ın tamponu bel vermiş, çamurluklardan birisi de ön tekerleğe dayanmıştı. "Benim arabanın hali de kötü ama seninki hurdaya dönmüş."

"Anton... Anton nerede?"

"Arkadaşın mı? Doktor çağırmak için koşarak aşağıya gitti. Çok endişeli görünüyordu ama bana kalırsa senin pek bir şeyin yok. Sadece ufak bir sarsıntı geçirdin, başının üzerinde de deve hörgücü gibi bir yumru var."

"Ne... Ne oldu?"

Adam başıyla uçurumun kenarını gösterdi. "Sana çarptım, olanı biteni bu. Duruma bakılırsa, şansın varmış da çarptım. Arkadaşın Amerikalı olduğunu söyledi, doğru mu?"

"Doğru."

"Yokuştan aşağıya sanki peşinde bir süvari alayı varmış gibi geliyordun. Neydi sizin derdiniz? İntihar etmek mi istiyordunuz?"

"Frenlerim tutmadı."

"Arkadaşın da öyle demişti." Adam kaşlarını çattı, Toyota'nın yanına varıp freni birkaç kez pompaladıktan sonra arabanın altına yattı. Birkaç dakika sonra, ellerini silerek yeniden göründü.

"Eğer fikrimi soracak olursan, o frenlerle oynamış."

* Almanca: "Tanrım." (ç.n.)

Jennifer doğrulup oturdu. Başını zonkluyordu. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Hidrolik hortumları gevşetilmiş. Sen ayağımı pedala her bastığında fren hidroliği sızıp gitmiş."

"Hiç... Hiçbir şey anlamıyorum."

"O hortumların kendiliğinden gevşemesi neredeyse imkânsız. Eğer araba eski olsaydı, tamam, gevşeyebilirlerdi. Oysa bu cip yepyeni. Bana sanki biri bunu kasten yapmış gibi geliyor."

Jennifer duyduklarını iyice anlamaya çalıştı; yine de adamın söylediklerine inanamıyordu.

"İyi ama... Neden?"

"Ben nereden bileyim; neyse, bunu daha sonra düşünürsün. Biraz daha iyisin, öyle değil mi?"

"Evet."

"Sence arkadaşın nereye gitti?"

"Bilmiyorum. Belki Simplon'a dönmüştür. Orada kalıyordum, Berghof Oteli'nde."

Adam kaşlarını çattı, şaşırılmış görünüyordu. "Ben de birazdan oraya gidecektim. Bana kalırsa, arkadaşımı bekleyerek zaman harcamadan seni otele götürürsek daha iyi olur. Biraz şansımız varsa, bu bebeği hareket ettirebiliriz."

Nissan'ın arkasına doğru yürüdü, birazdan elinde sağlam görünümlü bir direksiyon kilidiyle geri geldi. Kilidin sapını çamurluğun altına yerleştirdi, bir ayağını lastiğe dayayıp, kilide asıldı. Güçlü kuvvetli birine benziyordu, Jennifer adamın adalelerinin şiştiğini görebiliyordu. Yamulmuş çamurluk hareket etmemekte direnir gibiydi ama adam bütün gücüyle kanırtınca, tekerleği eğilip bükülmüş çamurluktan kurtarmayı başardı.

"Tamam, bir deneyelim." Adam arabanın içine girdi, Nissan ilk denemede çalıştı. Arabayı vites taktı ve büyük bir dikkatle uçurumdan uzaklaştı, sonra el frenini çekip otomobilden indi. "İşimize yarayacak gibi. Aşağıya inerken, arkadaşın Anton'a da yetişiriz. Ayağa kalkabilecek misin?"

"Sanırım."

Ayağa kalkmasına ve birkaç adım atmasına yardım etti. "Kırık yok gibi."

"İyiym iyiyim." Jennifer'ın başı hâlâ zonkluyordu ama baş dönmesi kaybolmuştu. Birden adama hiç adını sormadığını, hatta teşekkür bile etmediğini hatırladı. Tuhaf geliyordu ama kaza hayatını kurtarmıştı.

"Size... Size teşekkür edemedim bir türlü. Tam o zamanda patikadan yukarı geliyor olmasaydınız Anton ve ben ölmüştük." Elini uzattı. "Adım Jennifer March."

Genç kadının adını duyduğu anda adamın gözleri kısıldı, elini de uzatmadı. Eğilip direksiyon kilidini yerden alır ve arabanın içine atarken öfkeli görünüyordu. "Kim olduğunu biliyorum. Paul March'ın kızıdır. Şimdi seni buradan çıkaralım, bence sonra konuşacak çok şeyimiz olacak."

Jennifer tümüyle şaşırılmıştı. "Peki ama... Siz kimsiniz?" "Adım Frank McCaul. Chuck McCaul

oğlumdu." Jennifer'ın adamın dediğini tam anlaması yine de biraz sürdü. "Furka... Furka geçidinde ölen dağcının babası?" "Oğlum ölmedi. Öldürüldü."

20

"Stili, bitte."*

Jennifer'ın yüzü allak bullaktı. Kafasının şişliği acı veriyordu. Otel odasındaki yatağında oturmuş, köy doktoru kafasının pansumanını tamamlayıp, üzerine plâster yapıştırırken, Greta da olanları seyrediyordu. Greta doktorun hızlı bir Almanya'yla söylediklerini çevirdi. "Gerçekten de bir röntgen çektiğinden gerektiğini söylüyor. Dikişe ihtiyacın yokmuş ama epeyce kötü bir şiş, diyor."

Jennifer kafasını sallayınca, doktor bir kez daha "Stili, bitte," demek zorunda kaldı. Greta'dan, doktora iyi olduğunu söylemesini istedi. Başı hâlâ ağrıyordu ama o göz kararı kalmamıştı. Genç kadın otele varır varmaz, Anton köyün hastanesine telefon ederken, Greta da onu odasına çıkarmıştı. Greta doktorun söylediklerini yeniden tercüme etti: "Yine çift görmeye başlar ya da başının ağrısının arttığını hissedersen, hemen onu çağırarak gerekirmiş, diyor." Greta

* Almanca: "Hareketsiz, lütfen." (ç.n.)

başını salladı. "Zavallı Anton hâlâ şoku atlattı. Ama önemli olanı, her ikinizin de hayatta kalması. Bana kalırsa ikinizin de şimdi biraz dinlenmeniz gerek. Daha iyi olur, değil mi?"

Jennifer kabul etti; ne var ki Greta ile doktorun gitmesinden on dakika sonra, yatakta yatmaktan sıkılmıştı.

Ayağa kalkıp, üzerine bir kazak aldı. Bara inerken kendini hâlâ biraz sarsılmış hissediyordu. Bar boş görünüyordu; ne Greta ne de Anton ortalıkta değildi ama o sırada barın öbür ucunda, önünde bir şişe viskiyle oturan McCaul'ü gördü. Adam dönüp, "Daha iyisin ya?" diye sordu. "Biraz daha iyiyim." Jennifer geniş pencerelerin ötesinde, dağlardan yoğun bir sisin indiğini gördü.

"Anton nerede?"

"Frenlerinin durumunu anlattığımda bir hayli endişeye kapıldı, onun için polis karakoluna gitti. Bana kalırsa, birazdan gelip, sana birkaç soru soracaklardır." Viski kadehine uzandı. "Bir içki ister misin? İstermiş gibi duruyorsun da."

"Teşekkürler."

McCaul barın arkasına geçip bir kadeh aldı. İçine birkaç buz atıp, üzerine viski koydu. Jennifer, "Oğlunuzun başına gelenlere gerçekten çok üzüldüm" dedi.

Aklına söylenecek başka bir şey gelmiyordu. McCaul'ün yüzünün üzüntüyle kasıldığını gördü. "Hiç kolay değil" dedi McCaul, "Chuck tek çocuğumdur."

"Çok... Çok üzgünüm" diye tekrarladı Jennifer; sözlerinin adamı teselliden uzak olacağını biliyordu. "Beni nasıl tanıdığınızı sorabilir miyim?"

McCaul'ün sesi birden sertleşti. "Çünkü her şeyi öğrenmekte kararlıydım da, ondan."

Daha fazla ayrıntıya girmediğini görünce, Jennifer sordu: "Oğlunuzun öldürüldüğünden nasıl bu kadar eminsiniz?"

McCaul kadehini tezgâhın üzerine bıraktı. "Ölmeden önceki akşam, Chuck New York'a, bana telefon etti. Zürich Eoopress gazetesinden Emil Hartz adlı bir muhabirin onunla Furka geçidinde, bulduğu ceset hakkında bir röportaj yapmak istediğinden bahsetti. İsviçre polisi beni arayıp da oğlumun Furka geçidinde öldüğünü haber verince, ben de Zürich'teki gazeteye telefon edip, muhabirle konuşmak istediğimi söyledim. Bil bakalım, ne dediler? O gazetede Emil Hartz adlı bir muhabir yokmuş; ne o gazetede, ne de aradığım diğer Zürich gazetelerinde. İşte o zaman, ilk uçağa atlayıp buraya geldim."

"Oğlunuz muhabirin adı konusunda yanılmış olamaz mı?"

McCaul kafasını salladı. "Onu başka bir muhabirin aramış olup olamayacağını da sordum. Hiç kimse Chuck'a telefon etmemiş. Kaldı ki Hartz denen o adam Chuck'a röportaj karşılığında bir ücret ödemeyi de önermişti. Gazeteden kesinlikle böyle bir röportaj karşılığında ücret ödemediklerini söylediler."

Jennifer'in yüzü soldu. "Bütün bunları İsviçre polisine anlattınız mı?"

"Tabii. Fazla işe yaramadı ya. Aslına bakarsan, çarpıştığımızda Chuck'ın cesedi bulunduğu buzula gidiyordum. Oğlumun ölümünü bizzat kendim araştıracağım."

"Neden böyle bir şey yapasınız ki?"

"Çünkü benim işim bu. Özel dedektiflik yapıyorum. Üstelik İsviçre polisininin Chuck'ın ölümünün ardındaki esrarı aydınlatacaklarından kuşku duymama neden olan etkenler de var." "Ne gibi?"

"Birincisi, öldürüldüğüne inanmaları için tek bir ipucu, tek bir belirti bile bulamadılar. Çevrede tank yokken birini dağdan aşağı yuvarlarsan, neredeyse kusursuz bir cinayet işlemiş olursun. Polis Hartz denen bu adamın varlığından bile emin olmadıklarını kabul etmek zorunda kaldı; bu konuda ellerinde benim anlattıklarımın başka bir bilgi yok. Oysa ben Chuck'la telefonda konuştum ve asıl adı ne olursa olsun, o Hartz'ın varlığını biliyorum. Burada sorulması gereken soru, oğlumun neden öldürdüğü? Bence, bunun Chuck'ın babamın cesedini bulmasıyla bir ilgisi var." "Anlayamıyorum." McCaul gözlerini genç kadınınkilere dikti. "Ben de. Sadece içgüdümlü bu işin arkasında karanlık bir şeyler döndüğünü hissediyorum, diyelim. Onun için, belki de sen bana bir şeyler anlatabilirsin, diye düşündüm." www.cizgiliforum.com

Jennifer'in yüzü kızardı. "Yoksa benim bu işe karıştığımı mı ima ediyorsunuz?"

"Daha fazla ayrıntı bilmeden, böyle bir şey söyleyemem. Ama Chuck'ın öldürülmesi için dağda bir ceset bulmuş olmasından başka bir neden göremiyorum."

Jennifer kadehini öfkeyle bar tezgâhına bıraktı. "Şimdi de kendimi zanlı gibi hissetmemi istiyorsunuz. Oğlunuzun basma gelenlere üzüldüm, gerçekten üzüldüm. Ama bu konuda sizin bildiğinizden fazlasını bilmiyorum ki. Ve şimdi, eğer sizce bir sakıncası yoksa cipimle ilgilenmem gerek."

Dönüp gitmeye davranırken, McCaul uzanıp kolunu tuttu. "On yıldır özel dedektiflik yapıyorum, ondan önce de polistim, insan pis koku almayı zamanla öğreniyor. Ve eğer fikrimi sorarsan, bütün bu iş bir inek ağılından da pis kokuyor. Önce babamın cesedi bulunuyor, ardından Chuck ölüyor; şimdi de, kim bilir, belki de seni öldürmek istiyorlar. Bana söyleyeceğin hiçbir şey yok mu?"

Jennifer kıpkırmızı oldu. "Lütfen kolumu bırakın, canımı acıyorsunuz. Size bildiğim her şeyi anlattım. Ve eğer bir kanıt arıyorsanız, oğlunuz öldüğünde New York'taydım."

McCaul genç kadının kolunu bıraktı, sesi birden yumuşayıver-di. "Öyleyse ben senden bir iyilik istesem?"

"Ne iyiliği?"

"Carabinierilere sordum. Babanın cesedini görmek istediğini söylediler."

"Eee, ne olacak?"

"Seninle birlikte gelmek istiyorum. Chuck'ın o buzulda ne gördüğünü öğrenmek istiyorum."

"Özür dilerim, ama bu kişisel bir konu."

McCaul gözlerini Jennifer'a dikti; o gözlerde genç kadının bütün yaşamı boyunca görmediği kadar tuhaf bir bakış vardı. "Benim için de kişisel."

"Öyleyse İtalyan polisine bizzat başvurun, iyi günler Bay McCaul."

Mark yolunu kaybetmişti. Çaresizlik içinde üç ayrı dağ yoluna tırmanmış, her birinde de kendini bir çıkmazın dibinde bulmuştu. Telsizden Grimes'la temas kurmaya çalıştığında, ağır statik parazitten başka bir şey duymuyordu. Cep telefonu da işe yaramadı: Kelso'ya telefon etmek istediği zaman, servis tümüyle ölü gibiydi. Bunlar da yetmiyormuş gibi, sis inmiş ve yağmur çisele-meye başlamıştı. Yeni bir taşlı dağ yolunun ortalarında bir yerde, bir dönemeci döndüğünde, birden Jennifer'ın beyaz Toyota'sıyla burun buruna geldi.

Arabasını kenara çekip indi, kalbi gümbürdeyerek Toyota'ya doğru yürüdü. Cip uçurumun tehlikeli olacak kadar yakınında duruyordu ama Jennifer'dan eser yoktu. Sanki bir kaza olmuşa benziyordu; cipin şasisi epeyce hasar görmüştü, kaportasında da beyaz boya sıyrıkları görülüyordu. Kapıları açmaya çalıştı ama hepsi kilitliydi. Burada neler olmuş? Jennifer nerede?

Arabayı incelerken, Toyota'nın altındaki kahverengi sıvı birikintisi dikkatini çekti. Cipun altına yatınca hidrolik hortumlarından birinin gevşediğini, sıvının da somunların arasından sızıp aktığını anladı. Sızıntının kazanın darbesinden kaynaklandığını düşündü. Patikadan bir otomobilin tırmandığını duyunca ayaklandı, ardından da dönemeçten çıkıp duran polis Volkswagen'ini gördü. Arabadan iriyarı bir İsviçre polisi indi. Mark'ın Opel'ine bakıp kaşlarını kaldırdı. "Wer sind Sie?"* "Özür dilerim, ama Almanca bilmiyorum." "İngiliz misiniz?" "Amerikalıyım."

"Ben Çavuş Klausen. Burada ne arıyorsunuz?" "Burada bu terk edilmiş cipi görünce, bir kaza olduğunu anladım ve belki yardım edebilirim diye durdum. Burada ne olduğunu biliyor musunuz?" Çavuş kafasını kaşdı. "Bir kaza olduğu doğru. Kıl payı kurtulan bir Amerikalı Hanım. Arabasına başka bir otomobil çarpmış; çarptığı için de talihliymiş, yoksa uçurumun dibini boylayacaktı. Cipi kaput olmuş."

Mark fazla meraklanmış görünmemeye çalıştı. "Amerikalı iyi mi?"

Çavuş omuz silkti. "Öteki arabanın şoförü kadını Simplon'a götürmüş. Birkaç çürüğü, morluğu var ama onun dışında iyidir sanırım. Siz turist misiniz?"

"Evet." Mark Jennifer'ın sağ salim kurtulduğunu duyunca rahatlamıştı.

"Sizin yerinizde olsam, dağa tırmanmaya kalkışmazdım. Fırtınadan sonra yollar tehlikeli olur.

Üstelik bu sis ve yağmur da daha kötüleyecek gibi görünüyor."

"Teşekkürler, tavsiyenize uyacağım."

Mark Opel'e doğru yürürken, çavuşun dizlerinin üzerine çöküp, cipin altına baktığını gördü. Genellikle bir güvenlik görevlisinin kaza yerinde yapması gereken ilk şey hasarı belirleyip, ölçüm yapmaktır. Oysa çavuş Toyota'nın altıyla daha fazla ilgili görünüyordu. Mark meraklanıp geri döndü. "Yardıma ihtiyacınız var mı? Arabalardan biraz anlarım da."

* Almanca: "Siz kimsiniz?" (ç.n.)

Çavuş gözlerini kaldırdı. "Siz Amerikalılar her şeyden biraz anlarsınız."

"Sadece yardım etmek istemiştim." Mark yerdeki fren hidroliği birikintisini işaret etti. "Buraya dikkat ederseniz iyi olur. Biraz hidrolik sızmış da."

Çavuş yüzünü buruşturdu. "Tamirci misiniz?"

"Hayır, ama motordan anlarım. Bu sızıntının nedeni de hidrolik hortumunun gevşemiş olması."

Çavuş bir an düşündü. "Köydeki tamircinin bir göz atmasını isteyeceğim ama, sizce bu hortumlarla oynanmış olabilir mi?"

"Oynanmış mı?"

"Anlaşılan, Amerikalı hanımla çarpışan adam hidrolik hortumunun belki de bilerek gevşetildiği kanısındaymış."

Mark kaşlarını çattı, sonra yeniden cipin altına yatıp, hortumu inceledi. Ellerini birbirine vurup arabanın altından çıktı. "Kesin olarak bir şey söyleyemem. Bana kalırsa bir uzmanın görmesi daha iyi

olur." Doğruyu söylüyordu; hortumun somunu zamanla gevşeyebilirdi ama cip oldukça yeni görünüyordu. Öte yandan dağ yolu da çukurlarla, keskin kayalarla kaplıydı. Hortum aşım sarsıntıdan ya da kazanın darbesinden gevşemiş olabilirdi ama çavuşun hortumun bilerek gevşetilmiş olabileceğini söylemesi, Mark'ın neredeyse paniğe kapılmasına sebep olacaktı. Jennifer'ın beyaz Toyota'sının üzerindeki mavi boya izlerine baktı. "Öteki adam nasıl bir araba kullanıyormuş?"

"Nissan marka bir cip. Neden sordunuz?"

Mark omuz silkti. "Öylesine sordum."

Çavuşun ona kuşkulu gözlerle baktığını görünce, gitme zamanının geldiğine karar verdi; başka bir şey söylemesine fırsat vermeden Opel'e doğru yürüdü, arabaya binip yokuş aşağı inmeye koyuldu. Jennifer yatak odasının penceresinin önünde, Alpler'e inen yoğun sisi ve çiseleyen yağmuru seyrediyordu. McCaul'ün frenlerle oynanmış olduğuyla ilgili sözlerinden rahatsız olmuştu. Kim böyle bir şey yapar ki? Hem, neden? Ürperdi, nedendir bilinmez köye kadar peşinden gelen, koyu renk camlı Opel'i, içindeki her kimse onun tarafından izlendiği duygusunu hatırladı. Belki de McCaul haklıydı. Belki de birisi gerçekten onu öldürmek istemişti. İyi ama neden? Hiç mantıklı bir açıklaması yoktu.

Yeniden McCaul'ü düşündü. Oğlunu kaybettikten sonra, korkunç bir üzüntü çektiğini tahmin edebiliyordu. Annesi öldüğünde, kendi hissettiklerini hatırladı. Önce inanmazlık, ardından öfke, peşinden de yakıcı bir intikam arzusu. Adamın duygularını anlayışla karşılaşmasına rağmen, yine de McCaul'ün ona sanki kuşkulu biriymiş gibi davranmasına sinirlenmişti. Birden, pişmanlığı üstün geldi. "Seni Allah'ın cezası McCaul."

Yeniden bara indiğinde, adamı pencerenin önünde durmuş dağlara bakar ve sigara tütürür buldu. Dönüp baktığında, gözleri ıslaktı. "Yine ne istiyorsun?"

Yumuşak bir sesle, "İyi misin?" diye sordu.

McCaul başını salladı, sesi daha dostçaydı. "Sana belki de fazla sert davrandım. Özür dilerim, ama cevap bulmakta sabırsızlanıyorum işte. Bir de soruşturmanın ilk kuralını uygulamayı biraz abarttım galiba."

"Neymiş o kural?"

"Herkesten kuşulanmak."

"Hedefin kilometrelerce uzağındaasınız ama."

"Chuck'ı ve nasıl dağlara tırmanmak için yaşadığını düşünüyordum. New York'ta bir bilgisayar şirketinde çalışıyordu ama daha çocukluğundan beri açık havada olmaya bayılırdı. Birlikte dağlarda yürür, tepelere tırmanırdık, ama o hep İsviçre'ye tutkundu. Burasının, her dağcının düşü olduğunu söyler dururdu."

"Gerçekten çok üzgünüm." Jennifer adamın yanına yaklaştı. "Bir sigara verir misin? Sigara içmiyorum ama bu sabah olanlardan sonra galiba başlayacağım."

"O kadar mı korktun?"

"Galiba, hâlâ titriyorum."

Bir sigara uzatıp yaktı.

"Teşekkür ederim McCaul."

"Bana Frank de. Zaten bu İsviçrelilerin resmiyeti yeter."

"Benim kim olduğumu nasıl öğrendiğinizi söylemeyecek misin?"

"Kolay. İsviçrelilerden bir şeyler koparamayınca, Roma'daki Carabinieri Genel Komutanlığı'ndaki bir arkadaşımı aradım. Bana soruşturma hakkında bilgi verdi ya da en azından kendi bildiklerini anlattı, bu arada da babanın cesedini resmen teşhis edeceğinden bahsetti."

"Birisinin frenlerle oynamış olabileceğini söylerken, gerçekten ciddi miydin?"

"Görebildiklerimden, bunun mümkün olduğu kanısındayım ama bunu kanıtlamak oldukça güç olacak. Yine de, o taşlı yollardaki bütün sarsıntıdan sonra, hortum kendi kendine de gevşemiş olabilir."

Jennifer sırtındaki buz gibi teri bir kez daha hissetti. "Hiçbir şey anlayamıyorum."

"Öyleyse, her ikimizin de cevaplandırılmayı bekleyen bir sürü sorusu olduğunu düşünüyorum."

"Belki paranoya başlangıcıdır ama dün bir arabanın beni izlediğinden eminim." Opel'i anlattı.

"Plakasını görebildin mi?"

"Bakmak aklıma gelmedi."

McCaul omuz silkti. "Belki de sana öyle gelmiştir. Ama eğer o arabayı bir daha görürsen, plakasını alıp polislere vermenin bir zararı olmaz."

Jennifer tereddütlüydü. "Eğer hâlâ aynı fikirdeysen ve senin için önemliyse, babamın cesedini teşhis ederken benimle gelebilirsin."

"Bu karar değişikliğinin sebebi ne?"

"Bu sabah olanlardan sonra, sana borçlu olduğumu düşünüyorum. İtalyanların itiraz edeceklerini sanmam. Senin cipin Torino'ya kadar olan yolu çıkarabilir mi?"

"Bırak da onu ben düşüneyim."

"Dosyayla ilgili dedektife telefon eder, durumu anlatmaya çalışırım. Ardından da otomobil kiralama şirketini arayıp, kazayı anlatmam gerekecek."

Jennifer dönüp gitmeye davranırken, McCaul, "Babanın Wasenhorn'un tepesinde ne aradığını sormamda bir sakınca var mı?" dedi.

"Gerçekten bilmiyorum."

"Dedektif dostum uzunca bir süre önce öldüğünü söyledi."

"Babam iki yıl önce kayboldu. Ondan sonra onu bir daha ne görebildim, ne de ondan bir haber alabildim."

"Senin için epeyce güç olmalı."

"Üzüntüyü atlatmak kolay değildi; ama şimdi en azından bir defterin kapandığını biliyorum."

Jennifer sigarasını tablaya bastırdı. "Yine de teşhis işlemine pek heveslenmiyorum."

Mark arabasını Berghof Otel'i'nin önünde durdurdu. Otelin otoparkında mavi Nissan'dan bir iz göremeyince, bundan sonra ne yapacağını düşünmeye başladı. Jennifer'ı izlemenin sıkıntısından yorulmuştu artık; üstelik kazayı gördükten sonra da, bütün bu maskaralığa bir son vermenin zamanı gelip gelmediğini ciddiyetle düşünmeye başlamıştı. Kelso'nun da dediği gibi, ya biri onu öldürmeye çalışmışsa, Jennifer'ın hayatı tehlikedeyse?

Peki, Kelso ile adamları hangi cehennemdeydi? Telsizi yeniden denediye de yine parazitten başka bir şey duymadı, cep telefonu da hizmet vermiyordu. Jennifer'a gerçeği anlatmaya, sonuçlarını sonra düşünmeye karar verdi. Otelin içine koşarcasına daldığında, resepsiyonun arkasında genç bir kadın gördü. "Jennifer March'ı arıyorum. Burada kalıyor."

"Frau March yarım saat önce gitti." Kadın kaşlarını çattı. "Aksanınızdan Amerikalı olduğunuz anlaşılıyor. Arkadaşı mısınız?"

"Evet. Nereye gitti?"

"Sanırım Torino'ya."

"İyi ama polis bir kaza geçirdiğini söylemişti..."

"Duydunuz demek?" Kadın kafasını salladı. "Korkunç bir şey, hayatta kaldığı için çok talihliymiş. Herr McCaul'le birlikte gittiler."

"Kiminle?"

"Sizin gibi bir Amerikalıyla. Aslında, Frau March'ın cipine çarparak hayatını kurtaran adam."

Kardeşim Anton kaza olduğunda Frau March'ın arabasındaydı."

"McCaul" diye içinden tekrarladı Mark; bu adı nerede duyduğunu düşünüyordu. "Eğer sormamda bir sakınca yoksa kim bu McCaul?"

"Oğlu Furka geçidinde öldü. Korkunç bir felaket. O da bu otelede kalıyordu. Gerçekten de tuhaf, kaderin garip bir cilvesi."

"Ne cilvesi?"

"Ölmeden birkaç gün önce, Wasenhorn'daki cesedi bulan genç, oydu."

Mark birden bu adı hatırladı. Chuck McCaul. Paul March'ın cesedini bulan dağcı. Oysa kadın şimdi Chuck McCaul'ün öldüğünü söylüyordu. Tümüyle şaşkındı, kadına sormak istediği sürüyle soru vardı ama zamanı değildi. "Gideli yarım saat oldu' demiştiniz değil mi?"

"En azından."

21

1

Torino

Carabinieri Komutanlığı yeraltında otoparkı bulunan, gri tuğladan yapılmış geniş ve modern bir binaydı. McCaul Nissan'ı sokağın karşı kaldırımına park edince birlikte danışmanın olduğu salona gittiler. Jennifer Caruso'yla görüşmek istediğini bildirdi. Birkaç dakika sonra kısa boylu ve oldukça şişman bir adam görüldü. Gür bir bıyığı ve delici bakışları vardı. Jennifer'ın elini sıkıp, kusursuz bir İngilizceyle, "Yüzbaşı Caruso, Signorina" dedi. "Daha önce telefonda konuşmuştuk."

Gözleri McCaul'e dönünce, Jennifer yol arkadaşını tanıttı. "Yüzbaşı, bu bey de Frank McCaul."

Caruso McCaul'ün de elini sıkıp dostça bir tavırla, "Oğlunuzun öldüğünü duyunca gerçekten çok üzüldüm" dedi. "İsviçre polisi cesedi teşhis için geleceğinizi bildirdi." Jennifer'a döndüğünde şaşırmış görünüyordu. "Özür dilerim, ama sizinle telefonda konuştuktan sonra, epeyce şaşardım. Siz birbirinizi tanıyor muydunuz?"

"Size açıklayabilirim Yüzbaşı. Konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

"Tabii, yukarıda, büromda."

Bürosu ikinci katta, ortasında bir çeşmenin köpürerek aktığı düzenli bir avluya bakıyordu. Masanın üzerinde kırmızı kaplı bir açık dosya ve Caruso'nun eşi olacak gösterişli, siyah saçlı bir kadınla birlikte çektiği fotoğrafının bulunduğu gümüş bir çerçeve vardı. Jennifer'ın daha o sabah McCaul'le tanıştıklarını anlatmasını dinledi. "Şimdi anlıyorum."

"İsviçre polisiyle Chuck'ın ölümünü konuştuğunuzu söylemişsiniz."

Caruso McCaul'e baktı. "Si, dün konuştum."

"Size ne anlattılar?"

"Kaza sonucu düştüğüne inandıklarını."

McCaul öfkeyle, "Palavra" dedi. "Cinayetti."

Caruso kaşlarını kaldırdı. "Neye dayanarak söylüyorsunuz bunu?"

McCaul masanın üzerine kartvizitini bıraktı. "Ben özel dedektifim ve Chuck'ın ölümünde göze batan bir iki şey var."

Caruso kartı inceledi sonra biraz sitem yüklü bir sesle, "Yoksa polisin görevini yapmadığını mı iddia ediyorsunuz?" diye sordu. "Eğer öyle düşünüyorsanız, o zaman belki aklınızdakileri açıklamanız iyi olur, çünkü İsviçre polisinin elinde cinayet ihtimaline işaret edecek kanıt yok. Furka geçidinde buluşacağı söylenen o muhabir de..."

"Emil Hartz."

"İsviçre polisi hiçbir Zürih gazetesinde o adda bir muhabire rastlamadıklarını söylüyor."

"Biliyorum, ben de araştırdım."

"Oğlunuzun bu hikâyeyi uydurmadığından kesinlikle emin misiniz? Ya da adı karıştırmış olmadığından? Kaldı ki, oğlunuz daha çok gençti ve dağcılık için gerekli tecrübesi yoktu. Başından bir kaza geçmiş olması mümkün değil mi?"

McCaul sinirlenmiş görünüyordu. "Chuck oldukça iyi bir dağcıydı ve ben düşmediğinden eminim. O Emil Hartz adından da tümüyle eminim."

"Emil Hartz'ın, öyle biri varsa tabii, oğlunuzu öldürdüğünü mü söylemek istiyorsunuz?"

"Eğer o öldürmediyse, en azından kimin öldürdüğünü biliyordur."

"Peki bu cinayetin nedeni ne olabilir?"

"Bunu bana siz söyleyeceksiniz Caruso, bunu bilmesi gereken sizsiniz" diye öfkeyle cevap verdi McCaul. "Benim tek bildiğim, Chuck'ın bir ceset bulduğu, şimdi de ölü olduğu. Sebepleri bulmak için para alan sizsiniz. Oysa şimdiye kadar, masasının başında oturup, cevap arama zahmetinde bile bulunmayan bir şişkodan başka bir şey göremedim."

Caruso kıpkırmızı kesildi. "Hiddetinizi anlıyorum. Ama size tek söyleyebileceğim, İsviçrelilerin olay yerini inceledikleri. Üstelik oldukça da titizdirler."

"Ya ayak izleri?"

"Oğlunuzunkiler dışında, başka bir ayak izi bulamamışlar. Arabasını aradıklarında da Furka geçidine birisiyle buluşmak niyetiyle gittiğini belirtecek hiçbir şey görmemişler. Ne arabada, ne cesedinde, ne de otel odasında herhangi bir not varmış."

"Kardaki ayak izlerinden kurtulmak kolay. Üzerini süpürürsünüz, kimse de bir şey anlamaz."

"Tekrar ediyorum Signore McCaul, cinayeti düşündürecek hiçbir belirti yok. Furka geçidi turistlerin rağbet ettikleri yerlerin başında gelir ama yine de çok tehlikelidir. Geçmişte de turistlerin uçuruma düşüp öldükleri birçok kaza olmuştur. Oğlunuzun başından talihsiz bir kaza geçmiş olamaz mı?"

"Söyledim size, Chuck'ınki kaza değil. Her şeyden önce, o yarığa düştükten sonra çok daha dikkatli davranmıştır. Bilmeniz gereken bir şey daha var. Daha bu sabah biri Jennifer'ı öldürmeye çalıştı."

"Doğru mu bu Signorina?"

"Cipimin frenleriyle oynanmış olabilir."

Jennifer o sabah olanları anlatınca, Caruso kaşlarını çatarak McCaul'e döndü. "Frenler konusunda emin misiniz?"

"Kendim baktım. Hidrolik hortumu gevşetilmiş."

Önündeki deftere bir şeyler karalayan Caruso'nun yüzü endişeliydi. "Son derecede tuhaf. Size zarar vermek isteyecek herhangi birini tanıyor musunuz Signorina March?"

"Hayır, tanımıyorum."

Caruso kafasını salladı. "İsviçre tarafında olanlar benim yetki alanımın dışında kalıyor maalesef. Yine de, bu konunun daha ayrıntılı soruşturulmasını isteyeceğim. Ama şimdilik yapabileceğim daha fazla bir şey yok."

McCaul konuşmaya hazırlanırken, Caruso elini kaldırdı. "Bu toplantının asıl nedenini gözden kaçırmış gibiyiz. Signorina March, buraya babanızın cesedini teşhis etmeye geldiniz."

Jennifer midesinde bir kasılma hissederken, Caruso'nun masanın üzerindeki kırmızı dosyaya uzandığını gördü. Yüzbaşı sanki onu rahatsız eden bir şey varmış gibi, tereddütlüydü. "Son bir şey daha Signorina." Caruso dosyayı açınca, Jennifer bir pasaport, ardından da fotoğrafın bulunduğu sayfayı gördü. "Bu babanızın pasaportu mu?"

Jennifer yutkundü. Babası aynen hatırladığı gibiydi: koyu renk saçlar, mavi gözler, gülümseyen yakışıklı bir yüz. "Evet."

Caruso pasaportu dosyaya koyup ayağa kalktı. "Teşekkür ederim. Şimdi de, beni izleyin lütfen, morgda bizi bekliyorlar."

Otopsi odasının ortasındaki paslanmaz çelikten yapılmış teşrih masasının üzerine yatırılmış insan biçimindeki kütlenin üzerine beyaz bir örtü kapatılmıştı. Bakmak için Jennifer'ın kendini zorlaması gerekti. O örtünün altında babasının cesedinin yattığını biliyor, kendini güçsüz hissediyordu.

İçeriye girdiklerinde, beyaz keçi sakallı, metal çerçeveli gözlüğü alan, neşeli görünümlü ufak tefek bir adam lavaboda ellerini yıkıyordu. Ellerini kurulayıp yanlarına geldiğinde, Caruso adamı tanıştırdı:

"Adli patologumuz Vito Rima. Kusursuz İngilizce konuşur."

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum." Rima gelenlerin ellerini sıkıp Jennifer'a, "Zor birkaç dakika olacak ama açıklamak zorunda olduğum bir iki şey var. Cesedi büyük bir dikkatle çözdük, onun için şaşılacak derecede iyi durumda. O kadar iyi korunmuş ki, babanızın belki de onu hatırladığınız gibi görünmesi sizi sarsabilir."

"Nasıl... Babam nasıl ölmüş?"

"Bana kalırsa, muhtemelen donarak" dedi Rima. "Göğsünde, kollarında ve bacaklarında, yarığa düşmesinden kaynaklanmış olabilecek çürük izleri vardı. Daha fazlasını öğrenmek için otopsiyi beklememiz gerekecek, o işe de teşhisten hemen sonra başlayacağım. Bu arada, bilmeniz gereken bir şey var. Ölüm saatini belirlemek için yapılan testlerden çoğu vücut ve organ ısısına bağlıdır. Babanızın durumundaysa, cesedi bunca zaman buzda kalmış olduğu için, ölüm zamanını belirlemek imkânsız. Yine de bulduğumuz eşyalar neredeyse tam iki yıl önce öldüğünü kanıtlamamızı sağlıyor. Açıklar mısınız Yüzbaşım?"

"Ceset tümüyle giyimliydi" dedi Caruso Jennifer'a. "Bu arada ceplerinde kişisel şeyler, yanında da bir sırt çantası bulduk." Söylemek istediği başka bir şey varmış gibi tereddüt etti. "Ama bunları daha sonra, buradaki işimiz bitince anlatırım."

Rima ellerine ince lastikten ameliyat eldivenleri geçirdi. "Eğer mideniz bulanırsa Signorina, köşede plastik bir kova var."

Jennifer'ın midesi daha şimdiden bulanmaya başlamıştı. Köşedeki tekerlekli arabanın üzerinde, beyaz lastik bir bezin üstüne yayılmış, kullanılmayı bekleyen otopsi aletleri vardı: aralarında da bir çift ameliyat bisturisi, elektrikli bir testereyle bir de matkap. Babasının vücudunun böylesi ölüm aletleriyle kesilip delineceği düşüncesi sırtından aşağı buz gibi bir ürpertiye neden oldu.

"Hazır mısınız Signorina?"

"E... Evet."

Rima teşrih masasına doğru yürüdü. Beyaz örtünün köşesini tutarken, gözleriyle Jennifer'a hazır olup olmadığını sordu. Genç kadın derin bir soluk alıp, başını salladı.

Rima beyaz örtüyü çekerken, Jennifer daha fazla bakamayacağını hissedip, gözlerini yumdu. İçi korkunç bir ürküntüyle doluydu ve yüreği gümbürdüyordu. Kafasında babasını hatırladığı gibi, kollarını açmış bahçeden yürüyerek gelirken, güler yüzüyle görüyor, kollarım doladığını hissediyordu. Bütün bunlar katlanılamayacak kadar acı.

McCaul'ün usulca beline dokunan elini hissetti. "Acele etme Jennifer. Gececek. Yanındayım."

Kendini zorlayarak gözlerini açtı ve çıplak göğsü gördüğünde, soluğu tıkanı. Cesedin kolları ve göğsü koyu ve çirkin çürüklerle kaplıydı. Dikkatle yüzüne baktı. Çizgileri kasılmış, teni olabildiğince

soluktu; mavi gözleri açıktı ve boş boş tavana bakıyordu. Jennifer'ın midesi büzüştü. Daha fazla dayanamayarak, gözlerini çevirdi.

Caruso sakince, "Jennifer March" dedi, "sizden önünüzdeki cesedi resmen teşhis etmenizi istiyorum. Bu babanızın, yani Paul March'ın cesedi mi?"

Jennifer bu kez uzun uzun ve dikkatle baktı, bacaklarının onu taşıyamayacaklarını hissetti.

"Signorina, bu adam babanız mı?" diye tekrar etti Caruso.

Jennifer dilsiz gibiydi. Caruso, "Bir şeyiniz mi var?" dedi. "Kendinizi iyi hissetmiyor musunuz?"

Jennifer titredi, tekrar masanın üzerindeki cesede baktı, kelimeler ağzından bir sel gibi döküldü: "Bu... Bu adamı hayatımda hiç görmedim."

1

22

"Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

Jennifer Caruso'ya baktı. Onun bürosunda, karşılıklı oturuyorlardı. "Sarsılmış, ama daha iyi olacağım."

Caruso ona ve McCaul'e dumanı tüten birer fincan kahve uzattıysa da, genç kadın kahveyi görmezden geldi. Morgdaki yabancı babam olmadığına göre, babam hâlâ hayatta olabilir mi? Bunu düşünmek bile içini yalanca Caruso'ya, "Babamın pasaportunun o adamın elinde işi ne?" diye sordu. Dedektif başını salladı. "Bu şimdilik bir sır Signorina."

"Pasaportu tam olarak nerede bulmuşunuz?"

"Sırt çantasında, elbiselerin arasında. Yanında bir de tabanca vardı."

"Kurbanın ceplerinde de bir şeyler bulduğunuzu söylemişsiniz."

"Si."

"Bulduklarımıza bir bakabilir miyim?"

"Tabii." Caruso telefonundaki bir tuşa bastı, birkaç saniye bir şeyler söyledikten sonra, ahizeyi yerine bıraktı. "Kanıtlar birazdan burada olur."

"Ya adamın elbiseleri?" dedi McCaul.

"Onları da getirecekler." Caruso Jennifer'ın yüzünü inceledi. "Tabii şimdi asıl soru, morgda yatan o adamın kim olduğu. Onu daha önce hiç görmediğinizden eminsiniz değil mi?"

"Kesinlikle."

"O zaman, söylemek zorunda olduğum bir şey var. Ayaklan ve elleri donduğu için güvenilir parmak izleri almak mümkün olmadı. Tabii elimizde DNA kanıtı var ve talihimiz biraz yaver giderse, kimliğini DNA yoluyla da bulabiliriz."

Kapı vuruldu ve beyaz önlük giymiş bir kadın laboratuvar teknisyeni elindeki kocaman karton kutuyu masanın üzerine bıraktı. Caruso teknisyene teşekkür edince, kadın çıkıp gitti.

"İsterseniz size bulduklarımızı göstereyim" dedi Caruso Jennifer'a. "Size söyleyeyim Signorina, bulduklarımızdan bazıları beni epeyce şaşırttı."

Beyaz Fiat telekomünikasyon minibüsü Carabiniere Komutan-lığı'nın yüz metre ötesinde yolun kenarında durdu. Minibüsün ön koltuklarında mavi tulumlar giymiş iki adam oturuyordu. Yolcu koltuğunda oturan çalan cep telefonunu açtı. Konuşma on saniyeden de az sürdü, ardından adam telefonunu kapattı, Fiat'tan indi ve minibüsün arkasına geçip arka kapının kilidini açtı. Minibüsün içinde tamirci malzemesiyle, kablolarla, yedek parça dolu plastik kutularla ve bir sürü alet edevatla yüklü raflar görüldü. Adam minibüsün içine girip, kapıyı kapattı. Yerdeki yalancı döşemeyi kaldırdı. Kapağın altına kocaman bir binayı havaya uçurmaya yeterli olacak elli kiloluk Semtex patlayıcı istiflenmişti.

Patlayıcıların tehlike yaratmayacak gibi istiflenip istiflenmediğini kontrol ettikten sonra uzaktan kumandalı fünyenin yerine iyi yerleştirilip yerleştirilmediğine baktı, sonra da kapağı yeniden kapattı. Alet kutularından birinden aldığı uzaktan kumanda cihazını tulumunun ceplerinden birine attı, sonra minibüsün içinden çıkıp ön tarafa, şoförün yanına döndü. Şoför minibüsü çalıştırıp meydanı boydan boya geçti ve bariyerin başında bir onbaşının nöbet beklediği, komutanlığın yeraltı otoparkının girişine yöneldi.

Şoför onbaşıya şirket kimliği ile iş emrini uzatırken gülümsedi ve İtalyanca "Bazı telefon hatlarını denetlememiz istendi" dedi. "Fazla uzun sürmez."

Onbaşı kimliği ve iş emrini inceledi. "Bunu kim istedi?"

Teknisyen omuz silkti. "Tanrı bilir. Senin komutanın olacak heriflerden biridir herhalde."

Onbaşı gülümsedi, kimliği iade edip, bariyeri kaldırdı.

Caruso ellerine lastik ameliyat eldivenleri geçirip kanıt kutusunun içindekileri çıkarmaya koyuldu. Her parça ayrı ayrı şeffaf bir plastik torbaya konulmuştu: ağır bir gri parka, beyaz yünlü bir kaşkol, yeşil bir kazak, dağ postalları, fanila ve bir de don. Bunların yanı sıra bezden yapılmış bir sırt çantası ve iki başka plastik torbanın içinde de bir tabanca ile başka giysiler. Caruso içi elbise dolu olan torbayı boşalttı: beyaz bir ipek gömlek ile çizgili

bir kravat, siyah deriden el yapımı bir çift ayakkabı, soluk mavi bir takım.

"Bunları sırt çantasında bulduk. Bunlar daha çok bir işadınının giyeceği şeyler, adamın pahalı zevkleri olduğu anlaşılıyor. Takım elbise Amerikan malı, ayakkabılar ise İtalyan ve el yapımı. Gömlek ise İngiliz malı ve ipekten. Neyiniz var Signorina March?"

Jennifer dokunma isteğine direnmeye çalışarak elbiselere bakıyordu. "Bu... Bu elbiseler babama ait." "Emin misiniz?"

"Neredeyse. Onun giydiklerine benziyor."

"Ya ötekiler? Onların içinde babanızın eşyası olarak hatırladıklarımız var mı?"

"Yok, sadece sırt çantasındakiler."

Caruso kaşlarını çattı. "Babanızın pasaportuna bir kez daha bakmanızı istiyorum. Fotoğraftakinin babanız olduğu konusunda kuşkunuz yok değil mi?"

Kırmızı dosyayı açtı, pasaportu masanın üzerine koyunca, Jennifer fotoğrafı bir kez daha inceledi.

"Hayır, bu kesinlikle babam."

"Babanız ve ceset aynı saç rengine ve yüz hatlarına sahip; aynı yaşta görünüyorlar ama siz cesedi teşhis edene kadar, ikisinin aynı insan olmadıklarını anlamak imkânsızdı. Roma'daki laboratuvarımızdan pasaportun sahte olup olmadığını belirlemelerini isteyeceğim, ama bana kalırsa pasaport düzgün görünüyor."

Caruso plastik torbalardan çoğunu açarak içindekileri masanın üzerine döktü. Buruşturulmuş bir kâğıt parçası, iki bilet koçanı. Jennifer ile McCaul'e birer çift ameliyat eldiveni uzattı. "Kanıtlara dokunmadan önce, lütfen bunları ellerinize geçirin." Buruşturulmuş kâğıt parçasını aldı. "Şuna bir bakın. Bulduklarımız arasında en ilginç olanlarından birisi. Aynı zamanda da, en şaşırtıcı olanı. Ama maalesef zarar görmüş ve bir kısmı eksik."

Jennifer elindeki kâğıt parçasını inceledi. Soluk kâğıdın yırtık dibinde bir dizi rakam görünüyordu. Bazı başka rakamlar da, belki de eriyen buzların etkisiyle, bütünüyle silinmiş gibiydi ama notun geri kalanı açıkça okunabilir nitelikteydi:

H. Vogel

Berg Edelhveiss

705

"Bunun anlamı ne?" diye sordu Jennifer.

Caruso omuz silkti. "H. Vogel birinin adına benziyor sanki. Berg de Almanca dağ anlamına gelir. Oysa İsviçre'de Edehveiss dağı yok. Rakamlara gelince, bazıları eksik gibi ama her anlama gelebilir. Belki de bir hesap numarası ya da telefon. Kim bilir?"

Caruso bilet koçanlarını gösterince, Jennifer kâğıdı McCaul'e uzattı. "Bu koçanlar, o kâğıtla birlikte adamın pantolon cebindeydi. Zürich'ten Brig'e iki yıl öncesinin 14 Nisan tarihli iki adet ikinci sınıf gidiş bileti. Biletlerin delinmiş olması, kullanılmış olabileceklerini düşündürüyor. Aynı tren yolculuğu için iki biletin anlamı da adı ne olursa olsun, kurbanın buzula tırmanmadan önce biriyle birlikte yolculuk yaptığı. Ama ölümün aynı güne rastlayıp rastlamadığını bilmek imkânsız. İsviçre polisinin bölge otellerinde bir soruşturma yapmasını istedim ama hiçbirinin müşteri kayıtlarında Paul March adına rastlanmıyor."

Jennifer bilet koçanlarını inceliyordu. "Başka ne buldunuz?" "Bunu." Caruso kanıt torbalarından daha küçük olan birini açıp içinden gümüş bir anahtar çıkardı. Babanızın elbiselerinden birinin cebinde bulduk. Bu anahtarı daha önce görmüş müydünüz?"

Gözlerinin önüne bir anı geliverince, Jennifer'ın yüreği hızlandı. "Evet, sanırım gördüm. Şimdi hatırladım." "Anlatın."

"Kaybolmasından yaklaşık bir ay kadar önce, babam bir şeyden çok endişeli görünüyordu. Bir gün, onunla konuşmak için çalışma odasına girdiğimde, masasının üzerinde sarı sayfalı bir defter dikkatimi çekti. Sayfanın tepesine de boydan boya "Örümcek Ağı" yazılıydı. Sadece bunları fark edebildim, çünkü babam defteri gördüğümü anlamış ve çok kızmıştı. Kâğıtlarını okumamam gerektiğini, bunların özel şeyler olduğunu söylemişti. Defteri bir bilgisayar disketiyle birlikte metal bir kutuya koydu."

Caruso kaşlarını çattı. "Sizce örümcek ağı ne anlama geliyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama metal kutu işyeri malzemesi satılan bütün dükkânlarda bulunan, yangına dayanıklı kutulardandı ve hatırladığım kadarıyla, anahtarı gümüştü. Kutuyu daha önce hiç görmemiştim."

"O kutu nerede şimdi?"

"Babam kaybolduktan sonra çalışma odasını aradım ama kutuyu bulamadım."

Caruso dudaklarını büzdü. "Tuhaf."

Jennifer elini kanıt kutularına uzattı. "Bütün bulduklarınız bunlar mı?" "Si."

"Adamın cüzdanı yok muydu?"

"Yoktu." Ama cüzdanı olsa bile, buzulun içinde bir yerlerdedir. Yetiştirdiğimiz kadar yere baktık ama yarığın içinde fazla buz kesmek tehlikeli olurdu, çünkü duvarlar çökebilirdi."

"Yani, orada bulabildiğinizin dışında da kanıt olabileceğini mi söylemek istiyorsunuz?"

"Bu mümkün tabii. Ama ben adamlarımın güvenliğini de düşünmek zorundayım. Yarıklar çalışmak için son derecede tehlikeli yerlerdir, özellikle de karların erimeye, buz tabakalarının da yer değiştirmeye başladıkları bu mevsimde. Yarık birden kapanabilir ya da daha derinleşip, insanın hayatını tehlikeye atabilir. Bunları bulabildiğimiz için şanslı sayılırız."

Jennifer bilet koçanlarını McCaul'e uzatıp, Caruso'ya, "Pek mantıklı değil. Bir insan neden tehlikeli olduğu bilinen bir yol seçsin? Aceleyle ve yasadışı yollardan sının geçme zorunda olmadıkça?"

"Doğru" dedi Caruso omuz silkerek. "Ama yine de göz önünde tutulması gereken bir ihtimal daha var." "Hangisi?" diye sordu Jennifer.

"Babanız bir adamın ölümünde belirli bir rol oynamış olabilir" dedi Caruso tereddütle.

"Kaybolmasından önceki korkunç cinayeti Interpol'den öğrendim. Bana babanızın kanundan kaçıyor olması da mümkün görünüyor. Yani bu nedenle İsviçre'ye kaçmış, buzulda o adamı öldürüp pasaportunu ve elbiseleriyle dolu sırt çantasını bırakmış olması. Eğer bir gün gelir de ceset bulunursa, Paul March sanılmasını ummuş olamaz mı?"

Yüzü kıpkırmızı olan Jennifer gözlerini Caruso'nunkilere dikti. "Yüzbaşı, babamı iyi tanırdım. Asla cinayet işlemiş olamaz. Bundan eminim."

Bir dakika sonra kapı vuruldu ve içeriye Rima girdi. "Otopsi neredeyse tamamlandı. Şimdiye kadar neler bulduğumu öğrenmek ister misiniz?"

Caruso başıyla onayladı. "Dinliyoruz."

"Herhangi bir iç kanama yok ve çürükler de yarığa düşerken meydana gelmiş gibi. Kurbanın ölümünün sadece donmaktan ileri geldiği anlaşılıyor. İç organlarına uygulanacak başka testler de var, ama o testler zaman alacak. Buna rağmen, şimdiye kadar gördüklerimden, pek sürpriz beklemememiz gerektiği kanısındayım."

"Teşekkürler Vito, şimdilik bu kadar yeter."

Patolog Jennifer ile McCaul'ün ellerini sıkıp odadan çıktı. "Görüyorsunuz ya" dedi Jennifer, "ortada cinayet işlendiğine dair bir belirti yok."

"Öyle görünüyor" diye hak verdi ona Caruso. "Ama esrar karanlığımı koruyor. Sizler nerede kalıyorsunuz?" "Simplon'daki Berghof Oteli'nde."

Sanki konuşma sona ermiş gibi, Caruso kırmızı kaplı dosyayı kapattı, kanıt torbalarını toplayıp karton kutunun içine yerleştirdi. Göğüs cebinden çıkardığı kartın arkasına bir şeyler yazdı. "Benimle konuşmanız gerekir de, burada bulamazsanız diye size ev telefonumu veriyorum. Eğer başımıza bu sabahki gibi bir kaza daha gelirse, bana hemen haber verirsiniz, sevinirim." "Teşekkürler" dedi Jennifer.

"Şimdi de" dedi Caruso, "izinizi almak zorundayım." Koltuğunun arkasından ceketini aldı, masanın üzerindeki fotoğrafı gösterip belli belirsiz gülümsedi. "Bir İtalyan kadın akşam yemeğini pişirdiğinde, geç kalmak akılsızlık olur." McCaul'e döndü. "Size bir kez daha üzüntülerimi belirtiyorum, İsviçre polisiyle yeniden temasa geçip, oğlunuzun dosyasını daha dikkatle incelemelerini isteyeceğimden emin olun. Yine de, size bir tavsiyede bulunabilir miyim? Soruşturmayı yetkililere bırakmanız çok daha doğru olacak." "Yasaya karşı gelmediğim ve resmî soruşturmayı engellemediğim sürece" dedi McCaul öfkeden çınlayan bir sesle, "bir vatandaş olarak her istediğimi araştırma hakkına sahibim." Caruso başıyla onayladı. "Doğru. Bu sizin hakkınız." "Öyleyse bilin ki oğlumu kim öldürdüyse, onu bulacağım. Ve hiç kimse de bana burnumu bu işe sokmayacağını söyleyemeyecek. Buna siz de dâhilsiniz Yüzbaşı. Bu soruşturma, herkesi olduğu kadar beni de ilgilendiriyor."

Caruso McCaul'ün öfkesini sükûnetle karşıladı. "Neler hissettiğinizi tahmin edebiliyorum. Korkunç bir kayıp yaşadınız. Yine de, eğer özel bir soruşturma yürütmekte ısrar edecekseniz, polisin yolunun üstüne çıkmamanızı tavsiye ederim." Kırmızı kaplı dosyayı evrak çantasına tıktı. "Bu gece kanıtlar hakkında tuttuğum notlanma bir daha göz atacağım. Belki de daha önce gözümden kaçmış bir ipucu yakalarım. Eğer bulursam, emin olun size haber veririm."

Yeraltındaki otoparkta, adamlar hızla çalışıyordu. Minibüsü geri vitese takarak binanın kalorifer yakıtını sağlayan dev depodan çıkan kalın metal boruya yaklaştırdılar. Merdiven boşluğunun yanında, yukarıyı gösteren işaretparmağı şeklinde ve üzerinde "Mortuaria"13 yazılı siyah bir levha vardı.

Adamlardan biri uzaktan kumandalı füneyi Semtex patlayıcının içine yerleştirirken, diğeri de eli cebindeki susturucu takılmış Beretta'nın kabzasında, endişeyle otoparkın içini gözlüyordu. Beş dakika sonra işlerini bitirince, her ikisi de tulumlarını çıkardılar. Tulumlarının altında takım elbiseler vardı. Minibüsün kapılarını kilitleyip karşıya, binanın zemin katına giden merdivenlere yürüdüler. İki dakika sonra, kimse tarafından durdurulmadan binanın ana kapısından çıkıyorlardı.

Caruso yeraltı otoparkına inip, beyaz Lancia'sının içine güçbelâ sıkıştı. Şimdiden akşam yemeğine geç kaldığının, karısının bundan hiç hoşlanmayacağını farkındaydı. Ne var ki Lancia'nın içinde acil durumlar için mavi bir döner far ile bir de siren vardı ve Caruso da bu aletleri kullanmak niyetindeydi.

Bunun kurallara ayları olduğunu biliyordu ama karısının suratını çekmektense, amirinin fırçasını yemeye razıydı. Motoru çalıştırıp, yeraltı otoparkının çıkışına yöneldi. Geçen arabalara bakarken, meydanın karşı tarafına park edilmiş siyah bir BMW'ye binen iki adam gördü.

Adamlardan biri sansın ve zayıf, diğeri kısa ve tıknazdı, saçları makineyle kesilmişti ve her ikisinin de üzerinde koyu renk takım elbise vardı. Caruso kaşlarını çattı. Bir an için bu ikisiyle otoparkın merdivenlerinde karşılaştığını hatırlar gibi oldu. Yanılmış olabilir miydi? Direksiyonu sola çevirip, meydana çıkarken, adamları unutmuştu bile. On beş dakika sonra, "autostrada"da* saatte 120 kilometre hızla giden Lancia'sının içinde, yan yolu asmıştı bile.

Mark otomobilini Carabinieri Komutanlığının önündeki kaldırımın kenarına park ederken, meydanın karşı tarafında duran mavi bir Nissan gördü. Rahat bir nefes alarak, cebinden defterini çıkardı. Berghof Oteli'nden ayrılmadan önce genç kadından arabanın plaka numarasını istemiş, o da müşteri kayıt formuna bakarak, numarayı söylemişti. Bingo: numaralar uyuşuyordu. Jennifer'in hâlâ binada, babasının cesedini teşhis ediyor olacağını düşündü. Defterini cebine sokarken, meydanın karşı tarafında, Carabinieri Komutanlığının kapısını gören bir "trattoria" fark etti. Bir kahve ısmarlayıp, orada beklemeye karar verdi.

Opel'in kapılarını kilitlerken, birden uzun boylu, iriyarı bir adamın yanında merdivenlerden inen Jennifer'ı gördü. Aralarında topu topu otuz metre varken, Mark'ın tüylerini diken diken eden bir şey oldu ve Jennifer başını kaldırarak ondan yana bakıverdi.

Yüzünü öteki yana çevirip, uzaklaştı. Sokağın içinde elli metre kadar yürüdükten sonra, cesaretini toplayıp, arkasına bakabildi. Jennifer ile adamın meydanın karşısına geçtiklerini, trattoriaya girdiklerini görünce, rahatladı.

Trattoria neredeyse bomboştu. Jennifer ve McCaul birer panini ve kırmızı şarap ısmarladılar.

"Sarsılmış görünüyorsun."

"Herkesin bir ikizi olduğuna inanır mısın?"

"Ne demek istediğini pek anlayamadım."

Jennifer camdan dışarı bakarken, şaşkınlık içindeydi. "Binadan dışarı çıkarken, tanıdığım birine tıpatıp benzeyen bir adam gördüm. Mark olduğuna yemin edebilirdim."

"Kim?"

"Bir arkadaşım. Neredeyse gerçekten o olduğuna inanacağım ama bu aptallık olur. O New York'ta."

"Belki de morgda olanlar seni sandığından da çok sarstı. Şoklar böyledir genellikle, insanın aklını altüst eder." McCaul önündekilere dokunmadan, bir telefon etmesi gerektiğini söyleyerek izin istedi.

"Eğer senin için bir sakıncası yoksa Chuck'ın cenazesinin Amerika'ya götürülmesini sağlamak istiyorum."

Jennifer adamın yüzündeki üzüntüyü gördü. "Benim yapabileceğim bir şey var mı?"

McCaul'ün yüzü alabildiğine ciddiydi. "Teşekkürler, ama aklıma bir şey gelmiyor."

Jennifer McCaul'ün restoranın arka tarafındaki telefona doğru gidişini izledi. Üzüntüsünün ağırlığı altında eziliyormuş gibi, yorgun görünüyordu. Gözlerini yeniden dışarıya, sokağa çevirdi. Gördüğü

adamın gerçekten Mark olduğuna yemin edebilirdi. Mantıksız bir şey: Mark sekiz bin kilometre ötedeydi. Mark'ın ikizini bir kez daha görebilmek için gözleriyle sokağı taradı, ama adam görünürde yoktu. McCaul haklı olmalıydı, belki de morgda olanlar kafasını karıştırmıştı. Bir an sonra, bu kez meydanın karşı tarafında, komutanlık binasının yakınındaki kaldırım kenarına park edilmiş siyah Opel'i fark etti. Araba gözüne koyu renkli camları varmış gibi göründü. Bu onu Simplon'da izleyen Opel olabilir miydi?

Yoksa paranoyak mı oluyorum? Daha önce imkânsız bir şey düşünmüş, Mark'ı gördüğünü sanmıştı, şimdi de arabanın aynı Opel olup olmadığını merak ediyordu.

* İtalyanca: Otoyol, (ç.n.)

Birden gülünç olduğuna karar verip, böylesi düşünceleri kafasından çıkarıp atmaya çalıştı. Kendi umutsuzluğunun bitkinliğini hissediyor, cevap bulamadığı bilmecelerin karşısında çakılıp kalıyordu: Babama ne oldu? Nasıl oluyor da pasaportu ile eşyası bir ölü'nün sırt çantasında bulunuyor? Babam nereye kayboldu? Hâlâ hayatta olabilir mi? Babasının hayatta olduğunu düşünmek bile akimi karmakarışık ediveriyor, başı şaşkınlıktan zonkluyordu.

McCaul geri döndü. "Tamam. İsviçre yetkililerinden onay alır almaz Chuck'ın cenazesini Amerika'ya gönderecekler."

İyice yıkılmış görünüyor. Jennifer adamın eline dokundu. "Belki de Caruso'ya bu kadar yüklenmen yanlıştı. Onun gerçekten iyi niyetli olduğuna inanıyorum."

"Belki de. Ama dün gece, Brig'deki bir morgda Chuck'ın cesedini teşhis etmem gerekti. Galiba gerçekten öldüğünü hâlâ kabullenemiyorum. Bir de oğlumu eve bir tabutun içinde götürmek yüreğimi parçalıyor." McCaul'ün sesinde belirgin bir hiddet vardı. "Şu anda bu işi yapan orospu çocuğunu elime bir geçirsem, parça parça ederdim."

Jennifer adamın elini tuttu. "İyi misin?"

"Sanırım öfkeden çıldırmak üzereyim. Ya sen?"

"Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Buraya gelirken, sonunda babamı görebileceğime inanıyordum, oysa bir yabancı'nın cesediyle karşılaştım. Babamın pasaportu ile eşyasının onun yanında ne işi vardı? Biraz önce de o siyah Opel'i yeniden gördüğümü sandım."

"Neler diyorsun sen... Aman Tanrım!"

Sokağın karşı tarafında korkunç bir patlama meydana geldi ve trattoriannın vitrini tuzla buz oldu. Lokantanın içini kasırga gücünde bir rüzgâr doldururken, McCaul Jennifer'ı "Yat!" diyerek yere devirdi.

Kendisi de genç kızın yanına yatarken meydanın ortasından yoğun bir toz bulutu kalktı; aynı anda gök gürültüsü gibi korkunç bir gümbürtü daha duydu.

Mark Opel'in içinde oturmuş, Jennifer'ın onu gerçekten tanıyıp tanımadığını düşünürken, korkunç bir şey oldu. Bir dakika önce koyu bir sohbete dalmış Jennifer ile McCaul'e bakar, içinde kıskançlığın kışkacını hissederken birden parlak beyaz bir ışık patlaması gördü ve inanılmaz güçte bir gök gürültüsü kulaklarında yankılandı.

Opel yerden yükselip, sanki bir süre havada asılı kaldı, ardından Mark korkunç patlamanın bütün darbesini yerken arabası şiddetle yana yattı. Opel yuvarlanırken, Mark'ın kafası arabanın tavanına çarptı. Birkaç saniye sonra meydana gelen ikinci patlama, otomobilin benzin deposunu tutuşturdu. Gürültü kesilince, Jennifer heyecan içinde ayağa kalktı. Koca carabinieri binası yıkılmış, iskambil kâğıtlarından yapılmış bir kule gibi çökmüştü. Enkazdan alevler yükseliyor, binanın üzerinde bir toz bulutu dolaşiyor, meydana gelen arabalardan birkaçı da yanıyordu. Jennifer eliyle ağzını kapattı.

"Aman Tanrım! Ne... Ne oldu?"

"Sanki bir bomba patladı." McCaul'ün rengi kül gibiydi.

Çevredeki binalardan sarsılmış ve şaşkın insanlar fırlıyor, bazıları çılgık çılgına koşuştururken, kimileri de yaralıları yardım etmeye çalışıyordu. İnsana saniyeler gibi gelen ama aslında dakikaları bulan bir sürenin sonunda siren sesleri havayı doldurdu ve birden ortalık itfaiye arabaları ile ambulandan geçilmez oldu.

McCaul genç kızın eline yapıştı. "Gel, burada yapabileceğimiz bir şey yok. Gidelim."

McCaul direksiyonda, kuzeye, kentın dışına doğru uzanan autostradada giderlerken, bir dizi siren sesi duyup, Torino'ya doğru ilerleyen ambulans ve itfaiye arabalarından oluşmuş bir konvoy gördüler.

On dakika sonra otoyoldan ayrılıp, bir köye girdiler. Yolun kenarındaki levha köyün adının Miasino olduğunu belirtiyor, bütün köy de kaldırım taşı döşeli birkaç dar sokaktan, bir kiliseden ve kaldırımın üzerine parlak alüminyumdan iki masa çıkarmış bir bardan meydana geliyordu. McCaul arabayı kaldırımın kenarında durdurdu. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Ga... İyiyim galiba." Jennifer patlamanın etkisiyle sersemlemiş, titriyor, kendinde konuşacak güç bulamıyordu.

McCaul başıyla barı gösterdi. "İkimizin de sert birer içkiye ihtiyacı var bence."

Barın gerisinde duran genç bir adam uyuşuk hareketlerle bardak siliyordu. McCaul iki viski ısmarladı, kadehleri alıp, Jennifer'ı pencerenin kenarına, barmenin konuşulanları duyamayacağı bir masaya götürdü. İçkisini yudumlarken, genç kadının elleri titriyordu. "Bunun bir bomba patlaması olduğundan nasıl bu kadar eminsin?"

McCaul önündeki kadehe dokunmadı. "İstersen içgüdümün bunun bir kaza olmadığını tekrarladığımı söyleyeyim. O binayı havaya uçuran şey bence, oldukça güçlü bir patlayıcıya benziyordu; hasara bakınca da içeride bulunanların pek hayatta kalma şansı olmadığı kanısına varıyorum. Kaldı ki, bu patlamanın bilerek gerçekleştirilmiş olması da bana mantıklı geliyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir düşün. Önce Chuck öldürülüyor, arkasından senin cipinin frenleriyle oynuyorlar. Kısa bir süre önce izlendiğini sanıyordun, şimdi de bu. Dosyayla ilgili bütün belgelerin binada olduğundan eminim, bir de tabii en önemli kanıt olan ceset de. Hem belgelerin, hem de cesedin yok edilmesi, Caruso'nun soruşturmayı sürdürmesini imkânsız kılacaktır. Fikrimi soracak olursan, biri bu işin daha fazla kurcalanmamasını istiyor."

"İyi ama neden? Böyle bir şeye kim cüret edebilir?"

McCaul söylenenleri duymamış gibiydi. "Bana Caruso'nun kartvizitini versene."

"Ne olacak?"

"Belki şimdi bu işin içinde bir şeyler olduğuna inanır." Ayağa kalktı ve barın yanındaki telefona doğru yürüdü.

McCaul birkaç kez denemesine rağmen numarayı düşüremedi, sonunda öfkeyle ahizeyi yerine bıraktı. Barmenden telefon rehberini istedi, sayfaları karıştırdıktan sonra bir şeyler çiziktirdi, barmenle konuştuktan sonra geri döndü. "Caruso'nun telefonu cevap vermiyor."

"Hâlâ yolda olmalı."

"Onunla konuşmamız gerek." Üzerine bir şeyler yazdığı kâğıt parçasını gösterdi. "Numarası rehberde kayıtlı, oradan da adresini buldum. Osoria adlı bir yerde oturuyor. Barmen biraz İngilizce biliyormuş. Söylediklerine bakılırsa, buradan yarım saatlik yolda bir köymüş."

Osoria'ya varmaları neredeyse yarım saatlerini aldı. Küçük dağ köyünde topu topu on iki sokakçık ve yoğun ormanlarla kaplı yamaçlara serpiştirilmiş, kesme taştan yapılmış ve kireçle kaplı bir avuç ev vardı. Karanlık basmasına rağmen, McCaul köyün öteki ucunda, aradıkları sokağı bulmakta zorlanmadı. Ev iki yanı villalarla kaplı dönemeçli yokuşun tepesindeydi. Caruso'nun adresini bulana dek, evlerin numaralarına baka baka ilerlediler. Çakıl taşlarıyla kaplı bir yol armut ve zeytin ağaçlarıyla dolu bir bahçenin ortasındaki iki katlı villanın önünde son buluyordu. Sağda, ötede kapısı kapalı bir garaj, evin girişinin önünde de beyaz bir Lancia görölüyordu.

"Bakalım, evde kimse var mı?" Cipten indiler, Jennifer adamın peşinden evin ön kapışma yöneldi.

McCaul kapının zilini art arda birkaç kez çaldı, hiçbir cevap alamayınca, bu kez tokmağı denedi.

Kapının kilitli olmadığını görünce, itip açtı. "Kimse yok mu?"

Hiçbir ses duymadı. Dar hole girdi. Hol boştu. McCaul soldaki kapıyı açtı. Kendilerini köye hâkim, geniş ve ıssız bir oturma odasında buldular.

McCaul, "Öteki odalara da bakalım" dedi. Tekrar hole dönüp, başka bir kapı açtılar. Mutfağa girerlerken, Jennifer dondu kaldı. Oda karmakarışık, iskemleler ters çevrilmiş, kırık kap kaçak etrafa dağılmıştı. Bir kan gölünün ortasında da, sırtüstü yatan bir ceset vardı. Caruso'nun çalışma masasında resmini gördükleri koyu saçlı, orta yaşlı kadının cesedi. Kurşunu kafasından yemiş, ölümler gözleri yuvalarından fırlamış, kızıl gölcük kafatasının arkasını çevrelemişti. Jennifer McCaul'ün diz çöküp, kadının nabzını tutmasını dehşetle izledi. "Öl... Ölmüş mü?"

McCaul ayağa kalkıp kafasını salladı. "Çok olmamış. Ceset hâlâ sıcak. Senin rengin solmuş. Otursan daha iyi olur."

McCaul'ün kolunu beline dolayıp ön taraftaki oturma odasına götürdüğü Jennifer şoktaydı. Adam genç kadını kanepeye oturttu, ardından pencerenin yanındaki dolabı açıp bir şişe brandy buldu. Bir kadeh doldurup, Jennifer'ın eline tutuşturdu. "İç bunu."

Jennifer içmeye çalıştıysa da sert içkiyi yutamadı. "Biri bana neler olup bittiğini anlatabilir mi? Aklımı oynatacak gibiyim." Gözlerini kaldırarak McCaul'e baktı ama karşısındakinin verecek bir cevabı yoktu; hiç kimsenin verecek bir cevabı olmadığını biliyordu zaten. Kadehini indirdi. "Ya... Ya Caruso?"

McCaul kapıya yöneldi. "Burada bekle. Bir yere kıpırdama ve sakın bir şeye dokunma."

Jennifer sarsakça ayağa kalktı. "Hayır, lütfen seninle geleyim."

Üst kata baktılarsa da Caruso'nun izine rastlamadılar. Yatak odaları dağılmamış, dolaplar açılmamış, çekmeceler devrilmemişti. McCaul banyoda bir çift lastik bulaşık eldiveni bulup ellerine geçirdi ve Jennifer'ı hiçbir şeye dokunmaması için bir kez daha uyardı. "Polis parmak izi bulmak için evi pudralayacak. Bir yerlere dokunur da parmak izi bırakırsan pek iyi olmaz."

Villanın arka tarafındaki odalardan birisi çalışma odası olarak kullanılıyordu. Yazı masasının üzerinde, Caruso'nun evrak çantasını gördüler. McCaul çantayı açıp, içine bir göz attı. "Caruso'nun eve götürüyorum dediği dosyayı hatırladın mı? Yok."

"Yani?"

"Ya Caruso dosyayı bir yerde bıraktı ya da birisi alıp gitti. İşte, sen de bak."

McCaul çantayı açınca Jennifer bazı kâğıtlar gördü ama Caruso'nun kırmızı kaplı dosyasından eser yoktu.

"Öyleyse Caruso hangi cehennemde?" dedi McCaul yüksek sesle, çantayı masanın üzerine bırakır ve çekmeceleri aramaya girişirken. Birkaç boş bloknotun, evle ilgili faturanın ve makbuzun dışında, çekmecede pek bir şey yoktu. En alt çekmece kilitliydi. McCaul öteki çekmecelerden birinde gördüğü metal zarf açacağını alıp, çekmecenin kilidini zorladı. Çekmecenin içinde bir tabanca buldular. Atış eğitimi için kullanılacak tipten, otuz ikilik küçük bir Beretta. Tabancanın yedi mermilik şarjörünün dolu olduğunu görüp, silahı cebine soktu.

"Ne yapıyorsun?"

McCaul'ün yüzü ter içindeydi. "Ne yaptığımı sanıyorsun? Hazırlıklı olmak istiyorum Jennifer. Burada olanlar, sonu kötü bitmiş bir karıkoca kavgasına benzemiyor. Neyse, aşağı kata bir daha bakmaya ne dersin?"

Yeniden mutfığa döndüklerinde, McCaul arka kapıyı açtı. Kapıdan arka sundurmaya çıktıklarında, garaja açılan bir kapıyla karşılaştılar. McCaul kapıyı dikkatle açtı. İçerisi zifirî karanlıktı, el yordamıyla elektrik düğmesini bulup çevirdi. Tepelerinde bir neon lambası yandı. Garajın ortasındaki küçük kırmızı Fiat'ı görünce, Jennifer arabanın Caruso'nun karısına ait olduğunu düşündü.

Sürücü koltuğunda bir insan gölgesi gördü, yaklaştı ve karşılaştığı yüzü hemen tanıdı. Ağzının ortasından yediği kurşunla kafatasının yansı parçalanmış Caruso, sırtı koltuğa dayalı vaziyette oturuyordu.

Jennifer kendini tutmaya çalıştı. Vücudu titriyor, gırtlığına doğru acı bir safra yükseliyordu. Böylesine acımasızca katledilmiş Caruso ile karısının görüntüsü dayanma sınırlarını zorladığından, otomobilin sağ kapısını açıp, Caruso'nun nabzını tutan McCaul'e bakmak bile istemiyordu. Kanın bir kısmı adamın ağzında ve boynunda pıhtılaşmıştı, kızıl lekeler gömleğini ve otomobilin koltuğunu kaplamıştı. "Bir saatten önce ölmüş olamaz."

Jennifer korkunç sahneye daha fazla bakamayacağını anlayarak, arkasını döndü. Bir sinir krizi geçirmemeye çabalarken McCaul'ün elini omzunda hissedip döndü, adamın kollarının arasına sığındı. "Tamam Jennifer. Sakin ol."

"İyiyim. Daha iyiyim." Caruso'ya kaçamak bir bakış attı. Sağ elinde bir tabanca vardı. Başparmağı tetik korkuluğuna sıkışmış, kucağına düşen tabancasıyla sanki silahı kendi ağzına sokmuş, patlamanın etkisiyle tabanca dizlerinin üzerine düşmüş gibi duruyordu.

"Bana soracak olursan, birisi oldukça başarılı bir iş becermiş."

"Ne... Ne demek istiyorsun?"

"Düşünsene. Mutfaktayken, bunun sonu kötü biten bir karıkoca kavgasına benzemediğini söylemiştim. Ama belki de birisi cinayete tam da böylesi bir görüntü vermek istemiş. Durumu öyle

ayarlamış ki, Caruso kansını öldürmüş, sonra da intihar etmiş gibi görünüyor. Bunu kim yapmışsa, hiç kuşku yok, gerçek bir uzmanmış. Bana kalırsa, polisler gelip araştırma yaptıklarında bu cinayetleri işleyene ait tek bir parmak izi bile bulamayacaklar."

Jennifer'ın aklına dehşete düşürücü bir şey geldi: Caruso ile kansını öldürenler her kimse, kendi annesini de öldüren kişiler olabilir. İçindeki acılar su yüzüne çıkıp yüreğini dağılayınca, kendini yıkılacakmış gibi hissetti, ama McCaul uzanıp kolunu tuttu. "Göreceğimizi gördük, bana kalırsa, buradan gidelim artık."

Yeniden oturma odasına girdiklerinde, McCaul birden pencereyi işaret etti. "Sanırım bir ziyaretçimiz var."

Jennifer köy yönünden hızla yaklaşan bir polis arabası gördü. Döner mavi ışık bir ara ağaçların arkasında kalıp, gözden kayboldu, sonra da, araba villaya doğru hızlanırken, yeniden görüldü.

"Ya birisi olayı polise ihbar etti ya da Caruso'ya patlamayla ilgili bilgi vermeye geliyorlar." McCaul cebinden mendilini çıkarıp brandy şişesini ve kadehleri hızla silerek dolaba koydu. "Birisinin aklına yanlış bir şeyler gelmesin diye. Tamam, gidiyoruz."

"Polisi beklesek daha iyi olmaz mı?"

"Delirdin mi sen? Yapacağımız son şey. Ya akıllarına bizden kuşkulanan gelirse? Hem üstelik Caruso'nun başına gelenleri gördükten sonra, polis de dâhil kimsenin burada güvenliğe olacağına inanmam. Bana kalırsa, neler olduğunu anlayıncaya kadar, bu işi kendi imkânlarımızla götürmemiz daha iyi olur."

Jennifer sanki McCaul'ün gözlerinde derin bir korku görür gibi oldu. Daha itiraz etmeye fırsat bile bulamadan, beriki onu cipin yanına sürüklemişti bile. McCaul motoru çalıştırıp arabayı vites taktı, ancak garaj yolundan çıkıp köye yönelene kadar farları yakmadı. "Nereye gidiyoruz?"

"Bir bilebilsem."

Caruso'nun villasının üzerindeki dar sokaklardan birine park etmiş siyahı BMW'nin içinde iki adam vardı. Sürücünün yanında oturan sarışın, elinde güçlü bir kızılötesi dürbün tutuyordu. Mavi ve beyaz polis Fiat'ının mavi ışığını döndürerek, yokuşu zorlanarak tırmanmasını izledi, ardından dürbünü villadan hızla uzaklaşan cipe döndürdü. Dürbününü indirip şoföre baktı. "Cipi takip et."

Üçüncü bölüm

24

New York

Lou Garuda Cauldwell bakımevinin kabul bankosuna doğru yürüdü. Bankonun gerisindeki Porto Rikolu hemşire kafasını kaldırdı. "Yardımcı olabilir miyim?"

Garuda gülümsedi. Porto Rikolu'nun harika göğüsleri vardı. "Eminim olabilirsiniz. Robert March. Burada kalıyor. Tanıyor musunuz?" . "Bobby'yi tabii tanıyorum. Benden ne istiyorsunuz?"

"Ablası Jennifer dün akşam Avrupa'ya hareket etti. Benden bir uğrayıp, çocuğu kontrol etmemi istemişti." Garuda elindeki kahverengi kesekâğıdını gösterdi. "Bir merhaba diyeyim, dedim. Hoşlanacağımı düşünerek şeker getirdim."

"Yakını mısınız?"

"Hayır." Garuda kimliğini gösterdi. "Polisim. Neden, yoksa Bobby'nin bir sorunu mu var?"

"Hiç yok. Siz burada bekleyin, sizi götüreceğimizi bulayım."

Kimliğinde adının Leroy olduğu yazılı iriyarı ve siyah adam bahçeyi geçerlerken Garuda'ya bakıp kaşlarını çattı. "Nasıl oldu da sizi daha önce buralarda görmedim?"

"Mark'ın bir arkadaşıyım. Mark ile Jennifer birlikte seyahate çıktılar ve benden çocuğu yoklamamı istediler."

"Her neyse, işte adamınız."

Garuda, "Aman Tanrım, tam anlamıyla kaderin sillesini yemiş" diye düşündü. Çocuk tekerlekli sandalyeye oturmuş, kafasını bir yana yatırmıştı. "Merhaba. Adım Lou. Mark uğrayıp seni yoklamamı söyledi."

Leroy yanlarından ayrıldıktan sonra da çocuk ağzını açmadı.

Garuda Bobby'nin yanına oturup şeker torbasını uzattı. Tekerlekli sandalyenin bir yanına sıkıştırılmış bloknot ile kalemi gördü. "Sana bir hediye getirdim. Dediğimi anlıyor musun oğlum?"

Bobby bomboş bakan gözlerini kaldırdı; yabancıların ziyaretine alışık değilmiş gibi, tepkileri gecikmeliydi. Garuda içini çekip, "Zavalı çocuk" diye düşündü, "burada zamanımı boşa

harcıyorum." "Ben polisim, aynı Mark gibi, onun için sana birkaç soru sormaya geldim Bobby. Belki bana yardımcı olursun. Babanın cesedini bulduklarından haberin var, değil mi?"

Bu kez çocuğun gözleri fal taşı gibi açıldı. Garuda kendi bloknotunu çıkarıp, "Ben de zaten Jennifer'ın sana bu konuda bir şey söyleyip söylemediğini merak ediyordum" dedi.

Sessizlik. Ama çocuğun gözleri artık delice bakıyordu. "Beni anlıyor musun? Eğer arlıyorsan, kafanı salla, yeter."

Garuda, "Burada oturmuş, kendi kendime konuşuyorum, bu çocuğun lahanadan farkı yok" diye düşündü. "Bobby, beni anlıyorsan, başını salla."

Çocuk kafasını salları gibi yaptı ama gözlerinde hâlâ o tuhaf bakış vardı. Garuda bildiği her şeyi anlatmaya karar verdi. Sözlerini bitirdiğinde, Bobby ağlamaya başladı. Garuda telaşla ayaklandı. Başına iş açtım işte. Kimsenin bu çocuğa bir şey anlatmamış olması gerek. "Hey, sakinleş oğlum." Bobby'nin hıçkırıkları daha da arttı, ardından kolları ve bacakları sarsılmaya, gırtlığından garip gurultular yükselmeye başladı. Leroy bahçeye çıktı. "Neler oluyor adamım? Bobby çok üzülmüş..."

"Ne bileyim ben?" Garuda bloknotunu cebine koydu. "Her neyse, gitmem gerek." "Ne zaman kayıydı ama" diye düşündü Garuda Porsche'sini Westchester Caddesi'ndeki Long Beach Polis Müdürlüğü'ne doğru sürerken. Çocuğun ona bazı konularda yardımcı olabileceğini ummuştu ama yanılmıştı işte. Daha önce JFK Havalimanı'ndaki Debbie Kootzmeier'in yolcu listelerini gözden geçirmesini sağlamış, Jennifer March'ın bir gece önce dokuzu çeyrek gece Ne-wark'tan Zürich'e hareket eden İsviçre Havayolları uçağına bindiğini doğrulamıştı. Masasının başına dönünce, March dosyasıyla ilgili eski notlarını çıkardı. Hepsini teker teker incelemesine rağmen, yeni bir şey bulamadı. Koridorun karşı tarafında, müdürlüğün sivil sekreterlerinden Janice H. Fortensky oturuyordu, internette dolaşp bilgi toplamakta üzerine kimse olamayacak birisi. Garuda bilgisayarlardan nefret ediyordu ama ne yazık ki artık bütün bilgiler orada bulunuyordu. Kendi başına saatlerce uğraşması gerekirken, Janice internette bilgiyi nerede bulacağını biliyor, üstelik çabuk da buluyordu.

Koridoru geçip, kadının masasına yürüdü. Öyle göz alıcı kadınlardan değildi. Evde kalmış, kalın camlı gözlüklü ve hepsi de yanlış yerlerde yirmi kilo fazlalıklı. Üstüne üstlük, dayanılmaz bir vücut kokusu vardı. Elini kadının omzuna koydu. "Janice sevgilim, yardıma ihtiyacım var."

Kadın gözlerini bilgisayarından kaldırmadı bile. "Benim de öyle, hem de çok acele. Ama New York'ta bir erkek bulmanın ne kadar güç olduğundan haberin var mı senin?"

Garuda gülümsedi. "Bana yardım et, ben de karşılığında sana bir iyilik yapayım. Prime International Securities adlı bir şirket. Hiç duymuş muydun?"

"Yok."

"Her neyse, bir yıl önce battılar ama onlar hakkında ne bulabilirsen kabulüm. Gazete raporları, işleri ve yöneticileri hakkında her şey, anlarsın işte."

"Hay Allah, şu sıralar öylesine meşgulüm ki."

Garuda gülümseyip, kadının saçlarını okşadı. Tanrım, sanki aylardır şu saçları yıkamamış gibi.

Kendisiyle yatacak bir herif bulamamasına şaşmamak gerek. "Seni yemeğe götürürüm. Ne dersin?"

Kadın kalın gözlüklerinin ötesinden göz kırptı. "Sonra da benimle yatacak mısın?"

Garuda içini çekti. "Boş ver. Kendim yaparım."

Dört saat sonra, Garuda internette olabildiğince çok bilgi toplamıştı. Tamam, Prime artık piyasada değildi ama şirketin eski başkan yardımcılarının birinin adının Frederick Kammer olduğu belirtiliyordu. Bunun dışında Kammer'ın kişisel hayatı hakkında fazla ayrıntı yoktu ve şirket hakkında her zamanki bilgilerin dışında bir şeye rastlanmıyordu. Bulabildiklerini bir kez daha okudu, ardından da eskiden, March davası gazete manşetlerini süslerken yazdığı raporlarını gözden geçirdi. Raporlardan birine bakarken, bir şey dikkatini çekti. Önündeki sayfada gördüğü kelimelere bakıp gözlerini kırıştırdı, satırları bir kez daha okurken içini tuhaf bir heyecanın kapladığını hissetti.

O akşam eve döndüğünde, Angelina çoktan uyumuştı. Soyundu ve karanlıkta kadının koynuna girdi. Ellerini yorganın altından uzatıp, gergin vücudunu uzmanca okşadı, parmakları bacaklarının arasına erişene kadar indi. Angelina kıvrılmaya başladı. Kadının elini alıp, sertliğinin üzerine koydu. "Bak senin için ne getirdim sevgilim."

"Tanrım, kaya gibisin!"

Garuda karanlıkta sırıttı. "Sözünü ettiğim dosya var ya. Galiba bir ipucu buldum."

"ipucuymuş. Son seferinde sadece kafanın içi kalkmamış mıydı?"

Garuda kadının üzerine çıkıp içine girdi ve Angelina'nın inlediğini duydu. "Bu kez öyle değil sevgilim."

25

İtalya

Jennifer ile McCaul Osoria'dan çıktuktan yarım saat kadar sonra Biella adlı bir kasabanın dış mahallelerine ulaşmışlardı. Hava kararıyor, tepede yağmur bulutlan toplanıyordu. McCaul kasabanın birkaç yüz metre dışında bir yanyol gördü. Ahşap bir bariyerin kapadığı yol ağaçların içinde, çevresi çamlarla dolu, tahtadan birkaç masa ve sırayla bezenmiş bir piknik yerinin bulunduğu bir açıklığa çıkıyordu. Arabayı durdurup torpido gözünden haritasını ve kalem biçimindeki Maglite fenerini çıkardı.

"Yola devam etmemiz gerekmez miydi?"

"Nereye gideceğiz Jennifer? Böylesine amaçsızca dolaşamayız. Hangi lanet olası yerde bulunduğumuzu bilmemiz lazım."

Jennifer hâlâ titremesine rağmen cipten inmek, sıralardan birine oturup haritayı piknik masasının üzerine yayan McCaul'ün yanına gitmek için kendini zorladı. "Zamanında epeyce karmaşık işlerle uğraşmıştım ama onlar bunun yanında devele kulak kalır."

"Neden? İnsan Caruso'yu neden öldürmek ister ki?"

McCaul genç kadına baktı. "Düşünebildiğim tek sebepten. Soruşturmayı başlamadan durdurmak için. Önce cesedi yok ettiler. Şimdi de belgeler kayboldu, dosyayla ilgilenen kişi de öldürüldü. Bana kalırsa birileri bu soruşturmayı katliam yapmak pahasına da olsa, durdurmakta kararlı."

Jennifer McCaul'ün kuşkularının yerinde olduğunu bilincindeydi. Kendi bulabildiği mantıklı başka bir neden olmamasına rağmen, kimin soruşturmayı engellemek isteyebileceğini düşünemiyordu.

"Bunun amacı ne olabilir?"

"İşte orasını bilemiyorum. Yine de bunun cevabının babanın geçmişinde gizli olduğunu sanıyorum. İşin neresinden bakarsan bak, her şey babana dönüyor. Cinayet öylesine işlenivermez.

Mutlaka bir nedeni olması gerekir. Babanın, hatta annenin geçmişlerinde bize doğru yönü gösterecek bir şeyler olmalı."

"Öğrenmek istediğin ne?"

"Her şey Jennifer. Hatırlayabildiğin her şey."

Jennifer McCaul'e maskeli saldırganın evlerine geldiği geceyi, ondan önceki ve ondan sonraki hayatını anlattı. Öyküsünü bitirdiğinde, adam elini Jennifer'ın elinin üzerine koydu. "Oldukça güç günler geçirmişsin."

"Caruso ile karısını öyle görünce, her şey yeniden gözümün önüne geldi."

"Babanın şirketi hakkında neler biliyorsun?" "Özel yatırımla ilgilendikleri dışında neredeyse hiçbir şey. Aslına bakarsan, işinden hemen hiç bahsetmezdi. Polis iş arkadaşlarını sorguladı ama hepsi kaybolmasına şaşırılmıştı. Polis de büroda babamın kaybolmasına neden olabilecek hiçbir soruna rastlamadıklarını açıkladı."

"Daha önce iş için İsviçre ve İtalya'ya gider miydi?" "Hem de sık sık. Zaten çok seyahat ederdi." "Ne zamandan beri Prime'daydı?" "On yedi yıldır." "Şirket hâlâ faal mi?" "Hayır, geçen yıl kapandı."

"Neden?"

"Bildiğim bir nedeni yok."

McCaul bir süre düşündükten sonra sakince "Hani tavan arasında buldukların, şu Joseph Delgado denen adamla ilgili olanlar" dedi. "Onlara ne oldu?" "Gerçekten bilmiyorum."

"Baban belgeleri başka bir yere saklamış olamaz mı?" "Buna hiç kafa yormadım. Hayatımda bana önemli görünen o kadar çok başka şey vardı ki; üstelik annemin de ölümünden sonra Bobby'nin hesabına da dertleniyordum."

"Ya çalışma odasının gördüğün metal kutu? Babanın o kutuyu saklayabileceği özel bir yer olamaz mı? Annenin de kiralık bir kasasının bulunduğu bir banka falan?"

Jennifer kafasını salladı. "Tavan arasındaki kâğıtların ve kutunun babamın kaybolmasıyla ilgili olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

"Bilemiyorum Jennifer. Belki boşuna gayret ama bu sırrı minicik de olsa aralayabilecek bir iz arıyorum. Onun için lütfen düşün ve hatırlamaya çalış. Lütfen."

Jennifer iyice düşündü. "Babamın bir şeyler saklamak için kullanabileceği bir yer aklıma gelmiyor. Hem üstelik böyle bir yeri olsaydı bile bana söylemezdi."

McCaul umutsuzluğa kapılmıştı. "Bu işte en ufak bir ışık bile göremiyoruz, öyle değil mi? Pekâlâ, öyleyse biz de bildiklerimize bakalım. Babanın pasaportunu kullanan birileri buzula tırmanıyor. Amaçlarının sınırı gizlice geçmek olup olmadığını bilemiyoruz ama bu tek mantıklı açıklama gibi görünüyor. Ama tipi başlıyor ve adam ya yarığa kendiliğinden düşüyor ya da Caruso'nun ima ettiği gibi, cebine pasaportu da koyan birisi tarafından itiliyor. Galiba Caruso bir konuda haklıydı. Eğer baban yetkililerden kaçıyor olsaydı, üzerinde bulunduracağı son şey, kimliğini meydana çıkaracak bir belge olurdu."

Jennifer suçlamayı duyunca kızardı. "Babam hiç kimseyi öldürmüş olamaz. Babam katil değildi."

"Hemen savunmaya geçme, ben de öldürdüm demiyorum ki. Yine de bunun çok iyi bir kandırmaca olduğunu kabul etmemiz gerek. Cesedin bulunması halinde, yarığa bulunanın cinayet kuşkusuyla aranan Paul March olduğuna inanılacaktı. Ama beni asıl meraklandıran, o iki kişinin oralarda ne aradıkları. Arkadaş, tanıdık falan mıydılar? Nereye gidiyorlardı?"

McCaul konuşmasına ara verip, kendi sorulan bile fazlaymışçasına şakaklarını ovuşturmaya başladı.

"Birazdan karanlık çökecek. Bütün gece burada kalamayız. Bir otel bulmak zorundayız." Maglite'nin yardımıyla haritayı inceledi. "Biraz ötede bir kasaba daha var, on beş kilometre falan."

"Anton'la birlikte Wasenhorn'a tırmandığımızda küçük bir Berghaus görmüştüm."

"Küçük bir ne?"

"Dağ kulübesi. Dağcılar dinlenebilmesi için." Jennifer haritanın üzerinde bölgeyi işaret etti.

"Hemen yakınında, sınırın İtalya tarafında, Dikenli Taç Manastır adında eski bir Katolik manastır da var. Anton manastırının yüzyıllardan beri orada olduğunu, hava bozunca dağcılar tarafından sığınak olarak kullanıldığını anlatmıştı."

"Eee?"

"Bunları anlatırken, düşündüm. O gece Wasenhorn'dan geçmeye çalışan her kimse, Varzo'ya doğru gidiyor olması gerekirdi; o zaman da yolunun üzerine çıkacak ilk yer, manastır olurdu."

"Sözü nereye getirmeye çalışıyorsun?"

"Biraz saçma gelebilir ama belki manastırda fırtınalı bir gece gelip sığınak arayan birini hatırlayan birileri vardır. İstesek yarım saat içinde manastıra varır, sonra da Varzo'da kalacak bir yer arayabilirdik."

Birden yoldan hızla geçen, üzeri mavi carabinieri işaretli beyaz bir Fiat gördüler. McCaul araba gözden kaybolana dek bekledikten sonra ayağa kalkarken gök gürlendi ve yağmur yağmaya başladı.

"Tamam, bir deneyelim. Anlaşılan elimizde bir çuval sorunun dışında, manastırdan başka şey yok."

Bir de gerçekten beynime saplanan soru: birilerini soruşturmayı durdurmak için katliam işletecek kadar korkutan, ne?" McCaul haritayı katladı, fenerini cebine soktu ve Jennifer'a baktı. "Bana kalırsa bunun tek anlamı bir yerlerde birilerinin sakladıkları büyük bir sırrı olduğu."

26

Torino

Mark bir kadın sesi duyarak kendine gelip, gözlerini açtı. Bir hastane yatağında, anlayabildiği kadarıyla da özel bir odadaydı. Güzel ve genç hemşire üzerine eğilip yastığını düzeltirken "Come sta?"* diye sordu.

Gözlerini kaldırdı, sersem ve şaşkın, baktı. Hemşirenin yanında duran, beyaz önlük giymiş, neşeli yüzlü ve yaşlıca adam hızlı bir İtalyancayla bir şeyler söylediye de, Mark tek bir kelimesini anlamadı. "İtalyanca bilip bilmediğini soruyor Ryan."

* İtalyanca: "Nasılsın?" (ç.n.)

Mark birden kapının yanında duran Kelso'yu fark edince, "Ne... Ne oldu?" diye kekeledi.

Kelso yatağa yaklaştı. "Daha sonra anlatırım. Şimdiyse, doktor seni muayene etmek istiyor. İngilizce bilmediği için, tercümanlık yapacağım. Bu arada, hemşire 'Nasılsın?' diye sordu."

"Kafamın zonklaması ve kulaklarımın çınlaması dışında, şaşkınlık içindeyim."

Kelso'nun çevirdiği cümleleri dinleyen doktor Mark'ın gözlerine fenerinin ışığını tuttuktan sonra parmaklarını kaldırıp, bir soru sordu. "Kaç parmak gördüğünü soruyor" dedi Kelso.

"İki."

Doktor başka bir aletle Mark'ın kulaklarını muayene etti, ardından stetoskobuyla dinledikten sonra, nabzını saydı.

"Bir açıklama istiyorum Kelso."

"Hatırlamıyor musun?"

"Bir patlama oldu. Arabam ateş aldı..."

"Seni arabadan çekip çıkardılar. Doktor bazı kesiklerin ve çürüklerin olduğunu, hafif bir beyin sarsıntısı geçirdiğini, ama röntgende fazla bir hasar görünmediğini söyledi.

Mark'ın kafası zonkluyordu. Elini kafasına götürürnce altında, başını arabanın tavanına çarptığı yerde kalın bir plaster olduğunu hissetti. "Ne kadar zamandır buradayım?"

"Birkaç saat oldu."

Zaman kavramını tümüyle yitirmişti. Patlamanın korkunç çattırısını ve şok sonrasında yoğunluğunu hatırlayabiliyordu. Arabadan sürüklenerek çıkarıldığını, bindirildiği ambulansın biteviye öten sirenini belli belirsiz anımsıyordu ama ardından bilincini yitirmiş, sonraki her şey bulanıklaşmıştı. Doktor muayeneyi bitirip omzuna dostça dokundu ve yine İtalyanca bir şeyler söyledi.

"Dinlenmen gerektiğini söylüyor" dedi Kelso. "Talimatı kesin. Kalıcı bir hasarın olmadığından emin olmak istiyor. Grazie dot-tore."*

"Prego."

Doktorla hemşirenin odadan çıkmalarından sonra, Kelso bir iskemle çekti. "Gerçekten de bombok görünüyorsun."

"Benim için endişelenmekten vazgeç Kelso, sen sadece neler olup bittiğini anlat."

"Carabiniere Komutanlığı enkaz yığınına döndü. Dediklerine göre beşi carabinieri, altı ölü, bir sürü de ağır yaralı varmış."

"Patlamanın sebebi ne?"

Kelso kafasını salladı. "Bilmiyorum. Ama yerel bir radyo istasyonu bodrumun yakınında bir kıvılcımla patlayabilecek bir yakıt deposu olduğunu söyledi."

"Pek inanmış görünmüyorsun."

"Uzmanlar kanıtları süzgeçten geçirene dek, patlamanın sebebini tahmin etmek imkânsız. Ben şahsen bir bombadan kuşkuluyorum."

"Bomba mı?"

Kelso içini çekti, güçsüzlüğünü belirtmek istiyormuş gibi ellerini iki yana açtı. "Bak Ryan, seninle açık açık konuşacağım. Patlamanın bir tesadüf olması imkânsız. Tamam, kaza her zaman olur ama eğer bu patlama birilerinin işiyse ve soruşturmanın engellenmesine yönelikse, o zaman bundan iyisini yapamazlardı. Daha yarım saat önce, durumu kendi gözlerimle görmeye gittim. Bodrumdaki morg tümüyle yok olmuş; tabii onunla birlikte de ceset ve diğer kanıtlar da. Bu da soruşturmanın bir yere varmasını tamamen engelliyor. Dediklerimi anlayabiliyor musun?"

"İyi ama neden? Kim soruşturmayı engellemek isteyebilir?"

Kelso'nun endişesi yüzünden okunuyordu. "İstersen şimdilik bu soruyu unutup, Jennifer'ı düşünelim."

"Onu patlamadan saniyeler önce son gördüğümde, meydanın karşı tarafındaki restoranda oturuyordu."

"Ne gördüğünü tüm ayrıntılarıyla anlatsan daha iyi olur Ryan."

* İtalyanca: "Teşekkürler doktor." (ç.n.)

* İtalyanca: "Rica ederim." (ç.n.)

Kelso Mark'ın anlattıklarını bloknotuna yazdı. "Arabamın plakasını alabildin mi?"

"Ceketimin cebinde defterim olacak. Tabii eşyalarım hangi cehennemdeyse."

Kelso yatağın yanındaki dolaba baktı ve içinde Mark'ın elbiselerini buldu. Ceketin ceplerini yoklayıp çıkardığı defteri Mark'a uzattı, o da plakayı okudu. Kelso plaka numarasını not etti. "McCaul denen adam oteldeydi demek?"

"Otelde öyle dediler." Mark Jennifer'ın otele gitmesini, sonra da kazayı anlattı. "Birileri cipin fren hortumuyla oynamış olabilir."

"Emin misin?"

"Polis öyle dedi. Bir şey daha öğrendim. Cesedi bulan çocuk da ölmüş."

Kelso'nun yüzü kapkaraydı. "Duydum. İsviçre polisi Furka geçidindeyken başından yeni bir kaza daha geçtiğini iddia ediyor ama durum bana kuşkuldu geldi; araştırıyorum."

"Otelci McCaul'un oğlunun cesedini teşhis etmeye geldiğini söylüyordu."

Kelso kuşkuluydu. "Bu, Jennifer'a neden eşlik ettiğini açıklamaz. En iyisi, geçmişini bir inceleyeyim. Eğer başka kimlikteki biriye, Jennifer büyük tehlikede demektir."

Mark yatağında doğruldu. "Bunu nereden çıkardın?"

"Hiçbir yerden. Ama şu anda hiçbir ihtimali göz ardı edecek durumda değilim." Kelso bloknotunu cebine koydu. "Son çare olarak Jennifer'ın cep telefonunu aradık. Cevap verseydi, sinyali üçgenleme yoluyla nerede olduğunu anlayacaktık. Ne var ki telefonu kapalı ve bir daha açana kadar da yerini belirleme imkânımız yok. Yine de araştırıyoruz."

Mark iyice öfkelenip, yataktan kalkmaya davrandıysa da Kelso kızgınca, "Sen ne yapmaya kalkışıyorsun?" diye sordu.

"Jennifer'ı bulmaya çalışacağım."

Kelso elini Mark'ın koluna koydu. "Mantıklı ol Ryan. İşin doğrusu, galiba fazla aşırıya kaçtım. Şu senden yararlanmak fikri kocaman bir hataymış."

"Neden?"

"Ölebilirdin. Öte yandan, devam edersen de kendini daha büyük tehlikeye atmış olursun. Vicdanıma böyle bir sorumluluk yüklemek niyetinde değilim. Onun için her ikimize de bir iyilik yapsan da, taburcu olur olmaz ilk uçağa binip dönsen nasıl olur?"

"Boş versene sen." Mark Kelso'nun elini itip yataktan kalkmaya çabaladı ama ayakları daha yere değeri değmez başının döndüğünü hissetti.

Yatağın üzerine devrilirken, Kelso uzanıp tuttu. "Sakin ol Ryan. Dinlenmen gerek."

"Jennifer'ı bulmak zorundasınız. Tüm CİA arkanda Kelso. Carabinierelere başvuru. Daha fazla adam çağır. Bul onu."

"Duvarlara afiş aşmam. Bunun gizli bir operasyon olduğunu unuttuysun. İşe İtalyanları karıştırmak, bir sürü soru sorulması demektir, benim de bu sorularla uğraşacak halim yok. Ama inan bana, onu bulmak için elimden geleni yapıyorum."

"Bu da ne demek oluyor?"

"En yakın havaalanından pilotu iki helikopter kiralayacağım. Verdiğin otomobil tarifi ve plaka numarasıyla, hasarlı bir Nissan bulmaları için anayolları aramalarını söyleyeceğim."

"Daha neler? Şansına mı güveneceksin?" Mark hırsından tepiniyordu. "Yetmez Kelso."

"Bak Mark, ben Paul March kaybolmadan çok önce bu işle uğraşıyordum. Bu iş hayatımın dört yılına mal oldu ve şimdi de emekli olmama sadece iki ay var..."

"Bunun konuyla ilgisi ne?"

"Meslek hayatıma veda etmeden önce bu işin kapanmasını istiyorum. Bunun anlamı da, kuyunun dibine varabilmek için elimden ne geliyorsa yapacağım. Şimdilik senin bana en büyük yardımın, hızla iyileşmeye çalışmak olur." Kelso kapıya doğru döndü. "Jennifer'la ilgili bir haber alırsam sana iletirim. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, beni cep telefonumdan ara. Şimdi de, eğer senin için bir sakıncası yoksa yapılacak bir sürü işim var."

"Dur. Bu işin ardında kimler olduğunu biliyorsun. Kim? Jennifer'ı kim öldürmek istiyor ve neden?"

Kelso aksayarak kapıya kadar yürüyüp döndü. "Anlaşılan o patlama kulaklarına pek iyi gelmemiş. Kaç kere daha söylemem gerek Ryan? Bu son derecede gizli bir konu ve soruna cevap vermek benim yetkimi çok aşar. Güvenlik açısından son derecede önemli bir konudan bahsediyoruz. Tehlikeli konulardan."

Mark sinirden köpürüyordu. "Senin şu iki adamının, Fellows ile Grimes'in bu sabah arkamdan geleceklerini sanıyordum."

Kelso rahatsız görünüyordu. "Arabaları bozulmuş."

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Telsizle sana ulaşmaya çalışmışlar ama cevap alamamışlar. Belki haberin yoktur ama dağlar telsiz görüşmelerini karmakarışık edebilir, bu sefer de öyle olmuş. Arabalarını çalışır hale getirenceye kadar, seni gözden kaybetmişler. Sonra da otele varıp nereye gittiğini öğrenmişler, patlamadan birkaç saniye sonra da Ca-rabiniere Komutanlığına ulaşmışlar. Tabii eğer benzin deposu alev almadan seni arabandan kimin çekip çıkardığını merak ediyorsan, söyleyeyim: Fellows ile Grimes'ti. Kader belki de seni korumaya karar verdi, yoksa şu anda bir patates cipsinden daha çıtır, morgda yatıyor olacaktın. Neyse, fazla önemli değil. Asıl önemli olan, Jennifer'ın kimliğini bilmediğimiz bir yabancıyla birlikte olması ve nereye gittiklerini bilmememiz."

"Bak Kelso, bana burada neler döndüğünü anlatsan?"

"Söyledim sana, sana herhangi bir şey anlatmak yetkisine sahip değilim. Onun için, soru sormaktan vazgeç Ryan. Bu arada da ben şu adamın McCaul olup olmadığını araştırayım."

"Kelso, bekle!"

Kapı çoktan kapanmış, Kelso gözden kaybolmuştu.

27

Karanlık çökmüştü ve bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. McCaul arabayı kullanırken, Jennifer gevşemeye çalışıyordu, işin gerçeği, tümüyle yabancı olmasına rağmen, onun yanında kendini güvende hissetmesiydi. Adamda insana huzur veren bir güç vardı ve kendine karşı dürüst olduğu anlarda Jennifer babacan birinin koruyuculuğunu hissetmenin güzel olduğunu düşünüyordu.

"Bana oğlundan bahsetsene." Daha sorusunun ne denli yaralayıcı olduğunun farkına bile varmadan, kelimeler ağzından çıkıp gitmişti bile. McCaul'ün yüzünde acıyı gördü ama adam ondan sonraki birkaç kilometre boyunca genç kadına içini döktü. Chuck, McCaul'ün tek çocuğuydu, annesi oğlu beş yaşındayken evi terk edip Los Angeles'a gitmiş, bir daha da geri dönmemişti.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, pek evlilik de denemezdi ya. Oysa biz Chuck'la birbirimize hep çok yakın olduk. Bazen biraz inatçı olsa da, harika bir çocuktu. Tek başına İsviçre'ye gitmesi fikrine pek bayılmamıştım ama Chuck'la tartışmak imkânsızdı. Keşke beni dinleseymiş."

Jennifer McCaul'ün yüzünde adamı neredeyse yıkacak kadar güçlü ve yoğun üzüntünün izlerini gördü. McCaul daha sonra neredeyse sadece kendinden, özel bir dedektiflik bürosunda çalışmak için New York polisinden nasıl ayrıldığından söz etti. "Bundan iki yıl önce de kendi büromu kurup, çoğunlukla eşlerini aldatan çiftlerle uğraşır oldum."

Jennifer adamın parmağında nikâh yüzüğü bulunmadığını görmüştü. Yeniden evlenip evlenmediğini merak etmesine rağmen, özel hayatına fazla burnunu sokmuş görünmemek için kendini tuttu.

"Geldik gibi" dedi McCaul birden.

Varzo'ya varmışlardı. Damı kiremitli evlerin arasındaki dar sokaklar ağır yağmurdan ıssızlaşmıştı. McCaul geniş bir meydanı geçip, tren istasyonuna yöneldi. "Manastır kasabanın dışında demiştin, değil mi?"

"Anton'a bakılırsa, öyle."

Birkaç dakika sonra, kasabanın sınırına vardıklarında yoldan ayrılan dar ve dik bir yokuşun başında, üzerinde "Monastero" yazılı bir levhaya rastladılar.

"Bana kalırsa, burası." McCaul dar yola saptı, bir kilometre boyunca yamaca tırmanıp sonunda yağmurun altında göle dönüşmüş, kaldırım taşı kaplı ve kapkaranlık bir meydancığa vardılar.

Nissan'ı durdurdu, daha iyi görebilmek için camını indirdi. Farların aydınlığında taştan yapılmış bir manastır ile binanın iki yanında hardal renginde yüksek duvarlar, ortada da tepesinde bir istavroz bulunan dövme demirden yapılmış sağlam görünlü bir kapı gördüler. Duvardaki bir girintiye Hz. Meryem'in alçıdan ufak bir heykeli yerleştirilmiş, kapının yanına da eski usul çingiraklı bir zil takılmıştı. Gerideki bahçe karanlığa gömülüydü ama Jennifer kemerli bir avlu seçebildi. McCaul "Hiç İtalyanca biliyor musun?" diye sordu.

"Hayır. Sen?"

"Yuva çocuğu kadar, birkaç kelimecik. Yani bir İtalyan restoranında sipariş vermek için meramımı anlatabiliyorum ama yine de bir sürü hata yaptığım oluyor." El frenine asıldı, cebinden kalem biçimindeki fenerini çıkardı ve kapının üzerindeki istavrozu göstererek, "İngilizce bilen biri olsa ne iyi olur" dedi.

Bardaktan boşanırcasına yağın yağmurun altında, McCaul'ün fenerinin ışığından yararlanarak yürüdüler. McCaul zilin ipine asılınca karanlık kemerlerin içinde bir yerde bir çingırağın sesi duyuldu. Gelen giden olmadığını görünce ipi bir daha çekti, ayak sesi duyana kadar da birkaç kere daha. Elinde bir şemsiyeyle manastırdan çıkan bir gölge, kapıya doğru yürüyordu. Gelen, kahverengi bir cüppe giymiş, elinde elektrik feneri olan genç bir keşişti. "Si?"

"İngilizce biliyor musunuz? Parla İngilizce?"

"Non. Non parla İngilizce. Auto kaput?" Keşiş fenerini önce cipe, ardından tekrar McCaul'e çevirdi. İki yabancınn gelişine şaşırılmış gibiydi. Jennifer umutsuzlukla, "Hayır" dedi, "otomobilimiz kaput değil. Bakın, İngilizce bilen birine ihtiyacımız var. Başrahip belki ya da keşişlerden biri. Capisce?"* Genç keşiş kafasını sallayınca, bir kez de McCaul anlatmaya çalıştı, bu sefer çok daha yavaş, ama gayreti boşunaydı. "Momento"* dedi genç keşiş ve koşarak manastıra döndü. Birkaç dakika sonra yine elinde şemsiyesi ve feneriyle görüldü ama bu kez yanında daha yaşlıca, sakallı bir keşiş vardı.

Berikinin üzerinde de kahverengi bir cüppe, uzun ip kuşağının ucunda da kocaman bir istavroz asılıydı. Yüzü sağlıklı, kararlı ve biçimliydi. "İngilizce biliyor musunuz?" diye sordu McCaul.

"Evet, İngilizce biliyorum. Adım Peder Angelo Konrad. Burada ne istiyorsunuz?"

"Yetkili kimse, onunla konuşmak istiyoruz. Sanırım, başrahiple."

"Hangi sebeple?"

"Oldukça karmaşık bir hikâye Peder. Yine de çok zamanınızı almamaya söz veriyoruz. Her şeyi anlatmamız on dakika sürer, fazla değil."

"Başrahip kilisenin bir işi için gitti. Siz Amerikalı mısınız?"

"Evet."

"Aksanızdan anlamıştım." Keşiş kapının dışındaki Nissan'a baktı. "Yolunuzu mu kaybettiniz, yoksa cipinizde bir sorun mu var?"

"Hayır, içeri girip anlatsak?" dedi McCaul.

"Çok özür dilerim ama geç oldu." Sesinden, keşişin sabırsızlandığı anlaşılıyordu. "Akşam dualarını yeni tamamladık ve Dikenli Taç'ta erken yatarız. Yarın sabah gelseniz..."

"Bana bakın..."

"Lütfen, isteğime saygı gösterin."

Keşiş gitmeye davranınca Jennifer ısrar etti. "Peder, inanın bize, çok önemli. Hatta ölüm kalım meselesi bile denebilir."

Keşiş kaşlarını çatarak döndü. "Bütün bunlar çok garip Signorina. Kimin hayatı?"

"Bizim."

Keşiş bardaktan boşanırcasına yağın yağmurun altında durmuş, ziyaretçilere acır gibiydi ya da merakı üstün gelmişti; Jennifer hangisinde karar kılacağına bilemedi. Öteki keşiş derin bir soluk aldı, cüppesinin altından bir deste anahtar çıkarıp içlerinden birini kilide soktu, kapıyı açarak onları içeri aldı.

28

Peder Angelo Konrad önlerine düştü, yağmur altındaki avluyu birlikte geçtiler. Karanlık kemerlerin altına sığına sığma, sondaki kapıya kadar yürüdüler. Şimşek çakıntıları karanlıkları yırtıp geçiyordu; odaya girdiklerinde hepsi de iliklerine kadar ıslanmıştı. Konrad cüppesindeki yağmur damlalarını silkeledikten sonra, içinde buldukları odayı aydınlatmak için gemici fenerini kaldırdı. "Korkunç bir gece, üstüne üstlük fırtına elektriğimizi ve telefonlarımızı da bozdu. Oturun lütfen."

* İtalyanca: "Anlıyor musunuz?" (ç.n.)

* İtalyanca: "Bir dakika." (ç.n.)

Girdikleri oda pişmiş topraktan yıpranmış karo zeminiyle ufacak bir büroydu. Keşiş fenerini çalışma masalarından birinin üzerine bırakıp Jennifer'a döndü. "Bir ölüm kalım meselesinden bahsetmişsiniz."

"Beş gün önce, Wasenhorn buzulunda bir ceset bulundu. Herhalde duymuşsunuzdur Peder?"

Keşiş kafasını salladı. "Bu konudan hiç haberim olmadı. Bu duvarların ötesinde olanlar beni fazla ilgilendirmiyor. Bir ceset demiştiniz, değil mi?"

"Erkek cesedi. Carabiniereler cesedin iki yıldır buzların içinde olduğu görüşünde."

Keşiş omuz silkti. "Bu bölgelerde böylesi hikâyeleri sık sık duyarız. Buzullara güvenilmez. Dağlara tırmanırken kaybolan, cesetleri yıllar sonra, buzlar eridiğinde ortaya çıkan bir sürü insan olduğunu duydum." Konuklarına kaşlarını çatarak baktı. "Kim olduğunuzu sorabilir miyim?"

McCaul kendilerini tanıttı, kartvizitini uzattı; Konrad elindeki kartı bir süre inceledi.

"Anlayamıyorum. Bir Amerikalı dedektifin bu işle ne ilgisi olabilir ki?"

"Bunu daha sonra açıklarız. İşin gerçeği, cesedi bulunan adamın sınırı geçmek için buzula geldiğinde, yanında bir suç ortağı bulunabileceğini sanıyoruz. Bu suç ortağının da buraya, manastıra gelmeye niyetlenmesi mümkün."

Keşiş kaşlarını çatı. "Neden buraya gelmek istesin?" "0 gece bir kar fırtınası çıktı" diye araya girdi Jennifer. "Bana dediklerine göre, hava kötüleştiğinde dağcılarının sığınmak için burayı seçmelerine sıkça rastlanırmış."

Peder Konrad başını salladı. "Doğru, ama yine de dediklerinize bir anlam veremiyorum."

Jennifer cesette bulunan tren biletlerinden söz etti. "Kurbanın arkadaşı fırtınayı atlatıp, buraya sığınmış olabilir."

Keşiş soluğunu boşalttı. "iki yıl önce? Bakın, her şey mümkün, Signorina. Manastırımızın bir sığınak olarak bilindiği doğru, ama buraya sığınmak için gelenler kadar, dua edip düşünmeye gelen ziyaretçimiz de var."

"Ziyaretçilerinizin kaydını tutar mısınız?" "Si, başrahip defterine kayıt düşer. Ama eğer iki yıl öncesini soruyorsanız, o defter başrahabin özel belgeleriyle birlikte bodrumdaki arşivlere kaldırılmış olmalı. Buna rağmen, tek tek gelen her ziyaretçinin kaydının tutulduğuna pek ihtimal vermediğimi de söylemem gerek." Peder Konrad bütün bu sorgulamadan sıkılmıştı. "Bütün bunlarla sözü nereye vardırmaq istediğinizi sorsam?"

"Bizim için kayıtlara bir göz atmanız mümkün mü Peder?"

"Şimdi mi?"

"Evet, şimdi."

Konrad kulaklarına inanamaz gibiydi. "Signorina, bütün bunların neye yarayacağını hâlâ anlayabilmiş değilim, üstelik bütün bu acele neden? Bunu açıklayabilir misiniz?"

"Adam öldürülmüş olabilir."

Konrad gözlerini kaldırdı. "Bütün bunlar çok merak uyandırıcı signorina. Ama pek bir şey açıklamıyor. Kim tarafından öldürülmüş? Neden öldürülmüş?"

"Bizim de öğrenmeye çalıştığımız bu işte. Bir zahmet edip, ziyaretçi kayıtlarına bir göz atmamıza izin verseniz, işe yarayabilirdi..."

Peder Konrad kafasını kararlılıkla salladı. "Signorina, zaten geç oldu; hem, inanın bana, böyle bir havada bodruma inmek de hiç hoş değil. Sanırım bana boşu boşuna zaman kaybettiriyorsunuz."

"Peder, size bunun bir ölüm kalım meselesi olduğunu söylerken, sizi kandırmak niyetinde değilim. Daha şimdiden bu yüzden birçok insan öldü."

Peder Konrad tümüyle şaşkındı. "Neyin yüzünden?"

"Neyin yüzünden olduğunu tam olarak açıklayamayacağım ama şu kadarını söyleyebilirim. Eğer polise sizin elinizde soruşturmaları için önemli olabilecek bilgiler olduğunu söylersem manastırınızı basar, sizi de bütün gece ayakta tutarlar."

"Bu saçmalık olur" diye kekeleydi keşiş. "Biz kendi halinde keşişleriz. Yanlış bir şey yapmadık. Burayı neden basıyorlar ki?"

Jennifer dediğini yaptırmakta kararlı, masanın üzerindeki gemici fenerine uzandı. "Karmaşık bir iş Peder. Hem üstelik size anlatsam, çıldırdığımızı sanırsınız. Ama eğer bize yardım ederseniz, bu akşamlik polisle temas etmeyi unutabilirim. Sonra da size buraya neden geldiğimizi anlatmak için elimden geleni yaparım."

Jennifer ve McCaul, önlerinde Peder Konrad'la döne kıvrıla granit merdivenden manastırın bodrumuna indiler. En önde de onları kapıda ilk karşılayan genç keşiş gidiyor, ellerinde birer uzun saplı fener taşıyordu. Konrad'ın surat astığını gören Jennifer keşişi yumuşatmaya çalıştı. "Bana manastırınızı anlatır mısınız Peder?"

Konrad omuz silkti. "Anlatacak ne var ki, Dikenli Taç'ta çok azaldığımızın dışında? Başrahip de dâhil, dört kişiyiz. Bu gördüğünüz Paulo Birader aramıza katılanların en yenisi. Bu kadar eski ve büyük bir manastır için çok azız. Oysa yıllar önce burası oldukça kalabalık bir ziyaret yeri, küçük kilisemiz de epey ünlüydü."

"Nesiyle ünlüydü?"

"Genellikle bodrumuyla. Mahzen doğruca kilisenin altına çıkar."

"Bunda ne özellik var?"

"Göreceksiniz."

Merdivenin dibinde üzerinde pashlı ama sağlam bir kilidi bulunan, meşeden yapılmış güçlü bir kapıyla karşılaştılar. Konrad duvardaki bir çiviye asılı kocaman anahtarı alıp kilide soktu, sertçe itti, kapı aralandı. Aralıktan her iki tarafı taş kemerli, neredeyse zifirî karanlık bir odaya inen taş basamaklar görünüyordu.

"Dikenli Taç Manastırı'nın ilginç bir tarihçesi vardır" dedi Konrad. "Özellikle de binanın bu tarafı gerçekten hayranlık uyandırır ama sizi uyarmak zorundayım: ziyaretçilerimizin çoğu gibi, gördükleriniz size de sarsıcı gelebilir. Gösterin Birader Paulo."

Genç keşiş elindeki feneri kaldırınca Jennifer bodrumun aslında bir toplu mezar olduğunu gördü.

Her tarafta insan kemikleri vardı: kemerlere ve duvarlara kenetlenmiş kaburgalar, eller, ayaklar, kavalkemikleri, femurlar; köşelerde üst üste yığılmış kafatasları. En korkunçları da bazıları uzanmış,

bazıları oturur gibi, kimileri de çimentoya çakılmış metal kancalardan sarkan iskeletlerdi; bazılarında deri parçalan, saçlar ve dişler duruyor, bazılarında giysi kalıntıları sarkıyordu. "Nedir bu?" diye dehşetle sordu McCaul.

"Dikenli Taç Manastırı'nın keşişleri" dedi Peder Konrad. Konuya girdikçe suratının asıklığı yumuşuyordu. "Bir de, çağlar boyu buraya gömülmeyi isteyen varlıklı toprak sahipleri ve soylular. Sicilya ve Roma'daki kiliselerden çoğunun katakomplarında aynı manzaraya rastlıyorsunuz. Manastırın kurucu pederi Palermo'dan gelirken, bu geleneği yaşatmaya çabalamış."

Jennifer dantelli elbisesinin içinde asılı duran bir genç kızın kalıntılarını görünce ürperdi. Mahzenin karanlığı ona bir ölüm uğursuzluğuyla dolu gibi geliyordu. Soluk beyaz mermerden yapılmış, eski bir tahtın yanından geçtiler. Sanki menteşeler üzerindeymiş gibi, mahzenin duvarından tuhaf bir açıyla çıkıyordu. Tahtın üzerine eski Cistercian cüppesi giydirilmiş çürümüş bir ceset oturtulmuş, kukuletasının altından boş göz çukurlarıyla bakıyordu.

Peder Konrad, "Peder Boniface" dedi, "XVIII. yüzyıl başlarındaki başrahibimiz. Aziz gibi, inançlı biriydi. Aynı zamanda da uzun zamandır unutulmuş sırrın muhafızı."

"Ne sırrı?" diye sordu Jennifer.

"Tahtın arkasına bir bakın" dedi Konrad; genç keşiş de fenerleri yaklaştırdı. McCaul ile Jennifer köşeli mermerin duvara ağır ve uzun zamandır işletilmedikleri için paslanmış bir çift menteşeyle bağlı olduğunu gördüler. Tahtın arkası ile duvar arasındaki yarım metrelik aralıktan uzağa doğru giden tünelli bir geçit görünüyordu.

"Tüneller Fransızların bölgeyi istilasından, Napolyon döneminden kalma" diye bilgi verdi Konrad.

"Manastır saldırıya uğrarsa, kaçış yolu olarak kullanılmak için; en azından, söylenti böyle." Tahtın yanından uzaklaştı. "Tamam, sizi buraya konferans dinlemeye getirmedim."

Yılların etkisiyle beyazlaşmış, ağır bir meşe kapının önünde durdular, Konrad kapının kilidini açtı. Girdikleri taş duvarlı ve kubbeli tavanlı oda oldukça büyüktü. Odanın ortasında bir rahle duruyor, çevredeki duvarlar da eski defterler ile günlüklerin, balmumuyla mühürlenmiş parşömen destelerinin ağırlığı altında bel vermiş kalın ahşap raflarla kaplı görünüyordu. "Başrahibimiz Peder Leopold. Eski günlükleri burada, kütüphane girintisinde tutuluyor."

Bir tabureye çıktı, birbirine bağlanmış bir dizi günlük bulana dek rafları karıştırdı, sonra indirdiklerini rahlenin üzerine yerleştirdi. Cüppesinin altından okuma gözlüklerini çıkarıp, burnuna yerleştirdi. "İki yıl önce, demıştiniz değil mi? Hangi ay?"

"Nisanın 15'iyile başlayan hafta."

"Tekrar ediyorum, büyük ihtimalle zaman kaybediyoruz" dedi Konrad gergince; ardından da günlükleri açıp, sayfaları karıştırmaya koyuldu.

29

Mark sarsılarak uyandı, yatağının içinde doğrulup oturdu. Baş ağrısı kaybolmuştu ama kendini sersem gibi hissediyordu. Pencerenin ötesinde patlayan gök gürültüsünü ve fırtınayı duyunca, bu yüzden uyanmış olacağını düşündü. Tere batmıştı ve hastane giysisi yer yer ıslaktı.

İşte o zaman nasıl uyuduğunu ve neden terlediğini hatırladı. Kelso'nun çıkıp gitmesinden sonra, hastabakıcı ona bir sakinleştirici yutturmuştu. İlaç etkisini göstermiş, Mark da rahatsız bir uykuya dalıp dalıp çıkmıştı. Yüzündeki teri sildi, başucu masasının üzerindeki saatine uzandı: 19.30. İki saatten fazla uyumuştur.

Sendeleyerek yataktan kalktı ve dolaptan elbiselerini çıkardı. Belirsizlik beynini kemirdiğinden, Jennifer'ı bulmak için bir şeyler yapmak zorunda olduğunu düşünüyordu. Pantolonunu zorla giyebildi, ayakkabılarını ayaklarına geçirdi, gömleğini giymek üzereyken Kelso kapıyı açtı. "Bir yere mi gitmeye niyetleniyordun Ryan?"

"Sana ne bundan?"

"Daha iyi olduğunu gördüğüme sevindim."

"Bu kadarı yeter Kelso. Gidiyorum."

"Gidiyorsun da, nereye?"

"Onu sonra düşünürüm." Mark gömleğini giydi. "Jennifer'ı bulabildiniz mi?"

Kelso derin bir iç çekip kapıyı kapattı. "Oturlu Ryan. Konuşmamız gerek."

"Jennifer'ı bulamadınızsa, konuşacak bir şeyimiz olmadığını sanıyorum."

"Bulamadık, ama dostumuz McCaul hakkında ilgi çekici bilgilere ulaştık."

Mark gömleğini iliklerken, birden durdu. "Evet? Bekliyorum."

"Furka geçidinde ölen o çocuk vardı ya, babasının adının Frank McCaul olduğu kesin. İsviçre'ye salı günü, oğlunun cesedini teşhis etmek için gelmiş, yani Jennifer'ın yanındaki adamın Frank McCaul olduğu da kesin. Aslında, bir zamanlar New York polisinde dedektiflik bile yapmış."

"Hiç adımı duymamıştım."

"New York'tan e-postayla gönderttiğim ve bir göz atmanı istediğim bir fotoğrafı var." Kelso oturdu, cebinden bir zarf çıkarıp açtı. "Jennifer'ın yanında gördüğün adam bu muydu?"

Mark bilgisayar yazıcısından çıkma kumlu ve renkli resme baktı. Resimde, McCaul'ün yüzü ona bakıyordu. Çıkık elmacıkkemikleriyle yakışıklı bir adamdı ve çoğu kadına çekici gelecek erkeklere benziyordu. Böyle bir adam Jennifer'a çekici gelebilir mi? Muhtemelen, içinde kıskançlığın kısılcacını duydu. "Ona benziyor."

Kelso fotoğrafı yeniden zarfa koydu. "En azından, Jennifer'ın şu anda tehlikede olmadığını belirledik."

"Nasıl emin olabilirsiniz?"

"Eğer bana söylenenlere inanmak gerekirse, McCaul denen bu adam başının çaresine bakabileceklerdenmiş. Özel dedektiflik yaptığı kesin. Ve eğer New York Polis Müdürlüğü'nün sözünün bir değeri varsa, dedektiflerin en iyilerinden. Başlangıçta, hiç de ihtiyaç duymadığımız yeni bir ayak bağı olduğunu sanmıştım ama bir daha düşününce, Jennifer'ın en azından ona yardım edip koruyabilecek birisiyle beraber olması içimi rahatlatıyor."

"Öyle olsun" dedi Mark bezgince.

Kelso'nun ağzının kenarları belli belirsiz bir tebessümle kıvrıldı. "Yoksa bir kıskançlık belirtisi mi görüyorsunuz?"

Mark soruyu duymazdan geldi ve yeniden gömleğini iliklemeye girişti. "Seninle tanışmak zevkti Kelso."

"Sen ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Sana daha önce de söyledim, eğer bana burada olup bitenler hakkında en ufak bir ipucu vermezsen ben gidiyorum, demiştim."

"Ya Jennifer? O ne olacak?"

"Onu kendi başıma bulacağım."

"Onu ben bulamamışken, sen nasıl bulmayı umarsın?"

"Peki, sen neden bulamıyorsun?"

Kelso bir el işaretiyle pencerenin ötesindeki yağmur sağanağını gösterdi. "Farkında değilsen söyleyeyim, dışarısı zifirî karanlık. McCaul'ün cipini aramak için iki helikopter kiralamayı başardık ama pilotlar hava düzelmeden havalanmayacaklarını söylüyorlar ki, eğer hava tahminlerine güvenirsek bu da yarın sabahın erken saatlerine kadar bekleyeceğimiz anlamına geliyor."

"Harika. Kısacası elimizde hâlâ onu bulmak için en ufak bir umut yok."

"Ben olsam, o kadar kesin konuşmazdım. Belki açar diye hâlâ cep telefonunu arıyoruz ama hava benim değiştirebileceğim bir şey değil. Bu arada, geri dönmesi ihtimalini düşünerek Fellows'u Simplon'a, Jennifer'ın oteline gönderdim."

"Peki, ya dönmezse?"

"Beni sıkıştırmaktan vazgeç Ryan, elimden geleni yapıyorum."

Mark ceketine uzanıp, kapağı yöneldi. "Gazetelere bu öyküyü anlatıp, baş sayfalarına fotoğrafını basmalarını sağlasam, belki bir sonuç alırdık."

Kelso'nun yüzü karardı. "Sana daha önce de söyledim. Bu çok duyarlı ve gizli bir operasyon. Bu dediğini yapamazsın. İzin veremem."

"Beni durdurmayı dene istersen."

Kelso yenilgiyi kabullenip, içini çekerek iskemlesine yığıldı. "Pekâlâ Ryan, sen kazandın."

"Yoksa sonunda bütün bunların ne anlama geldiğini söyleyecek misin?"

"Fazla bir seçeneğim yokmuş gibi görünüyor. Kaldı ki, üstlerimle de görüştüm, sana kısıtlı bilgi vermemi onayladılar, ama ancak son kertede. Bana kalırsa bundan daha son bir kerte olamaz." Kelso başını salladı. "Çok inatçı bir adamsın Ryan."

"Ne kadar kısıtlı?"

"Kimlerle uğraştığını bilmene yetecek kadar. Yine de seni uyarıyorum, sana söylediklerimden bir kelimesini bile kimseye anlatmayacaksın. Kimseye, anladın mı?"

"Benim için bir sakıncası yok."

Kelso yüzünü buruşturdu, sonra yatağı işaret etti. "Otursan iyi olur bence."

"Ayakta rahatım."

"Oturmam tavsiye ederim Ryan, çünkü sana söyleyeceklerimin beynini allak bullak edeceğini sanıyorum."

ORHAN KEMAL İL HALK KÜTÜPHANESİ

30

Peder Konrad'ın istenilen günlüğü bulması uzun sürmedi. Çizgili sayfalara girilen kayıtlar siyah mürekkeple ve dikkatle yazılmıştı ama ne Jennifer'ın, ne de McCaul'ün anlayacağı bir dil kullanılmıştı. 15 Nisan sayfasına gelene kadar yaprakları çeviren keşişin parmağını izlediler.

"Gördünüz mü? Söyledim size. Bomboş."

Jennifer'ın içi üzüntüyle doldu. O tarihin altında hiçbir şey yoktu, tarihin altındaki satır boştu. "Ya ertesi gün, Nisanın 16'sı?"

"Signorina..."

"Peder, çok önemli."

Konrad itiraz eder gibi bir iç geçirip, sayfalara eğildi. Sonunda kafasını salladı. "Önemli bir şey yok. Buradaki kayıtlar sadece manastırın günlük faaliyetleriyle ilgili rutin şeyler."

"Ne gibi?"

Konrad omuz silkti. "Keşişlerin yaptığı çalışmalar. San Domenico'lu bir çiftin manastırda evlenebilmek için başvuruları. Şimdi tatmin oldunuz mu?"

"Herhangi bir ziyaretçiden söz edilmediğinden eminsiniz değil mi? Sonraki sayfalarda falan?"

Konrad sayfayı sinirlice çevirdi. "Sadece bir ziyaretçi var. O da beş gün sonra, ayın 20'sinde."

"Kim?" diye sordu McCaul.

Konrad sabırsızlıkla satırları inceleyip, parmağını bir satıra bastı, sonra birden sessizleşti. "Ne var? Ne oldu?" diye sordu Jennifer.

Konrad çenesini sıvazladı. "Şimdi hatırladım."

"Neyi?"

"Buraya gelen adamı. Peder Leopold'ün düştüğü kayıтта 'Dün akşam bir konuk geldi' deniyor.

'Dağda yürürken yolunu kaybettiğini ileri sürüp, tedaviye ihtiyacı olduğunu söyledi.'" Konrad gözlerini kaldırdı. "Şimdi hatırladım. Yüzünde ve ayaklarında önemsiz donma izleri vardı."

Jennifer vücudunun ürperdiğini hissetti. "Başka ne hatırlıyorsunuz?"

"Çok aç ve düşünceli olduğunu. Yanılmıyorsam burada birkaç gün kaldı; biz köyün doktoruna haber vermek istediğimizde de kabul etmedi."

"Neden?"

"Tanrı bilir. Donuk yaralan hayatını tehdit edecek ölçüde olmadığından, başrahip yaralara geçici pansuman yapıp, bir hastaneye görünmesini önerdi."

"O adam kimdi?"

"Tam bir yabancı. Onu ne daha önce, ne de daha sonra gördüm."

"Kaç yaşlarındaydı?"

"Orta yaşlardaydı."

"Adını söyledi mi?"

"Söylediyse de, buraya yazılmamış. Ben de hiç hatırlamıyorum."

"İsviçreli miydi? Yoksa İtalyan mı?"

"Hayır. Yabancıydı. Yanılmıyorsam İngilizce konuşuyordu."

Jennifer çantasını açtı. Konrad'a babasının fotoğrafını gösterirken elleri titriyordu. "Bu... Bu adam mıydı?"

Konrad resmi inceledi. "Söylemesi o kadar güç ki. İki yıl önce olan bir şeyden bahsediyoruz..."

"Lütfen, acele etmeyin."

Konrad fotoğrafı bir kez daha inceledi, sonra omuz silkip iade etti. "Belki de bu adamdı, ama gerçekten emin değilim."

"Kim olduğu konusunda en ufak bir fikriniz var mı?"

Konrad'ın sabrı tükeniyordu. "Durumundan da anlaşıldığı gibi, kötü hava yüzünden başı derde giren biriymi herhalde. Ama bu konuştuğumuz, sizin söylediğiniz tarihten beş gün sonra olduğu için, adam herhangi birisi de olabilir. Neyse, tamam mıyız?"

"Defterde adam hakkında herhangi bir şey daha var mı?"

"Signorina. Sabrımın da bir sınırı var." Konrad defteri kapatmaya kalkıştı.

"Son bir şey daha Peder. Lütfen."

Yüzü öfkeyle kızaran, gürültüyle içini çeken Konrad sayfadaki birkaç satın işaret etti. "Bir tek kayıt daha var. Adam buradan iki gün sonra, 22 Nisanda ayrılmış. Başrahip adamı buradaki tren istasyonuna götürdüğünü söylüyor."

"Ne tarafa gitmiş?"

"Hiçbir fikrim yok." Keşiş defteri gürültüyle kapattı. "Bana bir açıklama yapmaya söz vermişsiniz." "Ölünün üzerindeki pasaportta, adının Paul March olduğu belirtiliyordu. Oysa bu, benim iki yıl önce kaybolan babamın adı. Pasaport onundu ama ceset babamın cesedi değildi."

"Ya kimindi?"

"Bilmiyorum. O adamı hayatımda hiç görmemiştim."

Konrad şaşırılmış görünüyordu. Gözlüklerini çıkardı, tavırları yumuşamaya başlamıştı. "Bütün bunlar çok ilginç. Ve babanızın yok olması sizin için korkunç bir kayıp olmuş olmalı çocuğum."

Jennifer içinden, "Bir bilebilsen" diye geçirdi.

Konrad günlükleri topladı. "Buradaki işimiz bittiğine göre, gelin sizi yukarı götürüreyim."

Önde elinde saplı fenerleri taşıyan genç keşiş, manastırın mahzeninden çıkıp, granit basamakları tırmanmaya koyuldular. Girişteki hole vardıklarında, Konrad kapılardan birini açtı. Dışarıda fırtına, yağmur ve gök gürültüsü birbirine karışıyordu. "Bu gece nerede kalıyorsunuz?"

"Varzo'da bir yer bulabileceğimizi düşündük" dedi McCaul.

"Köyde öyle pek fazla otel yok." Konrad holü aydınlatan şimşegin ışığında, avluyu döven yağmura baktı. "Dışarı çıkılacak hava değil. Belki de burada gecelemeniz daha doğru olur. Konuk odalarımız sade, ama rahattır. Eğer isterseniz, başımızın üzerinde yeriniz var."

"Çok nazıksiniz Peder."

Konrad kapıyı kapattı. "Birader Paulo size odalarınızı gösterir."

"O adam hakkında hatırladığınız başka bir şey yok mu Peder? Herhangi bir şey?"

"Maalesef yok. İyileşir iyileşmez buradan gitmeye can attığının dışında, başka bir şey yok."

"Bir sorum daha var. Bu bölgede Edelweiss adlı bir dağ biliyor musunuz? Jennifer kâğıt parçasını açıp, üzerine yazdıklarını gösterdi: "H. Vogel. Berg Edehveiss 705."

Konrad kâğıdı inceledi. "Nedir bu?"

"Cesedin üzerinde buna benzer bir not bulunmuştu. "Berg" in Almanca dağ anlamına geldiği dışında, o kelimelerle sayıların ne demek olduğunu anlayamadık. Kâğıt kısmen eridiğinden, sayılardan bazıları silinmişti."

Konrad çenesini sıvazladı. "Size Vogel'in Wasenhorn'un İsviçre tarafında, özellikle de Brig çevresinde oldukça sık rastlanan bir soyadı olduğunu söyleyebilirim. Ama bu taraflarda Edehveiss adlı bir dağ duymadım." Kâğıdı geri verdi, "izin verirseniz, şimdi size iyi geceler dileyeceğim."

Saplı fenerlerden birini alarak, yanlarından ayrıldı. Genç keşiş diğer feneri kaldırıp öne düştü, anları iki tarafında meşe kapıların sıralandığı taş döşeli bir koridora soktu. Beyaz kireç badanalı duvarlarında basit birer tahta istavrozun bulunduğu, yan yana ve minicik iki odanın kapısını açtı. Her odada tavana yakın küçük bir pencere, tek bir ahşap iskemle, bir başucu lambası, ince şilteli portatif bir somya ve basit bir banyo vardı. "Momento, prego"*

Keşiş yakındaki başka bir odaya girip elleri kaba gri battaniyeler, temiz beyaz çarşaflar, sabun kalıplan ve bir çift mumla dolu olarak döndü, mumları kendi fenerinin aleviyle yakarak Jennifer ile McCaul'e uzattı. "Buona notte signorina, signore"*

"İyi geceler. Grazie."

Keşiş "Prego, signorina" deyip uzaklaştı, ayak sesleri koridorda bir süre yankılandı.

31

McCaul ikisi baş başa kalıncaya kadar bekledi, ardından odaları işaret ederek, "Hangi odada yatmak istiyorsun?" diye sordu.

"Fark eder mi?"

"Sanmam. Burada beş yıldızlı otellerden değil, fırtınada sığınılacak herhangi bir limandan bahsediyoruz." McCaul sağdaki odayı seçti. "Ben burada yatacağım. Sen önce bir yerleş, sonra somyayı açmana yardım ederim."

Jennifer odaya girdi. Keşiş hücresinin yaşlı taş duvarları zamanla pürüzsüz hale gelmişti. Başının üzerindeki pencere şimşegin çakmasıyla aydınlanırken, elindeki mumu başucu masasının üzerine yerleştirdi. İskemleyi pencerenin dibine çekip, üzerine çıktı ve dışarıya baktı. Yağmurun altında pırlıl pırlıl olmuş başka bir avlu ile düzenli tarhları ve küçük çeşmesiyle güzel bir bahçe görünüyordu. Belki aynı adamdı ama bir türlü emin olamıyorum.

Peder Konrad'ın sözlerini hatırlayınca, kafasının içine sorular üşüştü. Ya manastıra gelen o adam babasıysa? Kapı vuruldu. "Girebilir miyim?"

Dönünce, kapının eşliğinde duran McCaul'ü gördü. "Seni bilmem ama bana göre yatmak için vakit oldukça erken. Tanrı aşkına, saat daha sekiz buçuk bile değil."

Jennifer iskemleden inerken içinde bir gülümseme isteği duydu. "Yoksa manastır hayatımı çekici bulmuyor musun?"

"Bulmam mümkün değil." McCaul odaya girdi. "Dışarıda ne gördüğünü sorabilir miyim?"

"Avluya benziyor. Fırtına da hafifleyecek gibi değil."

"Öyleyse, sıkıcı bir geceye hazırlanacağız demektir. Tamam, bırak da somyayı açmana yardım edeyim." McCaul somyayı açıp

Jennifer'ın çarşafı ve battaniyeyi yaymasına yardım etti. "Eee, ne diyorsun?"

* İtalyanca: "Bir dakika, lütfen." (ç.n.)

* İtalyanca: "iyi geceler hanımefendi, beyefendi." (ç.n.)

"Hangi konuda?"

"Konrad'ın anlattıkları hakkında."

"Pek... Pek ne diyeceğimi bilemiyorum. Kafam karıştı."

"Ne düşündüğünü biliyorum Jennifer, ama ne dediğini sen de duydun. Burada beklenmedik konuklar sıkça görülüyor: dağcılar, kayakçılar, yürüyüşçüler. Buraya gelen adam herhangi birisi de olabilir. Kaldı ki, tren biletlerinin üzerindeki tarihten beş gün sonra gelmiş. Bizim aradığımız insanın dondurucu soğukta, dağda beş gün dayanmış olması imkânsız."

"Peki, dağdaki kulübe ne olacak? Oraya sığınmış, ondan sonra da buraya ulaşmış olamaz mı?"

"Neden beş gün beklesin ki?"

"Belki de dağ yolları kapalıydı. Belki de hava düzeline kadar yaraları yüzünden kırırdıydı."

McCaul başıyla ona hak verdiğini belirtti. "Oldukça mantıklı ama bütün bunlar birer tahmin. Üstelik parçalar iyi bir İsviçre saatinde olduğu gibi birbirlerine tam uymuyor. Tamam, Konrad'ın Vogel adı hakkında söyledikleri işimize yarayabilir, yarın sabah ilk iş olarak Brig'e geçip, bakabiliriz. Ama bu akşam, ıssızlıkların göbeğinde, eski çağlardan kalmış gibi görünen bir yere tıklıp kalmışken, yapacak fazla bir şeyimiz yok."

Rüzgâr şiddetlenip camı sarsınca, McCaul ayaklandı. "İlginç bir akşam olmadı diyemem ama bana kalırsa biraz dinlenmeye ihtiyacın var. Burada rahat edeceğinden emin misin?"

Jennifer çevresine bakıp, odayı inceledi. "Ederim herhalde. Bana yardım ettiğin için teşekkürler Frank."

"Teşekkür edecek ne var? İkimiz de aynı gemideyiz." Elini genç kadının omzuna koydu. "Uyusan iyi olur. Bana ihtiyacın olursa, seslen yeter, tamam mı?" Sonra da odadan çıkıp, kapıyı arkasından çekti. Jennifer yatağına oturdu. McCaul omzuna dokunduğunda, belkemiğinden aşağıya doğru hafif bir elektrik şoku gibi bir şey hissetmişti. Uzun zamandan beri ona böyle bir şey hissettiren ilk erkekti. Aralarındaki cinsel elektrik akımını kesinlikle hissetmişti; bu tuhaf bir duyguydu ama nedendir bilinmez, onu fazla endişelendirmiyordu. McCaul'ü çekici buluyordu.

Mark'la da arasında bir çekim kıvılcımı gibi bir şey olduğunu kabul ediyordu da, o durumu düşünmek şimdilik zoruna gidiyor-

du. Sebebini bilmiyordu ama McCaul'ün çekiciliğiyle uğraşmak niyetinde değildi. Bu çekicilik tuhaf bir şey değil, üzerinde oynayabileceği bir şey gibi geliyordu. Belki de adam daha yaşlı olduğu, ona güvenebileceği için. Üstelik bir şey daha vardı: McCaul ona tıpkı babasının verdiği gibi bir emniyet duygusu veriyordu.

Şimdilik, böylesi düşünceleri kafasının arkasında bir yere göndermek zorundaydı. Kendini kirli hissediyor, bir banyoya ihtiyaç duyuyordu. Tıpkı McCaul'ünki gibi Jennifer'ın da bütün eşyası Sinplon'da, oteldeydi; yanında içinde birkaç parça iç çamaşırı, bir tişört ve bir blucin bulunan bir torbadan başka şey yoktu. Soyundu, lavabonun başında vücudunu sabunladı, temiz çamaşırlarını ve tişörtünü giyip yatağına girdi. Şilte sertti, somya gıcırdayıyordu ama böylesi bir gecede başını koyacak bir yastık bulabildiği için şükrediyordu.

Yatağın başucunda, yerde duran torbasına uzanıp, cep telefonunu alıp açtı. İçinden Mark'a telefon edip Bobby'yi sormak geliyordu ama telefonunun pili tükenmek üzereydi ve manastırın elektriği gelene kadar pili şarj etmesi de imkânsızdı. Telefonu kapattı, Mark'ı ertesi gün arayacaktı.

Bitkindi ama hemen uykuya dalamayacağını da farkındaydı. Son yirmi dört saat boyunca gelişen bütün olaylar kafasını cevap aramak zorunda olduğu sorularla dolduruyor, ona işkence çektiriyordu.

Hiçbir şey anlamıyor olması, korkusunu daha da artırıyordu. Sonunda mumu üfledi, karanlıkta sırtüstü uzanıp, uyumaya çalıştı.

Siyah BMW içindeki iki adamla Varzo'nun ıssız sokaklarına girdi Hâlâ bardaktan boşanırcasına yağın yağmurun altında, köyün öbür ucuna ulaştıklarında, şoför arabayı durdurdu ama motoru kapatmadı. Farların ışığında yukarıya yükselen yamacı ve üzerinde "Monastero" yazılı işareti seçebiliyordu.

Yanında oturan sansın başıyla onaylayınca, şoför arabanın burnunu yukarıya, Dikenli Taç Manastırı'na çevirdi.

32

Torino

"Amerika Birleşik Devletleri'nin ulusal güvenliği karşısındaki en önemli uzun vadeli tehdit nedir Ryan?"

Hastane odası sessizdi. Kelso'nun karşısındaki iskemlede oturan Mark, "Sen söyleyeceksin" dedi. "Terör mü? Amerika'dan intikam almak isteyen ve elinde bir nükleer programı olan bir haydut devlet mi?" Kelso kafasını salladı. "Hiçbiri değil; asıl tehdit örgütlü suçtan kaynaklanıyor. Ya da daha açıklıkla belirtiyim, Rus örgütlü suçlardan. Kızıl Mafya."

"Hiç anlamıyorum."

"Neden biliyor musun? Çünkü aklına gelebilecek her türlü suçun içindeler. Yaptıkları işlerin listesi bir filin hortumu kadar uzun. Uluslararası uyuşturucu ticareti, tehditle para sızdırma, banka dolandırıcılığı, fuhuş, kaçakçılık, cinayet taşeronluğu... Aklına ne gelirse, onlar o işin içindeler. CÎA Kızıl Mafya'nın son beş yılda dünya çapında 50 milyar dolarlık bir ciro yakaladığını hesaplıyor ama bana kalırsa bu çok temkinli bir tahmin. Biz burada evrensel suçtan söz ediyoruz ve bu herifler öylesine iyi örgütlü ve suç tekniklerinde o denli acımasız ki, İtalyan mafyası onların yanında bir yavrukurt takımı gibi kalır."

Kelso pencerenin yanına gidip, perdeyi çekti. "Belki ilgini çeker diye söylüyorum, buradan az uzakta, İsviçre sınırını geçer geçmez bir okul var. Dünyanın en pahalı özel okulu. Öğrenci başına yılda yüz bin papel alıyorlar. Tahmin et bakalım orada kimler okuyor... Öğrencilerin dörtte biri Rus çete reislerinin çocukları."

"Konferans için teşekkürler Kelso. İyi ama bütün bunların Paul March'la ilgisi ne?"

Kelso perdeyi elinden bıraktı. "Oraya da geleceğim. Kızıl Mafya aklanmış parayla gayrimenkul, şirket hissesi ve yasal işletmeler satın aldı. Bu işlerdeki denetimi ele geçirmek istemelerinin ardında başlıca bir neden var. Yasal işler kusursuz bir çamaşır makinesi olduğundan, yasadışı kârlarını bu işlerde aklamak istiyorlar. 'Bugün Batı'nın karşısındaki en büyük tehlike Kızıl Mafya'nın yarattığı milyarlarca dolar' derken, abartmıyordum. Bil bakalım, paranın çoğunu nereye yatırıyorlar? Amerika'ya. Yasal şirketlerimizi yasadışı yollardan ele geçirerek bizim şirketlerimize, bizim borsamıza, bizim gayrimenkullerimize, bizim bankalarımıza.

"Anlıyorum. Peki, ya March?"

"Onun Prime International Securities adlı bir şirkette çalıştığından haberin vardı değil mi?"

"Evet."

"Şirket bundan bir yıl önce tasfiye edildi; her şey sessizce, fazla gürültü çıkarmadan yapıldı. Ama ondan önce, özellikle de dış görüntü olarak, olabildiğince yasal bir yatırım bankasıydı. Kızıl Mafya'ya ait olmasının dışında tabii. Bir tek sebepten. Cayman Adaları'nda Kurulu ana şirket için büyük meblağlarda kirli para akıyordu. Bütün bunlar kurnazca kurgulanmış uluslararası operasyonun bir parçasıydı. Hâlâ devam eden, yanında Pablo Escobar'ın faaliyetlerinin önemsiz kalacağı ve muhtemelen adlarını bile duymadığın bir çete, Moskaya çetesi tarafından yönetilen bir operasyon."

"Gerçekten de duymamıştım. Kim bunlar?"

"Keneftteki en iğrenç sıçanlar; karşı karşıya gelmek istemeyeceğin cinsten herifler." Kelso parmaklarını şaklattı. "Hayatını böyle söndürürler. Ve eğer karın ve çocukların varsa, onları da tereddüt etmeden öldürürler."

"Nasıl olur da adlarını hiç duymamış olurum..."

"Moskaya çetesi hep offshore bankaların ve şirketlerin gerisinde faaliyet gösterir, karmaşık bürokrasinin ardına saklanır. Başlıca kuralları, kendi ellerini asla kirletmemektir: ne gelirse, sadece onlar için çalışan maşaların, elini ateşe değdirenlerin başına gelir. Dört gün önce, JFK' deki bir olayı soruşturuyordun. Moskova'dan uyuşturucu getirmek için ölü bir bebeğin cesedinin kullanıldığı olayı."

"Bunu nereden öğrendin?"

"O sırada adamlarım güvenliği için Jennifer'ı çoktan izlemeye başlamışlardı. Bir insanın bu kadar iğrenç bir şey yapacağını düşünmek bile güç. Ama işte bu Moskaya çetesinin işlediği suçların tipik bir örneği. Ashına bakılırsa, bu operasyonun sorumlu bir operasyon olduğu bile söylenebilir. Para kazanmak için kimi öldürmeleri ya da ne denli korkunç bir cinayet işlemeleri gerektiği umurlarında bile değil." "Prime'ı neden kapattılar?"

"Çünkü onlarla çok yakın temasa geçmiştik. Uyuşturucu ve Organize Suçlar birimimiz FBI ve Uyuşturucuyla Mücadele Ajansı'yla birlikte yıllardan beri onların deniz aşırı faaliyetlerini izliyorduk. Moskaya İsviçre'de ve Cayman Adaları'nda sahip olduğu kabuk şirketler aracılığıyla Prime gibi kuruluşları denetler." "Bütün bunların Jennifer'ın babasıyla ilgisi ne?" "Ekibim Moskaya çetesiyle ilgili sağlam bir dosya oluşturmak için dört yıl boyunca çalıştı. Bu çalışmaya Örümcek Ağı Operasyonu adını verdik. Bu operasyonun bir bölümü de yasadışı hesaplarını izlemeyi, telefonlarını dinlemeyi, başlıca yöneticilerini takip etmeyi, kısacası her zamanki işleri kapsıyordu ama Kızıl Mafya öylesine bir gizlilik içinde çalışıyordu ki, hiçbir şey elde edemedik. O yüzden, kanıtlara ulaşmamıza yardım etmesi için, Moskaya şirketlerinden birinde, birine ihtiyacımız olduğuna karar verdik. Paul March, Prime'ın tepe yöneticilerinden biriydi, tam aradığımız adamdı; onun yardımıyla şirketin New York bürosundaki gizli dosyalardan bazılarını erişebileceğimizi düşündük." "Prime'ın bulduğunuz işlerden haberi olduğunu mu söylüyorsunuz?" "Bazı şeylerden kuşkulandı kuşkulandığını hiçbir zaman tam olarak kestiremedim; zaten hiçbir şeyden haberdar olmadığı iddiasındaydı ama ona durumu açıklamamızdan ve reddedeme-yeceği bir teklifte bulunmamızdan sonra, olup bitenden haberi vardı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Dışarıdan bakınca, March kusursuz, örnek bir vatandaş gibiydi. Oysa biz Prime'ın tepe yöneticilerinin geçmişlerini araştırmıştık. March'ın daha önceki hayatıyla ilgili hiçbir bilgiye ulaşamayınca, daha derinlere indik ve bu kez hedefi tam on ikiden vurduk. Geçmişinin bir döneminde, Jennifer'ın da bilmediği ciddi bir ağır suçtan hapiste yatmıştı."

Mark kulak kesildi. Duyduklarına inanmıyordu. Gözünde ilahlaştırdığı babasının adı bir suçlu olduğunu öğrenen Jennifer'ın tepkisi ne olacaktı? Yıkılacaktı kuşkusuz. "Nasıl bir ağır suçtan söz ediyorsun?"

"Birincisi, cinayet. Asıl adı Joseph Delgado'ydu. On yaşındayken öksüz ve yetim kalmıştı. Hiçbir yere varmayacak kaygan bir yola çıkmış, zamanının çoğunu koruyucu aileler yanında geçirmiş, bu arada da hırsızlıktan iki kez ıslahevine düşmüş bir çocuk."

On dokuzuna vardığında, ilk işverenin yanında başına araba yüküyle dert açmış ve zimmetine para geçirmekle suçlanmış. Bir yıl hapis yatmış ama dışarı çıkar çıkmaz Phoenix'te bir barın önünde birisini bıçakla öldürmüş. March kavgaya tahrik edildiğini kanıtlayıp, hafifletici nedenlerden yararlanmış ve cinayetten dört yıl hapse mahkûm edilmiş. Ne var ki içerideki zamanını iyiye kullanarak temiz kalmış, hapisten çıktıktan sonra da mahkeme kararıyla adını değiştirerek üniversite diploması almış ve New York'a yerleşmiş. Zeki olduğu kadar hırslı biri olmalı ki, hayatını yeniden düzene koyduktan sonra mesleğinin basamaklarında hızla yükselmeye başlamış. Birkaç yıl sonra da Prime'a geçmiş. Ondandır dört yıl sonra da, March'ın şirketin malî işler sorumlusu olmasının hemen ardından, Prime, Moskayalara ait şirketlerden birisi tarafından satın alınmış. March Prime'ın el değiştirmesinden sonra da görevini korumuş."

Mark, Paul March hakkında duyduklarına bir türlü inanmıyordu; Jennifer'ın babası hakkında oluşturduğu imajın parçalanacak olmasından sinirleri öylesine bozulmuştu ki, kızgınlığını Kelso'ya yöneltti: "Ya siz ne yaptınız? March'a tanık güvenliği mi önerdiniz? Eğer istediğinizi yaparsa geçmişim gizli tutmayı mı vaat ettiniz?"

Kelso cevabını hiç tereddütsüz verdi: "O canı orospu çocuklarının hesabını görmek için her türlü imkândan yararlanmakta kararlıydım. March'a da eğer Moskaya çetesinin Amerika ve Karayib faaliyetlerini durdurmamıza yardım ederse yarım milyon dolar ve ailesi için tanık güvenliği önerdik. Hiç bekletmeden kabul ederken, onaylamamda ısrar ettiği tek bir şart koştu."

"Neydi o şart?"

"Joseph Delgado olarak geçmişiyile ilgili bütün bilgilerin yok edilmesini istedi. Hapishane kayıtları, mahkeme tutanakları, daha önceki yaşamıyla en ufak bir biçimde de olsa ilişkilendirilebilecek her türlü kanıt. Şartı buydu."

"Neden?"

www.cizgiliforum.com

"Geçmişinden hiç kurtulamadığım söylüyordu. Dediklerine göre, karısının bu geçmişten haberi vardı ama o sürekli olarak gerçeğin ortaya çıkacağından ve çocuklarının gerçeği öğreneceklerinden korkuyordu. Zaten CIA'nin bu geçmişe ulaşmış olması da korkusunda haklı olduğunun kanıtıydı. Ben sadece temiz bir sayfa açmak için içinde derin bir psikolojik arzu olduğumu düşünebiliyorum. Nedeni ne olursa olsun, adamlarım March'ın şartını kabul ettiler. Hapishane kayıtları, mahkeme tutanakları ve Joseph Delgado geçmişiyile ilgili her şey resmî belgelerden silindi."

Mark, "Demek adamın geçmişi hakkında Garuda'nın hiçbir şey bulamamasının nedeni buydu" diye düşündü. "CIA'nin March'tan yapmasını istediği tam olarak neydi?"

"Sonunda, March'ın da yardımıyla Moskaya'nın başlıca yöneticilerini demir parmaklıklar arkasına koyacak bir yöntemde anlaştık, diyelim. Ne var ki plan istediğimiz gibi yürümedi."

"Neden?"

"Çünkü Ryan, tuhaf bir şey oldu ve her şey kontrolden çıktı."

33

Kelso sanki denize dalacakmış gibi, derin bir soluk aldı. "March yılda bir ya da iki kez, Prime'ın çeşitli hesaplarının bulunduğu İsviçre'ye gidiyordu. Görevi basitti: hesapların düzenli olduklarından emin olması ve rapor vermesi gerekiyordu."

"Devam et."

"March'ın Zürih'e hareketinden bir hafta önce, Moskayaların bir İtalyan kaçakçısıyla birlikte büyük bir voliye hazırlandıklarını, buna göre birkaç parti uyuşturucu karşılığında 50 milyon dolarlık bir ödeme yapmaları gerekeceğini haber aldık. Bu ödemenin 40 milyon dolarlık hazine bonusuyla, geri kalanı elmas ve nakit-le ödenecekti. Zürih'te 50 milyon dolarlık ödemeyi yapacak olan, Moskaya'nın en güvenilir adamlarından birisi, Kari Lazar adlı çok tehlikeli bir gangsterdi. Onun arkasından da Paul March'tan Prime'ın Zürih'teki bankalardan birindeki kasasından parayı, bonoları ve elmasları alıp, Lazar'a vermekle görevlendirildiğini öğrendik. Eğer Lazar'ı suçüstü yakalarsak, 50 milyon doları izleyerek patronlarına varabileceğimizi düşündük. Bu amaçla, ekibimi Zürih'e gönderdim. Lazar'ı tam yakalanacağı ana kadar adım adım izleyecektik."

Mark başını salladı. "Dinliyorum."

"Baştan her şey yolunda gitti. March Zürih'e iner inmez La-zar'la buluştu, birlikte bankaya gidip emanetleri aldılar. March ve Lazar ellerinde dört büyük evrak çantası dolusu para, hazine bonusu ve elmasla odalarına yerleşmek için üç dört dakika ötedeki otellerine yürüdüler. Ondan sonra işler allak bullak oldu."

"Nasıl allak bullak oldu?"

Kelso iç geçirerek, alnını ovuşturdu. "Otel yolunda, peşlerinde adamlarımla yürürken, bir iki dakika içinde, karmakarışık ara sokaklara dalıp gözden kayboldular. Kayboldular derken ciddiyyim Ryan. Beş blok boyunca her bir sokağı tek tek aradık, ama sanki buhar olup havaya uçmuşlardı. March'ın otelini gözledik, ama ne o, ne de hazar otele geldi. Havaalanlarını kontrol altına aldık ama hiçbiri görünmedi. Paul March ile Kari Lazar arkalarında tek bir iz bırakmadan kayboldu; onlarla birlikte de 50 milyon dolar."

Mark kaşlarını çattı. "Ne oldu peki?"

"Sadece bir iki olasılık var."

"Yani?"

"İçlerinden biri ya da ikisi birden 50 milyona el koymak için dalavere çevirdi."

"Neden?"

"Bunun tek cevabı, hırs."

"Gerçekten de March'ın tehlikeli uluslararası katillerden 50 milyon dolar çalma tehlikesini göze alabileceğine mi inanıyorsun?"

"Şöyle düşün. Kari Lazar da zaten suç listesi kabarık bir caniydi, onun için kendi örgütünden para çalacağına inanmak istemem. Öte yandan, March'ın suç geçmişini unutmam mümkün değil. 50 milyon dolar çok büyük bir para, kaçırılmayacak kadar büyük bir meblağ. March tanık koruma planımızdan yararlanıp, hayatı boyunca saklanacakken, elindeki 50 milyon dolarla, biraz daha konforlu bir saklambaç oynayacağım düşünmüş olmalı."

"Bunu March yaptı' mı demek istiyorsun?"

"Bak, benim tek bildiğim hem onun, hem de Lazar'ın yok oldukları, her ikisinden de ne bir ses ne bir nefes duyduğumuz. Onun için her şey mümkün. Bana kalırsa bu iş ya birinin, ya ötekinin ya da her ikisinin başının altından çıktı."

"Hâlâ o cesedin buzula nasıl vardığını anlamış değilim."

"Kızıl Mafya'nın İsviçre'ye kirli para sokup çıkarma yöntemlerinden birinin de "cokey" kullanmak olduğunu öğrendik. JFK' de cokey olarak kullanılan o zavallı kız gibi tıpkı. Aradaki tek fark, bu kez kaçırılanın uyuşturucu değil, kirli para olması. Moskayalar bu işin yerine getirilmesi için güvenilir birini görevlendirir. Bu tiplere dağcı süsü verilip, sırtına, diyelim 5 milyon dolar dolu bir sırt çantası yüklenerek, Alpler üzerinden sınırı aşmaya gönderilir. Çanta sınırın öbür tarafındaki torbacıya teslim edildikten sonra bankaya yatırılan para aklanır ve Amerika Birleşik Devletleri'ne ya da Cayman Adaları'na gönderilir. Bu 5 milyon doları yılda yüzlerce seferle bir çarparsan, hangi rakamlara ulaştığımızı görürsün."

"Bu kadarını anladım. Ama o cesedin yolu nasıl oldu da buzula düştü?"

"O 50 milyonu kim aldıysa, elinde böylesi bir servet varken ülkeden yasal yollarla çıkamayacağını biliyor olmalı. O yüzden de sanırım dağların üzerinden yasadışı bir yoldan, belki de Moskaya cokeylerinin kullandığı güvenli yolların birinden geçmeyi kararlaştırmışlardı. Bana kalırsa planları buydu ama fırtına çıktı, içlerinden biri yarığa düştü ve donarak öldü."

"March demek istiyorsun."

Kelso içini çekti. "Beyninin allak bullak olacağını söylemiştim, Ryan, şimdi işin en karmaşık bölümüne geliyoruz. Dağda bulunan ceset Jennifer'ın babası değildi."

"Ne!"

"Dağdaki adam Paul March değildi."

"Ama kayıp raporu..."

"Kayıp raporunda cesedin üzerinde Paul March adına düzenlenmiş bir pasaport bulunduğu söyleniyordu. İnterpol'ün bana buzulda bulunan adamın bir fotoğrafını göndermesini sağladım. O fotoğrafı elektronik ortamda Paul March'ın pasaportundaki fotoğrafla karşılaştırdırınca, ikisinin farklı olduğunu gördük. O ceset Jennifer'ın babasının cesedi değil. İşte Jennifer'a yardım etmek için buraya gelmeni isteme nedenlerimden biri de buydu. Gerçeği öğrendiğinde şok geçireceğini tahmin ediyordum."

"Öyleyse bulunan, kimin cesedi?"

"Kari Lazar'ın cesedi olma ihtimali yüksek. Ama İtalyanlar enkazdan DNA kalıntıları kazımayı başaramazlarsa, bunu hiçbir zaman bilemeyeceğiz."

Kapı birden açıldı ve elinde bir haritayla Grimes görüldü. Kelso öfkeyle, "Ne var?" diye çıktı.

"Sizinle bir dakika konuşabilir miyim efendim?"

Kelso kapının yanına gitti ve iki adam haritaya bakıp fısıltıyla konuştular. Ardından Kelso telaşla

"Git, arabayı getir" dedi. "Hemen geliyorum."

Grimes uzaklaşırken, Mark, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Galiba bir ipucu bulduk, ama yanılıyor da olabiliriz. Jennifer beş dakika önce cep telefonunu açmış."

"Neredeymiş?"

"Tam olarak emin değiliz. Telefon sadece kısa bir süre açık kaldığından üçgenleme oldukça belirsizmiş ama Varzo yakınlarında bir yer belirtmiş. Çok açık değil tabii. Fellows hemen Berghof Oteli'ni aramış. Jennifer'dan haber yokmuş ama otelin müdürüyle, Anton diye birisiyle konuşmuş. Adam Jennifer'ın nerede olduğunu bilmiyormuş ama geçen sefer onu Wasenhorn'a çıkardığında, Jennifer'ın Varzo dışında, Dikenli Taç Manastırın diye bir manastırla çok ilgilendiğini, sorular sorduğunu anlatmış."

"Neden acaba?"

"Kim bilir? Grimes haritada manastırın yerini gösterdi. Arabayla yaklaşık kırk dakikalık yolda, elimizde başka bir ipucu da yok. Fellows çoktan manastıra doğru yola çıktı, Grimes ile ben de yanına gidiyoruz."

"Ben de sizinle geliyorum Kelso."

Kelso Mark'ın koluna yapıştı. "Dinlenmen gerektiğini söylememişler miydi?"

Mark kolunu kurtarıp, ceketine uzandı. Sesindeki heyecanı belli etmemekte zorlandı. "Boş versene. Burada kalacak değilim. Üstelik daha bana anlatacak çok şeyin var. Jennifer'ın hayatının neden

tehlikede olduğu, mesela. Ve bulunan ceset Paul March'inki olmadığına göre, adam hangi cehennemde?"

34

İçinde iki kişi bulunan siyah BMW Dikenli Taç Manastırı'nın yakınında durdu. Kapının hemen yanında McCaul'ün Nissan'ım görünce, sürücü arabanın farlarını söndürüp, BMW'yi geri vitese taktı ve bir ağaç kümesinin altına çekti. Her ikisinde de siyah deri eldivenler, yağmur geçirmez koyu renk pardösüler ve siyah kayak maskeleri vardı. Arabadan inip, bardaktan boşanırcasına yağın yağmurun altında cipe doğru yürüdüler, dört çekerin boş olduğunu görünce manastırın kapısına yaklaştılar. Adamlardan biri elindeki el fenerini kapının kilidine tutarken, yanındaki de pardösüsünün altından deri bir alet torbası çıkardı. Kilidin açılması bir dakikadan az sürdü; sonra ikisi de içeriye girdiler. Yağmurun altındaki avludan geçip kemerlerin korumasına sığındılar, sonra da meşeden yapılmış giriş kapısına kadar yürüdüler.

Alet torbalı adam bir kez daha işe koyuldu, bir süre sonra kilidin içindeki silindirler tıkrırdadı, ağır meşe kapı ardına kadar açıldı. Arkadaşına başıyla bir işaret yapınca her ikisi de yağmurluklarının düğmelerini çözdüler, boyunlarına asılı Skorpion makineli tabancaları ortaya çıkardılar. Silahlarını gözden geçirip, manastırın içine daldılar.

Peder Angelo Konrad sade döşenmiş hücrenin karanlığında sıçrayarak uyandı. Bir kâbus gördüğünü, düşünce soluk alamadığını sanıyordu. Gözlerini açtığı anda korkunç bir şokla sarsıldı. Hücresinde, siyah maskeli iki yabancı vardı. Biri elini Konrad'ın ağzına kapatmışken, diğeri el fenerini yüzüne tutuyordu. Şaşkın keşiş soluk almak için debelenirken bıçağın çelik ucunun gırtlığına battığını hissetti.

"Ben izin vermeden konuşma, hareket etme" diye fısıldadı saldırganlardan biri. Olanlar karşısında allak bullak hale gelen Konrad adamın elindeki keskin bıçağın parıltısını gördü. "Yoksa ölürsün, anlaşıldı mı?"

Konrad dehşet içinde başını sallayınca, ağzındaki el kalktı. "Sorularıma cevap ver. Bana yalan söylemeye kalkarsan ciğerini deşerim."

Kısıksesesteki tehdit gerçekten ürkütücüydü; Konrad bir kez daha başını salladı.

"iki konuğun nerede?"

Konrad sessizdi. İçindeki dehşet giderek büyüyor, yaşlı keşiş beterinden korkuyordu.

Adam bıçağın ucunu gırtlığına bastırınca Konrad acı içinde yüzünü buruşturdu. "Cevap ver. Yoksa öldürürüm."

Konrad her şeyi anlatınca, öteki adam, "Manastırda başka kaç kişi var?" diye sordu.

"İki... İki kişi daha var."

"Tam nerede?"

"Bira... Birader Paulo üç kapı ötede. Birader Franco da sonraki koridora girer girmez ilk hücrede." Saldırgan kayak maskesinin ardından sırtıttı. "Yardımların için teşekkürler." Eli Konrad'ın ağzını kapatmak için kalktı ve aynı anda bıçağıyla keşişin gırtlığını yarıdı.

Jennifer karanlıkta sarsılarak uyandı. Sık sık ve güçlükle soluk alıyor, yüreği çılginca vuruyordu. Uykuya dalalı saatler de geçmiş olabilirdi, sadece dakikalar da, hiç emin değildi. Fırtına hâlâ bütün şiddetiyle devam ediyor, duvarlara elektrik yüklü hayaletim-si gölgeler bulaştırıyordu; genç kadın terden sıırıslılandı. Kâbusları sükün etmişti, yatağında doğrulup otururken, o kâbusları hatırlayıp ürperdi. Küçük hücre buz gibiydi ve karanlıktı; duvarları bile hayal meyal seçebiliyordu.

Bir saniye sonra, sesi duydu.

Belli belirsiz bir ses.

Koridorun dışından bir yerlerden.

Sesi bir daha duydu. Ayak sesleri, taşın üzerine yumuşakça değen derinin çıkardığı hisırtı. Ses azaldı. Daha dikkatle dinledi ama bir şey duymadı.

Birden buz gibi tere battı. Bu sesi çıkaran fırtına mıydı, yoksa hayal gücü mü? El yordamıyla başucu masasının üzerindeki mumu bulmaya çalışırken, neredeyse mumu deviriyordu. Sonra bunun yararsız olacağını anladı. Keşiş kibrit bırakmayı unutmuştu. Arkasındaki duvarda bulunan minicik pencereden fırtınanın gürültüsünü ve cama çarparak yağın sağanak yağmuru duydu. Fırtına bir iki saniye diner gibi oldu. Ve o anda... Koridorda ayak seslerini yeniden duydu.

Jennifer kalbi çılginca çarparak yataktan kalkmaya çabaladı. Taş zemin ayaklarının altında buz gibiydi. Zifirî karanlıkta kapıya doğru yöneldi. Ne denli korktuğunu, bacaklarının titrediğini hissedip şaşırı. Kafası dehşetten durmuş gibiydi.

Kulağını kapıya dayadı. Sessizlik. Ayak sesleri kaybolmuştu. Soluğunu boşalttı, korkusu azalmaya başladı. Ne var ki bir saniye sonra yeni bir ses, bu kez hafif bir tıkırtı duydu. Sesin nereden geldiğini anlayınca dehşete kapıldı.

Kapının dışında biri var.

Kapının tokmağı dönüyordu.

Jennifer korku içinde geriledi. "Kim... Kim var orada?"

Ve birden kapı menteşelerinden koparılırcasına açıldı. Bağırılmaya çalışırken, bir el ağzının üzerine kapandı.

35

Jennifer zorla odanın içine itilirken bir erkek sesi fısıltıyla, "Sesini çıkarma" dedi.

Panik içinde debelendi. Aynı ses kulağında tısladı: "Tanrı aşkına Jennifer, söylediyimi yap."

McCaul'ün eli ağzından uzaklaşırken, Maglite fenerinin ışığı yandı. Jennifer onun aceleyle giyindiğini, çoraplarının ayaklarında, ama ayakkabılarının bağcıklarından boynuna asılı olduğunu gördü. Genç kadının sessiz kalması için parmağını dudaklarına götürdü, ardından da kapıyı kapattı. Jennifer McCaul'ün elinde Caruso'nun tabancasını gördü. "Ne... Ne yapıyorsun?"

"Sesini çıkarma" diye fısıldadı McCaul. "Hemen elbiselerini giy ve olabildiğince çabuk benimle gel. Gidiyoruz."

"Neden?"

"Çünkü konuğumuz var da, onun için." McCaul Jennifer'ın koluna yapıştı. "Dediğimi yap Jennifer. Hemen yap. Ama sessizce. Ayakkabılarını da giyme. Eline al, sakın giyme."

Jennifer eşyalarını toplarken, McCaul kapıyı dinledi. Giyinmesini bitirip, çantasını aldı, ayakkabıları elinde adamın yanına vardı. "Neler olduğunu lütfen söylemeyecek misin?"

"Fırtınadan uyku tutturamadım ve koridorda bazı sesler işittim. Ama senin iyi olup olmadığına bakmak için odamdan çıkarken, hücrelerden birinden kayak maskeli iki adamın çıktığını gördüm. Peder Konrad'ın hücrelerinden. Ölmüş Jennifer. Boğazı kesilmiş."

Jennifer dehşet içinde donakalmıştı, ne konuşuyor, ne de hareket edebiliyordu. McCaul'ün sözlerini neredeyse duymuyordu bile.

"Onları gördüğüm anda yeniden odama gidip, tabancayı aldım.

Tekrar baktığımda, koridorlardan birine dalıp gözden kaybolmuşlardı, işte o zaman gidip Konrad'ın hücrelerine baktım."

"Seni... Seni görmediler mi?"

"Bence görmüş olsalardı, şimdiye kadar ölmüştüm." McCaul sanki bundan sonra söyleyeceklerinden çekiniyormuş gibi durakladı. "Koridorun biraz ötesinde, hücrelerinde öldürülmüş bir keşiş daha gördüm. Aynı biçimde. Gırtlığı kesilmiş. Eğer gördüklerimden sonuç çıkaracaksam, üçüncü henüz ölmediyse de gırtlığının kesilmesi yakındır."

Jennifer sanki oda birazdan dönmeye başlayacakmış gibi, içinde bir boşluk hissetti. "Po... Polise haber vermeliyiz."

"İşe yaramaz. Polislerin buraya varması çok sürer." McCaul'ün yüzünde ter tomurcuklanmaya başlamıştı; Jennifer ilk kez adamın gerçekten korktuğunu gördü. "O heriflerin elinde makineli tabanca vardı Jennifer. Karşlarına kim çıkarsa çıksın haklamaya hazır profesyonel katillere benziyorlar. Buna biz de dâhiliz. Beni dinliyor musun Jennifer?"

"E... Evet."

"Buradan gitmemiz gerek."

Bir koridor ötede, Birader Paulo karanlık hücrelerine dalan saldırganları duymadı. Ne var ki onu uykusundan uyandıran kaba elleri ve ağzına sokulan tıkacı hissetti.

"Bu olanlar, gerçek değil" diye düşündü Paulo, "kâbus görüyorum."

Direnmeye çalıştıysa da adamlar onu yataktan sürüklediler. İçlerinden biri boynuna bir şey dolamıştı. Boynuna dolanan ilmeğin bir ucunun hücre penceresinin demir çubuklarına bağlandığını görünce, gözleri yuvalarından fırladı.

"Beni asacaklar" diye düşündü Paulo. "Tamım, yalvarırım rüya gördüğümü söyle bana!" Rüya değildi. Adamlar onu iskemleye tırmanmaya zorladılar, ardından da iskemleyi tekmelediler. Paulo tıkaca rağmen umutsuzca haykırmaya çalıştıysa da ip boğazına işliyor, onu soluksuz bırakıyordu. Ceset hareketsiz kalınca, adamlardan biri iskemleye çıkıp Paulo'nun ağzındaki tıkacı çözdü. Öteki de yere bıraktığı kanlı bıçağı alıp, yatağın üzerine fırlattı. Sonra arkadaşına bir baş işareti yapınca, yeniden koridora çıktılar.

"Arkamda kal ve sesini çıkarma." "Ne... Nereye gidiyoruz?"

"Buradan çıkmanın başka bir yolu var mı bakacağız." McCaul kapıyı açmadan önce tabancasını doğrultup, feneri söndürdü. Etrafı dinledikten sonra odadan çıktı. Peşinde de Jennifer. Koridor boştu ve mum ışığı taş duvarlarda gölgeler oynatıyordu. Yirmi metre kadar gittikten sonra, bodruma inen merdivenlere vardılar. Bir ses duyup, arkalarına baktılar.

İki adam koridorun öbür ucunda birden belirdiklerinde, çifte fener ışıkları karanlığı birer bıçak gibi kesti. Her ikisinin ürkütücü siyah kayak maskeleri ve uzun yağmurlukları vardı. Jennifer makineli tabancalarını görünce dehşete kapıldı. Adamlar tepkilerini gösterip silahlarını doğrultana kadar belki yarım saniye geçti.

"Koş Jennifer!" McCaul genç kadını merdivenlere, mahzene doğru itti.

36

Merdiven zifirî karanlık içindeydi. Basamakları yalınayak inerlerken McCaul el fenerini yaktı.

Arkalarında, koridorda onları izleyen adamların ayak seslerini duydular.

Jennifer merdivenin dibine ulaşınca meşe kapıyı, duvardaki çengele asılı anahtarı gördü. Anahtarı çarçabuk alıp paslı kilide sokarak kapıya yüklendi ama kapı kıpırdamadı.

"Bana bırak" dedi McCaul kapının önüne gelerek. Tokmağı çevirdi, bütün gücüyle kapıyı omuzladı.

Kapı itiraz gıcırtıları çıkararak açılınca Jennifer'ı karanlığa itti ve peşinden girdi. Kapıyı içerden kilitlerken, basamaklardan artarak yankılanan ayak seslerini duydular.

McCaul korku içindeydi. "Kilit onları durduramayacak. Bir takoz bulmamız lazım. Bir şeyler bulmaya çalış. Herhangi bir şey."

Jennifer el fenerinin ışığını taş kemerlere doğru tutunca duvarlara betonlaşmış gibi yapışmış kemikleri gördü. Etrafı çepeçevre ölümle kaplıydı ve yüreği öylesine delice vuruyordu ki, hareket etmek ya da soluk almak neredeyse imkânsızdı.

"Jennifer, Tanrı aşkına!"

"Ba... Bakıyorum." Cılız iskeleti bir kancaya takılmış, sallanan eski bir soylunun kemikli ellerine tutuşturulmuş bir tören asası gördü. Ayaklarının ucunda yükselip asaya uzanmaya çalıştı ama tahta birkaç santim yukarıda kaldı.

"Yetişemiyorum..."

McCaul çılgın bir boğa gibi kızı kenara itip asayı iskeletin pençesinden koparırcasına aldı; ne var ki tahta elinde ufalanıp toz oldu. "Lanet olsun!"

Merdiven boşluğundan ayak sesleri durdu, iki adam kapının önündeydi.

"Boş ver. Kaçmaya devam edelim" dedi McCaul Jennifer'ı mahzenin derinliklerine iterken.

Saldırganlar merdivenin dibine ulaştı. İçlerinden biri kapının tokmağını çevirip omuzuyla dayandı.

Ağır meşe kapı kıtıldamayınca, eğilip paslı kilidi inceledi: demir kilit kurşunla açılmayacak kadar sağlam görünüyordu. Adam öfkeyle geri çekildi ve arkadaşıyla birlikte kapıyı şiddetle tekmelemeye koyuldular.

McCaul feneri duvarlara tuttu. Mahzenin içlerine doğru ilerledikçe, kapıya vurulan tekmeler şiddetlendi. Sanki adamlar yollarını tekme gücüyle açmaya niyetliymiş gibi.

"Buradan." McCaul koridoru gösterince, adımlarını sıklaştırdılar. İçinde buldukları oda karanlığa gömülmüştü, fenerin ışığı gittikçe zayıflıyordu ama ölüm görüntüsünün her yanı doldurduğundan hiç kuşku yoktu. Dantelli elbiseli genç kızın ve tahta oturtulmuş Peder Boniface'nin yanından geçerken ürperdiğini hissetti. Korkunç mahzen görünmez düşmanların doldurduğu ürkütücü bir yer gibi gözüküyordu. Kasası örümcek ağlarından bir tülle kaplı ikinci bir meşe kapının önüne vardılar.

McCaul paslı tokmağa yapıştı ama tokmak yerinden oynamadı. "Ne oldu?" diye sordu Jennifer.

"Büyük ihtimalle kilit mekanizması paslanmış ya da kapı içeriden kitlenmiş veya takozlanmış. Bakalım anahtarını bir yerde bulabilecek miyiz?"

Ellerindeki fenerle kapının kasasını umutsuzca taradılar ama anahtar falan göremediler. McCaul kızgınlıkla küfretti.

Jennifer, arkalarındaki iki adamın tekmelerinin şiddetini artırdıklarını duyuyordu. Bir tahta çatırtısı işitildi, ardından da darbeler daha güçlendi. McCaul bir kez daha kapının tokmağına sarıldı, tokmağı çevirirken bütün gücüyle kapıyı omuzladı. Hiçbir şey elde edemeyeceğini anlayınca kapıyı tekmelemeye koyuldu ama beş altı darbeden sonra bundan da vazgeçti. "İşe yaramayacak. Kıpırdamıyor bile. Zaman kaybediyoruz. Geldiğimiz yoldan dönelim. Koş Jennifer."

Mahzenin ortasına koşup mermer tahtın yanına vardılar. McCaul fenerini dar boşluğa tutunca, uzanıp giden koridoru gördüler. "Tek kurtuluş yolumuz bu."

Giriş örumcek ağlarıyla kaplı tünel karanlık ve tehdit dolu görünüyordu; Jennifer'ın kalbi ürkmüş bir tavşanın gibi kıpırdadı., "Bu tünele... Tünele giremem."

"Burada kalıp ölmek mi istiyorsun? O herifler kapıyı eğlenmek için kırmıyorlar Jennifer." Yüzü terden parıl parıl, Caruso'nun tabancasını gösterdi. "Sence bununla onları ne kadar oyalarım? İki makineli tabancanın karşısında bir boka yaramaz."

Arkalarından parçalanan tahtanın korkunç gümbürtüsü duyuldu. McCaul Jennifer'ın eline yapışıp genç kadını dar aralığa itti, ardından da kendi girdi.

İki saldırgan merdivenlerin dibindeki ağır meşe kapıyı varmışlardı yarmasına ama kapı hâlâ menteşelerinin üzerinde durma inadını sürdürüyordu. Adamlardan biri elindeki Skorpion makineli tabancayı doğrulttu, menteşenin tepesini nişanlayıp tetiği çekti. Susturucu takılmış silah öksürdü; paslı metal, mermilerin gücüyle talaşa döndü. Sonra da tabancasının namlusunu aşağıya doğrultup alttaki menteşeleri kurşun yağmuruna tuttu. Menteşe parçalandı, adam bir tekme daha vurunca, kapı içeriye devrildi.

Tünel soğuktu ve rutubet kokuyordu. Daha on metre gitmişlerdi ki, fenerin ışığı iyice zayıfladı.

"Piller bitti bitecek" dedi McCaul feneri Jennifer'a uzatıp cebinde çakmağını ararken. Çakmağını çaktı ve Jennifer alevin ışığında su damlalarından parıl parıl, kaba duvarları gördü. Yeni bir toplu mezarda bulduklarını dehşetle anladı: duvarların dibi üst üste yığılmış insan kemikleriyle doluydu. Ölümün elleri makineli tabancalı iki adam biçimine bürünüp genç kadının peşine düşmüşken, şimdi de önüne uzanmıştı. Sesini çıkaramayacak kadar dehşet içindeydi.

"Sanki içerinin fazlalıkları gibi." McCaul girdikleri tünel ancak ayakta durulabilecek yükseklikte iki dar geçide varana kadar yürümeye devam etti. Soldaki geçide doğru yönelip, çakmağı havaya kaldırdı. Gücsüz bir hava akımı çakmağın alevini titretti.

"Bir yerden hava geliyor. Hay lanet olsun!" McCaul çakmağın sıcaklığından yanan elini silkeledi.

Alevi kısıp feneri yeniden yakmayı denedi ama piller tükenmişti; o yüzden yeniden çakmağı kullanmak zorunda kaldı. Umutsuzluk içinde ikinci geçidi işaret etti. "Bu tarafı deneyelim."

"Ya yaralıyorsak?" diye korku içinde sordu Jennifer.

"Bunu düşünmek bile istemiyorum."

Saldırganların mahzeni aramaları bir dakika bile sürmedi. Aradıklarını bulamayınca işe başladıkları yere geri döndüler, her kemeri araştırıp fenerlerini ölüm duvarlarına tuttular. Mermer tahtın yanından geçerken, içlerinden biri kaidenin çevresini aydınlattı. Aralığı görünce, arkadaşına başıyla bir işaret yaptı.

Jennifer ile McCaul geçidin içinde ilerlerken fenerin ışığı iyice zayıfladı ve McCaul birkaç adımda bir çakmağını kullanmak zorunda kaldı. Sonunda çıkmazın dibine vardılar: geçidin duvarlarına yaslanmış bir kaya yığını. "Sanki yanlış yolu seçmişiz gibime geliyor" dedi McCaul çaresizlik içinde. Umutsuz bir çabaydı sanki ama McCaul kayaların irilerine saldırıp, hırsıyla bir kenara atmaya başladı. Yığının büyükçe bir bölümünü temizledikten sonra çakmağın alevini kalan taşların üzerinde gezdirdi; hafif bir rüzgâr alevi titretti. "Bana yardım et, çabuk. Galiba bir yere vardık."

Jennifer yardıma geldi, taşları yerlerinden oynatmaya devam ettiler, sonunda bir delik görüldü, ardından soğuk bir hava akımı geldi ve şiddetli yağmur gürültüsü duyuldu. "Anlaşılan Konrad bize masal anlatmamış."

McCaul önden çıktı, sonra da eğilip Jennifer'ı peşinden çekti. Açık havada, manastırın duvarları boyunca uzanan toprak bir setin üzerindeydiler. Toprak giderek kayalarla ve çalılıklarla dik bir yamaca dönüşüyor, aşağılarda bir yerlerde karanlık dibi görünüyordu. Şimşek ve gök gürültüsü durmuştu ama yağmur hâlâ bütün şiddetiyle yağıyordu. "Ayakkabılarını giy, zemin epeyce sert görünüyor."

Arkalarında yankılanan sesleri duyunca, kayaların arasındaki yarıktan baktılar. Bir saniye sonra, karanlıklar güçlü bir fener ışığıyla yarıldı. McCaul Beretta'sını geçide doğrulttu, birkaç el ateş etti, sonra bayır aşağı inmeye başladılar.

Bastıkça yamaçtan aşağı yuvarlanan taşlarda tökezleyerek, dikenli çalılı el yordamıyla aşarak aşağıya indiler. Yarın dibine vardıklarında McCaul Jennifer'ı elinden tutarak her iki yanı sık ağaçlarla kaplı bir patıkaya girene kadar koştu. Yağan yağmurdan sırlıklam olmuş, koşmaktan soluk soluğa kalmışlardı; Jennifer ise nerede olduklarını bile anlayamıyordu. "Neredeyiz?"

"Tahminime göre, manastırın kuzeyinde bir yerlerde." Patıkada yürümeye devam ettiler ve birkaç dakika sonra kendilerini manastırın kapısının önünde buldular. Nissan hâlâ oradaydı. "Burada bekle" diye fısıldadı McCaul. "Bakalım o herifler bizi karşılamak için birini bırakmışlar mı?"

Beretta'sını iki eliyle kavradı, cipin üzerine eğilip, içeride birinin olup olmadığına baktı. Ardından sürücü kapısını açtı, içeriye bir daha göz atıp geri döndü. "Tehlikesiz görünüyor. Gidelim." Cipe doğru koştu, McCaul kontak anahtarını deliğe soktu. Tepeden tırnağa sırlıslıkladı ve en az Jennifer kadar korkmuş görünüyordu.

"Neydi bütün bunlar? Hem o herifler de kim?"

"Kim olduklarını öğrenmek için beklemek istediğini sanmıyorum."

"Haklısın." McCaul motoru çalıştırdı, cipin burnunu döndürdü ve hızlanarak tepeden aşağıya inmeye başladı.

37

Beş dakika sonra, McCaul hızla Varzo kasabasına giriyordu. Sürekli olarak arkayı gözleyen Jennifer onları izleyen biriyle ilgili bir belirti göremedi. McCaul yağmurdan kayganlaşmış ana meydanı arabayı kaydırarak döndü, sola, kaldırım taşı kaplı dar bir sokağa dalıp durdu. "Neden durduk?" "Ne yapacağımıza karar vermemiz gerek."

Jennifer kopacak kadar gergindi. "Polise gitmemiz gerekiyor mu?"

"Şunu aklından çıkarma Jennifer, burada tek başımızayız. Polisler anlattığımız hikâyeye inansalar bile ki inanacaklarını hiç sanmıyorum, kendi güvenliğimiz için bizi bir yere kapatacaklardır. Ötekiler bizi sağ bırakırlar mı dersin? Bu herifler kimin hesabına çalışıyor, bilemiyorum ama Caruso'yu ve karısını öldürdüler. Yoksa bunların bizi öldürmelerini kıçı kırık bir kasaba karakolunun engelleyebileceğini mi sanıyorsun?"

"Manastırda bulunduğumuzu nereden öğrenmiş olabilirler?" "Bizi izlemiş olmalılar, bu kesin; yalnız ben peşimizde birilerinin olduğunu hiç fark edemedim. Bana kalırsa, elektronik izleme yaptılar. Bu basit bir şey, kolayca uygulanabilir. Tek yapmaları gereken, cipe elektronik bir verici takmak, ondan sonra nereye yöneldiğimizi görebiliyorlar. Arabanın herhangi bir yerinde olabilir. Arayıp bulmamız saatler alır."

"Yani, şu anda bile nerede olduğumuzu biliyorlar mı?" "Evet, bunu söylemek istiyorum. Eğer cipte kalırsak, hedef tahtasından farkımız kalmaz."

Carlo Perini sıkıntıdan pathyordu. Durmadan yağın yağmuruyla, nöbete kalmak için boktan bir gece. Evinde olmak, sevgiliyle oynaşmak yerine Varzo tren istasyonunun bilet gişesinin arkasında pineklemek, kentin en sıkıcı işi olsa gerekti.

Platformda bir avuç yoksul görünüşlü yolcu bekleyiyordu; trenlerin çoğu fırtına yüzünden gecikmeliydi. Carlo gişeye yaklaşan çifte bakmak için gözlerini kaldırdı. Her ikisi de sıçan gibi sırlıslıkladı ama kadının yine de albenisi ve güzel bir vücudu vardı.

"Şi?"

"Parla İngilizce?" dedi adam.

Carlo neredeyse kahkahayı koyuverecekti. İngilizce bilseydi bu Bokkent'in boktan tren istasyonunda biletçilik mi yapardı? Yine de okuldan kalma bir iki şey hatırlıyordu, "Kedi şiltenin üzerinde. Akşam yemeğinde bir kadeh kırmızı şarap içer misiniz?" gibi hiçbir şeye yaramaz birkaç cümle.

Omuz silkti, arada küçük bir boşluk kalacak biçimde başparmağını işaretparmağına yaklaştırdı.

"Putino... Azıcık."

"Buradan kalkacak ilk tren için iki bilet istiyoruz. Nereye olursa olsun, fark etmez."

"Prego?"

Adam sözlerini tekrar etti ama biraz daha yavaş. Carlo hâlâ bir şey anlamamıştı. Söylenenleri ne üçüncü sefer, ne de dördüncüsünde anladı. Adamın istediğini anlatabilmesi için umut kırıcı birkaç dakika, bir kâğıt, bir kalem ve işaret dili gerekti; sonunda Carlo 'nun anladığı, adamın ve yanındaki güzel pilicin hangi trenle olursa olsun, bir an önce Varzo'dan ayrılmak istedikleriydi. "Çok akıllıca bir karar" diye düşündü Carlo.

"Biraz sonra... Gelmek tren..." dedi Carlo, doğru sözcükleri arayarak; kendini yine on iki yaşındaki bir okul çocuğu gibi hissetti, "Simplon galleria üzerinden... Svizzera'ya... Brig'e gitmek."

"Adam söylediğimi anladı" diye düşündü Carlo. Bir sonraki tren Simplon tüneli üzerinden İsviçre'ye, Brig'e gidiyordu.

"Ne zaman?" Adam gergindi, saatini gösteriyordu. Carlo, "Bunların çok acelesi olmalı" diye düşündü. Tren, rayların sel altında kalması nedeniyle yarım saat gecikmişti ama beş dakika içinde gelmesi gerekiyordu. Carlo elini kaldırarak beş parmağını gösterdi. "Cinaue minuti."

Adam tezgâhın üzerine bir avuç banknot yaydı.

Beş dakika sonra, Brig treni ıslak platformun önünde fren sür-tünmeleriyle durdu. Bilet gişesinden bakan Carlo öteki yolcularla birlikte vagonlardan birine binen çifti izledi. Tren hareket etti. Carlo bu çifti bu kadar acayip davranmaya iten şeyin ne olduğunu düşündü; öylesine endişeli, o kadar rahatsız görünüyorlardı ki. Carlo'nun, istasyonun dışında duran güçlü siyah BMW'den ve arabadan inen sert bakışlı iki kişiden haberi yoktu.

Kayak maskelerini çıkarmış, yağmurluklu adamlar platforma geldiklerinde rayların üzerinde gözden kaybolan trenin ancak arkasından bakabildiler. Bilet gişesine koşular, içlerinden biri İtalyanca, "Özür dilerim, ama galiba trenimizi kaçırdık" dedi. "Biraz önce hareket eden tren nereye gidiyordu?"

Carlo adama baktı. Sarışın, kırklarında, sert görünüşlü, sağ gözünün üzerinde yara izi olan biri. Daha tıknaz olan arkadaşının koyu gözleri tehdit doluydu. "Brig. Ama bu gece oraya trenle gitmek niyetindeyseniz, tarihiniz yokmuş beyefendi. Bundan sonraki ilk tren, sabah hareket edecek."

"Biraz önce hareket eden tren başka bir istasyonda duruyor mu?"

"Tabii. Yaklaşık on iki dakika sonra İselle'de duracak. Ama fırtına yüzünden, yine gecikecektir. Hat boyunca yavaşlaması gereken yerler olacak."

Sarışın olanı gülümsedi. "Teşekkürler."

38

Mark ve Kelso hızla Varzo'ya yaklaşıyorlardı. Yağmur dinmişti ama Kelso gözlerini ıslak asfalttan ayırmıyordu.

"Sorularımın hepsine cevap vermedin Kelso. Jennifer'ın içinde bulunduğu tehlike ne ve onu neden öldürmek istiyorlar?"

Mark sağ ön koltukta, Grimes ise arkadaydı. Akşamın o saatinde Torino'dan çıkış trafiği yoğundu ve Kelso Opel'in yarımdan yüz kilometre hızla roket gibi geçen küçücük Fiat'ı görünce, tepki gösterdi.

"Burası araba kullanmak açısından dünyanın en çılgın ülkesi olmalı. Bu salak canından olacak."

"Cevap ver Kelso."

"Sana anlatacağım bir varsayımdan başka bir şey değil; onun için sen ne dersin, bilemiyorum."

"Seni dinliyorum."

"O 50 milyonu her kim çalmışsa, bir süre için ortadan kaybolmuş, belki de ameliyatla yüzünü değiştirip yeni bir hayata başlamış olmalı."

"Devam et."

"Ne var ki birden buzulların içinden ortaya çıkan ceset büyük bir sorun oluyor."

"Neden?"

"Çünkü şimdi polis burnunu her yere sokup koku almaya çalışacak, böyle olunca, belki de Moskaya çetesi 50 milyonun başına ne geldiğini anlamak için polisi taklit edecek. O yüzden parayı yürüten her kimse, koku almalarını önlemek için bu av köpeklerini durdurmak isteyecek."

"Jennifer'ın hayatının tehlikede olmasını buna mı bağlıyorsun?"

"Bir bakıma öyle. Bilmen gereken bir şey daha var. Bu dosyayla ilgili olan dedektif, Caruso adlı biriydi. Bu akşamüstü, karısıyla birlikte ölü bulundu. Aldığım olay yeri bilgilerine göre, Caruso karısını öldürdükten sonra intihar etmiş gibi görünüyormuş. Oysa ben bunun masal olduğundan, ikisinin de cinayete kurban gittiğinden eminim."

Mark şaşkınlık içindeydi. "Kim öldürmüş olabilir onları?"

"Bu dosyanın sonsuza kadar ve kendi istekleri doğrultusunda kapanmasını isteyecek kadar umutsuz birileri. Ya Paul March ya da Moskaya'nın adamları."

"Onlar neden öldürsünler ki?"

"Sana bir bilgisayar disketinden söz etmiştim. Paul March verdiğimiz talimata uyararak Prime'ın İsviçre'deki hesap numaralarından bazılarının kopyasını almayı başarmıştı. O disketi elimize geçirebilseydik, hesaplan Moskaya'yla ilişkilendirir, heriflerin ta-şaklarını sıkıya başlayabilirdik."

"Eee?"

"March yarım milyon dolarlık ödülü alana ve ailesiyle birlikte tanık korumanın güvenliği altına girene kadar disketi bize vermedi. Disket de maalesef onunla birlikte kayboldu."

"Bütün bunların Jennifer'la ilgisi ne?"

"Cesedin yanındaki bir çantada bir sürü kişisel eşya bulunmuş. Belki bunlara bakarak March'ın kaderi hakkında bazı bilgiler edinilebilir. İçimden bir ses Moskayaların da böyle düşüneceklerini söylüyor. Onun için Jennifer'ı ellerine geçirmeye çalışıyorlar ya. Bir kere yakalamaya görsünler, bildiği her şeyi söyleyip, öldürmekte bir an bile tereddüt etmezler."

Mark öfkeyle, "Sen sadece Jennifer'ı yem olarak kullanmak istiyorsun Kelso" dedi.

Kelso patladı. "Bak Ryan, ben bu dosyaya yıllarımı verdim, onun için sonuna kadar götürmek istediğimi söylüyorum. Jennifer'a gelince, Jennifer kendi özgür iradesiyle geldi Avrupa'ya. Ben, onun güvenliği için buradayım, yoksa kalın kafan bu kadarını almıyor mu? Tamam, sana Paul March'ın izlerini karıştırmak için karısını öldürmeye çalışıp oğlunu vurduğuna, kızının da ırzına geçmeye niyetlendiğine asla inanmadığımı söylemişim. Ama eğer bu konuda yanıyorsam, Jennifer'ın korunmaya şiddetle ihtiyacı var demektir; hem sadece Rus mafyasından değil, kendi öz babasından."

Mark cevap verme fırsatını bulamadan Kelso çalan cep telefonunu açtı. "Kelso. Ne var?"

Mark karşı taraftakinin sesini duyamıyordu ama Kelso'nun kasıldığını gördü. "Orada olmadıklarından emin misin? Tamam, bir şeye dokunurken son derecede dikkatli ol, beni duyuyor musun? Son derecede dikkatli. Bir şey bulursan, beni ara. Yarım saatte orada oluruz." Telefonu kapatan Kelso'nun yüzü düşünceliydi "Ne olmuş?"

"Arayan Fellows'tu. Manastırdaymış. Anlattıklarımı duyunca inanmayacaksın."

39

McCaul trenin ortalarına yakın bir vagonda karar kılmıştı. Vagonların her birinde birbirinden ayrılmış kompartımanlar vardı ve kendileri için boş bir kompartıman buldular. Jennifer çamurlu elbiselerini temizlemek için kendinde güç bulabildi ama gerginlikten kopmak üzereydi. Sanki yetmezmiş gibi, fırtına da en ufak bir dinme belirtisi göstermiyordu; Varzo'dan ayrılalı beş dakika olmasına rağmen tren hâlâ hızlanmamıştı. McCaul yağmurun dövdüğü camdan dışarıya baktı. "Hava treni yavaşlatıyor ama birazdan Simplon tüneline gireriz diye düşünüyorum."

Jennifer tünelden söz edildiğini duymuştu. Dünyanın en uzun tünellerinden birisi olan Simplon, İsviçre ile İtalya arasında aynı adı taşıyan geçidin altında yirmi kilometre boyunca uzanan bir sürü tüneli birleştiriyordu. Endişeyle ayaklandı, kompartıman kapısını kaydırarak açtı ve koridora baktı. Yarı dolu trenin yolcuları karışık bir grup oluşturuyordu: büro çalışanları, sırtlan çantalı okul çocukları, onların yanında da iki öğretmen. Sanki dağdaki gezintileri fırtınadan berbat olmuş gibi, çocuklar iliklerine kadar ıslanmıştı. Jennifer iki adamın koridorda olmadıklarını görüp rahatlatarak kompartımanın kapısını kapattı.

"Sinirlisin" dedi McCaul sertçe.

"Tabî sinirliyim. Neden sinirli olmayacakmışım ki?" Manastırdaki katliamı düşünmek bile Jennifer'ın midesini bulandırıyor. Yeniden oturup, yüzünü ellerine gömdü. "Bütün bunlar korkunç bir kâbustan farksız."

McCaul yanına yaklaşmış kolunu Jennifer'ın omzuna doladı, bileceğimiz hiçbir şey yoktu Jennifer. Hiçbir şey. Kaçma-: bizi de öldürürlerdi." an Peder Konrad'ı ve ötekileri neden öldürmek ister ki? Eğer peşinde oldukları sadece bizsek, neden önlerine çıkan herkesi katlederler?"

McCaul başını salladı; sesi yorgun çıkıyordu. "Bilmiyorum. Bu olay dakikalar geçtikçe daha da çılgınlaşıyor."

Jennifer ayaklanıp kompartımanın içinde volta atmaya koyulurken, bir neden bulabilmek için beynini kazıyordu. "Bir sebebi olmalı."

"Nasıl bir sebep?"

"Düşünebildiğim tek şey... Birinin en ufak bir kanıt parçasını bile yok etmeye kararlı olduğunu sen söylemiştin. Ya Konrad'ın ve ötekilerin öldürülmesinin ardındaki neden buysa? Onlar fırtınadan sağ kurtulan adamı görmüşlerdi. Onlar tanıktı ve günlükteki kayıt da bunun kanıtı."

"Galiba doğru söylüyorsun."

"Günlükte sözü edilen adamın, bizim aradığımız kişi olması gerek. Öyleyse neden hemen şimdi polise gitmiyoruz?"

"Söyledim sana Jennifer. Kendimizi tehlikenin ortasına atmış oluruz."

Tren yavaşladı, lokomotifin sesi değişti ve bir tünele daldılar. Saniyeler sonra, öteki ucundan çıktılar. McCaul'ün kapıya doğru yürüdüğünü görünce, Jennifer'ın içini bir sızı kapladı. "Nereye gidiyorsun Frank?"

"Bir tuvalet bulup, biraz temizlenmeye. Yoksa önce sen mi gideceksin?"

Jennifer gitmeyeceğini söyledi. Yamaçtan aşağıya inerlerken McCaul için güç tarafıyla uğraşmış, elbiseleri çamura bulanıp yırtılmıştı. Ne var ki Jennifer da yalnız kalmaktan hiç hoşlanmıyordu.

McCaul bunu hisseder gibi oldu, elini uzatıp genç kadının yanağına dokundu. "Endişelenme, şimdilik güvendesiz. Hemen dönerim, o zaman oturup konuşuruz. Sen yalnız kapıyı kapalı tut, tamam mı?"

Jennifer kompartımanında tek başına otururken, manastırdaki katliamın görüntülerini düşünmeden edemeyince, midesinin kasıldığını hissetti. Nedenini bilmeden, içinde hemen Mark'a telefon etmek ve Bobby'nin iyi durumda olduğunu öğrenmek ihtiyacı uyandı. Çantasını karıştırdı ama cep telefonunu bulamadı. Lanet olsun! Manastırdan çıkmaya çalışırken düşürmüş olmalıydı. Şimdi artık Mark'a telefon edebilmek için Brig'e varmayı beklemek zorundaydı. Mark'ın sözünü tuttuğunu ve Bobby'yle ilgilendiğini umuyordu ama Avrupa'ya hareketinden önceki davranışını hatırladıkça, aklı giderek karışıyordu. Sanki Jennifer'ın güvenliği hakkında bir şeyler tahmin eder gibi davranması tuhaftı... Tren yavaşlayınca düşünceleri yanda kaldı; pencereden bakıp, bir istasyona yaklaştıklarını anladı. BMW işelle istasyonunun park yerinde, lastiklerini inleterek durdu. Sürücü bütün gücüyle frenlere abandı ve tren platformun önünde dururken iki adam otomobilden fırladı. Şoför kapıları kilitledi, her ikisi de ardında yorgun görünümlü bir görevlinin oturduğu bilet gişesine koştu. "Si, ignore?" "İki bilet" dedi sarışın olanı İtalyanca. Adama iki banknot uzatmıştı.

"Ne tarafa beyefendi?"

"Brig."

"Talihiniz varmış. Bu, bu akşam Brig'e giden son tren."

Sarışın olanı sırtı. "Gerçekten de talih bizden yana gibi."

V

40

Beş dakika sonra, tren tam istasyondan çıkarken, McCaul yüzü temizlenmiş olarak geri döndü. Kompartımanın kapısını kapayıp Jennifer'ın yanına yaklaştı. "Önce iyi haberleri mi istersin, yoksa kötülerini mi?"

"Fark eder mi?"

"En yakın tuvalet üç vagon ötede; üstelik sıcak suyu da akıyor. Öte yandan, fırtına azalır gibi. Bana kahrırsa, tam zamanydı. Belki de birer kahve bulacağım bir restoran vagonu vardır. Kahve ister misin?"

Jennifer'ın yüzü kızardı. Akıllı hâlâ gırtlakları kesik olarak gözlerinin önüne getirmeye çalıştığı Peder Konrad'da ve ötekilerde, gırtlığında safranın acılığını duyup, ayaklandı.

"Neyin var?" diye sordu McCaul. "Pek iyi görünmüyorsun."

"Tuvalete gitmem gerek."

Tuvalet kapısının kilitli olmadığını görünce, girdi. Tren yeniden hızlanırken bir taraftan diğerine yalpalanıyor, Jennifer da mide bulantısının dalga dalga içini kapladığını hissediyordu. Kusacağı galiba.

Musluğun başında durdu, yüzünü soğuk suyla yıkadı, ardından da bileklerini suyla ovdu...

İki adam koridorda hızla ilerledi. Yanından geçtikleri her yolcunun yüzünü dikkatle incelediler, vagonun sonuna vardıklarında, bir sonrakine geçtiler...

Jennifer derin derin soluk aldı. Buz gibi su bileklerini serinletirken, midesinin bulantısı da azaldı.

Lavabonun üzerindeki ayna-

da yüzünü inceledi. Çizgileri gergin, saçları dağınmıştı. Korkunç görünüyorum. Üstüne başına elinden geldiğince çekidüzen verdi, çamur lekelerini gidermek için zaten ıslak olan giysilerini suyla sildi.

Kapı vuruldu. Daha Jennifer'ın cevap vermesine fırsat bile olmadan kapının tokmağı döndü, kapı ardına kadar açıldı, içeri girip neredeyse tepesine çıkan sabırsız genç kadına şaşkınlıkla baktı. "Scusi signorina. Finito?"*

"Efendim?"

Kadın hızlı bir İtalyancayla bir şeyler geveleyerek tuvaleti kullanmak istediğini anlattı. Jennifer musluğu kapattı, kâğıt havlulardan bir tutam alarak ellerini kuruladı ve tuvaleti genç kadına terk etti.

Kompartımanına geri dönerken, korkusundan tam anlamıyla kurtulamamıştı. Kendini gergin hissediyor, başı zonkluyordu. Manastırdan beri aklını kurcalayan düşünceler geri dönmüştü. Kim bu adamlar ve neden beni öldürmek istiyorlar? Midesi yeniden bulanmaya başladı, göğsü sıkıştı, birden temiz havaya ihtiyaç duydu.

Vagonun en sonundaydı ve kapının hemen üzerinde camdan bir havalandırma girişi vardı. Jennifer kapağı bir çekişte açınca soğuk bir hava yüzünü yaladı. Bir dizi bağlantı tüneline girdiklerinde lokomotifin sesi yeniden değişince, Simplon geçidindeki yolculuklarına başladıklarını düşündü. Birkaç saniye sonra, tren tünelin öteki ucundan fırlarken havanın okşamasını hissetti. Fırtına dinmeye yüz tutmuştu; derin derin temiz hava solurken, vagonun ucundaki kapının açıldığını duydu.

Kapıdan bir adam girdi. Sarışın adamın sağ gözünün üzerinde ince bir yara izi, üstünde de soluk bir yağmurluk vardı. Peşinden gelen ve yine yağmurluk giymiş tıknaz adamı, ürkütücü gözlerini görünce, Jennifer hemen bir rahatsızlık hissetti. Her iki adamın da soğuk, ifadesiz yüzleri vardı ve trende gördüğü diğer yolcuların aksine, sanki şiddete hiç de yabancı değillermiş gibi, bu ikisinin havasından kesinlikle tehlikeli bir şey yayılıyordu.

* İtalyanca: "Özür dilerim hanımefendi. Bitti mi?" (ç.n.)

Jennifer dehşete kapıldı. Daha o anda, bu ikisinin manastırdaki adamlar olduğunu anlamıştı. Nasıl olur? Beni yine nasıl buldular? Kendini ufalmış ve korumasız hissetti, akli korkudan uyuşmuştu. Ve daha o anda, ürkütücü bir kesinlikle, öldürüleceğini anladı.

Adamlar üzerine atıldı.

Jennifer bir çığlık atıp, koridorda koşmaya başladı.

41

Jennifer koridorun öteki ucuna koşup, geriye baktı. Adamlar arayı kapatıyordu. Başının döndüğünü, bacaklarının titrediğini hissetti. Adamların saldırgan duruşları zaten bildiği bir şeyi doğruluyordu: beni öldürecekler. Bir sonraki vagona açılan kapıya sarılıp açtı, içeri atıldı. Trene Varzo'dan binmiş okul çocukları kalabalığının ortasına daldığında, korkudan ne yapacağını bilemez haldeydi. Çocuklar koridoru tıkamış, birbirleriyle itişip kakışıyorlardı. Jennifer ortalığı ayaklandırmayı aklından bile geçirmedi, sadece bu çocukların arasında sıkışmakla onların hayatlarını da tehlikeye atmaktan korktu. Adamların onu öldürmek hırsıyla koşarken, yoluna çıkan küçücük çocuklar da dâhil, kimsenin gözünün yaşına bakmayacağından emindi.

"Scusi! Scusi! İzin verin geçeyim! Lütfen yolu açın!" ilerlemeye çalıştıkça, şaşkın öğrenciler ona sanki deliymiş gibi bakıyorlardı. Jennifer'ın gözleri yirmi adım ötedeki kompartımanlarına dikilmişti. Artık hayatta kalabilmek için tek umudunun McCaul'ün yanına varmak olduğunu biliyordu. Tabanca onda. Bizi koruyabilir. Korkudan soluk soluğa, arkasına baktı. Adamlar on metre kadar geride, öğrenci kalabalığını yarararak ilerliyordu. Jennifer kompartımanlarının kapısına vardı ve bir çekişte açtı. "Frank! Tanrı aşkına yardım et!"

Oysa McCaul gitmişti.

Jennifer işte o korkunç dehşet anında öleceğini anladı. Korkudan donmuş halde, boş kompartımana baktı. McCaul nerede? Yoksa onu öldürdüler mi?

Kısacık bir an, olduğu yerde çakılıp kaldı. Korku vücudunu sarıyor, tüm güdülerini sonunun geldiğini haykırıyordu. Gözyaşlarına kapılmak üzereydi. Kapıyı kilitlemenin zaman kaybından başka bir şey olmayacağını farkındaydı: adamlar kapıyı kırıp gireceklerdi.

Saçma geliyordu ama paniğin pençesindeyken birden onu harekete geçiren ani bir öfke duydu.

"Hayır" dedi kendi kendine hiddetle. "Ölmeyeceksin. Savaşacaksın. Öyle kolay kolay pes etmeyeceksin."

Yeniden koridora fırladı. Üç metre kadar ötede, adamlar öğrenci kalabalığından sıyrılmak üzereydi. Yüzlerinde, Jennifer'ı dehşete düşüren buz gibi bir kararlılık vardı. Adamlar kalabalığın arasından kurtulup üzerine atılmak üzereyken, Jennifer koşmaya başladı.

Çılgın gibiydi. Tek düşüncesi, adamlardan olabildiğince uzaklaşmaktı; bir sonraki vagona geldiğinde hızla kapıyı açtı. Panik içinde, önünden geçtiği kompartımanların içine bakmamış, ancak şimdi trenin boş bir vagonunda olduğunu fark etmişti. Görünürde tek bir yolcu bile yoktu.

Kimse bana yardım edemez. Tek başımayım.

Aklı hızla çalışmaya, bir kaçış yolu araştırmaya başladı. Biri sağda, diğeri solda, iki çıkış kapısı gördü. Birinin penceresi açıktı. Açık pencereden trenin tekerleklerinden gelen patlayıcı bir gürültü süzülüp kulaklarında yankılanıyor, buz gibi bir hava akımı yüzünü ısıırıyordu. Trenden atlamayı düşündü. Ne var ki tren saatte yüz kilometrenin üzerinde bir hızla ilerliyordu; ölümlerden ölüm beğenir gibi bir durumda olduğunu farkındaydı. Trenin bir yanında koşarcasına geçip giden bir dağ ile öte tarafındaki derin uçurumun arasında sıkışmış kalmıştı.

Durmamalıyım.

Vagonun kapısını açmaya hazırlandığında, arkasında ayak sesleri duyup döndü, saldırganlardan kel olanının elinde bir makineli tabancayla vagona girdiğini gördü. Jennifer'a doğru atılınca genç kadın geriledi, vagonun kapısına doğru sendeledi. Adamdan sıyrılmaya çalıştıysa da, yediği bir tokatla, yüzü yandı ve adam gırtlığına yapıştı. Debelendi, ama boşuna. Adam Jennifer'ın kafasını açık pencereden

dışarı itti; pençesi öylesine güçlüydü ki, genç kadın soluk almakta bile zorlanıyordu. "Ölüyorum" diye düşündü.

Beynindeki kanın çekildiğini hissetti, gözleri kararır, bilincini yitirmeye başladı...

42

Jilet kadar keskin, soğuk bir hava Jennifer'ın yüzünü dağladı. Kafası ile omuzlan dışarıda, neredeyse yarı beline kadar pencereden sarkıyordu ama dondurucu hava bilincini yitirmemesini sağlıyor, bu arada da saldırganın eli gırtlakını giderek daha çok sıkıyordu. Gözlerini açık tutabilmek ve soluk alabilmek için çabaladı ama bütün çabaları boşunaydı ve beyni tepki vermemekte direniyordu. Sanki kafasının içindeki bütün devreler çoktan kapanmış, ölümün karanlığına hazırlanmış gibiydi.

Öleceğim, ölüyorum. Tanrım yalvarırım, çabuk olsun.

Jennifer'ın dehşetinin tadını çıkarırken adamın yüzünü kaplayan vahşi sırıtış genç kadını son enerji kırıntılarını toplamaya itti. Hayır, böyle ölmeyeceksin. Mücadele edeceksin.

İşte o zaman aklının ne söylemek istediğini anladı. Eline geçirebildiğin her silahı kullan. Serbest eliyle, çantasını umutsuzca karıştırdı. Uzun ve sert bir cisim bulunca, şeklinden bunun tükenmez kalem olduğunu çıkardı. Kalan bütün kuvvetiyle kalemi sıkıca tuttu ve ucunu adamın yanağına sapladı. Beriki bir çığlık atıp geriledi, silahını düşürdü, elini yaraşma, sol gözünün altına saplanmış olan tükenmez kalem götürdü.

Kendini açık pencereden içeri çeken Jennifer güçlükle soluyordu. Adam acı içinde yere yatmış, yolunu kapatıyordu. Jennifer kaçacak bir çıkışı olmaksızın içeride kısıp kalmıştı, saldırganın tükenmez kalem yaradan çekip çıkarışını dehşet içinde izledi.

Panik içinde çıkış kapısını açınca güçlü bir hava akımı neredeyse ayaklarını yerden keser gibi oldu. Tek çıkar yolun trenden atlamak olduğunun farkındaydı ama cesaretini toplamaya çalışırken, adam arkadan uzanıp bacağına yapıştı.

Jennifer yerdeki makineli tabancayı gördü. Uzanıp tabancayı eline aldı, adam ayağa kalkıp kudurmuş bir ayı gibi üzerine saldırmak üzereyken bacağı kurtarmayı başardı.

Jennifer makineli tabancayı doğrultup tetiğe bastı. Skorpion öksürdü, mermiler adamın omzuna saplandı. Kızıl bir bulut yağmurluğuna yayılırken, adam inledi. Debelenerek ayağa kalkmaya çalışırken, açık kapıdan dışarı düşecek gibi oldu ama son dakikada toparlanıp kapının pervazına tutunmayı başardı, yağmurluğunun eteği trenin hızıyla şaklarken meydan okurcasına baktı.

Lokomotifin sesi birden değişip, tren tünele girerken, gözlerinde çılgın bir korkunun ifadesi görüldü. Jennifer adamın yüzündeki dehşeti, parmaklarının çözüldüğünü gördü. Bir çığlık atarak düştü. Bir an sonra vücudu tünelin duvarına çarpıp karanlıkta kayboldu.

Jennifer dehşet içinde dönerken vagon kapısının ardına kadar açıldığını ve elinde Beretta'sıyla McCaul'ün içeri daldığını gördü. Elinde hâlâ makineli tabanca, rüyada yürür gibiydi. McCaul silahı elinden aldı, genç kadını vagonun ortasına çekti. "Tamam, artık güvendesin" diye yatıştırdı onu soluk soluğa. "Neler oldu?"

Jennifer cevap vermek için ağzını açmasına rağmen tek bir ses çıkaramadı. Biraz önce bir adam öldürdüm. Kusmak istiyordu. Koridorda bir ceset vardı ve Jennifer bakınca saldırganın sarışın suç ortağını tanıdı. "Yoksa... Yoksa öldü mü?"

McCaul Beretta'yı kaldırdı. "Hayır, ama devrilene kadar birkaç kez bununla vurmam gerekti."

Eğildi, adamın yağmurluğunun altından makineli tabancayı çekip aldı, şarjörünü çıkardı, namludaki mermiyi de boşalttı. Aynı işlemi ikinci Skorpion'a da uyguladıktan sonra, her iki makineli tabancayı pencereden fırlattı. "Bu herifler ciddi. Böyle bir silah bir atışta adamı ikiye böler."

Jennifer McCaul'ün yüzünün çizik içinde olduğunu, ceketinin omzunun yırtıldığını, sağ gözünde de kötü bir yarık bulunduğunu yeni fark etmişti. "Sen... Sen neredeydin?"

"İkimiz için birer kahve bulmaya gittim." McCaul ayaklandı. "Geri döndüğümde, koridordaki kargaşayı gördüm, işte o zaman da şu dostumuzla birbirimize girdik. Sen yaralı mısın? Doktora ihtiyacın var mı? Orada neler oldu?"

"Bir... Bir adam öldürdüm..." Ve birden kendini McCaul'ün kollarında, gözyaşlarını tutmaya çalışarak olan biteni anlatırken buldu.

"Sakin ol Jennifer. Kendini korumak zorundaydın."

"Bunların manastırdaki adamlar olduğundan eminim. Bizi nasıl bulabildiler?"

McCaul'ün verecek bir cevabı yoktu, kafasını sallamakla yetindi. "Bunlar her kimse, kolay kolay pes etmiyorlar." Adamın ceplerini araştırdı, bir cep telefonu ile cüzdan bulunca, cüzdanın içindekileri inceledi.

"Ne yapıyorsun?"

"Bizi öldürmek isteyen kim, anlamaya çalışıyorum."

"Kimmiş?"

McCaul telefon ile cüzdanı cebine tıktı. "Bunu daha sonra düşünürüz. Buradaki dostumuzun trende başka arkadaşları olabilir. Trenden inmenin zamanı geldi."

McCaul imdat frenini bir sonraki vagona buldu. Jennifer trenin Simplon tüneline çıktığını, dümdüz uzayıp giden rayların üzerinden Brig'e yaklaştığını gördü.

"Sıkıca tutun ve öteki yolcuların yaralanmaması için dua et." McCaul levyeye asıldı. İki saniye boyunca hiçbir şey olmadı, ardından frenler raylara yapışırken Jennifer korkunç bir gıcırta duydu. Tren şiddetle sarsılarak onların dengesini bozdu, sonra da vagonlar durdu. McCaul vagon kapısını açıp, yere atladı. Demiryolunun kenarındaki yamaç birkaç sokak lambasınca belli belirsiz aydınlanan karanlık bir yola doğru iniyordu. "Trenden atla Jennifer."

Jennifer çevrenin karanlığında hayat belirtisi göremedi. "Nereye gidiyoruz?"

"Brig'e gitmeye çalışır, ondan sonra da ne yapacağımıza karar veririz. Şu kahrolası trenden atla."

Jennifer hâlâ şoktaydı. Sersemlemiş şaşkın yolcular koridorlara çıkmış, pencerelerden dışarıya bakıyordu. McCaul elini uzattı. "Jennifer, Tanrı aşkına atla!"

McCaul'ün eline yapışıp trenden atladı. McCaul öne düştü, sendeleyerek onu yamaca doğru götürdü.

Dördüncü bölüm

İsviçre

En yakın köye üç kilometreden de uzak olan çiftlik sapa bir yerdeydi. O sisli gecede ağıllardan birinde ineklerini sağarken ayaklarının dibine uzanan iki korkunç dobermanın dışında, adam çiftlikte yalnız yaşıyordu. İki metal bakracı çiftlik evine doğru taşırken, köpekler havlamaya, heyecanla zıplamaya başladılar. "Otur Hans! Otur Ferdie!"

Dobermanlar adamın buyruğuna hemen uydular, kıçlarını yere değdirirken sızlandılar. Adam bakraçları mutfağa bıraktı, ellerini ceketine sildi. Adaleli vücudunun üzerine lekeli bir işbaşı ceketini giymiş, ayaklarına da yeşil lastik çiftlik çizmeleri geçirmişti. Koyu renk saçları kırışmaya yüz tutmuştu, yüzünde de donma izleri görülüyordu. Plastik ameliyatı gerçekleştiren cerrah elinden geleni yapmıştı ama adamın burnunun ucunda hâlâ koca bir parça eksikti ve daha da beteri, sol elinin üç parmağının yerinde yeller esiyordu.

Perdenin aralığına gözlerini uydururken dudaklarını asabice ısırırdı, sonra da yeniden masanın başına döndü. Masanın üzerinde bir tomar gazete, gazetelerin yanında da Zeiss marka, kauçuk kaplı bir dürbün vardı. Dürbünü alıp anayola, Wasenhorn'un girintili çıkıntılı batı yamacının yarım kilometre kadar ötesine çevirdi. Ne arabadan, ne de adamlardan iz vardı ama oralarda bir yerlerde olduklarından, onu gözetlediklerinden emindi. Buzuldaki cesedin bulunduğunu duyduğu günden beri korku içinde yaşıyordu. Üç gündür, arabalı iki adamın çiftliğini gözlediklerini anladığından beri korkusu daha da artmıştı. Dürbünü indirdi, kendini yüreklendirmek için elini ceketinin cebine atıp, Sig Sauer marka 9 milimetrelik tabancasını çıkardı. Dolu olup olmadığına baktıktan sonra on beş mermi alan şarjörü yerine itti. Bu silah, gerektiğinde sigorta poliçesiydi.

"Hans! Ferdie! Gelin sevgililerim!"

Köpekler yanına gelince, başlarını okşadı. Dobermanlar emrini alır almaz tereddüt etmeden öldürmek üzere eğitilmişlerdi: vahşi çeneleri birkaç saniyede bir insanın gırtlığını parçalara bölecek güçteydi. "Ferdie! Hans! Dışarı! Dışarıda bekleyin!"

Köpekler dışarı fırlayıp, ön sundurmanın altında beklemeye koyuldu. Adam dikkatini mutfağın başka bir köşesine çevirdi. Bir televizyon/video güvenlik monitörü çiftlik evinin ön ve arka cephelerini tarayan iki kameraya bağlıydı. Bu kameraları kendi güvenliği için yerleştirmişti. O akşam, monitörde olağandışı hiçbir görüntü yoktu: evin ön cephesinin değişmeyen bir görüntüsü, çiftlik evine kadar uzanan, çakıl taşı kaplı otomobil yolu. Monitörün üzerindeki düğmeyi çevirince ekranda ağıl ile garaj beliriverdi. Orada da bir şey yoktu.

Gördüklerinden tatmin olunca, tabancasını cebine soktu. Cesedin bulunmasıyla sırrının bir biçimde açığa çıkacağından hâlâ korkuyordu. Yine de, davetsiz herhangi bir konuğu gerektiği gibi karşılamaya hazırды. O konuklar bir gelmeye görsün, gerekirse onları öldürecekti.

New York

Lou Garuda Porsche'sini Manhattan'ın orta bölümüne doğru sürdü. Bir zamanlar Prime International Securities'in büroları Beşinci Cadde'nin en pahalı binalarından birinde, ayna gibi pırıl pırıl camları, cilalı metal aksamlarıyla sarsıcı bir mimarlık örneği, çevresine zenginlik ve güç görüntüsü yayan bir yapıydı. Garuda binanın önünden geçerken, "Bu heriflerin elinde amma da para varmış" diye düşündü.

Prime hakkında son derecede yetersiz bilgi toplamış, bu yüzden de eski başkan yardımcılardan birini ziyaret etmenin yararlı olabileceğini düşünmüştü. Edindiği bilgilere göre Frederick Kammer şimdi artık Cavendish-Deloy Securities adlı başka bir Manhattan yatırım şirketi için çalışıyordu; şirketin bürosu Beşinci Cadde'nin biraz aşağılarındaydı. Garuda döner kapıdan girdiğinde, kendini İtalyan mermeri ve pahalı duvar resimleriyle kaplı özel bir lobide buldu. Danışma masasının ardında orta yaşlı bir kadın oturuyordu. Garuda masaya yaklaştı. "Cavendish-Deloy lütfen."

"Kiminle görüşmek istiyorsunuz?"

Garuda genişçe tebessüm etti. "En baştakilerden biriyle. Bay Kammer'la."

"Bay Kammer'ın bütün ziyaretçileri sekreterinden geçer, onu arayayım. Kim geldi diyeyim?"

"Polis memuru Lou Garuda." Kimliğini gösterdi. "Long Beach Polis Müdürlüğü'nden. Hem bakın hanımefendi, bu özel bir konu, onun için bizzat Bay Kammer'la görüşmek istiyorum, sekreteriyle değil."

Kadın kaşlarını çattı ve önündeki telefonun tuşlarına bastı. Hattın öbür ucundaki kişiyle konuştuğundan sonra, "Tabii" dedi,

"konuşturabilirim." Telefonu Garuda'ya uzattı. "Bay Kammer sizinle konuşmak istiyor."

Garuda telefonu kulağına götürdü. "Alo?"

Hattın karşı ucundan sabırsız bir erkek sesi duyuldu. "Evet? Ben Frederick Kammer."

"İyi günler Bay Kammer."

"Siz kimsiniz?"

"Adım Lou Garuda. Elimde ilginizi çekebilecek bilgiler var efendim. Paul March hakkında."

"Kim?"

"Paul March. Prime Securities'te birlikte çalıştığınız eski bir arkadaşınız."

Uzunca bir sessizlikten sonra karşı taraftaki, "Açıkçası, siz kimsiniz Bay Garuda?" dedi.

"Kahrolası bir polis memuru" diye cevap verdi Garuda. "Benimle konuşmayı kabul ederseniz çok sevineceğim; hemen şimdi demek istiyorum."

Telefonda kısa bir sessizlik oldu, sonra Kammer, "Nereden telefon ediyorsunuz Bay Garuda?" diye sordu.

"Aşağıdan, lobiden."

"Sizi beş dakika sonra kabul edebilirim. Bürom on altıncı katta."

Garuda asansörden on altıncı katta inince, bürolarla dolu görkemli bir yerle karşılaştı. Ortada geniş bir kabul bölümü, çevresinde de bu bölüme açılan altı kapı vardı. Kapılardan birinden bir kadın çıktı. Saçlarını ensesinde toplamış kadının yüzünden ciddi bir otorite havası akıyordu. "Bay Garuda?"

"Evet."

"Ben Bay Kammer'ın sekreteriyim. Lütfen beni izleyin." Önüne düşüp bir koridora girdi, bir kapıyı vurup araladı, Garuda'ya dönüp, "Burası" dedi. "Bay Kammer sizi bekliyor."

Garuda büroya girince kapı arkasından kapandı. Cam ve metalden yapılmış bir masanın ardında, önünde bir dizüstü bilgisayar, orta yaşlı, zayıfça bir adam oturuyordu. Üzerinde kolalı beyaz bir gömlek, ipek kravat ve askı vardı; Garuda'yı incelerken gözlerini kıstı. Ne ayağa kalktı, ne de elini uzattı. "Oturun."

Garuda bir koltuğa yerleşirken, "Pezevenk" diye geçirdi içinden. Duvarda asılı, boya lekelerinden oluşmuş iki çağdaş baskıya baktı. Güzel görünüyorlardı ama Garuda için hiçbir bok ifade etmiyorlardı. "Zevkle döşenmiş bir büronuz varmış Bay Kammer. Çok etkileyici."

ORHAN KEMAL

"Teşekkürler Bay Garuda. Neyse, biz işimize bakalım. Polis olduğunuzu söylemiştiniz değil mi?"

Garuda'nın uzattığı kimliği inceledi. "Long Beach'ten biraz uzaklaşmış sayılmaz mısınız? Bu resmî bir ziyaret mi oluyor?"

"Pek öyle denemez. Buraya özel olarak geldim diyebiliriz."

"Öyleyse, bana söylemek istediğiniz ve bu kadar önemli olan ne?"

"Paul March eski bir Prime Securities yöneticisi ve sizin de iş arkadaşımızdı. Bundan iki yıl önce, eşinin öldürüldüğü bir gece ortadan kayboldu; polis bu cinayeti onun işlediğinden kuşkulanan için

yeterince nedene sahipti. O zamanlar dosyayla ben ilgilendim. Epeyce korkunç bir cinayetti. Aynı saldırıda March'ın oğlu sakat kalmış, kızı da tecavüz girişimiyle karşılaşmıştı."

"Evet, çok üzücü bir olay. March iyi bir uzman ve saygın bir kişiydi. İyi de, ben şirkete gireli sadece bir yıl olmuştu ve adamı hemen hiç tanıımıyordum. Onun için bütün bunların benimle ne ilgisi var?" Garuda not defteri ile kalemini çıkardı. "Buna da geleceğiz. Ama her şeyden önce, bana Prime'ı biraz anlatsanız?"

"Malî yatırımlarla ilgili, özel bir şirketti Bay Garuda. Bütün bunları zaten biliyorsunuz, öyle değil mi?"

"Tam olarak hangi alandaki yatırımlarla ilgileniyordu?"

"Sayılamayacak kadar çok, saymaya kalksam, bütün gününüzü burada geçirmek zorunda kalırdınız."

"Yeterince zamanım var."

"Olduğundan eminim Bay Garuda. Oysa ben artık o şirket için çalışmıyorum ve o şirket ile müşterileri arasında özel sayılabilecek konulara girmek niyetinde de değilim. Zaten Prime ile aramızdaki kontratta da böyle der. Her neyse, elinizde bazı bilgiler olduğunu söylemiştiniz değil mi?"

"Prime neden tasfiye edildi?"

"Hiçbir fikrim yok. İşler iyi gidiyor gibi görünüyordu, onun için bu soruyu şirketin kayıtlı sahiplerine sormanız daha iyi olur. Kendilerine göre nedenleri olduğundan eminim."

"Kim bu kayıtlı sahipler?"

"Cayman Adaları'nda bir paravan şirket."

"Pek anlayamadım."

"Bu şirketin sahibi başka bir şirket olması ve o kuruluşun da bir başkasına ait görünmesi kuvvetle muhtemeldi. Böylesi dolambaçlı şirket sahipliklerinin nedeni vergi kaçırma ya da gerçek sahipleri gizleme olabilir. Genellikle her iki nedenin de geçerli olduğunu görürsünüz."

"Yani bir insan Prime'ın gerçek sahiplerinin kim olduğunu bulamaz mı demek istiyorsunuz?"

"Evet, öyle."

Garuda bir an düşünüp, duyduklarını çözümlenmeye çalıştı. "Paul March'ın onu tehlikeye atabilecek herhangi bir projeye ilgili olup olmadığı konusunda bir bilginiz var mı?"

Kammer'ın sabrı taşmıştı. "Bay Garuda, daha önce de söylediğim gibi, adamı neredeyse hiç tanıımıyordum. Şimdi, isterseniz o sahip olduğunuzu iddia ettiğiniz önemli bilgiye gelelim."

"Pekâlâ, işte bendeki bilgiler. Paul March bundan beş gün önce, İsviçre-İtalya sınırına yakın bir buzulda soğuktan donarak ölmüş bulundu."

Kammer şaşkın görünüyordu. "Hiç... Hiç haberim yoktu."

"March'ın iki yıl sonra ölü olarak ortaya çıkması, size de biraz tuhaf gelmiyor mu? Kaybolduğunda, arkasında cevaplanmamış bir sürü soru bırakmıştı. Zaten dosyayı yeniden açmayı da bu nedenle düşünüyorum ya. Belki de bu sorulardan bazılarını cevaplamama yardım edersiniz diye düşünmüştüm."

"Özür dilerim, ama size zaten elimden geldiğince yardım ettim."

Garuda not defterim gürlüğüyle kapatıp, içini çekti. Beni başından savıyor. "Kesinlikle bir bilgi hazinesisiniz Bay Kammer. Neden bana s....r olup gitmemi söylemiyorsunuz?"

Kammer masasının etrafından dolaşarak, konuşmanın sona erdiğini belirtti. "Size daha önce de söyledim. March hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Şimdi, gitmenizi istemek zorundayım. Saat birde bir randevum var."

Garuda şansını son bir kere daha denemek istedi. "Bakın, eğer sadece..."

Kammer bürosunun kapısını açık tutup, koridoru gösterdi. "İsteyeceğiniz her ne ise, hayır, zamanım yok. İyi günler Bay Garuda."

Varzo

"Üç ceset saydım, ikisinin gırtlığı kesilmiş, üçüncüsü de galiba kendini asmış."

"Kimmiş bunlar?"

"Keşiş."

"Ne?"

"Katolik keşişler." Fellows Kelso'ya durumu açıklar ve aceleyle manastırın kapılarından geçirirken elindeki fenerle önlerini aydınlattı. "Buraya geldiğimde, ana kapının açık olduğunu görünce içeri girdim. Kimseler yoktu."

"Jennifer ile McCaul'den bir iz olmadığından kesinlikle emin misin?"

"Eminim, her yeri aradım. Hücrelerden ikisi sanki birileri kalmış gibiydi ama boştu. Mahzene inen bir merdiven var, ancak sizin yerinizde olsam, oraya gitmezdim: orası mezarlık olarak kullanılmış. Kapılardan birisi zorlanmış, menteşelerine ateş edilmiş."

"Hiçbir şeye dokundun ya da iz bıraktın mı?"

"Hayır, söylediğiniz gibi çok dikkatli davrandım."

"Haydi bana cesetleri göster" dedi Kelso sıkıntıyla. "Sakın unutmayın, bir şeye dokunmak yok."

Mark avludan hızla geçip karanlık kemerlerin altına koşan Kelso ile adamlarını izledi. Fellows peşindekileri bir çift ağır meşe kapıdan geçirip, koridordaki geniş hücrelerinden birine sokarken, ayak sesleri ıslak taşlarda yankılanıyor, bütün manastır, insanın içini ürpertirecek kadar ıssız görünüyordu. Mark gecelik giysiler içindeki genç bir adamın cesedine bakıp, dehşet içinde kaldı. Adam pencerenin parmaklıklarından birine bağlanmış kalın bir ipin ucunda, cansız sallanıyordu. Ayaklarının altındaki iskemle devrilmiş, gözleri yuvalarından fırlamıştı. Yatağın üzerindeyse kanlı bir bıçak görünüyordu. "Aman Tanrım."

"Dediğim gibi, adam sanki kendini asmış."

"Ya ötekiler?"

"Bundan beter durumda" dedi Fellows, yanındakileri koridorun ucundaki öteki odalara götürürken Mark'a. Mark gırtlakları kesilmiş iki cesedi gördüğünde kusacak gibi oldu. "Burada neler olmuş?" "Göründüğü kadarıyla" diye tahmin yürüttü Fellows, "Genç olanı birden çıldırmış, öteki ikisini öldürdükten sonra kendini asmış olabilir."

"Ya da cesetlerin böyle görünmesi istendi." Kelso kurbanlardan birinin kanlı cesedini inceledi, boynundaki yarığa dikkatle baktı. "Öteki odada gördüğümüz bıçak, böylesi din adamlarının yanında taşıyacağı bir şeye benzemiyor pek, öyle değil mi?"

"Peki öyleyse, neden? Bu adamlar neden öldürüldü?"

"Biliyorsam, ne olayım."

Mark cep telefonunu çıkarıp, bir numara tuşladı.

"Ne yapıyorsun?"

Soruyu soran Kelso'ydu.

"Jennifer'ın cep telefonunu arıyorum."

"Vazgeç, telefonu kapalı. Adamlarım dakikada bir o numarayı arıyor. Ya telefonunu açtıktan hemen sonra yine kapatıyor ya da pili bitti."

Mark çevir sesi değil, tekrar tekrar hizmet sağlayıcının parazitli bir mesajını duyabildi. Kelso yerdeki cesede son bir kez baktıktan sonra koridora yönelirken, telefonunu öfkeyle kapattı. "Bana kalırsa, bura polisi manastırın hücrelerinde üç keşiş ölüsü bulacaklarını öğrenmeden buradan uzaklaşanım, derim. Fellows, sen Grimes'la git. Ryan benimle kalıyor. Kasabayı arayıp, Jennifer'dan bir iz var mı, bakacağız."

Yarım saat sonra, Varzo'nun ıssız ana meydanında mavi bir Nissan'la karşılaştıklarında, Mark plaka numarasını hemen hatırladı. Cipi ilk gören Grimes'tı, ötekiler yanlarına geldiklerinde, elinde bir fenerle arabanın şasisini inceliyordu. Kelso Grimes'la konuşmak için yanına gitti, sonra da Mark'a işaret etti. "Grimes arabanın terk edildiğini düşünüyor. Anahtarlar hâlâ üzerinde." "Peki, Jennifer ile McCaul nereye kaybolmuş olabilir?" "Grimes'ın bir tahmini var. Söylesene Grimes." "Kasabayı iyice araştırdık" diye bilgi vermeye başladı Grimes.

"Varzo'da gidebilecekleri tek bir otel bile yok. O zaman, kasabadan ayrılmış olabileceklerini düşünerek, tren istasyonuna bir baktım. İsviçre'ye giden tarifeli bir tren yaklaşık bir saat kadar önce burada durmuş. Bana kalırsa, o trene bindiler."

"Neye dayanarak söylüyorsun bunu?"

"Gişedeki adam Brig için bilet alan ve Jennifer ile McCaul'ün eşkâllerine uyan iki kişi gördüğünü söyledi."

"Trene bindiklerini de görmüş mü?"

"Gördüğünü söylüyor. Bu arada trende bir şeyler olmuş."

"Nasıl şeyler?"

"Brig'e yaklaşık bir kilometre kala, biri imdat frenini çekmiş. Gişe görevlisi trenden bir çiftin indiği dışında fazla bir şey bilmiyor."

Kelso Opel'in torpido gözüne uzanıp bir harita ile bir de el feneri çıkardı. "Rastlantılara inanmam. Haydi kıvrıda Grimes, biz peşinden geliyoruz. Eğer Brig'e gitmek istedilerse, hâlâ oraya varmaya çalışıyor olmaları mümkün."

Kelso Opel'in direksiyonuna geçerken, Mark yandaki koltuğa oturdu. "Bana hiç de mantıklı gelmiyor. İnsan neden cipi bırakıp trene binsin ki?" Kelso haritayı Mark'a uzatıp anlamlı anlamlı baktı. "Grimes'in anlatmayı unuttuğu bir şey daha var."

"Neymiş?"

"McCaul'ün Jennifer'la buluşur buluşmaz izlenmeye başladığından kuşkulanıyorduk; Grimes Nissan'ı inceleyince cipin şasisinin altında bir verici buldu."

"Peşlerinde bizden başka birileri daha var' mı demek istiyorsun?"

"Evet, öyle demek istiyorum. Ve biraz önce gördüğümüz katliama bakarsak, onların peşinden manastıra gelmiş olmalılar. Ama ondan sonra ne oldu, bunu bize sadece Jennifer ile McCaul anlatabilir, tabii hâlâ hayattaysalar."

"Neler oluyor Kelso? Tanrı aşkına, biliyorsan bana da anlat."

Kelso motoru çalıştırdı. "Manastırdaki cesetler konusunda bir fikrim var sanki."

"Neymiş fikrin?"

Kelso lastikleri çığlık çığlık bağırarak piazzadan çıktı. "O keşişler laf olsun diye öldürülmedi Ryan. Burada belirgin bir tertip var. Aynı Caruso'nun ölümünde olduğu gibi, bu olaya da bir cinnet süsü verilmek istenmiş. Bu adamlar neden öldü? Çünkü ya bir şeyler biliyorlardı ya da bir kanıtın parçalarıydılar ve biri bu gerçeği gizlemek istedi. Bundan kesinlikle eminim." "Kim, o biri?" "İşte bu da 50 milyon dolarlık soru."

New York

Lou Garuda evinin yolunu tutmuştu ki, yan yolda vicdanının sesini dinleyince, arabasını çevirip Cauldwell'e yollandı. Danışmaya vardığında, masanın ardındaki hemşire telefonda konuşmakla meşguldü. Konuşmasını bitirince, gözlerini kaldırdı. "Yardımcı olabilir miyim efendim?"

"Bobby March'ı ziyarete geldim. Burada kalıyor. Adım Lou Garuda."

Hemşire karşısındakini kuşkuyla inceledi. "Birkaç gün önce de Bobby'yi ziyaret etmiştiniz, değil mi Bay Garuda?"

Garuda sıkıntılıydı. "Evet, ettim."

Hemşire kaşlarını çatıp, masanın ardından çıktı. "Burada bekler misiniz lütfen?"

"Neden, bir sorun mu var?"

"Siz lütfen bekleyin, hemen dönerim."

Leroy öne düştü, Garuda'yı bir koridora soktu. "Bobby tümüyle içine kapandı, sanki trans halindeymiş gibi, kimseyle ilişki kurmuyor adamım."

"Ne oldu ki?"

"Sen gittikten sonra hafif bir havale geçirdi. Arada bir gelir böylesi havaleler, zaten fazla ağır da olmaz, ilaçla başa çıkarız. Ama senin gelişinden beri depresyonda. Daha önce onu hiç böylesine rahatsız görmemişim. Yemek yemiyor, müzik bile dinlemiyor. Hiç eski Bobby'ye benzemiyor artık. Tek istediği, Jenny'yi görmek, oysa onun cep telefonu da sürekli kapalı, onun için bir türlü konuşamıyoruz onunla. Ona ne söyledin ki adamım?"

Leroy özel bir odanın önünde durup kapıyı belli belirsiz araladı. Garuda tekerlekli sandalyesinde oturup başını yana eğmiş, bomboş gözlerle pencereden dışarı bakan Bobby'yi gördü. "Dinle Leroy, bir itirafta bulunmam gerek. Hıyarlığın en boktanım yaptım."

"Nasıl yani?"

"Çocuğa babasının cesedinin bulunduğunu söyledim."

"Ne yaptın?"

"Duymamış mıydın?"

"Hiçbir şeyden haberim yok adamım."

Garuda olanları anlattı. "Anlaşılan şu kahrolası ağızımı açınca, Bobby'ye bilmemesi gereken bir şey anlattım. Demek Jennifer çocuğu üzmemek istememiş."

"Aman Tanrım, korkunç bir şey bu adamım. Yani ihtiyarın cesedi, demek istiyorum."

"Evet, öyle."

"Bana kalırsa, biri Jennifer'a Bobby'nin durumunu anlatmalı. O arkadaşıyla, yani Mark'la da temas edemiyor musun?"

"Şu anda ülke dışında olmalı, üstelik telefon numarasını da bilmiyorum. Yine de beni arayacağını umuyorum. Gidip Bobby'yi görmemde bir sakınca var mı?"

"Yok, ama bu kez ben de yanınızda kalacağım. Eğer yine rahatsız olursa, ortadan toz olursun, tamam mı? Hem de çarçabuk."

"Patron sensin."

"Nasılsın Bobby?"

Bobby gözlerini bile çevirmedi, dudakları büzülü, salyası çenesinden sızarak, bomboş gözlerle oturmayı sürdürdü. Leroy eğilip bir kâğıt mendille ağzını sildi. "Mark'ın arkadaşı seni görmeye geldi Bobby. İyi misin adamım? Bir ihtiyacın var mı? Bu adamı bir daha görmek istemiyorsan, bana söylemen yeter; o da hemen gider."

Bobby cevap vermedi. Leroy Garuda'ya, "Ne demek istediğimi anladın mı?" diye sordu.

Garuda Bobby'nin tekerlekli sandalyesinin hemen yanına, yatağın üzerine oturdu. "Bir daha uğrayıp, her şeyin yolunda olup olmadığına bir bakayım dedim, iyi misin Bobby?"

Çocuk bir cevap vermedi ama Garuda tekerlekli sandalyenin yanındaki masanın üzerinde bir defter ile bir kalem gördü. Eğildi, defteri usulca kaldırdı. "Bu senin mi Bobby?"

Cevap yok. "Resim çizmekten hoşlanırsın mı?"

Yine cevap yok, hatta gözler bile kırılmadı. Garuda defterin anlaşılmasız bir dizi karalamayla kaplı sayfasını inceledi. En azından, sanki inceliyormuş gibi göründü. Sonra o soyut kargaşanın içinde gözüne bazı şekiller çarptı, testere ağzı gibi, dağlan andırır; emin değildi. "Hey, dinle beni. Bu Leroy geçen gün senin canını sıktığımı söylüyor. Eğer sıktımsa, gerçekten özür diliyorum, tamam mı? Jennifer'in sana... Sana... İşte o konudan bahsetmediğini biliyordum."

Garuda bu kez üzüntülü bir bakış, bir gözyaşı tomurcuğu gördüğünü sandı. "Bobby, ne söylediğimi duydun değil mi? Defterine bir şeyler yazmak ister misin? Neye üzüldüğünü bana söylemek?"

Bobby'nin elleri hareketlenmeye başladı, parmaklarının yavaş ve dikkatli hareketlerini gören Garuda Leroy'a döndü. "Ne yapıyor? Bir çeşit işaret dili falan mı?"

"Öyle. Bobby babası hakkında ne biliyorsan öğrenmek istiyor."

"Hiçbir şey bilmiyorum" diye karşılık verdi Garuda. "Sana bütün bildiklerimi anlattım Bobby. Hepsi bu kadar, yemin ederim."

Bobby kafasını çevirdi, pencereden dışarı bakmayı sürdürdü.

"Dinle Bobby" diye ısrar etti Garuda, "bana söylemek istediğin hiçbir şey yok mu? Hiçbir şey de mi yok?"

Bobby kafasını bile çevirmedi ama sağ elinin başparmağı, aynı elinin işaretparmağı ile ortaparmağının araşma kısıtılarak Garuda'ya doğru yaptığı hareketi yanlış yorumlamak mümkün değildi.

Leroy gülmek için kendini zor tuttu, "işaret dilinin bu bölümünü yanlış anlamak imkânsız. Bana kalırsa adam yalnız kalmak istiyor."

Birkaç adım uzaklaştıklarında, Garuda fısıltıyla, "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Dr. Reed bu akşamüstü gelip bakacak. İşinin ehli bir kadındır, en iyi danışmanlarımızdan biridir.

Ona senin bütün anlattıklarını iletirim."

"Teşekkürler. Bakarsın, daha başarılı olur." Garuda masanın üzerinde açık duran defterdeki testere dişi biçimi çizgilere baktı, sonra defterden bir sayfa koparıp, üzerine bir numara yazdı ve kâğıdı Leroy'a uzattı. "Belki doktorun ne söylediğini bana anlatmak istersin diye."

"Mark'la konuşacak mısın?"

"Tabii, beni arar aramaz."

Brig, İsviçre

Jennifer ile McCaul'ün bindikleri taksi Brig'in ana caddesi üzerinde fren yaparak durdu. Jennifer küçük kentin bir kumarhaneler, bankalar ve kayak malzemesi satan dükkânlar karışımından oluştuğunu, kaldırım taşı kaplı sokaklarının Alp tipi sevimli otellerle süslenmiş olduğunu gördü. Bahnhofstrasse üzerinde, Ambassador adlı bir otel buldular. Koyu ahşap lambri kaplamalar ve antika mobilyalar otelin göze batan özelliği idi. McCaul resepsiyonun üzerindeki bakır zili çaldığında siyah takım elbise içinde, ipek bir kravat bağlamış, elleri manikürlü, kadımsı tavrılı zayıfca bir adam görünüp, "Guten Abend meine Dame und mein Herr"* dedi.

"Bu gece için iki oda istiyorduk. Eğer mümkünse, yan yana iki tek kişilik."

"Rezervasyonunuz var mıydı efendim?" Resepsiyon görevlisi kusursuz bir İngilizce konuşuyor, berikileri hafif bir kuşkuyla süzüyordu. Jennifer buna hiç şaşırmadı: saat neredeyse gece yarısına geliyordu, üstleri başlan perişandı ve küçük bir çantanın dışında eşyaları yoktu. Tren yolundan

Brig'in dış mahallelerine kadar yürümüş, daha sonra da bir taksi durdurarak kısa mesafedeki Kent merkezine arabayla gitmişlerdi.

McCaul resepsiyon görevlisinin endişelerini gidermek için kredi kartını çıkardı ve "Arabamız kent dışında bozulunca, yağmur altında buraya yürümek zorunda kaldık" diye bir açıklamada bulundu. "Onun için, rezervasyonumuz yok. Bir sorun olmaz ya?"

Görevli dudaklarını büzerek bir sorun olabileceğini ima etti. "Kentte bankacıların bir konferansı olduğu için otel neredeyse tamamen dolu, ama yine de sizin için bir şeyler yapabileceğiz, Mein Herr." Bilgisayarına bir şeyler yazıp, gözlerini kaldırdı. "Maalesef tek kişilik odalarımız içinde yan yana olanı yok, ama üçüncü katta, birbirinden üç oda ötede iki yerimiz var. Odabaşına iki yüz frank. Sizin için uygun olur mu?"

"Başka çaremiz yok."

Kayıt formlarını doldurduktan sonra, resepsiyon görevlisi pasaportlarını görmek istedi. Pasaportların bütün ayrıntılarını kontrol edip, bilgisayara gireceklerini tamamladı, McCaul'ün kredi kartını çekip, oda anahtarı olarak uzattığı plastik kartlar kadar yapay bir tebessümle, "Oda numaralarınız 306 ve 309" dedi. "Asansör lobinin karşı tarafında. Eğer Brig'deki konukluğunuzu daha güzel kılmak için yapacağım bir şey varsa lütfen çekinmeyin."

Asansörden indiklerinde en yalan oda 306 numaraydı; McCaul elindeki plastik kartla odanın kapısını açtı. Odanın penceresi Brig'in görkemli oteli Stockalper Şato Palas'a açılıyordu, McCaul perdeleri kapatmadan önce bir süre manzarayı seyretti, "iyi misin?"

"Değilim, yorgun ve şaşkınım. Bir de o öldürdüğüm adam aklımdan hiç çıkmıyor."

Jennifer midesinin en dibinde bir türlü kurtulamadığı bir bulantı hissediyordu.

"Bunun ilacı var." McCaul odadaki mini barın kilidini açtı ve içinden iki minik viski şişeciği çıkardı.

* Almanca: "iyi akşamlar hanımefendi ve beyefendi." (ç.n.)

Şişeleri iki bardağa boşaltıp üzerlerine soda ekledi ve birini Jennifer'a uzattı. "Al, buna ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Genç kadın viskisini yudumlarken, McCaul katilin cebinden aldıklarını çıkarıp yatağın üzerine attı. Cüzdanı boşalttı. "Bakalım, neler varmış."

Jennifer bir avuç İsviçre frankı ile avro banknotu, buruşturulmuş makbuza benzer iki kâğıt parçası ve biri American Express, diğeri MasterCard, iki kredi kartı gördü. McCaul, "Kartlar iki değişik isme çıkartılmış" dedi. "Tom Bauer ve David Wayne. Her ikisinin de sahte olduğuna bahse girerim." "Başka?"

McCaul makbuzları inceledi. "Biri Züriç Havalimanı'ndaki bir restoranda yenilen kahvaltının karşılığı. İki gün önce, sabah saat dokuzda kesilmiş. Diğeriye, dün gece Simplon'da, Berghof tan birkaç blok aşağıda, Rasthof adlı otelde iki oda ve bir akşam yemeğinin karşılığı. Simplon'a girerken, oteli görmüştüm. Bu iki herifin, Züriç'e varışından beri seni izledikleri açık. Daha uçağın inmeden, havalimanında seni bekliyorlarmış. Adamlar her kimse, bunların Caruso ile karısını öldüren profesyonellerle aynı insanlar olduğuna cebimdeki son kuruşa kadar bahse girerim. Şimdi artık endişe duyulacak heriflerden biri azalmış oldu."

McCaul iki cep telefonunu alıp, birini yatağın üzerine attı. "Biri bildiğimiz cep telefonu ama öbürü bütünüyle farklı. Bir bak istersen."

Jennifer elindeki cihazı dikkatle inceledi. Tuşları ve küçük ekranıyla normal cep telefonuna benziyor, tepesinde de kauçuk kaplı, sağlam bir anten görünüyordu. "Nedir bu?"

"Radyo frekansı izleme monitörü. Yerimizi belirlemek için kullanıyorlardı. Tek yapmaları gereken, sinyali izlemektir; her seferinde nerede olduğumuzu saptıyorlardı. Üzerinde çalıştığım bir iki soruşturmada buna benzer bir cihaz kullanmışım."

Jennifer monitörü McCaul'e uzattı. McCaul cihazı çalıştırdı. Minik ekran aydınlanınca, tuşlardan bazılarına bastı. "Hedef sinyalinin kapsama alanının dışında olduğunu söylüyor. Demek ki verici hâlâ arabada; bizlerden birinin üzerinde değil. Artık bizi izleyemeyeceklerine göre rahatlayabiliriz. En azından bu gece."

"Bu dediğini yapabilirler mi? Vücuduna bir verici yerleştirebilirler mi?"

"Tabii, zor bir şey değil. Minik bir vericiyi elbiselerinden birinin astarına tutturabilir ya da çantana koyabilirler, ruhun bile duymaz. Bu vericiler bir kalem, bir makyaj kutusu, hatta kredi kartı şeklinde

bile olabilir. Sen yine de çantamı ve elbiselerini gözden geçir; ne olur ne olmaz. Ben benimkilere baktım bile."

Jennifer elbiselerini elden geçirdi, üzerindeki kazağın, blucinin ve ceketin her yerini yokladı, ardından McCaul'ün de yardımıyla çantasını ve içindekileri inceledi. "Tamam, temizsin" dedi McCaul.

"Trene bindiğimizi nasıl öğrendiler?"

"Bana kalırsa, basit mantıkla. Cipi bulmuş olmalılar. O zaman kentten kaçtığımızı anlayıp, trenle gittiğimizi tahmin ettiler." McCaul cep telefonunu çalıştırıp, birkaç tuşa bastı. "Talihimiz yokmuş. Tuşlar kilitli. Şifre istiyor."

"Şifresiz çalıştıramaz mısın?"

"Maalesef. Yazık, yoksa bu heriflerin kimlerle konuştuklarını, iplerinin kimlerin elinde olduğunu anlatabilirdi."

"Şifreyi kırmanın bir yolu yok mu?"

"Var tabii, eğer yeterince becerikliysen ve gerekli malzemeye sahipsen. Bronx'ta, bu işi elli dolara yapacak eski bir dolandırıcı tanıyorum ama New York'tan epeyce uzaktayız." McCaul viskisini yudumladı, bulduklarını yemden cüzdana yerleştirip, cep telefonu ve monitörle birlikte, cüzdanı da cebine koydu. "Seni bırakayım da, biraz dinlen. Burada emniyette olacağından eminim ama beni çağırmak dışında sakın odandan çıkma. Unutmazsın değil mi, ben iki oda ötedeyim. Seni yedide uyandırırım, olur mu? Kahvaltıdan sonra kendimize temiz bir şeyler alıp, yeni bir araba kiralamaya bakarız."

McCaul gitmeye davrandı, oysa Jennifer gitmesini istemiyordu. Trende, kaldıkları kompartımana koşup McCaul'ün öldüğünü düşününce duyduğu dehşeti hatırladı, aynı korkuyu yeniden hissedip titremeye başladı. İçinde yalnız kalmamak için çılgın bir istek vardı, cinsellikle uzaktan yakından ilgisi olmayan bir istek. Birinin sarılmasını, teselli etmesini, ona yalnız değil, güvende olduğunu söylemesi isteği. "Lütfen gitme."

McCaul Jennifer'ın korkusunu hisseder gibi oldu, durup döndü. "Ne var Jennifer?"

"Başıma bütün bunlar neden geliyor, hâlâ anlayamadım. Nasıl olur da birini öldürürüm, bilemiyorum. Görmüyor musun? Şu anda yalnız kalmak istemiyorum."

McCaul yaklaştı, usulca yüzünü okşadı. "Anlıyorum. Anlıyorum ama cevaplan bilmiyorum Jennifer. Bana kalırsa, başkalarını meraklandıracak kadar neler bildiğini ya da nelere sahip olduğunu bulmaya çalışmamız gerekecek. Senden geçmişini düşünmeni, neyin peşinde olduklarını anlamaya çabalamanı istiyorum. O adamların ne istediğini çıkarabilirsek, oyunda öne geçeriz."

Jennifer umutsuzca teselli arıyormuş ya da sadece birine temas etmek istiyormuş gibi McCaul'ün eline yapıştı. "Gerçekten de öyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle." McCaul başını salladı, elini usulca indirdi. "Her şey düzelecek. Bu gece bizi bulamayacaklarından eminim. Onun için, biraz uyumaya çalış. Sabah olunca, Brig'deki bütün sokakları arşınlamamız gerekse bile, o Vogel adından neler çıkarabileceğimize bakarız."

Beş dakika sonra, Jennifer pencerenin başında durmuş, kent ışıklarını seyrediyordu. Bitkindi, vücudunda enerjinin kııntısı bile kalmamıştı ama kafası öylesine karışık ki, uyumak imkânsızdı. Hâlâ korkuyordu, hâlâ şaşkınlık içindeydi ama orada öylesine dururken, aklına bir fikir geldi. McCaul onu odadan çıkmaması için uyarılmıştı ama yapmak istediği uzun sürmeyecekti. Başucu masasından plastik anahtarını aldı ve sessizce odadan çıktı.

"Plan nedir Kelso? Bir planın var mı?"

"Birkaç saat uyuyup, dinlenmeye çalışmak. Ondan sonra da, eğer gerekirse kentteki bütün otelleri dolaşırız." Kelso Brig'in pazar meydanında durmuş, el frenini çekmişti. İssız sokaklarıyla kent karanlıklara gömülmüştü.

"Neden şimdi dolaşmıyoruz?"

"Kafanı çalıştır Ryan. Saat gecenin bir buçuğu. Gecenin bu saatinde kenti altüst edip, otel görevlilerine soru sormaya başladığımızda, birinin bizden kuşkulanııp polise telefon etmesi, başımıza gereksiz yere bir sürü dert açmaz mı? Şimdi birkaç saat yatıp uyuyabileceğimiz bir yer bulalım. Bana kalırsa, Jennifer ile McCaul'ün gecenin bu saatinde yapabilecekleri fazla bir şey yok, tabii eğer tehlikede değillerse."

"Peki, onları nasıl bulabileceğiz, ne düşünüyorsun? Şu anda her yerde olabilirler. Ucuz bir pansiyonda, kent dışında sefil bir otele, hatta dışarıda, bir parkta bile."

"Bunu yarın düşünürüz." Kelso önlerine yanaşan Volkswagen'i görüp arabanın farlarını açıp kapadı. Volkswagen'den inen Grimes, yanlarına geldi. "Efendim?"

"Hepimizin birkaç saatliğine de olsa kafayı vurup uyuyabileceği bir otel bulmanı istiyorum; sonra ne yapacağımızı o zaman söyleyeceğim."

Otel, Brig tren istasyonunun yakınındaki bir aralığın içindeydi. Altdorf öyle aman aman otellerden değildi; biraz dökük, üstelik de bir birahanenin hemen yanı başında. Dışarıda, aralıkta birkaç sıkı kedi dolaşıyordu. Otelin önünde durduklarında Kelso otelin cephesini iğrenerek süzdü. "Tanrım, bula bula burayı mı buldun Grimes?"

"Bunu bulduğumuz için bile şanslı sayılırız. Kentte bankacıların konferansı varmış, bundan önce baktığım iki otel de doluydu. Ya burada kalacağız ya da geceyi otomobillerde geçireceğiz."

Ellerinde sadece küçük birer çanta taşıyan dört Amerikalıyı görmek, sabahın olmadık saatlerinde otele gelen kuşkulu müşterilere alışık görünen geniş göğüslü gece görevlisi İsviçreliyi fazla şaşırtmadı. Yeni konuklarını ikinci kattaki dört odaya çıkarmadan önce, kayıt formlarını doldurttu. "Kahvaltı altı buçuktan dokuza kadar, meine Herren. leh münsehe Ihnen eine gute Nacht"*

"Bir dakika bekle, bir iki kelime konuşmak istiyorum." Kelso kolunu merdivenlerden aşağı inmeye başlayan adamın omzuna attı, sahanlıkta onunla

* Almanca: "Sizlere iyi bir gece diliyorum." (ç.n.)

birkaç dakika konuştu, cömert bir bahşış uzatıp geri geldi. "Çantalarınızı odalarınıza bırakıp, iki dakika sonra odamda olun. Sen de Ryan. Sonra size Jennifer'ı nasıl bulacağımızı anlatırım." Mark odasının kilidini açtı. Tek kişilik yatağının üzerindeki battaniye ile perdelerin üzerindeki motifler bakımsız bir çiçek bahçesini andırıyor ve yıllarca önce değiştirilmeleri gerekiyormuş gibi duruyordu ama odada en azından bir telefon vardı. Lou Garuda'ya telefon edip Bobby'nin durumunu öğrenmesi gerektiğini düşündü, ancak arada altı saatlik bir fark bulunduğunu, New York'ta saatin akşamın yedi buçuğu olduğunu hatırladı. Garuda'yı tanıdığından, adamın işten çıkınca eve gitmeden önce bir bara uğrayacağından emindi; onun için telefon etmeyi Kelso'nun odasındaki toplantının sonrasına bırakmaya karar verdi. Çantasını yatağın üzerine bıraktı, koridora çıkıp Kelso'nun kapışım tıkrattı. Grimes ve Fellows çoktan gelmiş, tek kişilik yatağın iki ucuna oturmuşlardı. Kelso daracık odaya girmesini işaret etti.

"Bana kalırsa, bir araca ihtiyaçları olacak" diye söze başladı Kelso. "O yüzden, sabah olur olmaz ilk iş bir araba kiralamaya bakacaklar ya da trene veya otobüse binecekler. Biz sadece dört kişi olduğumuzdan, yetişebildiğimiz yerleri gözden geçireceğiz. Gece nöbetçisine göre, kentte sadece bir tane otomobil kiralama şirketi varmış, bir Hertz acentesi, onun için açılmadan önce orada olmamız gerekecek. Ryan, bu senin görevin. Fellows otobüs garajını kontrol edecek, ben de tren istasyonunu gözleyeceğim. Biz bu işlerle meşgul olurken, Grimes da kentteki otellere telefon edip, Jennifer ya da McCaul'ün herhangi birine gelip gelmediğini öğrenmeye çalışacak. Gece görevlisi kentte küçük büyük on-on beş otel olduğunu, kent dışında da bir o kadar bulunduğunu söylüyor, bize listeyi verecek." "Harika, ama bu anlattıkların her şeyi cevaplandırmıyor. Ya bir pansiyona gitmişlerse, o zaman ne olacak?"

"O durumda da yerlerini belirleme imkânına sahip olabiliriz. Ama işe önce otellerle başlayıp, sonra da listedeki daha küçüklere geçeriz. Buradaki konuşmamız biter bitmez Langley'e3 telefon edip, buranın yetmiş beş kilometre çevresindeki bütün otel ve araba kiralama şirketlerinin veritabanına girmelerini, rezervasyonlarına bakmalarını isteyeceğim. Bu arada, kredi kartı işlemlerinde adlarına dikkat edilmesini de söyleyeceğim. Eğer kendi adlarına çıkarılmış herhangi bir kart kullanırlarsa, bitli bir pansiyonda da olsa, nerede bulduklarını öğreniriz. Biraz talihimiz varsa, daha sabah bile olmadan onlardan haber alırız."

"Bütün bunları yapabileceğinden emin misin?"

"Sana daha önce de anlattım Ryan, CIA'nin bütün imkânları emrimizde diye. Sorusu olan? Güzel. Hepimizin biraz uyumasını öneriyorum. Görevliye bizi altıda uyandırmasını söyledim. Bu da bize topu topu dört saat tanıyor."

Mark elbiselerini çıkardı. Başı hâlâ ağrıyordu, üstelik bir gece önce de hastanede uyuyamamıştı. Banyo aynasında kendine baktı. Alnındaki plaster ve birbirine yapışıp kalmış saç tutamlarıyla felaket görünüyordu. Lavaboyu suyla doldurup yüzünü iyice yıkadı, sonra yatağın kenarına oturup Garuda'nın ev telefonunu tuşladı. Telefon iki kez çaldıktan sonra devreye telesekreter girince, otelin telefonu ile oda numarasını bıraktı ve Garuda'nın acilen aramasını istediğini belirtti.

Perdelerin aralığından Brig'in ışıklarını seyrederken, bitkinliğini hissetti. Eğer Kelso haklıysa, Jennifer'ın McCaul'le birlikte, oralarda bir yerlerde olması gerekiyordu. Torino'daki restorana

yürürlerken birbirlerine oldukça yakın göründüklerini hatırlayıp, bu arada ne kadar daha yakınlaşmış olabileceklerini merak etti. İçinde kıskançlığın kışkacını hissedince, kendi kendine eziyet ettiğini düşündü. Hemen şimdi sokaklara çıkıp otelleri gezmek istiyordu ama Kelso haklıydı; sabahın ikisinde bir otel lobisine girip sorular sormak kuşku uyandırırdu.

Bu düşünceyle yatağına uzanıp gözlerini yumdu, uyumaya çalışırken huzursuzca sağına soluna dönüp durdu.

New York

Lou Garuda Trump Hotel'in lobisine girince doğrudan doğruya kokteyl bara yöneldi. Tanrım, burası tam bir etek harmanı.

Trump kız kaldırmak için ideal bir yerdi ve bar da birinci sınıf piliçlerle doluydu ama Garuda sürekli olarak buraya iş için geldiğini hatırlamaya çalışıyordu. Boş bir masa bulup bir dry martini ismarladı ve tam o sırada bara rüzgâr gibi giren Madeline Fulton'ı gördü.

Madeline ellilerinin ortasındaydı ama, çok daha genç giyimliydi: açık Armani ceketinin altında dekolte bir bluz ve kısa siyah bir etek. New York Post için sözünü sakınmaz bir iş hayatı köşesinin yazarıydı, kentteki her etkinlikte boy gösteriyor ve Büyük Elma'nın sunabildiği her işadamını yakından tanıyordu. Garuda'nın, gençlik döneminde bu kadınla bir iki yıl boyunca ilişkisi olmuştu. Bardaki şahinler Garuda'nın masasına gelip havalı bir edayla iskemleye oturan Madeline'i dikkatle süzdüler. "Umarım çok önemlidir Lou. Aşağıda beni bekleyen taksimetresi açık bir taksi ile bir fotoğrafçı var."

Garuda kadının elini tutup bir öpücük kondururken nezaket timsaliydi sanki. "Seni yeniden görmek ne güzel Madeline. Ne içersin?"

"Bırak şimdi, Fortune'un Beş Yüz Şirket davetine geç kaldım. Bana neden burada olduğumu söyle."

"Her zamanki Madeline" diye düşündü Garuda, "dalaşmadan hoşlanan, hep acelesi olan, görkemli bir iş davetinden bir diğerine koşturan bir kadın." Öğleden sonra Madeline'e telefon etmiş, o akşam, herhangi bir yerde, herhangi bir an beş dakikasını ayırıp ayıramayacağını sormuştu. Yedide Trump'ta buluşmak üzere anlaştılar. "Prime International Securities. Hiç duymuş muydun?"

"Duymuş olmam gerekir mi?"

"Yaklaşık bir yıl önce tasfiyeye gittiler. Büroları Beşinci Cadde'deydi. Pek gösterişi olmayan bir kuruluş."

Madeline barın bu bölümünde sigara içmenin yasak olduğuna aldırmadan mentollü ince sigarasını altın çakmağıyla yaktı. Akli başında hiç kimse, hele taşakları altı okka değilse, Madeline'e itiraz etmeyi düşünemezdi. Ağız dolusu dumanı üfledi, sigarasının külünü halıya silkeleyip kaşlarını çattı.

"Tabii, o şirketi tabii hatırlıyorum. Ne olmuş?"

"Sahibi Cayman Adaları'nda paravan bir şirketmiş."

Madeline Garuda'ya bakıp gözlerini kıstı. "Bütün bunlardan bana ne?" Sigarasını masanın üzerindeki fıstık kabına bastırıp söndürdü. "Taksimetre çalışıyor Lou. Artık gitmem gerek. Yanlış hatırlamıyorsam, bunun son derecede önemli olduğunu söylememiş miydin?"

"Çok önemli. Gerçekten çok önemli Madeline. Prime'ın arkasında kimlerin olduğunu öğrenmem gerek. Yükseklerde işadamları tanıdıkların vardır. Tanıdıklarının içinde bu denizaşırı izin nereye kadar gittiğim bilen birileri çıkacağından eminim."

"Ticarî suçlara yönelmediysen, bütün bunları neden öğrenmek istediğini bana söylemeyecek misin?"

"Bundan iki yıl önce üzerinde çalıştığım bir dosya vardı. Çok kafa patlattım ama bir yere vurduramadım. Şimdi olay yeniden canlanınca ben de bir ipucu bulabilmek umuduyla oltamı sallandırdım, Prime hakkında bilgi toplamaya çıktım. Üstelik bu bilgiyi hemen istiyorum."

"Hâlâ o Angelina karısıyla mı düşüp kalkıyorsun?"

"Hem de bir saat gibi düzenli."

Madeline Lou'ya şehvetle baktı, jilet kadar keskin tırnağını Garuda'nın bacağına içinden kasiğına kadar yürüttü. "Eski günlerin hatırına bana da biraz zaman ayırsan?"

Gamda kadının elini okşadı. "Bu dediğimi yap Maddy, o zaman, neden olmasın?"

Madeline gülümsedi, elini çekip ayaklandı. "Birkaç telefon etmem gerek. Tanıdığım bir iki şirket sahibiyle konuşurum. Bir de gazete adına Cayman Adaları'nda çalışan, haber kokusu almakta çok yetenekli bir muhabirimiz var. Bir şeyler bulur bulmaz seni arasam?"

"Benim için elinden geleni yap bebeğim."

Brig, İsviçre

Mark'ın odasında telefon vızıldamaya başladı. Uyandı, el yordamıyla ahizeyi bulmaya uğraştı. Arayan Garuda'ydı. "Neler oluyor Mark? Mesajımı aldım. İsviçre'de ne haltlar karıştırıyorsun?" Mark başucu masasının üzerindeki saatine uzanırken düşüncelerini toparlamaya çalıştı: sabahın beş buçuğu. Ancak uyanmıştı. "Şimdi anlatamayacağım kadar uzun bir hikâye Lou, onun için sen beni dinle lütfen. Bobby'den haber almak ve benim için bir şey yapmanı söylemek için aramıştım seni. New York Polis Müdürlüğü Organize Suçlar Bölümü'nden Danny Flynn'ı tanıyor musun?"

"Tabii, Danny'yi tabii tanıyorum. Ne var?"

Mark neler istediğini Garuda'ya anlatınca, telefonun öbür ucunda dikkat çekici bir sessizlik oldu. "Tanrım, önce CIA'ydi, şimdi de Kızıl Mafya'dan söz ediyorsun. Oralarda neler dönüyor Mark. O boktan İsviçre'de ne işler çeviriyorsun? March olayını kokluyorsun, öyle değil mi? İddiaya girerim, öyle."

"Lou, lütfen, şimdilik açıklamaları geçelim, olur mu? Sana bir açıklama borçluyum, anlaştık mı?" Mark'ın son bir isteği daha vardı, bu kez özel bir istek. "Yapmanı istediğim bir şey daha var." Ne istediğini anlattı ve hattın öteki ucundaki kısa sessizliği dinledi.

"Bütün bunların o CIA goriliyle, hakkında benden bilgi istediğin şu Kelso'yla bir ilgisi var mı?"

"Lou, lütfen, şu anda ayrıntılara giremeyeceğim. Haklı nedenlerim var."

"Bu iş her dakika daha da boka batıyor..."

"Açıklamaya kalksam, telefon başında saatler geçirmem gerekir."

"Tamam, ama bana kalırsa açıklamanın vakti geldi de geçiyor bile. Benim de bazı şeyleri bilmem gerekiyor."

"Lou, yapamam. Şimdilik, en azından."

"Öyleyse, ne zaman?"

"Haber veririm."

"Ne düşünüyordum biliyor musun? Şu kahrolası masanın ardından çıkıp yeniden dedektifliğe başlamamın zamanı geldi, diye düşünüyordum. Belki de bu benim için bir şansdır. Belki de bu olayı birlikte araştırır, sonuna kadar gideriz. Ne diyorsun?"

"Düşüneceğim."

"Bu evet mi demek, yoksa hayır mı?"

"Belki demek. Düşüneceğim dedim Lou."

Garuda içini çekti. "Nasıl temas edeceğiz? Aynı numarayı mı arayayım?"

Mark Kelso'nun verdiği cep telefonunun numarasını Garuda'ya yazdırmayı bir kez daha düşündü, sonra hemen vazgeçti. "Hayır, buradan gitmem gerekebilir, onun için temas kurmak sorun olacak. Ben seni arasam? Bana cep telefonunun numarasını ver."

"Tamam, peki, ama sırtında bir dert daha var dostum. Senin dediğini yapıp, Bobby'yi yoklamak için Cauldwell'e uğradım. Bu anlatacaklarımdan hiç hoşlanmayacaksın..."

Jennifer saat yedide uyandı. Bir akşam öncenin olayları nedeniyle bitkin düştüğünden deliksiz uyumuştı ve buluşundan dolayı çok memnundu. Yatağına yatmadan önce resepsiyona inmiş ve yerel telefon rehberini ödünç almıştı.

Resepsiyon görevlisinin uzattığı telefon rehberi Brig'in de bulunduğu Valais kantonunu kapsıyordu. Odasına döndüğünde, rehberi açtı. Brig çevresinde soyadı Vogel olan on iki kişi vardı ama hiçbirinin önadının "H"yle başlamadığını görünce yüreği daraldı. İşte o sırada aklına bir fikir geldi, neredeyse beş dakikalık bir telefon konuşmasından sonra yatağa girdi ve derin bir uykuya daldı.

Duş alıp giyindi, sonra da koridora çıkıp McCaul'ün kapısını çaldı. McCaul üzerinde otelin bornozu, saçları duştan hâlâ ıslak, kapıyı açtı. "İyi uyudun mu?"

"Kafamı yastığa koyar koymaz. Ama ondan önce, Vogel adı üzerinde biraz araştırma yaptım. Galiba bir şeyler de buldum."

McCaul kaşlarını çattı, havluyla saçını kurutmaktan vazgeçti. "Biraz daha anlatır mısın?"

Jennifer heyecanlıydı. "Giyin de kahvaltıya inelim. O zaman sana neler bulduğumu anlatırım."

New York

Garuda o sabah Angelina'yla sevişirken cep telefonu titreşerek bir mesaj geldiğini belirtti. Kadının üzerinden indi, cep telefonuna uzanıp kapağını açtı.

"Tanrım, Lou, şu kahrolası telefonu kapalı tutamaz mısın?"

"Özür dilerim sevgilim. Önemli bir telefon bekliyorum."

"Tanrı aşkına, sevişmekten daha önemli ne olabilir? Tam da işin en tatlı yerindeyken Lou!"

Garuda mesajı okudu: "Sabah 9'da Marriott, Broadway'de buluşalım. Önemli. Maddy."

"Kimdenmiş?"

"İşle ilgili Angelina. Gerçekten önemli ve bekletilmeye gelmez bir iş." Garuda saatine baktı. Acele ederse bir taksi bulabilir, dokuzda Madeline'e yetişebilirdi. Yataktan kalktı, gömleğini sırtına geçirdi ve Angelina'nın çıplak kalçalarını şamarladı. "Bunları benim için sıcak tut sevgilim. Bir saate kalmaz dönerim."

"Git kendini düzdür."

Garuda Broadway'deki Marriott Oteli'nin kapısından girdi. Ma-deline daha önce gelmiş, kahvaltı salonunun bölmelerinden birine yerleşmiş, gözünde akşamdan kalmışlığın baş ağrısı yüzünden kapkara güneş gözlükleri, kahve içiyordu. "Beş dakikam var Lou, ondan sonra kahrolası La Guardia'ya gitmek zorundayım ama söylenenlere bakılırsa, Prime'ın Cayman Adaları'ndaki paravan şirketi öyle bir biçimde kurulmuş ki, işin dibine varıp gerçek sahibine ulaşman imkânsızmış."

"Tüh!"

"Ne var ki sevgilim, Cayman Adaları'ndaki muhabir arkadaşım perdeyi biraz aralamayı başarmış. Buradan çıkan gerçek de paravan şirketin sözde yöneticilerinden birinin süper lig suç örgütleriyle iş yapmaya pek de karşı olmayan bir insan olduğu. Eğer bana söylenenler doğruysa, Prime'ın gerisinde kimlerin bulunduğunu öğrenmek için sakın yollarına çıkmaya kalkma, yoksa kısa zamanda üzerinden silindir geçmişe dönersin."

"Nedenmiş?"

"Sana resim çizmem mi gerekecek Lou? Bunun arkasında kara para var. Bana verilen bilgi böyle. Sen neyin peşindesin?"

"Sana söylemiştim, başka zaman anlatırım. Para ne kadar karaymış?"

"Tahmin edemeyeceğin kadar kara, Doğu Avrupa'dan geliyor, onun için ardında resmî bir Amerikan kuruluşu olmadan sakın oralara gitme. Zaten o zaman bile sana bol şans dilemekten başka yapacak bir şeyim olmaz."

Garuda bir ıslık çaldı, ardından sırtıttı. "Her şey yerine oturuyor."

"Oturan ne?"

"Hiç." Çantasına uzanıp ayaklanan Madeline'e bir öpücük gönderdi.

"Gitmem gerekiyor Lou. Uçağa yetişmeliyim. Bütün öğrenebildiğim bu kadar."

"Sana borçluyum sevgilim."

"İşte bunu sakın unutma."

Brig

Otelin restoranı tıklım tıklım doluydu. Garson önlerine düşüp, bir köşe masasına götürdü. Jennifer aklıktan ölecek gibiydi. Taze Brötchen ekmekçiklerden, peynir, salam ve dumanı tüten kahveden oluşan zengin bir kahvaltı ettiler.

"Bilinmeyen numaralara telefon ettim, Amerikalı bir turist olduğumu, Brig yakınlarında yaşayan ama rehberde numarasını bulamadığım bir akrabamı aradığımı söyledim. Kadın, önadları 'H'yle başlayan ve numaraları rehberde olmayan iki Vogel buldu." Jennifer defterine bir göz attı. "Biri, buradan beş kilometre kadar ötede, Murnau diye bir köyde oturuyor. Aynı köyün hemen yakınında bir Vogel daha var."

"Adresleri ile telefon numaralarını da verdi mi?"

"Hayır, veremeyeceğini söyledi. Rehberde olmayan numaralan açıklamak yasaya aykırıymış. Yine de Murnau'da belediyeye gitmemizi önerdi."

"Nedenmiş?"

"Onlarda o köyde yaşayan herkesin adresi ve telefon numarası bulunmuş."

McCaul heyecanla kahvesini bitirdi. "Gidip bir araba kiralayalım, sonra da şu Murnau'yu bulalım."

Mark saat altıyı çeyrek geçe lobiye indi. Grimes ve Fellows daha önce inmiş, otel hesabım

kapatıyordu. Merdivenlerden inen Kelso bitkindi. "Ne oldu, kötü bir gece mi geçirdin?"

Kelso'nun sesi kırılıyordu. "Gecenin büyük bir kısmını telefon başında geçirdim. Adamlarım hâlâ otel veritabanlarını incelemekle meşgul." "Eee?"

"Sıfır, ama bir şey bulur bulmaz beni arayacaklar. Grimes otelleri taramaya gidecek, onun için sen de Hertz bürosunu gözetlemeye başlasan iyi olur. Herkes çok dikkatli olmalı."

Fellows hesabı ödedikten sonra Kelso'yu kenara çekip birkaç dakika onunla bir şeyler konuştu. Onlar konuşurken, Mark Fellows'un suçlayıcı bakışlarını üzerinde hissetti. Kelso yanına gelip, Mark'ın kolunu tuttu. "Fellows otel hesabında dün gece New York'la telefonda konuştuğunun görüldüğünü söylüyor. Kiminle konuştuğunu anlatmak ister misin Ryan?"

"Bir polis arkadaşımı aradım. Neden, bir sorun mu var?" Kelso sinirden köpürecek gibiydi. "O arkadaşımı ne konuşmak için aradın?"

"Seni hiç ilgilendirmez."

"Eğer bu konuya ilişkin bir şey konuşmak için aradıysan, ilgilendirir. Bu konudan bahsettin mi Ryan?"

Kelso'nun tehdit dolu bakışları Mark'ın tüylerini ürpertti. Ne var ki, eğer konuşması dinlenmiş olsaydı, Kelso'nun bundan Fellows'dan önce haberdar olacağını düşünüp, yalan söylemeye karar verdi: Lou'nun başının derde girmesine yol açmak düşünemeyeceği şeylerden biriydi. "Neden bahsedeyim ki? O konuşma üzerinde çalıştığım bir dosya ile ilgiliydi. Emin olmak istediğim bazı ayrıntılar vardı." "Emin misin?"

"Telefon eden, New York Polis Müdürlüğü'nde çalışıyor. Eğer bana inanmıyorsan, numarayı araştır. Daha ne istiyorsun? Şimdi artık gidelim."

Mark Kelso'yu ikna edip etmediğinden emin değildi ama CİA görevlisi birden kolunu bıraktı. "Özür dilerim Ryan, ama anlamaya çalış. Jennifer'ı kaybetmiş olmak beni çok gergin yaptı. Bir yanlış kelime, dört yıllık emeğin çöpe gitmesine neden olur. Adamlarına döndü. "Kımlıdayalım. Daha önce anlaştığımız gibi, ben tren istasyonunu alacağım, Fellows sen de otobüs garajına bak. Onları görürseniz, hemen haber verin."

İsviçre dakikliğinden olacak, Brig'deki dükkânlardan çoğu kepenklerini saat tam yedi buçukta açtılar. Saat sekiz olduğunda, Jennifer iki kazak, blucin, bir takım çamaşır ve Tauber marka mumlu bir avcı ceketini almıştı bile. Öte yandan McCaul de kendine iki blucin, birkaç tişört, yeni bir çanta ve yeşil Loden kumaşından bir ceket seçti. Hesabı ödemedi önce, otele yeni elbiselerini giydiler. "Bir araba kiralamamız gerek" dedi Jennifer resepsiyon görevlisine, hesapları öderlerken.

"Tabii" dedi kadın büyük bir nezaketle. "Size önerebileceğim bir kiralık otomobil şirketi var. Bürolarının yerini tarif edeyim."

On beş dakika sonra, kiralık otomobil şirketinin bürosunda, masanın ardındaki genç adam bütün işlemleri tamamlamış, Jennifer'a lacivert bir Volkswagen Golf'ün anahtarlarını uzatıyordu. "Her şey yolunda gibi görünüyor. Ja?"

"Murnau'da belediye binasına gitmemiz gerekiyor. Orayı nasıl buluruz?"

Genç adam bir harita çıkardı ve mavi kalemle gidecekleri yolu işaret etti. "Aslına bakarsanız, çok kolay. Kentten çıkan anayolu izleyin, yaklaşık bir kilometre sonra Murnau işaretlerini görmeye başlarsınız. Belediye binasını bulmakta da güçlük çekmezsiniz. Almanca adı Rathaus'tur."

Mark sokağın karşı tarafında durmuş, Hertz bürosunu gözlüyordu. Üzerinde yağmurluğu ve Zürich Havalimanı'nda aldığı Alp tipi tüylü şapkası vardı. Şapkalı olmak ona hâlâ saçma geliyordu ama Jennifer'ın sokağın öbür tarafına bakması durumunda hiç olmazsa kendini gizleyecek bir şeyler giymesi gerektiğinin de farkındaydı.

Aynı zamanda da keyifsizdi. Kelso telefon konuşmasına aşırı tepki göstermiş, Mark ise adamın paranoyasını anlayamamıştı. Onu rahatsız eden bir şey daha vardı: Lou'nun Bobby hakkında söyledikleri. Ancak, sekiz bin kilometre uzaktaydı ve bu sorun için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Hertz bürosuna giren bir çiftte baktı. Orta yaşlıydılar ve ne Jennifer'a, ne de McCaul'e benziyorlardı: adam kısa boylu ve sıksa, kadınsa fazla kilolu. Son yarım saat içinde gördüğü ikinci müşteriler. Daha ne kadar bekleyecekti ki?

Ya Jennifer görünmezse? Tanrı aşkına, ya Brig'de bile değilse? Sadece dört kişiyle kocaman bir kentte Jennifer ile McCaul'ü bulmaya çalışmanın umutsuz bir çaba olduğunun farkındaydı. Jennifer tehlikede olduğunu bilme hakkına sahipti. Bütün bu maskaralığın bir an önce bitmesi gerektiğini düşündü ve onu görür görmez karşısına çıkıp, olan biteni anlatmaya oracıkta karar verdi. Kelso'nun canı cehenneme.

Cep telefonu çaldı. Arayan telaşlı ses Kelso'nundu. "Ryan?"

"Sıfır. Görünmediler."

"Boş ver, bulduk onları! Olduğun yerde kal, iki dakika içinde gelip alırım seni."

Opel kaldırımın kenarında durdu. Kelso gergindi. "Bin çabuk."

Mark arabaya atladı. "Neredeler?"

Kelso gazı kökledi, Brig'in ana meydanında bir U dönüşü yaptı. Birkaç İsviçreli sürücü öfkeyle kornalarına bastılar ama Kelso protestolara aldırmadı. "Veritabanı taramaları dün gece saat biri çeyrek geçe iki kişinin bir otele kaydolduğunu gösteriyor."

"Nerede?"

"Burada, Brig'de. Ambassador diye bir otel."

Kaldırımları arşınlayan Grimes yanaşıp duran arabayı görünce yanlarına koştu. "Resepsiyon görevlisi otelden yarım saat önce ayrılıp, araba kiralamaya gittiklerini söyledi."

"Kiralamış olamazlar" dedi Kelso. "Ryan gözünü Hertz bürosundan ayırmadı ki."

"Hertz'den kiralamamışlar. Otelin genellikle önerdiği küçük bir işletmeye gitmişler."

"Lanet olsun!"

"Büro yürüyerek birkaç dakikalık mesafede. Fellows gidip sorunca, yetkili yaklaşık on beş dakika kadar önce, lacivert bir Volkswagen Golf le ayrıldıklarını söylemiş. Fellows plaka numarasını almış. Buradan üç kilometre ötede, Murnau diye bir yerin belediye binasına gitmek için yolu tarif ettirmişler."

"Emin misin?" diye sordu Mark.

"Fellows'un söylediklerini tekrarlıyorum. O da adama haritada Murnau'nun yerini göstermiş."

"Belediye binasına neden gitmek istediklerini söylemişler mi?"

"Hayır, zaten yetkili de sormamış."

"Fellows nerede şimdi?"

"Buraya geliyor."

Kelso telaşla, "Arabana bin" dedi. "Fellows'u yolda alırsın."

Jennifer Brig'den çıkan anayola saptı. Murnau'yu gösteren işaret levhalarını izleyip otlayan inekleri, zirveleri karlı dağlarıyla etkileyici bir manzaranın içinde, döne kıvrıla giden yolda ilerlediler.

On dakika sonra, on-on beş kadar küçük oteli ve kayak eviyle şirin bir köy olan Murnau'ya vardılar. Belediye binası çelik ve camlı çağdaş bir müstemilatı olan, kireç taşından yapılmış yüzyıllık bir yapıydı. Arabayı park ettiler, cam kapılardan geçerek binaya girdiler. Arkasında orta yaşlı bir İsviçreli'nin oturduğu bir müracaat bankosunun önünde durdular. Adam çat pat İngilizce bildiğinden, başka bir görevliye seslendi. "Grüss Gott.* Size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi yeni gelen genç kadın güler yüzle.

Jennifer ne aradıklarını açıkladı. "Defterinizde adresler kayıtlıdır, değil mi?"

"Ein Moment. "* Kadın masanın üzerindeki bilgisayara bir şeyler girdi, bir iki not karalayıp geri geldi. "Herr Hubert Vogel, Ba-uer Strasse'de oturuyor, buraya yakın olan eski pazar meydanının civarında. Emekli polis memuru. Öteki, yani Herr Heinrich Vogel Murnau'un üç kilometre kadar dışındaki bir çiftlikte yaşıyor. Meslek olarak dağ rehberi ve tırmanma eğitmeni yazılmış. Sizin aradığınız insan bunlardan birisi olabilir mi?"

"Belki. Sizde telefonları var mı?"

"Ja. Sanırım var."

Kadın bilgisayarın başına döndü. Numaraları bir kâğıda yazıp geri geldiğinde,

* Almanca: "Tanrı'nın selamı." (ç.n.)

* Almanca: "Bir dakika." (ç.n.)

Jennifer Heinrich Vogel'ın telefon numarasının son üç basamağının 705 olduğunu görünce,

heyecandan ürperdi. "Heinrich Vogel'ın adresine nasıl ulaşırız?"

Kadın notlarına baktı. "Çiftlik pek uzak sayılmaz, arabayla on dakikalık bir yol. Yine de Wasenhorn'un kuzey yamacında olduğu için oldukça ıssızdır. Size tarif edeceğim yoldan kolayca varırsınız. Çiftliğin adı Berg Edehveiss."

54

Heinrich Vogel çizmesinden ekmek bıçağıyla kazıdığı çamur keseklerini ateşe fırlattı. Islak toprak alevlerin içinde ışıklanarak yanarken güvenlik monitörünün başına geçti. Monitör evin ön cephesinin hareketsiz görüntüsü dışında, bomboştu. Dürbününü alıp, pencereye yaklaştı. İnce bir sis tabakası alçakları kaplıyor, ineklerin otladıkları meraların üzerinde kıvrımlanıyordu ama Vogel yakındaki görkemli Alp zirvelerini görebiliyordu; Wasenhorn ise her şeye tepeden bakıyordu. Yolu taradı, görünürde ne araba, ne de adamlar vardı. Oysa oralarda bir yerdeydiler, orada olduklarını kemiklerinin iliğinde hissediyordu. Dürbününü indirdi, sınırlarını yatıştırmak için kendine bir kadeh şnaps doldurdu.

Şu Tanrı'nın cezası işe bulaştığında ateşle oynadığının hep farkındaydı; o işin beladan başka bir şey getirmeyeceğini hep bilmişti. Sonu, tamahtan olacaktı. Oysa sırrını iki yıldan beri saklamıştı ve eğer

talihi yaver giderse, sonsuza kadar da saklayacaktı. Şnapstan bir yudum alınca, alkolün gırtlakımı yaktığını hissetti, elinin tersiyle ağzını sildi.

İki iri dobermanının dikkat ve sabırla bekledikleri ön sundurmaya bir göz attı. Şimdilik yabancılardan bir iz yoktu ama geleceklerdi; gelmeleri sadece bir an meselesiydi.

Bırak, gelsinler.

Gerektiğinde kullanmaya hazır tabancası cebindeydi. Dobermanlar birden kesik kesik inlemeye başlayınca, Vogel kasıldı. Köpeklerin inanılmaz derecede keskin duyuları vardı, bir yabancıyı iki yüz elli metre öteden, daha kamera alanına girmeden sezebiliyorlardı. Yoksa bir şey mi hissettiler?

"Ferdie! Hans! Da süzen!"*

Köpekler itaat etti, birer kaya gibi hareketsiz kaldılar. Vogel bir motor sesi duyup pencereye yaklaştı. Jennifer Murnau'dan çıkışta otomobili nefes kesici Alp görüntüleri arasında sürmüş, iki kilometre sonra da anayoldan ayrılan dar patikayı görmüştü.

McCaul belediye binasındaki görevlinin tarifine baktı. "Sola sap."

Jennifer, içindeki endişe büyüyerek, patikaya saptı. Bir kilometre sonra, bir yanında metal bir posta kutusu bulunan, tahtadan yapılmış kanatları açık bir kapıya vardılar. Kutunun üzerinde "Berg Edelweiss" yazısı vardı. Uzakta, bir dizi müstemilatın ortasında, kocaman bir geleneksel çiftlik binası görünüyordu, toprakların üzerinde de ince bir sabah pusu döneniyordu. Jennifer gerginleşti, Volkswagen'i durdurdu. "Şimdi ne yapıyoruz?"

"Çat pat Almanca bildiğine göre, konuşmayı sen yap." McCaul Beretta'yı çıkarıp, şarjörü kontrol etti. "Ama dikkatli ol, tamam mı? Bakarsın boşa gelmiş de olabiliriz."

"Ya boşa gelmemişsek?"

McCaul tabancayı yeniden cebine yerleştirdi. "Elimizde sadece iki kurşun var, onun için dua et, başımızı derde sokmayalım."

Jennifer Volkswagen'i çakıl taşı kaplı çiftlik yolunda durdurdu. Çiftlik evinin arkasında bir ağıl ve iki kapılı bir garaj vardı. Garajın açık kapılarından kahverengi eski bir Mercedes ile şasisi vuruk ve çamurlu eski ve kırmızı bir traktör görünüyordu. Çiftlik evinin ana kapısının önünde dev gibi iki siyah köpek oturmuş, gözlerini konuklara dikmişti. Hareket etmediler, ses çıkarmadılar, ama tehdit dolu gözlerle bakmayı sürdürdüler.

McCaul, "Bu köpekler doberman ve olabildiğince vahşi" dedi. "Eğer sana doğru hareket ederlerse, gözlerini bile kırıştırma. İsterlerse, boynunu koparabilirler."

"Yatıştırıcı sözlerin için teşekkürler Frank." Jennifer sesinin titrediğini duydu.

* Almanca: "Ferdie! Hans! Orada oturun!" (ç.n.)

McCaul arabadan indi. "Yanımda kal ve yavaş yürü."

İki adım atmaya kalmadı, köpekler dişlerini göstererek hırladı. Jennifer durdu, McCaul genç kadının kolunu tuttu. "Bir dakika hareketsiz dur." Dobermanlar gerçekten ürkütücü duruyorlardı ama sanki görünmez bir güç onları oldukları yere çivilemiş gibi, kıpırdamadılar. McCaul bir adım daha atmaya hazırlandı ama köpekler yeniden hırladı, sanki saldırıya hazırlanıyorlarmışçasına, kışkırlarını yerden kaldırdılar.

"Süz Ferdie! Süz Hans!"

Köpekler kapının eşiğinde görünen adamın buyruğuna anında uydular. Bir tutam kır saçıyla ellilerinde gösteren adamın sağ eli, üzerindeki yıpranmış ceketinin ön cebindeydi. Jennifer burnundaki eksik parçanın adama rahatsız edici bir görüntü verdiğini fark etti. "Sprechen Sie Englisch?" diye sordu Jennifer.

Adamın düşmanca bakışını, topraklarında kesinlikle tanımadığı iki kişinin bulunmasına bağladı. Bakışları önce McCaul'ü süzdü, sonra Jennifer'ın üzerinde durdu. "Evet, İngilizce biliyorum" dedi sonunda.

"Heinrich Vogel'ı arıyoruz."

Köpekler hırlayınca, adam Almanca bir buyruk homurdandı. Her iki hayvan da hemen sessizliğe gömüldü. "Heinrich Vogel benim. Ne istiyorsunuz?"

"Herr Vogel, köpeklerinizi çağırırsanız, kendimi çok daha rahat hissedeceğim."

Vogel'in aksını kesinlikle Alman'dı ama İngilizcesi kusursuzdu. "Çiftliğime izinsiz girdiniz. Ne istiyorsunuz?"

"Eğer içeriye girmemize izin verirsiniz, çok zamanımızı almayız Herr Vogel. Konuşacaklarımız önemli."

"Kimsiniz?"

"Benim adım Jennifer March, bu da Frank McCaul. İkimiz de Amerikalıyız."

"Eğer sizi Wasenhorn'a çıkaracak bir dağ rehberi arıyorsanız, başka tarafa bakmanızı öneririm. Şu sıralar oldukça meşgulüm."

"Dağ rehberi aramıyoruz. Sadece konuşmamız gerek."

Vogel'ın kaşları çatıldı. "Ne konuda?"

"Lütfen Bay Vogel, eğer köpeklerinizi çağırıp içeriye girmemize izin verirseniz, çok rahat edeceğim."

Vogel sanki iki yabancıyı evine kabul etmenin tehlikesini tartı-yormuş gibi ziyaretçileri süzmeye devam etti, sonra dudaklarını büzüp tiz bir düdük sesi çıkardı. Dobermanlar sıçrayarak eve girince, efendileri açık kapıyı işaret etti. "Gelin, beni takip edin."

Onlar önde Vogel arkada, mutfağa girdiler. İçeri girer girmez dobermanlar yeniden görününce, Jennifer rahatsız oldu. Köpekler sanki çıkış yolunu kapamak istiyorlarmış gibi, sessizce ön kapının eşiğine oturdular.

Çamdan yapılmış geniş büfesi, köşede yanan kocaman ateşiyle tipik bir İsviçre mutfağındaydılar. Ortada büyük bir çam masa, üzerinde bir deste gazete, gazetelerin tepesinde de bir dürbün. Büfenin yanındaki duvarda da ön avluyu gösteren bir video monitörü. Bütün bu güvenlik önlemleri Jennifer'ı şaşırtmadı; anlaşılan Vogel dikkatli bir adamdı.

Büfenin üzerindeki çerçeveli fotoğraflar dikkatini çekti. Bunlardan birinde hepsi dağcı elbisesi giymiş dört erkek kayalık bir çıkıntının üzerinde poz veriyorlardı. Dağcılardan birisi de Heinrich Vogel'dı. Yanında da bıçak yarası gibi bir ağzı ve gür siyah kaşları olan, zayıf bir adam duruyordu. Üzerinde mavi bir parka. Jennifer adamın yüzünün tanıdık olduğunu düşündü.

Vogel ziyaretçilerini masanın başına çağırdı. "Bütün bunlar ne demek oluyor?" diye sordu.

Jennifer işe Wasenhorn'da bulunan cesedi anlatmakla başladı. "Belki duymuşsunuzdur Herr Vogel? Carabiniereler cesedin iki yıldır buzulda olduğunu ileri sürüyor."

Vogel konuklarına bakmadan önce gözlerini güvenlik monitörüne çevirdi. "Ja, köyde bundan bahsedildiğini duydum. İyi de, bu konunun benimle ne ilgisi var?"

"Cesedin üzerinde ilginizi çekebilecek bir şey bulundu" dedi McCaul. "Göstermemizin bir sakıncası var mı Herr Vogel?"

"Ne sakıncası olsun?"

Jennifer çantasından notun yazılı olduğu kâğıdı çıkardı. Vogel'ın sağ eli inatla ceketin cebinde kalmayı sürdürüyordu. Uzatılan kâğıdı sol eliyle aldı, dikkatle inceleyip kaşlarını çatı.

"H. Vogel adının açıkça yazılı olduğunu görüyorsunuz" dedi Jennifer. "O kelimelerin altında Berg Edelweiss, yanında da üç basamaklı bir rakam var. Telefon numaranızın son üç basamağının aynı." Vogel birden pür dikkat kesilmişti. "Öyle görünüyor."

"Ölü adamın cebinde bu notun ne aradığımı anlamamıza yardım edersiniz diye düşündük Herr Vogel."

"Hiçbir fikrim yok." Karşısındakileri dikkatle süzdü. "Polis misiniz?"

"Hayır, özel dedektifim" dedi McCaul.

Vogel şaşırmış görünüyordu. "Öyleyse bu konuyla ne ilginiz var?"

"Bunu daha sonra konuşuruz. Size göre adresinizin ve telefon numaranızın kurbanın üzerinde bulunmasının bir nedeni olabilir mi?"

Vogel yeniden video monitörüne, ardından da pencereye bakıp, endişeyle dudaklarını ısırıldı. "Hem tırmanma eğitmeniyim, hem de dağcılık rehberi; üstelik insanlar sık sık Wasenhorn'a tırmanmaya gelir. Belki de dediğiniz adam bir seferinde beni rehber olarak kullanmıştı. Adı neydi?"

"Cesedin kimliği belirlenemedi" diye cevap verdi McCaul. "Bana kalırsa, asla belirlenemeyecek. Torino'da cesedin saklandığı morg dün bir patlama sonucu yıkıldı."

Vogel iskemlesinde hafifçe yer değiştirdi. "Ja, o patlamayı bu sabah gazetede okudum." Masanın üzerinden bir İsviçre gazetesi alıp, baş sayfayı gösterdi. "Bakın. 'Beş ölü var' diyor. Gazete bunun teröristlerin işi olabileceğini yazıyor."

Jennifer fotoğrafta Torino Carabiniere Komutanlığı'nın duman içindeki enkazını tanıdı; resmin altında Almanca kısa bir yazı da vardı. "Gazete başka ne diyor?"

"Pek az şey. Sadece polislin olayı araştırdığını. Ama bütün bunlar çok tuhaf. O adamın üzerinde adresimin ve telefon numaramın ne aradığını hiç anlamadım."

Jennifer'ın içinde bir ses Vogel'ın her ikisini de aptal yerine koyduğunu söylüyordu. "Burada yasal bir iş mi yapıyorsunuz, Herr Vogel?"

"Yasal mı? Ne demek oluyor bu?"

"Rehberlik işiniz. Yasal ve kayıtlı mı?"

"Evet, tabii yasal, İsviçre yasaları bu gibi konularda çok titizdir."

"Öyleyse sanırım yasaya göre rehberliğini yaptığınız kimselerin bir listesini tutmanız gerek, öyle değil mi?"

"Şeyy... Evet..."

"Demek adlan sizde var?"

"Bakın, tabii..."

"Öyleyse iki yıl önce, 15 Nisanın hemen öncesi ve sonrası günlerdeki anlaşmalarınıza bir baksanız?"

"Neden?" www.cizgilforum.com

"Polis kurbanın o tarihlerde öldüğünü düşünüyor."

"Yoksa onu dağa benim götürdüğümü mü ima ediyorsunuz?"

"Hayır. Öyle bir imada bulunmuyorum. Ama eğer dediğiniz gibi, kurban bir zamanlar sizin

hizmetinizden yararlanmışsa, o zaman kayıtlarınıza dayanarak kimliğini çıkarabiliriz, diyorum."

Vogel cevap vermeyince McCaul, "Herr Vogel, eminim polis de size aynı sorulan sormak isteyecektir. Bize yardım etmenizin ne zararı olabilir?"

Vogel sessizliğini sürdürdü. Gergindi ve kararını vermekte zorlandığı açıktı. Gönülsüzce ayağa kalktı ve elini cebinden çıkardı. Jennifer adamın üç parmağının eksik olduğunu fark etti.

"Donma sonucu" diye açıkladı Vogel, Jennifer'ın bakışlarını görüp. "Ameliyat işe yaradı tabii, ama parmaklarımın üçünü kurtarmak için çok geçti."

"Çok üzüldüm."

"Nein, geldiğiniz zaman böylesine tedbirli davrandığım için özür dilemesi gereken birisi varsa, o da benim. Şimdi eğer izin verirseniz, gidip kayıtlarımı bulmaya çalışayım."

Vogel sanki daha sevimli görünmek için gayret sarf ediyor gibiydi. Mutfaktan çıktı, dobermanlar gözlerini ziyaretçilere dikmiş bakarken, ayak sesleri koridorda hafifleyip sustu.

McCaul Beretta'yı cebinden çıkarıp emniyet mandalını açtı. "Geri döndüğü zaman, bırak konuşmayı ben yürüteyim."

Jennifer gözlerini tabancaya dikti. "Kafanda ne var?"

McCaul masanın üzerindeki dürbünü kapı. "Şuna bir baksana. Sanki Vogel her an birini bekliyormuş gibi. Burada tuhaf, anlaşılmaz bir şeyler dönüyor Jennifer. Gözlerini güvenlik monitöründen nasıl ayırmadığını gördün. Bu adam gerginlikten kopacak durumda. İçimden bir ses, bize anlattığından çok daha fazlasını bildiğini söylüyor. Belki de artık ciddi konuşmanın zamanı geldi."

"Nasıl?"

"Eğer gerekirse, nazikçe ikna etmeye çalışacağız. Adama zarar vermek niyetinde değilim ama bu köpekler Vogel'a yanlış bir şey söylersem beni parçalayacak gibi bakıyor, onun için hazırlıklı olmak derdindeyim." Tabancasını yeniden cebine soktu.

Jennifer ayaklanınca dobermanlar gözlerini ona diktiler, ama hiçbir harekette bulunmadılar.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordu McCaul.

Sessiz durmasını anlatmak için parmağını dudaklarına götürdü, köpekler her hareketini izlerken mutfağın öbür tarafına geçti. Dört kişiyi gösteren fotoğrafın başında durdu.

"Ne düşündüğünü bana da söyleyen?"

Jennifer parmağıyla fotoğrafı gösterdi. Zayıf yüzlü, kalın kaşlı, siyah saçlı adam dikkatini çekmişti.

"Bir bakıver."

McCaul yanına geldi. "Ne var?"

"Bu adamı bir yerden hatırlayacağım. Gözlerine baksana Frank. Bir de ağzına. Onu bir yerde gördüğümden... Aman Tanrım!"

"Ne oluyor sana?"

"Buzdaki adam. Bu o. Görmüyor musun?"

McCaul fotoğrafa yakından baktı. Köpeklerin hırladığını duydular. Döndüklerinde, Vogel'ı elinde bir tabancayla kapının eşiğinde duruyor buldular. McCaul Beretta'sını çekmeye davrandı ama köpekler saldırmaya hazır, tüylerini kabarttılar.

"Elini cebinden çıkar" dedi sertçe Vogel McCaul'e. Tabancasını Jennifer'a doğrulttu. "Yavaşça, çok yavaşça uzanıp, tabancasını al."

Jennifer söyleneni yaptı, McCaul'ün cebindeki Beretta'ya dokunan parmakları titriyordu.

"Tabancayı masanın üzerine bırak."

Uzandı, Jennifer'ın masanın üzerine bıraktığı tabancayı alıp cebine soktu.

"Neden?" diye inler gibi bir sesle sordu Jennifer. "Bizi neden tehdit ediyorsunuz?"

"Nedenini biliyorsunuz sanırım." Vogel tabancayı sallayarak iskemleleri gösterdi. "Oturun ve ellerinizi masanın üzerinde tutun. Hareket etmeye kalkarsanız ikinizi de öldürürüm."

Kelso, Murnau belediye binasının önünde bir küfür savurarak frene bastı. Belediye binası çelik ve camlı çağdaş bir müstemilatı olan, kireç taşından yapılmış yüzyıllık bir yapıydı. Mark Alp tipi sevimli ev ve dükkânların sıralandığı sokakların insan dolu olduğunu gördü. Kelso Fellows ve Grimes'a arabalarında kalmalarını işaret edip, parmağını Mark'ın göğsüne vurdu. "Sen benimle gel."

Peşinde Mark, belediye binasının cam kapılarından saldırıya geçer gibi girdi.

Mutfak sessizliğe gömülmüştü. Alın terden sırlıksıkam olmuş Vogel her dakikada bir video monitörü kontrol ediyordu.

Sessizliği Jennifer bozdu. "Herr Vogel, bizi neden tehdit ediyorsunuz? Buraya size zarar vermek için değil, sadece bilgi almak için geldik."

"Yalan söyleme. Tabancanız vardı."

"Tabanca kendimizi korumak içindi. Biraz dinleseniz, açıklayabilirdim..."

"Stili! Sessiz olun. Başka soru yok."

Jennifer oturduğu iskemleden kalktı; köpekler hırlayıp dişlerini gösterdilerse de tehlikeye aldırılmaz gözüktü. Babasının kaybolması konusunda Vogel'ın neler bildiğini öğrenmekte kararlıydı. "Hayır, söyleyeceklerimi dinlemenizi istiyorum."

McCaul genç kadının kolunu çekiştirdi. "Tanrı aşkına Jennifer, fazla ısrar etme, yoksa bu işin nereye varacağını kestiremeyiz."

McCaul'ün yakarışını duymazdan gelip, büfenin üzerindeki fotoğrafı işaret etti. "O fotoğraftakilerden birisi Wasenhorn'daki kurban, öyle değil mi Herr Vogel? Kim olduğunu da biliyorsunuz. Ama öldüğünde, o buzulda yalnız değildi. Muhtemelen yanında babam vardı. Yoksa bunu da mı biliyordunuz?"

"Baban mı? Sen neler anlatıyorsun?"

"Babam iki yıl önce kayboldu. Polis cesedin yanında babamın pasaportunu buldu. Zaten burada bulunmamızın tek nedeni de bu. Çantamda babamın bir fotoğrafı var. Eğer size göstere..."

Vogel gözlerini kuşkuyla kırıştırdı. "Hayır, çantayı buraya uzat. Usulca."

Jennifer çantayı masanın üzerine bırakınca, Vogel fotoğrafı bulana kadar serbest eliyle çantayı karıştırdı.

"Babamın adı Paul March. Onu daha önce hiç gördünüz mü, Herr Vogel?"

Fotoğrafa bakınca, Vogel'ın yüzü kül gibi oldu. Tabancasını indirmede ama Jennifer'a bakan gözlerini birden kuşku yerine merak kapladı. "Buraya tam olarak neden geldiğinizi anlat bana."

Kelso ile Mark arkasında genç bir kadının oturduğu müracaat bankosuna yaklaştı. Kadın yaşlıca bir İsviçreliyle meşguldü ama Kelso adamcağızı kenara itip aceleyle sordu: "İngilizce biliyor musunuz Fräulein?"

"Biliyorum, ama sıranızı bekleyin lütfen."

"Acil bir durum vardı da. Daha önce bu genç kadını gördünüz mü?"

Kelso Jennifer'ın fotoğrafını masanın üzerine bıraktı.

Görevli fotoğrafı inceledi. "Ja. Onunla bu sabah konuştum. Buraya bazı bilgiler almak için gelmiş. Neden sordunuz?"

Kelso fotoğrafı yeniden cebine sokarken ciddi bir ifade takındı. "Ben onun babasıyım ve maalesef korkunç bir otomobil kazası oldu. Ailemizden birisi ağır yaralandığı için hemen kızımı bulmam gerek."

"Bunu duyduğuma çok üzülüm. Yarım saat kadar önce, yanında bir erkekle birlikte buradaydı ve iki kişinin adresini arıyordu. İstedikleri bilgileri vermek için köy kayıtlarına bakmıştım."

"Hangi iki kişi?"

"Aslına bakarsanız, adamlardan sadece biriyle, Heinrich Vogel'la ilgileniyordu. O yüzden çiftliğin yolunu tarif ettim."

Kelso rahatlayıp soluğunu boşalttı. "Bu Vogel'ın adresini nasıl buluruz?"

Jennifer konuşmasını bitirdiğinde, mutfakta duyulan tek ses saatin tik taklarıydı. Vogel'ın yüzü beyaza kesmiş, elleri titremeye başlamıştı.

"Wasenhorn'da ölen adamı tanıyordunuz, öyle değil mi?" diye sordu Jennifer.

"Ja. Tanıyordum."

"Kimdi?"

"Kardeşim, Peter" dedi Vogel kısık bir sesle. Kendini toparlamakta güçlük çekiyormuş gibi, çok sarsılmış görünüyordu.

"O dağın tepesinde ne arıyordu?"

"Bilmiyorsun, değil mi? Gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun?"

"Neyi bilmiyorum? Onu siz mi öldürdünüz? Korktuğunuz bu mu Herr Vogel?"

"Onu öldürmek mi?" diye kekeleydi Vogel. "Onu neden öldüreyim?"

"Kardeşinize buzulda ne oldu?"

"Ölmeden bir gece önce, Peter Brig tren istasyonundan aldığı iki kişiyle birlikte buraya geldi.

Adamlardan biri Kari Lazar adında biriydi, öteki de..." Vogel parmağının ucuyla fotoğrafa dokundu,

"Bu adamdı. Baban olduğunu söylediğin. Babanla daha önce hiç karşılaşmamıştık ama Kari Lazar'ı tanıyordum. Yıllar boyu kayak için Murnau'ya gelmiş, kardeşimle ve benimle öyle tanışmıştı."

"Buraya neden gelmişler?"

"Lazar benden ve kardeşimden onlara rehberlik yapmamızı istedi... Hayır, buzulun üzerinden onları İtalya'ya götürmemizi söyledi. Çok korktukları açıktı. Özellikle de baban. İkisinin en içinde korkmuş görüneni babandı. Ama Rus mafyasındaki arkadaşlarından kaçtıklarını çok sonra öğrendim."

Jennifer şaşkınlık içindeydi. "Hiçbir şey anlamıyorum."

"Buraya beni öldürmeye geldiğinizi sanmıştım. Onlardan olduğunuzu sanmıştım. Bu kadar tedbirli olmamın nedeni buydu. Ama o fotoğraf, burada bulunmanızın gerçek nedenini açıklıyor. Ne salakmışım."

"Kimlerden olduğumuzu sandınız? Fotoğraf neyi açıklıyor?" Jennifer Vogel'in saçmalıklarından en ufak bir anlam çıkaramayınca McCaul'e baktı. Ne var ki o da en az Jennifer kadar şaşkınlık içindeydi.

"Bay Vogel, bu Kari Lazar'ın kim olduğunu, babamın onun yanında ne yaptığını anlatmak zorundasınız."

"Söyledim size, sınırın öte tarafına kaçmak istiyorlardı. Lazar Rus mafyası adına çalışırdı."

"İyi de, yanında neden babam vardı?"

Vogel birden paniğe kapıldı. Ayaklanıp güvenlik monitörünün başına gitti. "Bunu açıklayacak zamanım yok. Birazdan burada olacaklar, bundan eminim. Evi neden gözetlediklerini şimdi anlıyorum. Sebebi sendin. Buraya geldiklerinde, hepimizi öldürecekler. Şimdi hemen gitmelisiniz."

"Neden söz ediyorsunuz? Gelecek olanlar kim? Bizi kim öldürecek?"

Tabanca elde, Vogel pencerenin yanına gitti. McCaul bir anda fırladı ve masayı hızla devirdi. Masa gıcırdayarak zeminden kaydı, Vogel'a çarparak onu yere savurdu, Jennifer'ı da gerilettili. McCaul masayı önünde iterek, saldırmaya hazırlanan köpeklerin üzerine bir boğa gibi atıldı, ağır mobilyayı hayvanlara çarpıtırarak kapıdan dışarı süpürdü. Masayı kapının kasasına dayayıp, döndü.

Tabancasını hâlâ elinden bırakmamış olan Vogel büyük bir gayretle yerden doğrulmaya çalışırken, McCaul uçu ve silahı adamın elinden koparırcasına aldı. Tavana iki el ateş etti ama kulakları sağır edici patlamalar dobermanları sakinleştirmede; hayvanlar tahta masaya dişlerini geçirerek, tehdit dolu homurtularla masanın üzerinden atlamaya çalıştılar. "Durdur şunları!" diye haykırdı McCaul.

"Durdur şunları yoksa ikisini de vururum!"

"Süz Ferdie! Süz Hans!" diye seslendi Vogel.

Köpekler öfkeyle homurdanıp çöktüler.

"Dışarı çıkmalarını söyle. Haydi, çabuk!"

"Raus! Raus! Sofort!"*

Köpekler koridora atıldı. McCaul çarçabuk kapıyı kapattı, ardından masayı yeniden kasaya dayadı; o bunları yaparken, Vogel da cebinden Beretta'yı çıkarmaya çalışıyordu.

"Frank!" diye haykırdı Jennifer tek bir patlama duyulur ve kurşun McCaul'ün koluna saplanarak koca adamı sendeletirken. Jennifer Vogel'ın üzerine atıldı, elindeki tabancayı almaya çalıştı. Sonunda McCaul adamın tepesine çullanıp silahı elinden kapmayı başardı.

"Yalvarırım... Yalvarırım beni vurma" diye sızlandı Vogel. "Size zarar vermek istemiyordum."

"Bunu gösterme biçimin oldukça tuhaf dostum."

"Ben sadece kendimi korumak istedim. Yemin ederim..."

McCaul elini koluna götürdü. "Bak bakalım, kanı durduracak bir şey bulabilecek misin?"

Jennifer mutfakta bulduğu havluyu McCaul'ün koluna doladı, kanın akması kesilene kadar sıktı, "iyisin ya? Bir bakayım." Yarayı inceleyince, merminin ceketi delip McCaul'ün koluna saplanırken açtığı iki deliği gördü.

McCaul Vogel'a, "Bana kalırsa olanları baştan konuşmamız gerekecek dostum" dedi.

Bir araba sesi duyunca, Vogel'ın rengi attı. "Geç... Çok geç kaldın. Geldiler bile. Geleceklerini söylemiştim."

Jennifer pencereye yaklaşınca siyah ve güçlü bir BMW'nin hızla kapıdan girip çakıl taşlarının üzerinde ilerlediğini gördü. Araba yaklaşıp içindekileri görünce yüreği çarpmaya başladı. "Adam haklı Frank. Gelenler var."

"Kim?"

"İki kişi."

Jennifer siyah BMW'nin evin önündeki çakıl taşları üzerinde durmasını izledi. Vogel'ı arkasından sürükleyen McCaul, pencerenin yanına vardığında, arabanın kapılarının açılarak içinden iki kişinin indiğini gördü.

* Almanca: "Dışarı! Dışarı! Hemen!" (ç.n.)

Adamlardan biri, trende karşılaştıkları sarışındı. Bir plaster alnını boydan boya kapatıyor, adam elindeki cep telefonuna bir şeyler söylüyordu. Bu kez yanındaki arkadaşı, elinde makineli bir tabanca taşıyan, otuz yaşlarında ve sağlam görünümlü biriydi. McCaul Vogel'a "Kim bu herifler?" diye sordu. "Bil... Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?" diye patladı McCaul.

"Belki de gazeteler cesedin bulunduğunu yazdığından beri, yani üç gündür burayı gözleyenlerdir. Bazen, ben köye gidip gelirken değişik arabalara binip peşime takılıyorlar ama hep aradaki mesafeyi koruyarak. Onları görmediğimi sanmaları için aptal olmaları gerekir."

"Sence, kim bunlar?"

"Rus mafyası. Lazar'ın çalıştığı insanlardan."

"Evi neden gözetliyorlardı peki?"

Vogel sessiz kalınca McCaul öfkeyle, "Bana daha açıklayacağın çok şey var dostum" dedi.

Jennifer sarışın olanının cep telefonu ile konuşmasını bitirdiğini gördü. Cebinden bir tabanca çıkardı, yanındakine bir baş işareti yaptı ve birlikte eve doğru yürümeye başladılar. "Frank, yaklaşıyorlar." McCaul pencereden uzaklaştı. "Beni dinle Vogel. Bu heriflerden biri daha önce bizi iki kere öldürmeye çalıştı. Şimdi de buraya işini tamamlamaya geldi. Bana buralarda neler döndüğünü anlatmak zorundasın."

Yüzünde ter taneleri tomurcuklanan Vogel ısrarla sessizliğini sürdürüyordu.

"Peşinde oldukları ne?" dedi Jennifer. "Babamın Rus mafyasıyla ne işi olabilir?"

Vogel cevap vermeye fırsat bulamadan McCaul telaşla, "Vazgeç Jennifer" dedi, "zamanı değil. Buradan kaçacak bir yol olmalı."

"Bu... Buradan" dedi Vogel, titreyen parmağını mutfağın arka tarafındaki kapıya uzatarak.

"Nereye çıkıyor?"

"Aşağıya bodruma, oradan da ağıl ile garaja."

McCaul kapıyı açtı. Kapının ötesinde, loşluğa gömülmüş kısa bir koridor vardı. Elektrik düğmesini çevirince, aşağılarda bir yerde yanan ampulün ışığında, yakıt deposu olarak kullanıldığı belli olan bodruma inen birkaç basamak görüldü. Duvarların dibine kalın kütükler istiflenmişti. "Garajdaki Mercedes çalışıyor mu?"

"Evet."

"Anahtarlar nerede?"

"Hep kontağın üzerinde bırakırım."

"Buradan çıkmak için bir arka yol var mı?" diye sordu Jennifer.

"Sadece kötü bir orman yolu var. Ağılın gerisinden çıkıp, yarım kilometre ötede anayola kavuşur."

McCaul ter içindeydi. "Şansımızı deneyeceğiz. Sen de bizimle geliyorsun."

Vogel birden korkuya kapıldı. "Yalvarırım... Yalvarırım bana bir şey yapmayın."

McCaul ıslık gibi bir sesle konuştu: "Koluma bir kurşun yerleştirdiğine bakılırsa, oldukça deneyimlisin demektir. Ama sana karşılıksız bir tavsiyede bulunayım. Eğer bizimle gelersen, hayatta kalma şansın artar."

"Kö... Köpeklerim. Onları çağırمام..."

McCaul Beretta'nın horozunu kaldırıp, tabancayı bodruma inen basamaklara doğru salladı.

"Vaktimiz yok. Haydi, kıpırda."

İki adam çiftlik evinin kapısının önünde durakladı. Sarışın olanı parmağını şaklatınca öteki hemen kapının yanında vaziyet aldı. Kapının tokmağına uzanırken, koridordan bir sızlanma duyuldu. Ne yapacağını anlamak için sarışına baktı, onun tabancasını kaldırıp başını salladığını görünce, devam etmeye karar verdi.

Tokmağı çevirdi.

McCaul bodrum kapısını arkadan kilitledi, merdivenlerden hızla inerken Jennifer Vogel'a "Babamı dağa çıkardığın o gece neler oldu?" dedi.

"Buzulu gece geçmeye kalkmanın delilik olduğunu, hayatlarını tehlikeye attıklarını Lazar'a söyledim, onları uyardım ama beni dinlemediler. Elinde bir tabanca vardı ve eğer onları sınırın öbür tarafına geçirmezsek hem beni, hem de Peter'i vuracağını söyledi. Lazar kendisi ve baban için tırmanma malzemesi ile üç tane büyük sırt çantası istemişti. Yol için gerektiği gibi giyindikten sonra onu bir çantadan çıkardıklarını iki sırt çantasına doldururken gördüm. Üçüncü sırt çantasına da babanın eşyasını yerleştirdiler. Ondan sonra, gece yarısı olunca, elimizde fenerlerle hep birlikte yola çıktık."

"Devam et."

"iki saat sonra buzula vardığımızda, hava birden kötüleşti. Ardından korkunç bir tipi çıktı, insanın iki metre önünü göremeyeceği kadar yoğunlaştı. Bir çığlık duyduğumda, Peter kaybolmuştu. Bir yarığa düştüğünü anladım."

"Babama ne oldu?"

"O tipide hem onu, hem de Lazar'ı gözden kaybettim, ama hiç aldırmadım. Ben sadece o dağdan inmek ve buraya dönmek istiyordum." Vogel soğuktan donmuş elini kaldırdı. "Geri dönmek dört saatimi aldı; üç parmağım ve burnumun yansı gitti ama hayatta kaldığım için talihli olduğumu düşündüm."

Basamakların dibine varmışlardı. Bodrumun uzak ucunda bir kapı daha vardı. Yukarıdaki koridorda dobermanların havladığını duydular; ardından bir insan çığlığı, peşinden de dört el silah sesi. Vogel aklı başından gitmişçesine bağırdı: "Köpeklerim... Köpeklerimi vuruyorlar!"

"Eğer buradan hemen çıkmazsak, sıra bize gelecek." McCaul Beretta'yı Jennifer'a uzattı. "Daha önce böyle bir silah kullandın mı?"

"Hayır."

"Eğer merdivenlerden inen birini görürsen, tıpkı trende yaptığın gibi tabancayı doğrultup, tetiğe bas, ama tek bir kurşunun kaldığım da sakın unutma." McCaul kapının mandalını kaldırdı. "İkinizi de sesinizi kasın. Olabildiğince çabuk dönmeye çalışacağım."

"Nereye gidiyorsun?"

"Dışarıya bir göz atmaya."

Sansın ile yanındaki adam ön kapıyı açıp içeri süzöldüler. Daha henüz birer adım atmışlardı ki, üzerlerine nereden çıktıkları belirsiz iki siyah doberman atıldı. Elinde makineli tabanca olanı, köpeklerden biri dişlerini koluna geçirir ve silahını düşürmesine neden olurken bir çığlık attı.

Sarışın olanı peş peşe iki el ateş ederek öteki canavarı havada yakaladı, hayvanın cansız vücudu sırtüstü düştü. Adam daha sonra döndü, yanındaki koluna yapışmış ikinci dobermanın vücuduna da iki kurşun sıkarak hayvanı hemen öldürdü. Hol kısa sürede kan gölüne dönmüştü, yaralı saldırgan ise kolunu tutmuş, acıyla kıvranıyordu.

Sarışın olanı öfkeyle berikinin silahını uzattı. "Salak!" dedi. "Evin arkasına dolan. Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Sarışın adam silahını doğrultup yavaş yavaş ilerlemeye başlarken, öbürü holden çıkıp, evin arkasına doğru koştu.

Silah sesleri aniden kesilince, ev fırtına öncesi sessizliğe gömülmüş gibi oldu. Jennifer adamların yukarıda gezindiklerinden emindi ama hiçbir şey duyamıyordu. Gerekirse yine birini öldürüp öldüremeyeceğinden kuşkulu, Beretta'nın kabzasını avucunda sıktı. Upuzun bir dakika geçip de McCaul geri gelmeyince, içindeki korku paniğe dönüştü. Vogel üzüntüden aklını kaçırmış gibiydi. "O herifler köpeklerimi öldürdü. Ferdie ile Hans'ı öldürdü..."

"Lütfen Herr Vogel, sesinizi kısın."

"Buradan sağ kurtulacağımızı sanmak için çıldırmış olmak gerekir. Bizi bulup öldürecekler..."

"Neden polise kardeşinizin başına gelenleri anlatmadınız?" dedi Jennifer keskin bir fısıltıyla. Vogel genç kadına çıldırmış birisine bakar gibi baktı. "Nasıl anlatacaktım? Buradakilere Peter'in Zürich'e yerleştiğini söylemek çok daha işime geliyordu. Öteki türlü, kendi boynuma ilmek takmış olurum."

"Ne demek oluyor bu?"

"Yıllar önce, Lazar beni mafya dostları için cokey olarak tutmuştu. Birkaç ayda bir Wasenhorn üzerinden İtalya'ya geçer, oradan bir paket alıp buzulu aşarak dönerdim. Aslında o pezevenkle hiç tanışmamalıyım."

"Paket dediğiniz nasıl bir şeydi?"

"Her seferinde, koca bir sırt çantası dolusu para. Lazar'ın arkadaşları parayı Zürich'te bir bankaya götürüp temizliyorlardı. Yaptığının yasal olmadığını biliyor, ama aldırımıydum. Ruslar bana iyi para veriyorlardı."

"Nasıl temizliyorlardı? 'Akıyorlardı' mı demek istiyorsunuz?"

"Tabii. Lazar da aynen öyle demişti."

"Babam da bu plana dâhil miydi?"

"Nereden bileyim? Benim tek gördüğüm, ellerinde bir hazineyle kaçmaya çalışan iki umutsuz adamdı."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Buzula tırmanırken, Lazar bize babanla birlikte Rus mafyasından bir hazine çaldıklarını anlattı. Peter ile benim yardımlarımızın karşılığını fazlasıyla ödeyeceklerini, ama ağızımızı sıkı tutmamız gerektiğini söyledi. Ancak onları sınırın öteki tarafına geçirince, bizleri öldürmelerinden korkuyorduk. İşte fırsatımı bulunca, kaçmamın nedeni de bu ya."

Jennifer üst katta zeminin çıtırdadığını duydu. Bodrumu bulmaları daha ne kadar sürebilirdi ki? Yüreği gümbürdüyordu. Vogel'in anlattıklarından sarsılmıştı. "O gece babamın korkmuş görüldüğünü söylerken ne demek istemiştiniz?"

"Endişeliydi. Bana endişeli göründü. İkisi de korkuyordu ama onunki çok belirgindi."

"Onunla hiç konuştunuz mu?"

"Hayır, sadece Lazar konuştu."

Jennifer başka bir ses duydu, yer kaplamalarına sürtünen bir ayakkabının çıkardığı sestir. Adamlar odaları arıyorlardı. Çok geçmeden bodrum kapısını bulacaklardı. "Herr Vogel, babamın o tipiden sağ kurtulmasının mümkün olup olmadığını bilmek istiyorum."

"İmkânsız. Tipi kardan metrelerce yükselen yığınlar oluşturuyordu. Ne o, ne de Lazar böylesine korkunç bir havada yollarını bulabilirdi."

"Ama siz buldunuz."

"Bir mucize eseri."

"Cesetlerini aramak için geri döndünüz mü?"

"Ja, altı hafta sonra, gidecek kadar iyileştiğimde. Ama cesetlerden hiçbir iz bulamamama şaşırmadım doğrusu. Muhtemelen onlar da Peter gibi bir yarığa düşüp öldüler."

"Yanıyorsunuz. İçlerinden biri hayatta kalıp, beş gün sonra Dikenli Taç Manastırı'na ulaşmayı başardı."

"İmkânsız! O fırtınada kimse beş gün hayatta kalmayı başaramaz."

"Yakınlarda, sığınabilecekleri bir dağ kulübesi var."

Vogel ikna olmuş benzemiyordu. "İnan bana, boşuna umutlanıyorsun. Baban soğuktan donmuş olmalı. Ama eğer aradığın bir kanıtsa, sana cesedini gösteremeyeceğim; cesedini bulamadım çünkü." Vogel birden sustu. Merdivenin tepesindeki kapının tokmağı tıkırdayınca, Jennifer'in kalp atışları hızlandı. Ardından başka bir ses duyup, arkasına döndü. Dışarıya açılan kapı usul usul kıpırdamaya başladı. Beretta'yı doğrultup, ateş etmeye hazırlandı.

"Benim" diye fısıldadı tanıdık bir ses. Ardından McCaul göründü.

"Yukarıdalar Frank. Kapıyı açmaya çalışıyorlar."

Merdivenin tepesindeki kapı tokmağı bir kez daha tıkırdarken, McCaul'ün yüzünü ter bastı.

"Öyleyse, boka battık demektir. Evin arkasını koruyan eli makineli tabanca bir herif daha var, üstelik bu tarafa geliyor."

Mark köküne kadar gaza bastı. Murnau'dan doğuya giden yolda hızla ilerliyorlar, Kelso da çılgın bir heyecanla haritaya bakıyordu. Grimes ve Fellows'un arabası peşlerindeydi. Her iki tarafta da, anayoldan ayrılan dar yollar vardı ama hepsi de birbirine benziyordu. Mark yollarını kayb ettikleri umutsuzluğuna kapıldı. "Şimdi ne tarafa?"

"Bir sonrakinden sola."

Mark kavşakta keskin bir sol viraj aldı, çamur kaplı bir patikada hoplaya zıplaya ilerleyip, bir dizi kaim köknarın kapattığı çıkmazın sonuna vardılar. "Görünürde bir ev ya da çiftlik yok Kelso. Doğru yolda olduğumuzdan emin misin?"

Kelso aceleyle haritayı inceledi. "Lanet olsun!"

"Kaybolduk yani, öyle mi?"

"Tanrı aşkına, çiftlik buralarda bir yerlerde olmalı. Geldiğimiz yoldan geri dön."

Jennifer yukarıdaki sahanlık kapısının yeniden sarsıldığını duydu, ardından da bir tahta çatırtısı işitti. Biri kapıyı açmaya çalışıyor. Kaçacakları bir yer olmadan, her iki taraftan kapana kısılmışlardı; paniğe kapıldığını hissetti. "Buradan çıkmanın başka bir yolu var mı?"

"Olsaydı, sizi çoktan götürürdüm." Vogel'ın sesi titriyordu. "Sonumuz geldi, anlıyor musunuz?"

Makineli tabancalar karşısında ne şansımız olabilir?"

"İkiniz de duvarın dibine gidin ve Tanrı aşkına ses çıkarmayın" dedi McCaul.

"Ne yapacaksınız?"

"Dediğimi yap Jennifer." McCaul cebinden Maglite fenerini çıkarıp yaktı, odanın ortasındaki ampulün altına yürüdü. Parmaklarının ucuna kalktı, sıcak ampulü kavrayıp gevşetmek için ceketinin yeninden yararlandı. Ancak insanın çevresini görmesine yetecek kadar ışık veren fenerin dışında, bodrum karanlığa gömüldü.

Jennifer ve Vogel sırtlarını duvara yapıştırdıkları McCaul parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmalarını istedi, ardından istiflenmiş odunların arasından ağır bir tanesini seçti, kapının arkasına geçip feneri söndürdü.

Sahanlıktan gelen seslerin arttığını duydular, ardından fısıltılar işittiler. Biraz sonra, bodrum kapısı gıcırtyla açıldı. Odanın içine sızan gün ışığının aydınlığında, bir tabanca namlusu belirdi. Kapının aralığı biraz daha genişleyince saldırganlardan biri, elinde makineli tabancasıyla çömelerek içeri girdi. Tam o sırada merdiven sahanlığındaki kapı sarsılınca, ürkerek başını kaldırdı. "Dimitriy?" diye usulca fısıldadı belirgin bir Rus aksanıyla.

McCaul yerinden fırladı ve elindeki odunu adamın kollarına indirdi. Adam acıyla haykırırken silahını düşürdü, McCaul bu kez ense köküne vurdu odunu var gücüyle. Adam boğuk bir çığlık atıp yere yığıldı.

McCaul makineli tabancaya uzanırken, sansın olanı gözükte. Vogel paniğe kapıldı, Jennifer'ı kenara savurdu, "Yalvarırım, beni öldürmeyin!" diye umutsuzca haykırarak kapıya doğru koştu. Kapının eşiğine erişmek üzereyken, sarışın basamakların tepesinden silahını ateşledi, Vogel'ı sırtından vurdu. McCaul makineliyi doğrultup tetiğe bastı, aynı anda sahanlığın duvarlarından kireç parçalan havalandı. Sansın zor durumda olduğunu görüp gerilemek istediye de McCaul yeniden tetiğe bastı, kurşunlar sarışının kafasının üzerinden geçerek, duvarda delikler açtı.

"Tabancamı yere bırak!" diye bağırdı McCaul. "Bırak, yoksa ölürsün." Sarışın tabancasını bıraktı.

McCaul göz açıp kapayıncaya kadar basamakların tepesine çıkmıştı. Adamın yakasına yapışıp, merdivenlerden aşağı itti. Sansın merdivenin ortasına kadar sendeleyerek indi, daha sonra basacağı yeri şaşırıp bohça gibi yuvarlandı. McCaul yanma vardığında, sersemlemişti. "Ayağa kalk."

Sarışın ayağa kalkınca, McCaul üzerini aradı. Jennifer çevresine bakındı. McCaul'ün devirdiği ilk saldırgan kapının yanında, hâlâ baygın yatıyordu. Bodrumu mide bulandırıcı bir barut kokusu kaplamıştı. Vogel kurşunlarla delik deşik olmuş vücuduyla yerde yatıyordu.

Jennifer gidip Vogel'ın nabzını tuttu, ama nabız durmuştu. Bir uyusukluk hissetti.

McCaul etkisiz hale getirdiği adamı çevirdi, yüzünü merdivene döndürdü. "Kim olduğun hakkında en ufak bir fikrim yok dostum, ama cevaplayacağın çok soru var. Şimdi yukarıya doğru yürümeye başla ve basamakları teker teker çık."

McCaul mutfakta bir iskemle çekip, sarışını iskemleye doğru itti. "İşe kim olduğunla başlayalım Dimitriy?"

"Si...r git" diye karşılık verdi adam.

"Beni neden öldürmek istiyorsunuz?" diye sordu Jennifer.

"Eğer isteseydim seni çoktan öldürmüş olurum salak karı."

Jennifer ısrar etti. "Kimin adına çalışıyorsun ve beni neden öldürmek istiyorsun?"

Adam dudaklarını bükerek McCaul'e baktı. "Haydi vur beni; benden bundan başka bir şey duyamayacaksın."

McCaul'ün sabrı taşıtı, adamın ceketinin yakasına yapışıp ayağa kaldırdı. "Sana bir soru soruldu." Sansın meydan okur gibi suskunluğunu sürdürdü. McCaul öfkeyle adamın çenesine bir yumruk patlattı, ardından bütün gücüyle bir yumruk daha. Bir kez daha vurmaya hazırlanırken, Jennifer koluna yapıştı. "Hayır Frank!"

McCaul adamı bıraktı. Sansın yan baygın bir halde iskemleye yığıldı, başı bir yana devrildi. Ağzından kan sızıyordu. "Bu herif konuşmayacak. Zaman kaybediyoruz."

Adamın üzerini aradı, yeni bir cep telefonu ve araba anahtarla-n buldu, sonra karşı duvara yürüyüp Vogel'ın telefon kablolarını kopardı.

"Neden yaptın bunu?"

"Dostumuz kendine geldiğinde yardım isteyemesin diye." McCaul Jennifer'ın koluna girip bodruma götürdü, bu kez ikinci saldırganın ceplerini aradı. Adam hâlâ baygındı. McCaul bulduğu cüzdanı Jennifer'ın çantasına tıktı, sonra adamın kemerini çıkarıp ellerini arkasına bağladı, ardından da Vogel'ın cesedine yaklaştı. Vogel'ın gözleri açıldı. McCaul dizlerinin üzerine çöktü, Vogel'ın gözkapaklarına parmaklarını koyarak kapattı. "Zavallının hiç şansı olmadı. Tamam. Şimdi arabaya binelim."

Birkaç dakika sonra, sarışın kendine geldi. Yüzünü ovalayıp, sendeleyerek pencereye yürüdü. Volkswagen'in yerinde yeller estiğini görünce ceplerini araştırdı ama otomobilinin anahtarlarını bulamadı. Her adımda devrilir gibi, bodruma indi, kapıyı açıp, garajdaki Mercedes'le karşılaştı. Konağa takılı anahtarı görünce direksiyonun arkasına kaydı, motoru çalıştırıp geri vitese taktı. Arkadaşının ellerini bağlayan kemeri çözdü. Mercedes'in arka koltuğuna bir bohça gibi fırlattığı adam kendine gelir gibiydi. Sarışın sonra direksiyonun başına geçti, gaza yüklendi ve Murnau yoluna çıktı. Üç kilometre kadar sonra, saatte doksan kilometreyle giderken yanından hızla geçip aksi yönde yol alan Opel ile Volkswagen hiç dikkatini çekmedi.

60

McCaul yolun üzerinde bir benzin istasyonu görünce yavaşlayıp, istasyona saptı. Omzu zonklamaya başlamıştı. Ceketini çıkardı, Jennifer yarayı inceledi. Kan dinmişti ama yaranın çevresi kızarmıştı.

"Bir doktor bulmamız şart Frank."

"Unut bunu. Bir kurşun yarasıyla hastaneye gittiğim an, polislerin etrafıma üşüşeceği kesin. Yara oldukça temiz görünüyor. Daha sonra bir eczane bulur, doğru dürüst bir pansuman yaparız."

"Hep böyle inatçı mısın?"

"Bu ailemize özgü bir kusur... Şimdi, şu senin çantanda neler varmış, bir bakmaya ne dersin?"

Saldırganların cüzdanlarını karıştırdıklarında bir sürü Avrupa ve İsviçre banknotu buldularsa da, herhangi bir kimliğe rastlamadılar.

"Son hatalarından ders almışlar anlaşılın. Sahte ya da gerçek, kimliklerini açığa vuracak hiçbir şey yok." McCaul saldırganın cep telefonunu inceledi. "Tıpkı geçen seferki gibi. Yine şifre istiyor."

Öfkeyle elindeki telefonu attı. "Eğer fikrimi soracak olursan, çıkmazın dibindeyiz, üstelik de tehlikeli bir çıkmazın. Pasaportun hâlâ yanında mı?"

"Çantamda. Neden sordun?"

"İz soğudu. Elimizde sadece Vogel'ın anlattıkları var. Bana kalırsa yapmamız gereken iş, ilk uçağa binip Amerika'ya dönmek ve babanın metal kutusuna ne olduğunu araştırmak. İçimden bir ses, aradığımız her neyse, o kutuda bulacağımızı söylüyor. Belki o zaman bu heriflerin ipinin kimin elinde olduğunu da öğreniriz."

Jennifer McCaul'ün haklı olduğunu biliyordu. "Ya havaalanlarını gözlüyorlarsa?"

McCaul haritayı inceledi. "Eğer doğruya, Cenevre'ye doğru gidersek, Amerika'ya kalkan bir uçak bulabiliriz. Şimdilik onlardan bir adım önde olduğumuza göre, sarışın alarm zillerini çalmaya fırsat bulmadan onları hazırlıksız yakalayabiliriz. Ama beni asıl şaşırtan ne oldu biliyor musun? Eğer seni henüz öldürmek niyetinde olmadıklarını varsayarsak, o zaman neyin peşindeler? Yorgun olduğunu biliyorum, ama yine senden bir daha düşünmeni istiyorum. İyice düşün. Peşinde oldukları bir şey var Jennifer. Babanın Rus mafyasından bahsettiğini hiç duymuş muydun?"

"Hayır, hiç." Jennifer'ın verecek cevabı yoktu. Her zamanki gibi şaşkın, kırılma noktasına vardığını düşünüyordu. Ardı arkası kesilmeyen cinayetler, bilemediği nedenlerden ötürü vahşi ve acımasız adamlarca kovalanmanın korkusu ve dehşeti, sonunda etkisini göstermeye başlıyordu. Eğer bütün

bunlar kısa zamanda sona ermezse, gerçekten çıldıracağımdan eminim. Umutsuzluğa kapılmak üzere olduğunu hissedip, yüzünü ellerinin arasına gömdü.

McCaul omzuna dokundu. "Galiba eve dönmemizin zamanı geldi."

Kelso motoru durdurur durdurmaz, Mark sessizliğin farkına vardı. Çiftlik evi sadece sessiz değil, ürkütücü olacak kadar durgundu. Çakıl taşlarının üzerinde, İsviçre plakalı siyah bir BMW 530 duruyordu. Ağıl ve garaj ıssız görünüyor, evin ön kapısı aralık duruyor, etraf mezar sessizliği içindeydi.

Opel'den inerlerken Grimes ve Fellows da yetişti, Kelso usulca "Ryan ve ben ön cepheyi alacağız" dedi. "Siz ikiniz arka tarafa geçin. Ve Tanrı aşkına dikkatli olun."

Grimes silahını çekmiş, evin arka tarafına doğru yürürken, Fellows da onu koruyordu. Arabanın yanında heyecanla beklerken Kelso silahının emniyetini açtı, Mark da aynı şeyi yaptı. Dakikalar bitmeyecek gibi geldi, sonunda tabancasını yanına sarkıtmış Fellows ifadesiz yüzüyle kapıda göründü. "Gelip baksanız iyi olur."

"Bir tahminde bulunup, öleli bir saat bile olmamış diyeceğim. Görüldüğü kadarıyla, tam kapıya yönelmişken, sırtına beş kurşun birden yemiş."

Mark adamın yanı başına çöküp, yaralarını inceledi. Daha şimdiden kurbanın McCaul'e uzaktan yakından benzemediğini görmüştü ama Kelso da daha yakından bakabilmek için çömelmişti. İlk şoku kurşunlarla delik deşik olmuş dobermanları ve kana bulanmış giriş holünü gördükleri zaman yaşamışlardı. Köpeklerin üzerinden atlayıp, Grimes'ın peşinden menteşelerinden koparılmış bir kapıdan geçtiklerinde, Mark sıkıntıyla yüzünü buruşturmuştu. Kırık basamaklardan bodruma inince, yerde, kapının önünde yatan cesedi gördüler. Kelso cesedi incelemeyi bitirince kalkıp Fellows'a döndü. "Yukarıya bir göz attın mı?"

"Yukarısı bomboş. Yatak odalarından birinde bulduğumuz şahsî eşyalara bakılırsa, öldürülen adam tek basma yaşıyormuş."

"Tanrı aşkına, ne gibi şahsî eşyadan söz ediyorsun?"

"Fotoğraflar, faturalar, elbiseler. Grimes yatak odası dolaplarından birinde bunu buldu." Fellows ölünün fotoğrafını taşıyan ve Heinrich Vogel adına çıkarılmış sürücü ehliyetini uzattı. "Bir de sağa sola saçılmış başka şeyler vardı."

"Ne gibi?"

"Yazışmalar, antetli mektuplar. Anlaşılan dostumuz Vogel hem kayak hocası, hem de dağ rehberiymiş."

Kelso ehliyeti cebine koymadan önce uzun uzun inceledi. "Langley'in bir araştırma yapmasını isteyeceğim. Fazla bir şey çıkacağını umduğumdan değil, ama bahse girerim aradığımız cokeyi bulduk."

"Başka bir şey rastladınız mı?" diye sordu Mark, Fellows'a.

"Bodrumda ve merdiven sahanlığında on-on beş tane 9 milimetrelilik boş kovan."

"Jennifer ile McCaul'ün burada olduklarına dair bir işaret?"

"Yok. Ama mutfağın zemininde az miktarda kana rastladık."

"Gidip BMW'ye bir bakın" dedi Kelso. "Bakalım, arabanın Vogel denen şu adama ait olduğuna dair bir şey bulacak mısınız?"

Grimes ile Fellows odadan çıkarken, Mark'ın endişesi acı vermeye başlamıştı. "Kız nerede Kelso?"

Kelso kanlı zemini ve duvardaki kurşun deliklerini inceliyordu. "Falcı değilim Ryan. Ama sanki yeni bir katliamın bütün belirtileriyle karşı karşıyayız ve benim fazla umudum kalmadı."

Mark odanın öbür ucundan atılıp, adamın yakasına yapıştı, sürüp duvara dayadı. "Neden Jennifer'a bütün gerçeği baştan söylemedin? Salakça oyunlar oynayıp, kızcağızı tehlikeye atman şart mıydı? Bütün bunlar senin yüzünden oldu Kelso. Hepsi. Ama şunu bilmiş ol, ilk fırsatta bütün bu rezaleti dünyanın gözleri önüne sereceğim. Bütün bu yaptıkların yüzünden itin kışına sokacağım seni. Seni ve o kahrolası CIA'ni."

Kelso'nun yüzü küle kesti. "Bunu hiç tavsiye etmem, yoksa kendini hiç düşünemeyeceğin kadar derin bir boka batmış bulursun."

"Öyle mi? Bunu zamanı geldiğinde göreceğiz?"

"Şu lanet olası ellerini üzerimden çek."

Mark öfkeden hâlâ kıpkırmızı olmasına rağmen ellerini indirdi, kanlı izleri incelemek için odanın öbür tarafına geçti. Kelso onun izleri avluya kadar takip ettiğini, sonra da gözlerini çatıya çevirip

kaşlarını çattığını gördü. Mark yeniden bodruma girdi, peşinde Kelso, merdivenlere yöneldi. "Ne yapmaya çalışıyorsun Ryan?"

"Dua ediyorum."

"Ne?"

Merdivenleri koşarcasına çıkan Mark soruyu duymadı bile.

Kelso peşinden mutfağa geldi. "Zahmet edip neyin peşinde olduğunu anlatsan Ryan? Şu işe bak kendim söyleyip kendim dinliyorum..."

"Söyledim ya, dua ediyorum." Mark güvenlik monitörünün arkasından çıkan elektrik kablolarını izlemeye başlayınca, Kelso'nun jetonu düştü. "Ön tarafta bir kamera var" dedi Mark. "Bir tane de çatıda. Buldukları yerden evin ön ve arka cephelerinin her noktasını görüyorlar. Eğer kameralar çalışıyorsa, ya yeniden gösterimi olmayan canlı yayın yapıyorlardır ya da çektikleri kaydediliyor olmalı. Ben kayıtlı çekim olması için dua ediyorum, böylece burada neler yaşandığı hakkında bir şeyler öğrenebiliriz."

Mark mutfak musluğunun yanındaki dolaba giren kabloları izleyip, dolap kapağını bir hamlede açtı. "Tombala!"

Dolabın içinde, bir rafın üzerine yerleştirilmiş, içinde bandı dönen bir video cihazı duruyordu.

Cenevre

Kent ilkbahar güneşinin ışığında insanın başını döndürüyor, gölün ortasındaki Jet d'Eau fıskiyesinin havaya fırlattığı su binlerce pırlanta tanesi halinde dökülüyordu. Lüks butiklerin önünden salınarak tramvaylar geçiyor, kaldırım taşı kaplı sokaklara yayılmış zarif kafeler ve zengin kuyumcu dükkânları çevrelerine sağlam bir İsviçre saygınlığı havası yayıyordu. Bütün akan kanlardan sonra burası Jennifer'a öylesine olağan görünmüştü ki, daha önce yaşadıklarına inanmakta zorlanıyordu. McCaul göl kıyısında Versonnex Caddesi boyunca gitti, sonunda da Cenevre'nin en lüks oteli olan görkemli Hötél du Lac'ın önünde durdu.

"Neden durduk?"

McCaul otelin hemen yanındaki gösterişli seyahat acentesini işaret etti. "Uçak biletlerimizi almamız gerek. Bana kalırsa havalimanı bilet gişesinin önünde pineklemektense, biletleri buradan almak çok daha iyi olur. Böylece, eğer havalimanını gözleyen birileri varsa, bizleri bulma ihtimali azalır."

"İsviçre'den bir çıkalım da."

McCaul saldırganların cüzdanlarını boşalttı, saydığı banknotlar 5 000 Amerikan dolarına yakındı.

"Bu para bilet masrafımızı karşılar, hatta eğer şansımız varsa, business'a binmemizi bile sağlar. Dua et de Amerika'da bir yere giden bir uçak olsun."

Seyahat acentesine girerek gözden kayboldu, on beş dakika sonra yeniden görüldü.

"Eee?" dedi Jennifer, McCaul arabaya binerken.

"Ee'si, yarına kadar New York'a direkt uçuş yok. Ama bir saat sonra Cenevre'den kalkıp, Paris aktarmalı New York'a gidecek bir Air France var." Elindeki uçak bileti destesini salladı. "Eğer acele edersek yetişebiliriz."

62

Berg Edelhveiss

Videobandını izlediler, McCaul ile Jennifer'ın ön taraftan gelişlerini, sonra da evin arkasındaki patikadan kaçışlarını gördüler. BMV'den inip eve doğru yürüyen iki saldırganı, ardından arkadaşını sürükleyip Mercedes'e bindiren, sonra da hızla uzaklaşan sarışını seyrettiler. Jennifer ile McCaul'ün gelişinden, yaralı saldırganların uzaklaşmasına kadar bütün hikâyeye yirmi dakikalık bir süre içinde geçiyordu. Mark video cihazının üzerindeki saat göstergesine bakarak, Jennifer ile McCaul'ün onların gelişinden olsa olsa on beş dakika önce Volkswagen'e binip uzaklaşmış olacaklarını hesapladı. Kelso iki saldırganı inceliyordu. "Bu iki herifi daha önce hiç görmedim ama Langley'den kimliklerini belirlemelerim isteyeceğim. Geri sar Ryan, geri sar da gidelim."

Ondan sonraki bir saat Mark için çılgın bir karmaşa oldu. Jennifer'ın Volkswagen'ini görebilmek umuduyla uçarcasına Murnau'ya döndüler ama şansları yaver gitmedi. Yarım saat boyunca köyün sokaklarını taradılar, ardından Volkswagen'in izine rastlamak amacıyla Zürich yoluna çıktılar, sonunda Kelso öfkeyle vazgeçmeye karar verdi. Cep telefonunu çıkardı, Langley'i acele ararken Fellows ile Grimes'a otoyolda bir benzin istasyonu bulup beklemelerini söyledi.

Cenevre

McCaul arabayı Cenevre Havalimanı'nın otoparkına bıraktı. Terminale girince, bir dizi dükkân görüp, durdular. Jennifer buldukları ilk eczaneden antiseptik bir merhem, yara bandı ve sargı beziyle

birlikte ucuz ve göze batmayacak bir çift reçetesiz okuma gözlüğü ile tuvalet malzemesi aldı. Eczanenin hemen yanındaki hediyelik eşya dükkânından iki küçük valiz, bir tirol şapkası, bir çift güneş gözlüğü, bir beyzbol şapkası ile bir de yün eşarp aldılar. Kılık değişiklikleri pek başarılı değildi ama uçağın kalkmasına sadece otuz beş dakika varken daha iyisi mucize olurdu. McCaul kafasına şapkayı geçirir ve okuma gözlüklerini takarken, Jennifer, "Koluna pansuman yapsak iyi olmaz mı?" diye sordu.

"Vakit yok. Uçağa bindikten sonra bakarım. Eğer terminali gözlüyorlarsa, bir çift arıyorlar demektir. Yanımdan ayrılma ama birlikte olduğumuzu belli edecek kadar da yaklaşma. Bilet gişesine gittiğimizde işlemlerimizi ayrı ayrı yapacağız."

McCaul genç kadına biletlerini uzattı. Jennifer güneş gözlüklerini taktı, beyzbol kepinin giydi ve yün eşarpla yüzünün alt yansını kapadı. "Eğer yeni bir dertle karşılaşsak bir planımız var mı?"

"Ben onları önlemeye çalışırken sen bağır ve bacaklarının olanca gücüyle koş."

"Plan dediğin bu mu?"

"Tabancaları otomobilde bıraktım. Onun için yapacak fazla bir şeyimiz yok. Ama bana kalırsa, kalabalık bir havalimanında, üstelik bunca güvenlik önleminin ortasında seni yakalamaya çalışmayacaklardır. Hoş, trende olanlardan sonra yanılmak mümkün ya."

"Teşekkürler McCaul."

"İyisin ya?"

"Tabii, çılgınca eğleniyorum."

"On adım önümde yürümeye gayret et de, tüymeye çalışan bir çift hapisane kaçkını gibi durmayalım."

Air France bilet gişesine doğru yürürlerken, Jennifer'ın yüreği yerinden fırlayacakmış gibi vuruyordu. İçinde, sanki görünmez gözler, attıkları her adımı izliyor gibi kemirici bir korku vardı ama bilet işlemlerini sorunsuzca tamamlayıp, hiç beklemeden güvenlikten geçtiler, çıkış kapısının yolunu tuttular. On beş dakika kadar sonra, McCaul'le birlikte Paris üzerinden New York'a, JFK Havalimanı'na gidecek Air France uçağına ayak basıyorlardı.

Kırk kilometre kadar ötede, Cenevre yönündeki A21 otoyolunda hızla ilerleyen otomobilin içinde Mark heyecan içinde kıpırdanıyor, gözlerini saatinden ayıramıyordu. Saatte yüz kilometrenin çok üstünde bir hızla ilerleyen Opel'in içinde Kelso cep telefonunu açmış, Langley'deki CÍA genel merkeziyle konuşuyordu. Langley'deki bilgisayar sihirbazlarının söylediklerine bakılacak olursa, bir uluslararası uçak rezervasyon bilgisayarı Frank McCaul ve Jennifer March adında iki kişinin öğlen saat on ikiyi tam altı geçe Cenevre'deki bir seyahat acentesinden iki bilet aldığını kaydetmişti. Biletler saat 12.45'te Paris'e gitmek üzere Cenevre'den havalanacak, New York bağlantılı Air France seferi içindi.

Sonunda Kelso telefonu kapattı. "Tamam. JFK' ye iner inmez ajanlar tarafından izlenmelerini sağladım."

Mark çiftlikteki katliamı gördüğü andan beri hâlâ endişe içindeydi. "Bir sorunla karşılaşmadan uçağı bineceklerini varsayıyorsun. Ya havaalanı gözleniyorsa? Ya uçağı binmeden önce yolları kesilirse?"

"Bu da zincirin zayıf halkası" diye itiraf etti Kelso. "Onun için dua edelim, talihleri yaver gitsin."

Langley Air France bilgisayarına girmeye çalışıyor, onlar uçağı biner binmez, bize haber verecekler. Ondan sonra, işi Paris'teki adamların devralacak."

"Paris'teki hangi adamların?"

Kelso'nun sesi heyecandan kısılıyordu. "Önemli bir şey bulduklarından eminim, yoksa neden alelacele Amerika'ya dönmeye çalışsınlar ki? Onun için üç ajanın Charles de Gaulle'den uçağı binip, bizimkiler New York'a varana kadar onlara dadılık etmelerini ayarladım."

"Öyleyse, biz ne yapıyoruz? Bir sonraki uçağı kadar kıçımızın üzerinde mi oturacağız?"

Kelso saatine baktı. "Jennifer ile McCaul New York uçağına alınmadan önce en az bir saat Paris'te bekleyecek. Bu arada da Langley New York'a dönmemiz için bize özel bir jet ayarladı. Talihimiz varsa, Jennifer uçaktan indiğinde JFK' de onu karşıyor oluruz."

"Ya sonra?"

"Belki de haklıydın Ryan" diye itiraf etti Kelso. "Belki de bu maskaralığa bir son verip ona bütün gerçeği anlatmanın zamanı geldi."

Beşinci bölüm

New York

Lou Garuda Polİçe Plaza'daki New York Polis M¼d¼rl¼ę¼ merkezine gelip, on ¼ç¼nc¼ kata çıkmak ¼zere asans¼re bindi. Organize Suçlar Soruşturma B¼l¼m¼'nde dedektif olarak çalışan, kır saçlı ve puro çiğneme sevdalısı Danny Flynn, Garuda'yı holde karşılıyıp b¼rosuna g¼t¼rd¼. "Bir iskemle çek. Seni buraya hangi r¼zg¼r attı Lou? Bir nezaket ziyareti yapmak niyetinde olduğunu sanmıyorum."

"Kızıl Mafya hakkında bilgiye ihtiyacım var. Olaylardan biraz uzak kaldığımı d¼ř¼n¼p, bir uzmanına danışayım, dedim. Kızılaların New York'ta önemli sayılacak faaliyetleri olabilir mi?"

Flynn çekmecesinden bir paket yarfıstığı çıkardı, içinden bir tane seçip ağzına attı, çiğnemeye başladı. "Hangi gezegenden geliyorsun Lou? Kızıl Mafya her yerde faaliyet g¼steriyor. Onlar suçun b¼y¼k patronları Lou, her işte parmakları var. Fuhuş, vergi sahtek¼rl¼ęi, bilgisayarlı dolandırıcılık, uyururucu kaçakçılığı, aklına ne gelirse."

"Moskaya çetesinden bahsedildiğini duymuş muydun?"

Flynn cevap vermeden ¼nce çalı gibi g¼r kaşlarını kaldırdı. "B¼t¼n bu soruların amacı ne? ¼rg¼tl¼ suç senin alanına girmez ki."

"Moskayalar hakkında bazı bilgilere ihtiyacım var. Patronları kim, hangi işlerle ilgileniyorlar, bunun gibi şeyler işte."

Flynn kafasını salladı, fıstık paketini masasının ¼zerine bırakıp, ellerini sildi. "B¼yleyi ayrıntılı bilgileri b¼l¼m dışındakilere vermeyiz; tab¼i eğer belirli bir dosyayla uğraşmıyorlarsa. Bunu biliyor olman gerekirdi Lou."

"İyi ama bu gizli kalacak, dostlar arasında, sana s¼z veriyorum Danny..."

"İyi aması yok. Kurallar b¼yle." Flynn ayaklanıp sırtını kaşıdı, sonra arkasındaki metal dosya dolabına d¼nd¼, bir şeyler aradıktan sonra kalın bir dosya çıkardı. Dosyayı masanın ¼zerine, Garuda'nın ¼n¼ne bıraktı. "Gidip kendime bir kahve alayım. Kapıyı kilitle, yirmi dakikada d¼nerim. Ben odada yokken senin bu dosyayı karıştırıyor olman, benim t¼m¼yle habersiz olduğum bir şey, tamam mı?"

"Bunun altında kalmam Danny."

"Sana hangi boktan işin peşinde olduğunu sormamın bir sakıncası var mı?"

"Bunu kendim anlar anlamaz, sana da s¼ylerim."

Air France'ın 747 tipi uçağı Paris g¼klerinde yağmur bulutlarının ¼zerine tırmandı ve uçuş y¼kseklięine erişince d¼zelip Atlantik Okyanusu ¼zerindeki sekiz saatlik yolculuğuna başladı. Jennifer kırk sekiz saatten beri ilk kez, kendini bırakabileceğini hissetti. Paris'teki aktarma sırasında hiçbir sorunla karşılaşmadıklarından, yurda d¼n¼ř yolculuğunun son ve güvenli etabına başladıktan sonra da rahatlama duygusu başka her şeyi bastırır olmuştu.

Kalkıştan yirmi dakika kadar sonra, McCaul y¼z¼n¼ acıyla buruşturarak elini omzuna g¼t¼rd¼.

"Neyin var?" diye sordu Jennifer.

"Yara zonklamaya başladı. Gidip pansuman yapsam iyi olacak."

"Yardım etmemi ister misin?"

"Gerek yok, kendim de beceririm. En azından yeniden kanamaya başlamadı. Sen neden fırsat varken biraz uyumaya bakmıyorsun?"

Jennifer bitkindi, kendini yine yorgunluğun son sınırında hissetti. "Haklısın. Uyumaya çalışayım."

McCaul ayağa kalktı, genç kadının omzuna dokundu. "şimdi artık rahat olabilirsin Jennifer. On bir bin metre y¼ksekte, olabildiğince g¼vendeyiz."

Ondan sonraki beş saat, derin bir uykuya dalan Jennifer için yaşanmamış gibiydi. Uyanıp gerinmeye başladığında, New York'a sadece iki saatlik yollan kalmıştı. McCaul yanında uyanık oturuyor, Coca-Cola'sını yudumluyordu. "Uyuyabildin mi?"

"Hem de bir bebek gibi. Kolun nasıl?"

"Daha k¼t¼s¼ olabildirdi ama g¼vendeyiz derken, anlaşılan acele etmişim."

"Ne diyorsun?"

McCaul rahatsız g¼r¼n¼yordu. "G¼zlerini ayırmadan bizi izleyen ¼ç yolcu var. Bizi izlemekle g¼revli olduklarına bahse girerim."

"Hangileri?"

"Hemen bakma, ama ikisi erkek, sekiz sıra önümüzde yan yana oturuyorlar. Birisi koyu renk saçlı, üzerinde gri takım elbise var, diğeri ise lacivert rüzgârlık giyip, gözlük takmış. Bir de on-on iki sıra arkamızda, otuz altıncı sırada siyah döpiyes giymiş sarışın bir kadın var."

"Bizi izlediklerinden nasıl emin olabiliyorsun?"

"Sen uyurken, ikisi aradaki koridordan geçti. Hiç belli etmemeye çalıştılar ama, inceleyici bakışları gördüğüm anda anlarım. Hiç kuşku yok, bunlar profesyonel Jennifer."

"Bana neden daha önce söylemedin?"

"Telaşlanmanı istemedim."

"Şimdi telaşlandırdın işte."

"Meraklanma, uçaktayken bir şey yapmaya kalkışamazlar. Tuvalete kadar yürü ve adamlara bir bak. Gelirken de uçağın sonundaki ofise kadar gidip, hostesten içecek bir şey iste. Giderken kadını göreceksin ama hiçbirleriyle göz göze gelme de, bildiğimiz anlaşılmasın. Sobelendiklerini bilmelerini istemem."

Jennifer koridora çıkıp tuvalete yürüdü. On altıncı sıranın yanından geçerken geri dönüp bakmaya cesaret edemedi ama gri takım elbiseliyi yandan görebildi. Kırk yaşlarında, adaleli, kızıl saçları seyrelmeye yüz tutmuş, boş zamanlarını spor salonunda geçirdiği anlaşılabilir birisiydi.

Tuvaleti boş bulunca soğuk su musluğunu açıp yüzünü yıkadı. Üç dakika sonra tuvaletten çıkıp, adamlara karşıdan bakarken, bacaklarının macun gibi yumuşadığını hissetti. Takım elbiseli, kızıl saçlı adam gözlerini kaldırmadı ama yanındaki ona uymadı. Üzerinde lacivert bir rüzgârlık, kareli gömlek, gözünde de gözlükler vardı; saçlarını ise asker biçimi, kısa kestirmişti. Business sınıfı yolcusundan çok, sırt çantalı gezginlere benziyordu. Uçağın arkasındaki ofise doğru yürüyen genç kadına şöyle bir baktı.

Jennifer otuz altıncı sıraya yaklaşırken siyah döpiyes giymiş, kısa sarı saçlı kadını fark etti. Bir dergi karıştırıyordu. Jennifer kadının gözlerini kaldırıp kısacık bir an için ondan yana baktığını gördü ama bu kadarı bile yeterliydi. McCaul haklı. Kadın beni gözlüyor.

Ofisten bir bardak su alıp McCaul'ün yanına döndüğünde, midesi endişeden düğüm düğümdü. "Bu uçağa bindiğimizi nasıl öğrendiler? Bu aktarmayı?"

"Hiçbir şey anlamıyorum. Ama itiraf etmek gerek, işlerinde çok iyiler. Gelecek sefer güneş gözlüklerini çıkarma, böylelikle onlara baktığım göremezler. Yere iner inmez de, yanımdan ayrılma." "Onları nasıl ekeceğiz?"

"Bunu da düşündüm. Hem bu sefer, bir şey buldum galiba." McCaul yanındaki düğmeye bastı, birkaç dakika sonra bir hostes geldi.

"Monsieur?"

"Bu uçakta uydu telefon sistemi var mı?"

"Oui. Ama sadece birinci sınıfta."

"Beni telefonun yanına götürebilir misiniz? Çok acil bir durum var da."

1

65

Air France 747'nin otuz dakika gerisindeki Gulfstream G450 tipi kiralık jet Atlantik Okyanusu'nun on dört bin metre üzerinde seyrediyordu. Mark sıkışık kabinin ön tarafında, son on beş dakikayı uçağın uydu telefonundan konuşup, bundan sonraki hamleleri planlamaya çalışan Kelso'nun yanındaydı.

"Akşamüstü beşte JFK'ye iniyoruz" dedi Kelso. "Bu da onlardan yaklaşık otuz beş dakika geç ineceğiz demektir. İndikten sonra gümrük ve pasaporttan gecikmeden geçebilmemiz için gerekeni yaptım."

"İndikten sonra Jennifer ile McCaul ne olacak?"

"Jennifer'a her şeyi anlatıp, ne bulduğunu öğrenmeye çalışacağım. Ama senin görevin bitti Ryan. Yere indiğimizde, senin bu işle ilgin sona erdi demektir."

"Dinle Kelso, sen Jennifer'la konuşurken yanınızda olmak istiyorum."

"Unut bunu. Aldığım talimat böyle ve pazarlık konusu değil."

Air France'ın Jumbo 747'sinin tekerlekleri JFK'nin pistine değdiğinde, Jennifer koltuğuna sıkıca tutundu. On dakika sonra, uçak apronda ilerlerken kemer zili çaldı. Uçağın çıkış kapısı açılır gibi olup, yolcular çıkış koridorlarını doldurduğunda, McCaul tepelerindeki bagaj bölmesinden çantalarını aldı.

Jennifer koridora çıkarken güneş gözlüklerini taktı, iki adamın başlarının üzerindeki bölmeden çantalarını aldıklarını, kızıl saçlı olanının da çıkış kapısına doğru yürümeden önce ona çaktırmadan baktığını gördü. Birden içini bir korku kapladı.

"Yanımdan sakın ayrılma" diye fısıldadı McCaul. Genç kızın koluna girip, onu kapıya doğru götürdü.

Bekleyecek bavulları olmadığından, pasaport kuyruğunun en basındaydılar. Pasaportlarının incelenmesinin ardından gümrüğe doğru yöneldiler ama McCaul birden Jennifer'ı tuvaletlerin bulunduğu tarafa götürmeye başladı. "Burada bekle ve çantanda bir şeyler arıyormuş gibi yap."

"Sen ne yapmak niyetindesin?"

"Bana güven ve dediğimi yap."

Jennifer çantasının içinde bir şey arıyormuş gibi yapmaya başladı. Sol tarafında, bir yanında şifreli bir kilit bulunan yeşil çelik bir kapı vardı. Kapının üzerindeki levhada "Sadece kimliği olanlar. Yetkisiz kişilerin buradan öteye geçmeleri yasaktır" yazılıydı. Sağ tarafa doğru bakınca, gümrük çıkışının hemen yanı başında duran silahlı iki polis gördü. Ardından da bir sütunun dibinde oyalanan üç yolcu fark etti: en yakında sarışın kadın duruyor, adamlar birkaç adım gerisinde dikiliyordu; hepsi de dikkat çekmemeye çalışarak. Jennifer kendi sesindeki paniği hissetti. "Elli metre kadar arkamızdalar Frank."

"Onları gördüm. Bence çevrede bu kadar polis varken, geniş salonuna girene kadar bir şeye kalkışmayacaklardır. Oysa biz onları orada ekeceğiz."

"Nasıl?"

McCaul çelik güvenlik kapısını gösterdi. "Buradan geçerek."

Jennifer şaşkındı. Kapıyı açmak için şifreyi bilmek gerekecekti. "Bunu nasıl başaracağımızı söylemeyecek misin?"

"İçeriden yardım alarak." McCaul cep telefonunda bir numara tuşlayıp, konuşmaya başladı. "Hangi cehennemdesin Marty? Kızını kıpırdatsan iyi olacak dostum. Bela peşimizden 'geliyorum' derken böyle bekleyemeyiz."

McCaul telefonunu kapatırken, Jennifer kafası karışmış bir halde yüzüne baktı. "Kiminle konuşuyordun?"

"Sonra anlatırım."

"Bunun uçakta yaptığın konuşmayla bir ilgisi var mı?"

McCaul'ün aklı başka yerdeydi ve genç kadının ötesinde bir yere bakıyordu. "Bence her an harekete geçebilirler."

McCaul'ün bakışlarını takip etti. İki adam ile kadın hâlâ sütunun dibinde bekliyorlardı. Bir şeyler döndüğünden kuşkulandıkları, ama ne yapmaları konusunda kararsız oldukları belliydi.

Jennifer ani bir gürültü duyunca, yüreğinin tıkanacağını sandı. Arkasına döndüğünde, güvenlik kapısının ardına kadar açıldığını gördü. Kapının eşiğinde fırça gibi bıyıklı, aşın kilolu bir adam duruyordu. Üzerinde havalimanı görevlisi üniforması, başında siperlikli bir başlık, boynunda da zincire bağlı fotoğrafı bir kimlik vardı ve elinde mandallı bir pano tutuyordu. Kimliğine bakılırsa, adının Marty Summers olması gerekliydi.

"Hangi cehennemde kaldın Marty?"

"Buraya olabildiğince çabuk geldim. Bu işi ne kadar hızlı yaparsak o kadar iyi, onun için kızını kaldırı dostum."

Adam Bronx aksanıyla konuşuyordu. Onları içeri aldı, ondan sonra Jennifer'ın hatırladığı tek şey McCaul'ün onu kapıdan itmesi oldu. Arkasına bakınca iki adamla kadının kapıya doğru koştuklarını gördü ama çok geç kalmışlardı: çelik kapı yüzlerine kapandı.

"Kızımızı tam zamanında kurtardın Marty."

Adam bıyıklarının gerisinden gülümsedi. "Hey McCaul, güzel bir numara, ikincisini gerektirir. Şimdi artık vitese takalım."

66

Marty'nin peşine takılmış, koridorda yürürlerken, Jennifer çelik kapının yumruklandığını duydu, ancak geriye bakmadı. Böylesine kolay kaçabilmelerine çok şaşırılmıştı.

"Marty havalimanının güvenliğiyle görevli" diye açıkladı McCaul. "Talihimiz varmış, çünkü bana borçluydu. Bir keresinde karısını yatakta, Hertz acentesinde çalışan bir herifle birlikte yakalamıştım, kanıtlamak için de fotoğrafını çekmiştim. Öyle değil mi Marty?"

"Öyle. O orospu kahrolası havalimanındakilerin yarısının yatağına girmiş. Kariya söylediğim en doğru şey, adios oldu. Sizi izleyen pezevenkler kimdi?"

"Uzun hikâye. Araba işi ne oldu?"

Marty McCaul'e bir tomar anahtar uzattı. "Üç numaralı otoparkta, dördüncü kat asansöründen çıkar çıkmaz görürsün. Mavi Chevrolet İmpala."

"Harikasın."

"Arabayı tek parça halinde geri isterim Frank. Çizik, vuruk olmayacak. Ödeyecek daha iki yıllık taksitim var, onun için dikkatli kullan, duydu mu?"

"Söz veriyorum." Yeni bir koridora saptıklarında McCaul "Bu labirentten ne zaman kurtulacağız?" diye sordu.

"Sabret, neredeyse geldik."

Gulfstream Air France 747'den otuz dakika sonra tekerlek değırdiğinde, uçaktan ilk çıkan Kelso oldu. Merdivenlerden piste inerken, cep telefonu çaldı. Telefona cevap veren Kelso birden köpürdü, sesi öfkeden kısıldı. "Benimle alay mı ediyorsun? Buna nasıl izin verdiniz? Havalimanının elekten geçirilmesini, her giriş çıkışın gözlenmesini istiyorum. Bulacaksınız onları, beni duyuyor musun? Tabii hatta kalacağım."

"Ne var? Ne olmuş?" diye sordu Mark.

Cep telefonunu omzuyla kulağına sıkıştıran Kelso öfkeden kıpkırmızıydı. "İnanamıyorum. Birtakım salaklar işin içine etti, olanı biteni bu. Jennifer ile McCaul izlendiklerini anlamış olmalılar ki, adamlarımı ekmişler."

"Yani onları kaybettik mi demek istiyorsun?"

"Havalimanı güvenliğini atlatmışlar. Şimdilik, kayboldular."

Jennifer tüm yön duygusunu yitirmişti. Koridorlar labirenti sonsuza dek uzayıp gidiyormuş gibi görünüyordu. Sonunda üzerinde şifre tuşları olan yeni bir kapıya vardılar. Marty birtakım numaralar tuşladı, kapı açıldı ve birden gün ışığına çıktılar. Jennifer geliş binasının tam ters yönünde bir yerlerde olduklarını tahmin etti.

"Otoparkı kolayca bulursun. Sağa dön, hemen karşına çıkacak. Sizi tanıdığıma sevindim hanımefendi. İyi şanslar Frank."

"Marty, sana çok şey borçluyum."

"Biliyorum, sen sadece arabama dikkat etmeye bak."

Marty adlı adam kapının eşiğinde durdu, McCaul ve Jennifer'ın otoparka doğru yürümelerini izledi. Sırttı, üniforma şapkasını çıkarıp kapının yanındaki çöp tenekesine fırlattı. Ardından cep telefonunun tuşlarına bastı ve karşı taraftan gelen, "Ne haber?" sorusunu duydu.

Bronx aksanı kaybolmuştu: Marty bambaşka bir adamdı sanki. "Chevrolet'ye doğru geliyorlar."

"Nasıl gitti?"

"Kız çifte numarayı yuttu. Nick'le oyunu gerektiği gibi oynadık, senaryodan ayrılmadık, her şey tereyağından kıl çeker gibi kolay oldu."

"Harika. Şimdi artık bitirelim şu işi."

67

Lou Garuda'nın bir sonra ziyaret ettiği yer, Manhattan'ın göbeğinde, işyerleriyle dolu bir binaydı. Asansörden altıncı katta inince, aradığı odayı koridorun sonunda buldu. Altın harfli tabelada "Frank McCaul, Özel Dedektif yazılıydı.

Garuda kapıyı çaldı, bir cevap alamayınca koridor boyunca yürüyüp başka bir büroya gitti. Kapı açıktı. Orta yaşlı bir kadın bir masaüstü bilgisayarın karşısına oturmuş, bir şeyler yazıyordu. Kapının üzerindeki levhada "Carole Lippman, Sekreterlik Hizmetleri" yazısı vardı. Kadın gözlerini kaldırıp, gülümsedi. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Frank McCaul, koridorun ucundaki özel dedektif. Buralarda değil mi?"

"iki gün önce İsviçre'ye gitti. Galiba oğlu Alp Dağları'nda bir kaza geçirip ölmüş."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Frank'ı iyi tanır mısınız?"

"Tabii, bürosu epey zamandır burada. Sekreterlik işinin çoğunu ben yaparım. Ona iş vermek mi istiyordunuz?"

Garuda gülümsedi, kimliğini gösterdi. "Hayır, Long Island Polis Müdürlüğü'nde çalışıyorum. Size McCaul hakkında bir iki soru sormamın sakıncası var mı?"

Bir saat kadar sonra, Garuda otoyoldan Hempstead, Long Island'a ayrılıyordu. Sakin görünüşlü bir mahalleye girdi ve aradığı adresi bir çıkmazın dibinde buldu: Frank McCaul'ün griye ve krem

rengine boyanmış evinin bir yanında bir garaj, garaj duvarının üzerinde de bir basket potası görülyordu. Çıkmanın öteki ucunda paten kayan bir alay çocuk, sokağın karşı tarafında da çimlerini sulayan biri vardı ama hiçbirisi Garuda'yla ilgilenmiyor-

du. Arabasını kilitledi, McCaul'ün verandasına kadar yürüyüp zili çaldı. Cevap yoktu. Emin olmak için zili on saniye boyunca tekrar çaldı, evin içlerinden boş bir çınlama işitti. Hepsisi bu.

Ev geniş bir şimşir dizisiyle çevrelendiğinden, sokaktan bakan birisinin onu görmesi imkânsızdı. Geri döndü, kapıyı yumrukladı ve "Kimse yok mu?" diye seslendi.

Yine cevap alamadı. Burası bomboş. Garuda cüzdanını çıkardı, içinden yatağında bir dizi eğelenmiş küçük bıçağın da bulunduğu çakısını aldı. Bu aleti yıllar önce bir hırsızda görmüş, el koymuştu. İncecik bıçaklardan birini kilidin deliğine soktu, silindirlerin döndüğünü duyup kilidin sihirliymiş gibi açıldığını görene kadar sağa sola çevirdi. Tamam, şimdi gidip bir bakalım, şu Frank McCaul kimmiş?

Garuda uzunca bir koridorda yürüdü, rahat bir oturma odasını geçip, arkadaki mutfağa vardı.

Mutfak çekmecelerinden ikisini açıp karıştırdı, sadece çatal bıçak ve eski elektrik, su faturalarıyla karşılaşınca, oturma odasına döndü. Burada dikkat çekecek hiçbir bok yok, bu kesin. Televizyon, video, bir müzik seti, raflarda bazıları adli tıpla, bazıları da polis yöntemleriyle ilgili kitaplar.

Gözüne duvarlardaki fotoğraflar çarpınca, yaklaştı: çoğu McCaul olduğunu tahmin ettiği adama ait, bazıları da bir erkek çocukla birlikte çekirilmiş, onu çocukken, büyürken, genç bir erkek olarak gösteren resimler. Resimlerin çoğunda çocuğun üzerinde tırmanma elbiseleri ve miğfer, arka planda da dağlar görünüyordu. Fotoğrafların hiçbirinde bir kadından eser yoktu. Garuda fotoğraflardan birini cebine attı sonra merdivenleri çıkıp bir sahanlığa vardı. Sahanlığa açılan üç oda kapısı vardı; içlerinden biri öteberi doluydu ve depo olarak kullanıldığı anlaşılıyordu. Öteki iki odayı aramak üzereyken aşağıdaki koridorda ayak sesleri duydu, arkasından da basamaklar gıcırdadı.

Cebinden Glock'unu çekip, sahanlığa çıktı.

68

Merdivenlerden bir adam çıkıyordu; orta yaşlı, saçları seyrelemeye yüz tutmuş biri.

"Olduğun yerde kal dostum." Garuda sokağın karşı tarafında çimlerini sularken gördüğü komşuyu tanıdı. Bir elinde bir çift bahçıvan eldiveni tutan adam, eli Glock'lu yabancıyı görünce korktu. Bir iki basamak geri kaçarken, Garuda kimliğini çıkardı. "Polis. Burada ne arıyorsun?"

Kimliği görünce, adamın korkusu uçup gitti. "Hey, aynı soruyu ben size sorayım memur bey."

"Kim soruyor?"

"Adım Norrie Sinclair. Sokağın karşısında oturuyorum. Geldiğinizi gördüm ve olan bitene bir anlam veremedim. Burada oldukça iyi bir mahalle gözetleme programına sahip olduğumuzu bilmenizi isterim."

"Bunu duyduğuma sevindim." Garuda tabancasını kılıfına soktu. Adamla sohbet etmeye hiç niyeti yoktu, zaten arama izni olmadan eve girdiği için suç işlediğini bildiğinden, adama anlatacak fazla bir şey de bulamayacaktı. Bunu başka zaman düşünürüz. "Frank McCaul burada oturuyor, öyle değil mi?"

"Tabii. Frank burada olmadığında evine ben göz kulak olurum."

"Öyle mi? Onu en son ne zaman gördünüz Bay Sinclair?"

"Birkaç gün önce. Yurtdışına gitmesi gerekti. Biliyorsunuz, oğlu Chuck öldü de."

"Evet, duydum. Frank tam olarak ne gün gitti?"

"Pazar öğlene doğru Zürich'e uçtu. Oldukça perişandı ve kendini toparlamakta güçlük çekiyordu. Gelip, onu alanlar vardı. Sanırım, havalimanına götürmeye geldiler. Hey, söyleyene, neler oluyor? Arkadaşı falan mısınız?"

Garuda kaşlarını çattı. "Pazar, diyorsunuz. Emin misiniz? Doğru Zürich'e mi uçtu?"

"Tabii eminim. Bana Chuck'ın cesedini teşhis etmek zorunda olduğunu söylemişti." Komşu sanki Garuda'nın bir tahtası eksikmiş gibi bakıyordu. "Neden? Bir şey mi var memur bey?"

Garuda yeniden kaşlarını çattı. Hayır, bir şey yok; sadece Mark'a göre Frank McCaul'ün İsviçre'ye salı günü gittiği dışında bir sorun yok. Sanki adam bir gün boyunca ortadan kaybolmuş gibi.

"Yanılmadığınızdan kesinlikle emin misiniz? Pazar günü gitti, diyorsunuz değil mi?"

"Eminim."

"Onu gelip alan kim?"

"Koyu renk bir Buick'le iki kişi geldi."

"Onları görebildiniz mi?"

"Hayır, ama eşim Thelma görmüş. Frank'ın adamlarla gidişini izlemiş. Onu bir daha göremedik. Anlaşılan biraz daha kalması gerekti."

"Thelma o adamları daha önce hiç görmüş mü?"

"Hayır, hiç görmemiş."

"Ve bu dediğiniz pazar öğleden sonraydı, değil mi?"

"Sağır mısınız? Bunu kaç kere tekrarlamam gerekiyor?"

"Eşiniz Buick'in plakasını almış olabilir mi Bay Sinclair?"

Adam Garuda'ya şaşkınlıkla baktı. "Neden alsın ki? Buraya nasıl girdiğinizi somamın bir sakıncası var mı?"

"Ön kapı açıldı."

Sinclair sundurmaya bakıp kafasını kaşıdı. "Hey, işte bu çok tuhaf. Daha dün baktığımda kilitliydi. Adınız neydi memur bey?"

Garuda merdivenleri inip kapıdan çıktı. "Dedektif Smith. Sohbet için teşekkürler dostum."

69

Mark JFK geliş terminalinin önünde durmuş, Kelso'nun üç yabancıyla; koyu renk döpiyes giymiş sarışın bir kadın ve biri kızıl saçlı, diğeri saçını alabros kestirip güneş gözlüğü takmış iki erkekle hararetli tartışmasını izliyordu. Mark adamların CIA' dan olduklarını tahmin ediyor, konuşulanları duymamakla birlikte, Kelso'nun üçünü de fırçaladığını anlıyordu. Kelso ardından havlar gibi bir dizi küfür sıraladı, grup terminalin içine dağılınca da Mark'ın yanma varıp sıkıntıyla "Adamın biri gümrük salonundaki güvenlik kapısını açmış; bizimkiler de oradan sızıışmış" dedi.

"Hangi adam?"

Kelso öfkeyle dişlerini gıcırdattı. "Nereden bileyim? Kimse yüzünü görmemiş ki. Herkes olabilir. Salak bir havalimanı görevlisi de, kaçışlarına yardım etmeye çalışan birisi de."

"Hâlâ binadalar mı sence?"

"Bilmiyoruz, ama fazla uzaklaşmış olamazlar. Terminali aramamız gerekecek."

Grimes ile Fellows birden görününce, Kelso onları yanına çağırdı. "Otoparklara bakın. Ötekiler terminali ve taşıt kuyuklarını arayacak. Ben de kiralık araba ve limuzin acenteleriyle ilgileneyim. On beş dakika sonra, yine burada buluşalım."

İki adam koşarak uzaklaşırken, Kelso Mark'a "Barlara, restoranlara ve erkek tuvaletlerine bak" dedi. "Kılık değiştirmiş olabilirler, onun için gözünü dört aç. Eğer onları on beş dakika içinde bulamazsan, aynı şey senin için de geçerli, buraya gelersin."

"Ya havalimanından çoktan ayrılmışlarsa?"

Kelso'nun yüzü kıpkırmızıydı. "Benimle uğraşma Ryan. Tansiyonum zaten fırladı."

Mark yürüyen merdivenlere binip asmakata çıktı, dolu restoran masalarının arasından geçti. Öğle yemeği yiyen aileler, arada bir fincan kahve içmeye çalışan transit yolcular ve işadamları... Ancak Jennifer ile McCaul'ü uzaktan yakından andıracak kişilerden en ufak bir iz yoktu. Ardından bara baktı, oradan da yakındaki tuvaletlere ve kafe bölümüne. Aradıklarını bulamadı.

Umumî telefonun önünden geçerken, ona arkası dönük, ahizenin üzerine kapanmış bir adamı fark etti. Başında siyah bir şapka vardı ve McCaul'le aynı ölçülere sahipti ama yüzünü dönünce, Mark adamın altmışlarında olduğunu, beyaz papaz yakası taktığını ve gri sakalı bulunduğunu gördü. Kılık değişikliği de olsa, McCaul değildi. McCaul ile Jennifer nereye kaybolmuş olabilir?

Asmakatta, yüz metre kadar önünde, bir yolcu denizinin içinde aradıklarını bulmaya çabalayan sarışın kadın ile kızıl saçlı arkadaşını gördü. Anlaşıldığı kadarıyla, onların da talihi pek yaver gitmemişti. Mark geriye dönerken papazın telefonu yerine bırakıp uzaklaştığını fark etti. Birden bunun Garuda'ya telefon etmek için son yirmi dört saatten beri ilk fırsatı olduğunu hatırladı. Umumi telefonun yanına varıp, bozukluk bulmak için ceplerini karıştırdı.

Gamda telefona ikinci çalışta cevap verdi. "Tanrım, hangi cehennemdesin Mark? Beni arayacaktın hani?"

"JFK geliş salonundayım. Buraya yirmi dakika önce geldim ve işler birden karmakarışık oldu, onun için iyi dinle, çünkü fazla zamanım yok. İstedığimi yapıp, Moskaya çetesi hakkında bilgi toplayabildin mi?"

"Evet, Danny Flynn'la görüştüm. Moskayalar tam senin söylediğin gibi. Hiç göze batmıyorlar ve genellikle denizaşırı çalışıyorlar."

"Dinliyorum."

"Sonra da dediğini yaptım ve McCaul'ün geçmişini araştırdım. Özel dedektiflik kaydından ve ehliyetinden fotoğraflarını çıkarıp, Long Island'daki evine gittim. Her şey yasal görünüyor ama ne olduğunu pek anlamadığım pis bir koku var."

"Ne kokusu?"

"Telefonda olmaz Mark. Bulduğumuzda anlatırım. Benim de cevaplanması gereken sorularım var, onun için oturup konuşmamız lazım."

"Lou, lütfen..." dedi Mark umutsuzca. "Anlamıyorsun."

"Haklısın, anlamıyorum, onun için ne zaman açıklayacaksın?"

Senin için bunca terledikten sonra, sanırım bir açıklamayı hak ettim. Hem bu kahrolası dosyayı önce kimin incelediğini de unutmayalım."

"Sana ilk fırsatta anlatırım ama lütfen Lou, ne kokusu aldığını anlat. Gerçekten bilmem gerek."

Garuda içini çekti. "McCaul'ün İsviçre'ye geçen salı gittiğini söylemiştin."

"Eee, ne olmuş?"

"Komşularından birine kalırsa, McCaul pazar günü koyu renk bir Buick'le gelen iki kişi tarafından alınıp, havalimanına götürülmüş. Demek ki İsviçre'ye en geç pazartesi sabahı gelmiş olması gerekiyor; oysa sen salı günü geldiğini söylüyorsun. Programında koca bir gün eksik. Bunun mantıklı bir açıklaması var mı?"

"Yok."

"Bence de yok. Onu gelip alanlar, her kimse, dostları da olabilir, ama McCaul'ün bürosuyla aynı koridorun üzerinde sekreterlik hizmetleri veren bir yer var ve oradaki kadın da McCaul'ün İsviçre'ye pazar akşamı uçmak için yer ayırttığından emin olduğunu söyledi. Ben de JFK' de çalışan bir hanım arkadaşımın yolcu listelerini kontrol etmesini istedim. McCaul'ün pazar akşamı için yaptırdığı rezervasyon uçağın kalkmasından bir saat önce iptal edilip, bir sonraki güne ertelenmiş; yani adam gerçekten de Zürih'e salı sabahı varmış. Burada yolunda gitmeyen bir şeyler var gibi geliyor bana."

Mark'ın kafası fazla mesai yapıyordu. "Bana da öyle gelmeye başladı. Hepsi bu mu?"

"Bu kadar" dedi Garuda. "Şimdi de sen bana neler döndüğünü anlatmaya başlasan?"

Mark birden yürüyen merdivenlerden çıkan sarışın kadın ile kızıl saçlı adamı gördü. Peşlerinde Grimes'la yanından geçtikleri herkesin yüzüne bakıyorlardı. "Dinle, gitmem gerek Lou."

"Hey, bir dakika bekle, bu hiç de hoş değil" diye isyan etti Garuda. "Oysa ben de birlikte çalıştığımızı düşünmeye başlamıştım. Sanki kendi başıma araştırma yapmışım gibi. Hem bir şey söyleyeyim mi? Galiba March konusunda bir ipucu buldum."

"Ne ipucu?"

"Biz salak polislerin zamanında hiç düşünemedikleri bir şey. Prime'ın sahipleri, kara para kokan Caymanlı bir paravan şirketti. Açık söylemek gerekirse, Doğu Avrupa mafyasının kara parası. Senin de koku almaya çalıştığın aç, bu. Öyle değil mi? Bunun belki de Paul March'ın kaybolmasıyla bir ilgisi olabileceğini dü

sunuyordun. Moskayalı Kızıl Mafya çeteleriyle bir alışverişi olduğunu. Ama McCaul denen bu özel dedektifin bütün bu işlerdeki payı ne, eğer anlıyorsam ne olayım."

Mark sessiz kaldı, ardından, "Lou, bu konuda gerçekten konuşamam" dedi.

Garuda'nın sesindeki kızgınlığı duydu. "Ne düşünüyorum, biliyor musun? Belki de bu dosyayı tek başıma götürmenin zamanı geldi diyorum. Çünkü senden hiç yardım görmedim. Onun için, s...r git." Garuda telefonu kapattı. Mark Grimes ile ötekilerin birbirlerinden ayrıldıklarını, hâlâ yolcuların yüzlerine baktıklarını görüyordu. Onu görmüş olabilirler miydi?

"Garuda işin Cayman Adaları açısını nereden buldu?" diye düşündü. Üstelik McCaul hakkında duydukları onu içten içe rahatsız ediyordu. Terliyordu, şaşkındı, kendini kâbusumsu bir bilmecenin ortasında hissediyordu ve içinde buralardan kaçmak için çılgınca bir istek vardı. Birden, hem vücut, hem de duygusal olarak ne denli bitkin olduğunu fark etti, ama Jennifer'ı bulmasının şart olduğunu da biliyordu. Ne olursa olsun, onu bulmalıydı. Ama önce, Kelso'nun yapması gereken bir açıklama vardı. Öfkesi giderek kabarıken, yürüyen merdivenlerden inip, çıkışa yöneldi.

70

I

McCaul arabanın farlarını yaktı. Henüz akşamın beşiydi ama güneş tepelerinde asılı yoğun bulutların ardına saklanmıştı. Yarım saatten beri yoldaydılar. Manhattan'a yaklaştıklarında, Jennifer ufku kaplayan gökdelenler çizgisini gördü. New York'ta olduğuna inanmakta hâlâ zorlanıyor, kurtulabileceğine, bunca şanslı olabileceğine inanamıyordu. JFK'den ayrılalı beri dakikada bir

omzunun üzerinden arkasına bakmıştı; yoğun akşam trafiğinde izlenip izlenmediklerini anlamak gerçekten imkânsızdı.

"Kuşkulanmaktan vazgeç Jennifer. Bu kez ettik onları."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Nereye gittiysen buldular bizi."

"Dikiz aynasından arkamızı kolladım. Peşimizde kimse yok."

Jennifer McCaul'ün haklı olmasına dua etti. Gök giderek karardı, bulutlar New York'un bir fırtınaya hazırlanması gerektiğini belli ediyordu. "Neden bu yöne gidiyoruz?"

"Bunun Long Beach'e gitmek için en kestirme yol olduğunu sanıyordum."

"Frank, önce Bobby'yi görmem gerek. Onu görmeyeli günler oldu ve iyi olduğundan emin olmam lazım. Cauldwell yolumuzu sadece on dakika uzatır. Lütfen."

McCaul sabırsızlığını belli edercesine içini çekti. "Tamam ama arabayı kullanabilecek misin?" "Ne olacak?"

"Bazı şeyler düşünmek zorundayım, bir de bir telefon etmem gerekiyor."

"Kime?"

"Bir arkadaşına." Arabayı yolun kenarına çekip indi, Jennifer da direksiyonun başına geçti. McCaul yan koltuğa oturdu. Jennifer hareket etmeye hazırlanırken, beriki uzandı, torpido gözünü açtı. Jennifer torpido gözünün ampulünün ışığında otomatik bir tabancayla bir de cep telefonu gördü. McCaul tabancayı çıkarıp kucağına koydu, ardından da cep telefonunun tuşlarına bastı. Jennifer gözlerini tabancaya dikti. "Orada... Orada tabanca ne arıyor?"

"Bir dakika sus."

"Anlamı?"

"Sana sus dedim." Telefonu kulağına götürün McCaul terliyor, baskı altındaymış gibi duruyordu. Jennifer hattın öbür ucundan gelen belli belirsiz tıkırtıyı işitti ama McCaul'ün kiminle konuştuğunu anlayamadı. "Benim. Cove End'e geliyorum. Yarım saat sonra orada buluşalım."

Telefonu kapattığında, Jennifer akli karışmış gibi yüzüne baktı. Birden içine bir şeylerin tümüyle ters gittiği sezgisi yerleşiver-di: McCaul tamamen farklı biriydi şimdi. Tabancayı alırken, sesinde buz gibi bir şey vardı. "Arabayı çalıştır."

"Frank? Frank, ne oldu?"

"Bana Frank demekten de vazgeç. Şimdi dediğimi yap. Arabayı çalıştırıp Long Beach'e doğru yola devam et."

71

Mark Kelso'yu geliş terminalinin dışında, bekler buldu. Kelso cep telefonuyla konuşurken Fellows'un kullandığı siyah bir limuzin arabaların arasından fırlayıp, kaldırımın kenarında durdu. Kelso telefonu kapattı, Mark'ın yanına yaklaşıp sıkıntıyla, "Burada zaman kaybediyoruz" dedi. "İkisinden de iz yok. Arabaya bin. Ötekiler burada kalacak, ne olur ne olmaz deyip, aramayı sürdüreceksin." "Yanlış hatırlamıyorsam, bana Frank McCaul hakkında araştırma yaptırdığını söylemiştin, değil mi?"

Kelso Mark'ın sesindeki öfkeyi duyup, dikkatten gözlerini kırıştırdı. "Evet, söyledim. Ne var?"

"Ben de kendi araştırmamı yaptım ve McCaul hakkında pek de hoş olmayan şeyler öğrendim. Ya bana yalan söyledin Kelso ya da korkunç bir hata yapıyorsun."

Kelso kaşlarını çattı. "Sen neden söz ediyorsun? Kiminle konuştun?"

Mark öfkeden kıpkırmızıydı. "Bunun önemi yok. Bu işin içinde hiç de yolunda gitmeyen çok tuhaf bir şey var ve ne olduğunu bilmek istiyorum. Hemen şimdi."

O anda terminalden koşarak çıkan Grimes münakaşanın ortasında yanlarına geldi. Fellows limuzinden çıktı. Gelip geçenler durup bakmaya başlarken, her ikisi de ne yapacaklarını bilmez durumda, rahatsız görünüyorlardı. Kelso da sıkıntılıydı ve Mark'a "Burası böyle bir konuşmanın yapılacağı yer değil" dedi. "Onun için sesini alçalt. Eğer konuşmak istiyorsan, şu arabaya bin."

"Gerçeği öğrenmeden bir adım bile atmam" diye haykırdı Mark. "Gerçek derken, asıl gerçek demek istiyorum. Bir sürü palavra, bir alay yalan değil, dürüst gerçeği. Ve hemen, şimdi. Sen ve CİA neyin peşindesiniz Kelso?"

Kelso öfkeyle, "Arabaya bin" dedi.

"S...r git. Bir açıklama duymadan bir yere kıpırdamıyorum."

Her şey çok çabuk oldu: Kelso başıyla bir işaret yapınca iki adamı Mark'ın haktan geldi. Fellows elini Mark'ın ağzına kaparken, Grimes da kolunu büktü. Kelso arka kapıyı açtı, Mark'ı arabanın

içine ittiler. Grimes onu arka koltukta hareketsiz tutarken, Kelso kaldırımdaki kalabalığa bir kimlik gösterdi. "Polis. Bu adamı gözaltına alıyoruz. Haydi şimdi herkes yoluna, bakacak bir şey yok." Kelso arka koltuğa oturdu, yumruğunu sıkıp Mark'ın yüzüne patlattı. "Seni salak. Bu, herkesin ortasında ağzını açtığın için. Bir şey söyleyeyim mi Ryan? Şu anda beynine bir kurşun sıkmaktan büyük bir keyif alırdım; hem de en ufak bir pişmanlık duymadan." Grimes'in elinden kurtulmaya çalışan Mark'ın çenesi alev alev yanıyordu sanki. O sırada Fellows direksiyona oturup motoru çalıştırdı, araba yavaşça kaldırımdan uzaklaştı. Kelso hiddetle devam etti: "Bizim görevimizin Jennifer'ı korumak olduğunu o kalın kafana ne zaman sokacaksın? Bu davranışın takibimizi yavaşlatmaktan başka bir şeye yaramadı. Bunu göremiyor musun, yoksa gerçekten aptal mısın?" Grimes'a baktı. "Kelepece tak." Grimes bir çift kelepece çıkarıp, Mark'ın bileklerine geçirdi. "Şimdi" dedi Kelso, "McCaul hakkında ne söylemeye çalıştığımı duymak istiyorum. Bir de, havalimanından kime telefon ettiğini."

72

Gök birden yarıldı sanki fırtınayla birlikte yağın sulu kar, çıldırmış birinin çaldığı trampetten çıkan sesler gibi takırdayarak arabanın camlarını dövüyordu. Otoyolda doğuya, Long Island'a doğru gidiyorlardı. Jennifer silecekleri çalıştırdı. Hızını seksen kilometrenin altına düşürdü. "Kimsin, peki?"

"Bana Nick Staves diyebilirsin."

"Neden... Neden McCaul'ün yerini aldın?"

Staves tabancayı ceketinin altına soktu. "Senin yanında olabilmek için. İstediklerini elde ettikten sonra seni öldürmek isteyecek insanlardan koruyabilmek için."

"Beni öldürmek isteyenler kim? Benden ne istiyorlar?"

"Bütün bunları Cove End'e varınca konuşuruz."

Jennifer'ın başı dönmeye başladı. Bir saniye sonra direksiyon hâkimiyetini kaybedince Chevrolet yolun ortasına savruldu. Staves direksiyona uzandı ve arabayı düzeltti. "Hey, dikkatli olsana. Bunca yolu birlikte bir otomobil kazasında ölelim diye gelmedim ben. Tanrı aşkına, gözlerini yoldan ayırma."

Oysa Jennifer bütün dikkatini yola vermeyi beceremiyordu bir türlü; kendini her an yıkılacak gibi hissediyordu. "Daha fazla... Daha fazla dayanamayacağım. Neler olup bittiğini öğrenmeden... Daha fazla dayanamayacağım. Bütün bu olanlardan hiçbir şey anlamıyorum."

"Anlayacaksın Jennifer. Sen şimdi arabayı kullanmaya bak."

Kelso'nun iki adamı Mark'ı tutmayı bırakmıştı. Elini çenesine götürdü, ceviz iriliğinde bir şişlik vardı. "Beni nereye götürüyorsunuz?"

Kelso, "Canımı sıkıyorsun Ryan" dedi. "Grimes seni terminaldeki umumî telefonda konuşurken görmüş. Onun için kimi aradığımı söyleyen iyi olur, hem de hemen."

Mark'ın öfkesi umutsuzluğunu körüklüyordu. "Bunu bana yapamazsın Kelso. Beni kendi irademe rağmen burada tutarak, yasalara karşı geliyorsun. Buna adam kaçırma derler."

"Şu anda, yasa benim. Şimdi bana kimi aradığımı söyle, yoksa kendini boğazına kadar boka batmış bulursun."

Mark öfke, şaşkınlık ve umarsızlık içindeydi. "Anlamıyorum Kelso. McCaul hakkında bana neden yalan söyledin?"

Kelso'nun gözleri öfkeyle kıvılcımlandı, Mark onun bir yumruk daha savuracağını sandı, oysa Kelso orada, kızgınlıktan köpürerek, sınırdan patlama noktasında, öylece oturdu. "Yalan söylemi-yordum. Hem üstelik neden söz ettiğin konusunda en ufak bir fikrim yok. Şimdi artık sorularıma cevap ver."

"Her şeyden önce, bir güven belirtisi olarak şu kelepeçeleri çıkarırsanız?"

Kelso Grimes'a bakıp başını salladı. "Çıkar şunları."

Grimes kelepeçeleri çıkarınca, Mark bileklerini ovuşturdu. "Bir arkadaşımın, McCaul'ü araştırmasını istedim."

"Neden?"

"Çünkü sana güvenmiyordum ve çünkü benden bir şeyler saklıyordun."

"Brig'deki otel odasında yaptığın telefon konuşması da bununla mı ilgiliydi?"

Mark başıyla onayladı. "Arkadaşım McCaul'ün Long Island'daki evine uğrayınca, tuhaf bir şeyle karşılaştı."

Kelso bir kaşını kaldırdı. "Neyle?"

"Bana McCaul'ün İsviçre'ye salı günü geldiğini söylemiştin. Oysa komşusunun anlattıklarına bakılırsa, evden pazar günü ayrılmış ve koyu renk bir Buick'le gelen iki kişiyle birlikte gitmiş."

Kelso dikildi. Cebinden, içinde McCaul'ün fotoğrafı olan zarfı çıkarıp, arabanın iç ışığını yaktı.

"McCaul'ün fotoğrafına bir bak."

Mark resmi incelerken, Kelso, "Gördüğünün bu adam olduğundan hâlâ emin misin?" diye sordu.

"Resim çok iyi değil, ama olabildiğince eminim. Yalnız unutma, ona sadece bir an bakabildim."

"Yani, yanılıyor olabilir misin?"

"Olabilir, ama her iki adamın genel görüntüsü, saç biçimi, saç rengi aynı..."

Kelso kafasını salladı. Yüzü endişeden gerilmişti. "Bu hiçbir anlama gelmiyor Ryan. Bu dediklerin yeni bir saç kesimi ve ucuz bir saç boyasıyla da sağlanabilir."

"Söyledim ya, adamı sadece bir an gördüm..."

"Doğrusunu söylemek gerekirse, McCaul'ün Jennifer'ın kazası sırasında orada bulunmasını düşündükçe, bunun bir rastlantı olabileceğine hiç ihtimal vermiyorum. Bütün bunlar bir senaryo olabilir, sanırım o kişi, McCaul olduğunu söyleyen başka birisi. Bu şimdi açıkça görülüyor."

Mark'ın yüzündeki kan çekildi. "Geçmiş konusunda yapılan araştırmanın iyi sonuç verdiğini

söyleyen sendin."

"Geçmiş konusunda Ryan. Ama onu ete ve kemiğe bürünmüş görmeden, yüzde yüz emin olmamız imkânsız."

"Peki, McCaul değilse, kim o zaman?"

73

"CİA adına çalışıyorum."

Jennifer adının Nick Staves olduğunu söyleyen adama şaşkınlıkla baktı. "Ne?"

"Langley, Virginia'daki Merkezî Haberalma Örgütü."

"CIA'nin ne anlama geldiğini biliyorum. Gerçek Frank McCaul'e ne oldu peki?"

"Ben kimliğini ödünç kullandığım sürece kalacağı güvenli bir yere götürüldü."

"Nereye götürüldü?"

"McCaul New York dışında güvenli bir evde ve gerekli ihtimamı görüyor. Bütün bu işler bitene kadar, yolumuzun üzerinde olmamasını sağlamamız gerekiyordu. Bana inanıyorsun değil mi Jennifer?"

"Bil... Bilemiyorum. Beni öldürmek isteyenler kim?"

"Jack Kelso adında biri. Sana bir zamanlar babanın dostu olduğunu söylemişti ama anlattıkları doğru değildi."

Jennifer şaşkınlık içindeydi. "Devam et."

"Sen Örümcek Ağrı'nın ne anlama geldiğini bilmediğine göre, istersen anlatmaya buradan başlayalım. Kelso da CİA adına çalışıyor; bundan iki yıl kadar önce aynı kod adı altında gizli bir CİA operasyonu yürütmüştü. Operasyonun hedefi Prime International Securities'ti."

"Neden?"

"Prime'ın sahibi, Rus mafya çetesi Moskayaların denetimindeki denizaşırı bir şirketti. Servetlerini yasadışı denizaşırı hesaplardan alıp Amerika'ya yatırdıkları paralardan kazanıyorlardı; zaten CIA'nin bu işe karışmasının nedeni de bu. Örümcek Ağrı operasyonu, çetenin işlerini bir daha açılmamak üzere kapat-

mayı hedefliyordu."

"Prime'ın sahibi Rus mafyası mıydı?"

Staves başıyla onayladı. "Şirketi kara paralarını aklamak amacıyla kullanıyorlardı. Baban çalıştığı şirketin kara para aklamakla uğraştığından habersizdi; ama ta Kelso ortaya çıkıp, ona gerçeği anlatana, CIA'nin Prime'ın sahiplerinin kirli işlerini ortaya çıkarmak için ihtiyacını duyduğu yazılı kanıtların bulunmasına yardıma zorlayana kadar."

"Babam bu yardımı neden kabul etti?"

"Birincisi, Kelso babanın bir sun olduğunu biliyordu." Ondan sonraki bir kilometre boyunca, Staves Jennifer'a babasının geçmişini ve hapisane tecrübelerini açıkladı. "Anlaşma uyarınca, Kelso bütün mahkeme ve hapisane kayıtlarını yok etti. Sanki Joseph Delgado hiç yaşamamış gibi. Polislerin Delgado'yu araştırırken hep duvara toslamalarının nedeni de bu."

Jennifer'ın aklı başından gidecek gibiydi. Babasının bir suç geçmişi olduğunu öğrenmek, onun için yıkıcı olmuştu. Yine de, bütün dehşetine rağmen, babasının kötü yola itilen iyi bir insan olduğuna tüm yüreğiyle inanıyordu. Üstelik Joseph Delgado adı, babasının bir sefer onu neden tokatladığını

anlamasını da sağlamıştı. Yanaklarından aşağı gözyaşlarının damladığını hissedince, ağlamamak için kendini zorladı. "Babam İsviçre'de ne yapıyordu?"

"Aldığı talimat Prime'ın Zürih'teki banka hesabından 50 milyon dolar çekmek ve Kari Lazar adlı bir Moskaya üyesine vermektir. Oysa her şey hesaplanmıştı. Kelso bir yalan ağı örmüştü."

"Ne demek istiyorsun?"

"O ve CIA' dan iki düzenbaz arkadaşı 50 milyon dolar aralarında paylaşmak ve suçu babanın üzerine atmak için Kari Lazar'la gizli bir anlaşmaya varmışlardı. Niyetleri babanı öldürmek, cesedini ortadan kaldırarak kayboldu süsü vermek, böylece bütün suçu Paul March'ın üzerine yıkmaktı."

"İyi ama neden?"

"Sadece ve sadece para hırsı. Plan işleseydi, her biri birer servete sahip olacaktı. Kari Lazar babanı tabancayla tehdit edip onunla birlikte Wasenhorn'u aşmaya zorlayacaktı. Onun planı babanı Vogel kardeşlerle birlikte Wasenhorn buzulunda öldürmek, cesetleri yarıklardan birine atmak, sonra da ganimeti Kelso ve adamlarıyla paylaşmaktı. Ama fırtınanın çıkması, bütün planı altüst etti. Gerisini zaten biliyorsun..."

"Bunu... Bunu bana neden daha önce söylemedin? Neden bütün bunları yaşamamı istedin?"

"CIA'nın talimatı böyleydi. Ne kadar az bilersen o kadar iyi olacaktı, en azından disketi bulup, Kelso'yu çivileyene kadar. CIA bu şimdiki operasyonu onayladı ama Kelso'nun dalavereciliği konusunda hâlâ şüphelerimiz vardı. Bir de Kelso duyacak korkusuyla, adamlarına bir şey söyleyemedik. Hem doğrusunu söylemek gerekirse, yapacaklarımızdan bazılarını ancak son birkaç günde tasarladık."

"Biz mi?"

"Havalimanından kaçmamıza yardım eden adam, ekibimdekilerden biridir. Onlara ihtiyacımız olana kadar arka planda kalıp bekleme emri verildi o adamlara, yine de sadece bir telefon konuşması mesafesindedir."

Jennifer'in kafası karmakarışık. Cevaplanmamış o kadar çok soru vardı ki. "Annemi kim öldürdü?"

"Kelso. Babanın daha da suçlu görünmesi için, ailenize yapılan saldırıyı babanın kaybolmadan önceki planının bir parçasıymış gibi göstermek istiyordu."

"Babama... Babama ne oldu?"

"Bana kalırsa fırtına gecesi öldü ve cesedi hâlâ o dağın tepesinde bir yerlerde. Gerçekçi olmak gerek Jennifer."

"Ama hayatta kalan bir kişi var..."

"Bundan pek emin değiliz. Manastıra gelen adam herhangi birisi de olabilirdi."

"O adam babamdı. Başka türlü olamaz."

"Kendine işkence ediyorsun Jennifer. Hayatta kalmış olması imkânsız. Hele öyle bir tipide, asla."

Jennifer'in içini korkunç bir acı kapladı; öylesine yoğun bir acı ki, dikkatini yola veremiyordu. Arabayı yolun kenarına çekip, kafasını direksiyona dayadı. Vücudu hıçkırıklarla sarsılıyordu. Staves elini usulca Jennifer'in omzuna koydu. "Üzgünüm. Neler hissettiğini anlayabiliyorum..."

"Hayır, anlayamazsın. Hiç anlayamazsın..."

"Bana inanıyorsun değil mi Jennifer?"

Gözlerini sildi. "Şu anda neye inanacağımı bilmiyorum."

"Bunu anlamak güç değil. Bir anda üzerine o kadar çok şey geldi ki." Staves elini çekti, cebinden kimlik cüzdanını çıkardı. Kapağını açınca Jennifer bir tarafta CIA logosunu, öte tarafta da kabartma fotoğrafı gördü. Yanında oturan adamın resmini. Adamın adının Nicolas Staves olduğunu belirten kimlik gerçek görünüyordu.

"Bana inanmanı istedim sadece. Kelso'dan yeterince yalan duydun."

Kimliği geri uzatan Jennifer'in elleri titriyordu. "Sana inanmak istiyorum."

"Öyleyse, buradan öteye arabayı benim kullanmama izin versen? Durumun otomobil kullanmaya pek uygun görünmüyor. Ondan sonra da Mark Ryan ile Kelso'nun bütün bu süre zarfında nelerin peşinde olduklarını anlatırım."

"Mark mı? Peşinde mi? Sen neden bahsediyorsun?"

"Sana bildiklerimi anlatayım."

74

Limuzin Manhattan'a doğru yol alıyordu. Yağmur başlamış, sel gibi buzlu sular arabanın tavanını dövüyordu.

"Kime telefon ettin Ryan?"

"Bunun önemi yok, hele Jennifer onu öldürmek isteyebilecek biriyle kaybolmuşken, hiç mi hiç önemi yok."

Kelso ısrar etti. "Telefon ettiğin arkadaşının adını istiyorum."

"Bu iş bitince öğrenirsin. Şimdilik senin operasyonunla ilgili tek bir kelime bile etmediğimi bilmen yeterli."

"Aramızda güveni andırır bir şeyler olduğuna göre, yaptığın ve bana söylemek istediğin başka araştırmalar da var mı Ryan?"

"Yok."

"Emin misin?"

"Kesinlikle. Şimdi artık Jennifer'ı bulmak için ne yapacağımızı söylesen?"

"Oraya da geleceğiz."

"Bir de beni rahatsız eden ve belki senin açıklayabileceğin bir şey daha var."

"Neymiş?"

"Moskayaların disketten nasıl haberdar olduklarını anlatmadın."

"Doğru, anlatmadım." Kelso belli belirsiz sırttı, sonra koltuğunda döndü. "Kenara çek Fellows."

Fellows söyleneni yaptı. Yağmur limuzinin tavanını döverken Kelso bir tabanca çıkardı, susturucuyu taktı ve namluyu Mark'a doğrulttu. "Umarım bana doğruyu söylüyorsun."

Mark'ın yüzü soldu. "Hey, ne yapıyorsun?"

Grimes bile rahatsızdı; Kelso'ya, "Ben de aynı soruyu soracaktım efendim" dedi.

"Sanırım işler burada tatsızlaşıyor."

Mark Kelso'nun Glock'un namlusunu birden çevirdiğini görüp, şaşırıldı. Silah bir kez öksürdü. Kurşun Grimes'in göğsüne saplanıp, adamcağızı o anda öldürdü, cesedi koltuğun üzerine yığılıp kaldı.

"Tanrı adına ne..." diye haykırdı Fellows koltuğunda dönmeye çalışırken. Suratı şaşkınlıktan karmakarışıktı. Kelso tetiğe bir kez daha bastı, Fellovvs'u kafasından vurdu. Berikinin vücudu bir kez sıçradı, sonra da direksiyonun üzerine yığıldı.

Mark şok içindeydi, olan bitenden hiçbir şey anlamıyordu. İçgüdüleriyle kendini korumaya çalıştı, Kelso'nun üzerine atılmak için davrandı ama Glock birden yine göğsüne çevrilmişti. "Sakin bir aptallık yapma."

"Delirdin mi Kelso?"

"Canımı sıkıyorsun Ryan, onun için söylenenleri yap." Kelso koltuğunda yana kayıp Grimes'in nabzını tuttu, sonra cesedi yere itip arabadan çıktı. "İn. Fellows'un cesedini arkaya taşı ve yere yatır."

Mark söylenenleri yaparken, Glock'un namlusu onu takip ediyordu. Fellows'un kanlı cesedini sürükleyerek direksiyonun arkasından çıkardı, limuzinin arkasına, Grimes'in cesedinin yanına yatırdı.

"Şimdi de ön koltuğa geçip, arabayı çalıştır" dedi Kelso otomobilin arka kapışım çarparak.

Direksiyona geçen Mark yağmurdan sırlıklam olmuştu. Kelso tabancanın namlusu Mark'ın üzerinde, yan koltuğa oturdu ve kapıyı kapattı.

"Ne yapıyorsun sen? Neden beni değil de ötekileri öldürdün?"

"Çünkü bundan böyle rehinesin."

"Kimin rehinesi?"

"Benim."

75

Staves Long Beach'e gidebilmek için otoyola çıktı. Jennifer yağmur sularının boşandığı camdan dışarıya baktı. Fırtına giderek daha kötüleşiyordu. Son beş kilometre boyunca, puzzle'ın parçaları bir bir yerlerine otururken, kafası hızla çalışmıştı. Staves, "Torino'dayken, Mark hakkında söylediğin doğruydu" dedi. "Kelso'nun emrine uyup, senin peşine takılmıştı."

Jennifer sarsılmış, Mark'ın ona ihanet edip peşinden gelmesine, onu izlemesine akıl erdiremez olmuştu. Yine de bu davranışıyla Mark'ın ona ne kadar değer verdiğini anladı, bunu anlayınca da kendi duygularını sorgulamaya başladı. Kendi kendine karşı dürüst olup, Mark'a karşı aynı duygulan beslediğini söyleyebilir miydi? Peki ama bütün bu duygu trafiğinin içinde, Nick Staves'a karşı hislerinin yeri neresiydi? Şimdilik bu soruya cevap veremiyordu, ama yaşadığı şoka rağmen, adamın çekiciliği hâlâ yerinde duruyordu. "Bütün bunları nasıl öğrendin?"

"Mark'ın evine bir dinleme cihazı yerleştirdik. O ve Kelso sen İsviçre'ye vardığından beri peşindeydi."

"Neden?"

"Kelso, onunla ilgili bir şey bulman durumunda, yanında sana yakın birinin bulunmasını istiyordu. Sanırım, Mark'ı nasıl kullanmak istediğini biliyorum."

"Nasıl kullanacaktı?"

"Sen cesedi teşhise gider gitmez, Mark'tan, varlığından seni haberdar etmesini isteyecek, onun, senin için endişelenip, peşinden Avrupa'ya geldiğini anlatmasını söyleyecekti. Ondan sonra da Mark yanından ayrılmayarak, Kelso'nun her gelişmeden haberdar olmasını sağlayacaktı ama işte o sırada sahneye çıkıp, Kelso'nun planlarını altüst ettim. Mark Kelso'nun seni korumak istediğini sanıyordu." "Peki, Kelso'nun istediği ne?"

"Başlangıçta, sadece kendi kıçını korumak ve paranın payına düşen bölümüne ne olduğunu öğrenmek istiyordu, ama şimdi disketin varlığından haberdar olduğundan, asıl o disketi bulmak zorunda olduğunu düşünüyor. Bana kalırsa disketi Moskayalara satıp, 50 milyondan payına düşmesi gereken miktarı kurtaracaktı. Chuck McCaul'ü de onun öldürttüğüne inanıyoruz."

"Neden öldürtsün?"

"Buzuldaki ceset ortaya çıktıktan sonra, Kelso kendini kaygan zeminde bulup, işin içinde kendisinin de rol aldığı kanıtlayacak herhangi bir ipucu olup olmadığının telaşına düştü. Sırt çantasında neler olduğunu öğrenmek için, onun ya da adamlarından birinin Chuck McCaul'le buluştuğuna inanıyoruz. Ardından, muhtemelen izlerini kaybettirmek için, McCaul'ü öldürttü."

Jennifer transa girmiş gibiydi, endişe beynini kemiriyordu. Gözlerini Nick Staves'e çevirdi. Ya bana anlattıklarımın hepsi yalansa? Ya asıl tehlike ondan geliyorsa? Adamın söylediği her şeye inanmak, onun yanında kendini yeniden güvende hissetmek istiyor, ama bir türlü kuşkusunu yenemiyordu.

"Neyin var Jennifer?"

"Hiç... Hiçbir şeyim yok."

"Babanın kutuyu nereye sakladığını bilmediğini söylemiştin. Ama her şeyi yeniden düşünmek zorundasın, hem de çok, çok dikkatli Jennifer. Eğer o kutunun evde bir yerlerde olma ihtimali varsa ya da baban kutuyu nereye sakladığını gösterecek en ufak bir işaret bırakmışsa, Kelso'dan önce bulmak zorundayız. Anlıyorsun değil mi?"

"E... Evet."

"O disketi bulmak, Kelso için ölüm kalım meselesi. Sakın yanlışya düşme, disketi bulmak için paranın satın alabileceği en iyi profesyonelleri tutacaktır."

"Ya... Ya senin adamların?"

"Telefon edeceğim onlara. Bütün yol boyunca hemen arkamızda olacaklar." Staves cep telefonunu çıkarıp birkaç numara tuşladı, sonra dinleyip kaşlarını endişeyle çattı.

Jennifer, "Ne olmuş?" diye sordu.

"Hizmet sağlanamıyor. Ama merak etme, birazdan yeniden denerim."

"Korkuyorum. Eğer Kelso hakkında bütün söylediklerine inanmam gerekiyorsa, o zaman her şey yapabilir demektir. Cep telefonlarımızı etkisizleştirmek bile."

"Bunu yaptığını sanmam" diye Jennifer'ı rahatlatmaya çalıştı Staves. "Bana kalırsa, fırtına yüzünden teknik bir sorundur. Beni dinle Jennifer, bu işi göz açıp kapayıncaya kadar bitirip halledeceğiz. Ondan sonra Kelso'yla hesabımızı kapatırız. Ama şimdilik en önemli olanı, babanın o kutuyu nereye sakladığını bulmak. Annelerin evini aramak bir işe yaramaz mı, sence? O kutunun konabileceği birçok yer bildiğinden eminim."

"Ben... Bence de."

Staves bir eli direksiyondayken, öteki elini uzatıp, usulca Jennifer'ın eline dokundu. "Bana yardım edecek misin?"

"Evet..."

Cove End'e döndüklerinde, yağmurun şiddeti artmış, ortalığı sel götürmeye başlamıştı. Ev karanlığa gömülüydü ama ön kapının kilidi açıktı. Staves Chevrolet'yi kapıdan içeri sokup, çakıl taşlarının üzerinde durdurdu. Varmışlardı.

76

Limuzin Long Beach'in sekiz dokuz kilometre uzağında, yağmurun altında yüz yirmi kilometreyle ilerliyor, ön camı kamçılaman yağmurun altında, gözünü yoldan ayırmamaya çalışan Mark, kendini gerginlikten kopacak gibi hissediyordu.

Kelso, "Bir sonraki çıkıştan Long Beach istikametine gir ve Cove End'e doğru dön" dedi.

"Neden orası?"

"Çok fazla soru soruyorsun Ryan."

"Jennifer orada mı yoksa annesi ile babasının evinde? Bütün bunlar o disketi bulmak için, öyle değil mi?"

Kelso belli belirsiz sırıttı. "Neyin peşindesin Ryan? Noktalan birleştirmek için yardıma mı ihtiyacın var? Sen sadece bir sonraki çıkışı kaçırmamaya bak."

"Bazı cevaplar istiyorum Kelso. Paul March'ın öldürülmesinin arkasındaki kişi sensin değil mi? Bütün bunlar bir şekilde senin marifetin."

Kelso'nun sırtması genişledi. "Demek bütün parçalar yerine oturuyor."

"50 milyonu sanki March çalmış gibi gösterdin ama gerçekte parayı sen aldın."

"Epeyce yaklaştın. Ben ve Lazar paylaşacaktık. Aramızda bir anlaşma yaptık, yalnız o ve March öldüğünde, para Wasenhorn'da bir yerde kayboldu. Bütün bildiğim, paranın boktan bir yarığa düştüğü ve bir daha asla bulunamayacağı. Tıpkı March ile Lazar'ın cesetleri gibi."

"Oysa planının böyle sonuçlanacağını hiç hesaba katmamıştın, değil mi?"

Kelso kafasını salladı. "Katmadım. Lazar 50 milyonla kaçacak,

March da Vogel kardeşlerle birlikte öldürülüp, cesetleri dipsiz yarıklardan birine atılacaktı."

"Daha sonra, 50 milyonu hiç aramadın mı?"

Kelso'nun dudakları gerildi. "Planımın zayıf halkası buydu ya. Lazar sınırı tam olarak nereden geçeceğini hiç anlatmadı. Bu kararı bütünüyle ona bırakmak, yaptığım en büyük hataydı. March'ın cesedi bulunana kadar, ne nereye arayacağımı, ne de Lazar'ın başına ne geldiğini biliyordum."

Mark, "Morgdaki patlama, Caruso'nun öldürülmesi, manastırdaki katliam..." diye saydı. "Bunlar hep senin işindi. Her seferinde bunlardan başkalarının sorumlu olduğunu iddia ettin ama aslında Paul March'ın ölümüne karıştığınla ilgili hiçbir ipucu kalmadığından emin olmak istiyordun."

"Sandığımdan da zekiymişsin."

"Hatta soruşturmayı durdurmak isteyenlerin Kızıl Mafya ya da hayatta kalmayı başaran Lazar ya da March olduğu sanılsın diye, senaryolar bile yazdın. Oysa hepsi senin oyununun bir parçasıydı Kelso. Kuşkulan başka tarafa yönlendirdin, CIA' daki üstlerinin senin neler yaptığından haberleri bile olmaması için uğraştın."

"Oldukça etkilendim. Çok iyisin Ryan. Bana kalırsa Langley için biçilmiş kaftan gibisin."

"Peki ama neden? Sadece izini kaybettirmek için mi?"

"O disketin kaç para edeceği konusunda hiç fikrin var mı? Bir 50 milyondan daha söz ediyoruz.

Hapishaneye girmemek için, Moskaya çetesi bu kadar parayı vermekte bir an bile tereddüt etmez."

"Bana maval okuma... Ondan sonra da ortadan kaybolacaksın değil mi? Sonsuza kadar?"

Kelso başını sallayarak doğruladı. "Kimse beni bir daha bulamayacak. Langley bile."

"Senin yerinde olsam, bu kadar kesin konuşmazdım."

"Sanırım Ryan, CIA' da neredeyse otuz yıl çalıştıktan sonra, izlerimi silmeyi çok iyi becerebilirim."

"Bütün bunları neden yapıyorsun Kelso?"

"Eğer bir neden peşindeysen, sana bir sürü neden gösterebilirim: yabancılaşma, imrenme, hırs.

Başlangıç için bunlarla idare ediver. Moskaya çetesindeki gibi ciğeri beş para etmez herifler milyonları cebe indirirken, iyi çocuk olmaya çalışan bizlerin hayatlarını tehlikeye atmasına rağmen en ufak bir kazanç sağlamadıklarını görmek o kadar zoruma gidiyor ki. Bütün bunların sonunda da, bekleyeceğim tek şey boktan bir altın saat ve hiçbir işe yaramaz bir emeklilik. İşte o vakit, belki de CIA'nin sana öğrettiği bütün pis numaralardan yararlanmanın zamanı geldi diye düşünüyorsun.

Sorunun cevabını verebildim mi?"

"Peki disket nerede?"

Kelso yeniden sırıttı. "Hafızasını tazelemesi için ufak bir baskı uyguladıktan sonra, Jennifer'ın bu konuda bana yardım edeceğine dair bir his var içimde."

"Nasıl bir baskı?"

"Yakında görürsün."

77

Leroy Brown o iki adamı daha önce hiç görmemişti ama ona gösterdikleri kimliklerden, New York Polis Müdürlüğü'ne bağlı dedektifler oldukları anlaşılıyordu, içlerinden biri sarışındı ve çenesinde bir çürük izi vardı. Leroy onu ve arkadaşını Caukhvell'in koridorlarından birinden götürürken, "Öyleyse ne oldu da Bobby'yi görmeniz gerektiğine karar verdiniz?" dedi.

Leroy'un yanında yürüyen sarışının yüzünde derin bir endişe okunuyordu. "Ablası Jennifer otoyolda trafik kazası geçirdi. İyi haber, kızın hâlâ hayatta olduğu, kötü haberse, ağır yaralandığı."

"Ne? Ne zaman oldu bu?"

"Bu akşamüzeri, geç saatte. Uçaktan henüz inmiş, bindiği taksi kazaya uğramış."

"Tanrım, çok acı bir haber bu. Jenny Bobby'nin tek yakını. Hey, olanları öğrenmek onu oldukça sarsacak, öyle değil mi?"

"Üzgünüm, ama biz sadece görevimizi yapıyoruz. Çocuğun bizimle gelmesi gerekli. Jenny onu görmek istediğini söyledi."

"Hey, o kadar emin değilim memur bey. Bobby son günlerde çok sarsıldı ve onu size teslim etme yetkim yok." Leroy camlı bir kapının önünde durdu.

Adamlar camdan bakınca, pencerenin yanında tekerlekli sandalyesinde oturan, kâğıtlara bir şeyler çiziktiren Bobby'yi gördüler.

"O mu?"

"Evet, bu Bobby. Size söylediğim gibi, götürmenize izin verecek yetkim..."

"Gerekli bütün yetki burada." Sarışın tabancasını çıkardı ve kabzasıyla Leroy'un şakağına vurdu. İriyarı hastabakıcı sarsıldı ama güçlü bir vücudu vardı ve kolay kolay devrileceklerden değildi, en azından ikinci adam atılıp, kafasının tepesine copuyla sert bir darbe vurup bayılına kadar.

İki adam baygın hastabakıcıyı yerde sürüklemeye başladı, içlerinden biri temizlik dolabını açtı, sonra da Leroy'u dolabın içine tıkip, kapıyı kilitlediler.

Lou Garuda bozuktuk, hem de çok bozuk. Akşama doğru evine döndüğünde, Angelina'yı yatakta, çıplak vücudunu çarşafı örtmüş, suratında hınzırca bir tebessüm, ihtiyacı olduğunu tahmin ettiği rahatlığı vermeye hazır, bekler bulmuştu. "Öğleden beri bekliyorum. Yanıma gel Lou."

Ryan'a sinirlenmişti, hiç yardımcı olmaya gayret etmeyen, onu böylesine kızdıran Ryan'a:

Angelina'nın yanına girip, bir süre oynadı. Oysa kafası hiç de yaptığında değildi, işin ortalık yerinde soluğunu boşalttı, Angelina'nın bacaklarının arasından çıkıp bir sigara yaktı.

"Neyin var senin Lou?"

Garuda sigarasından öfkeyle bir nefes çekti. "Daha ne olsun? Hiçbir şey yolunda gitmiyor ki. Sana bahsettiğim dosya vardı ya, hani buzdaki ceset."

"Ne olmuş?"

"Tuhaf şeyler oluyor Angelina. Çok tuhaf şeyler oluyor ve benim ne olup bittiği hakkında en ufak bir bilgim yok."

Angelina Lou'nun gözlerinde kafasının başka yerde olduğunu gösteren o dalgın bakışı yakaladı.

Alnında da ter taneleri vardı. "Aman Tanrım, Lou, çok gerginsin. Tanrı aşkına, beş dakika için de olsa, işini unutamaz mısın? Ben buraya sevişmek için geldim, unutma e mi? istediğimi aldığım da pek söylenemez."

"Biliyorum sevgilim. Ama kafam çatlayacak gibi."

Angelina eliyle sırtını sıvazladı, sonra da elini beceriklice uzatıp kamışını tuttu ve kıkırdadı. "Haydi yatağa dön de dilimle o sevdiğini yapayım. Hani gözlerini yuvalarından uğrattığını söylediğin şeyi. Bakarsın işe yarar da, dertlerini unutursun, ha?"

Oysa Garuda sigarasını çoktan söndürüp elbiselerine uzanmış, kapının yolunu tutmuştu. "Sevgilim, gitmek zorundayım. Sonra telefon ederim, tamam mı?"

"Nereye gitmek zorundasın?"

"Seni seviyorum, sevgilim."

"Lou!"

Sanki birisi sevişiyormuş gibi bir sestir -bir sürü inilti- ama

Garuda iniltilerin zevkten mi, yoksa acıdan mı kaynaklandığından pek emin değildi, işin başlangıcında arabasına binip, amaçsızca yola çıkmıştı ama kafasının içini boşaltmaya, neler olup bittiğini, bundan sonra neler yapması gerektiğini çözmeye çalışırken, birden üç sebepten dolayı Cauldwell'e gitmesi gerektiğine karar vermişti.

Birincisi, çocuğun iyi olup olmadığını görmek için; ikincisi, Mark Ryan'ın Caukhvell'e uğrayıp, Bobby'yi yoklamak isteyebileceğini düşündüğü için: eğer buraya uğrarsa, Garuda onu karşılayıp, konuşmalarına kaldıkları yerden, yüz yüze devam etmek niyetindeydi. Üçüncüsü, doğruyu söylemek gerekirse, Bobby'le bir daha konuşmak istediği için. Nedenini tam olarak bilemiyordu, çocuğa babasının Kızıl Mafya ya da Prime'in denizaşırı sahipleri hakkında bir şey söylerken duyup

duymadığını sormak, aptalca olacaktı ama yapacak başka bir şeyi olmadığından, zahmete degeceği kanısındaydı.

Ancak, daha sonra olacakları tahmin etmediği kesindi.

Koridorda Bobby'nin odasına doğru yürürken, birinin inlediğini duydu. Ses, temizlik dolabından geliyordu. Ne oluyor burada? Yoksa çalışanlardan ikisi, akşam tatilinden yararlanıp, yatay jimnastik mi yapıyordu? Hastalardan biri yaralı halde bir şeyden korkup kendini dolaba kilitlemiş olmasın? Nedeni anlaşılmıyordu ama Garuda dolabın önünde durduğunda inilti artmıştı; şimdi artık birinin canı fena halde acıyor gibi çıkıyordu ses.

"Hey, kim var orada?" diye seslendi Garuda.

Cevap olarak, derin ve erkeksi bir inilti duydu. Garuda dolabın tokmağına yapıştı ama kapı kilitliydi; işte o sırada yerde, koridorun öte tarafındaki anahtarı gördü. Koşup anahtarı aldı, kilide soktu, kapıyı açtı ve daracık alana yığılıp kalmış Leroy'u, kafatasındaki derin yarıktan akan kanı, dolabın karanlığında birer golf topu gibi bakan gözlerinin akını gördü. "Sana ne oldu?"

Leroy kafasını tutarak ve sanki tuğladan yapılmış bir duvarın altında kalmış gibi homurdandı:

"Aynasızlar... Kafama vurdular."

"Ne?"

"Tanrım, sanki kafamın üzerinden bir fil sürüsü geçmiş gibi. Bana bir doktor bul."

Garuda'nın Leroy'un başından geçenleri öğrenmesi iki saniye sürdü, kaybedilmemesi gerekli, değerli iki saniye; sonunda, "Lanet olsun!" diye haykırıp, koridorda koşmaya başladı. Bahçeye açılan bir yangın çıkışının önünden geçerken, otoparkta, yüz metre kadar ötede, Bobby'yi bohçalayıp koyu lacivert bir Buick'in arka koltuğuna savuran, sonra da motoru çalıştırıp hareket eden iki kişiyi gördü. Tüh.

Garuda'nın yanında beylik tabancası yoktu -o kahrolası silahı, cep telefonuyla birlikte arabada bırakmıştı- onun için yapabileceği tek şey hızlanıp çıkış kapısından geçen, peşinden gri bir egzoz bulutu bırakan Buick'in ardından bakmak oldu. Lanet olası plakayı almaya bile fırsat bulamamıştı. Yapması gereken tek şey olduğunu düşündü: Mark'la temas kurmak, hem de hemen. Ter içinde arabasına koştu.

78

Jennifer Chevrolet'den indiğinde, yağmur bardaktan boşanırcasına yağmaya devam ediyordu. Nick Staves el feneriyle öne düşüp yol gösterdi. Verandaya ulaştıklarında, her ikisi de iliklerine kadar ıslanmışlardı. "İstersen anahtarı bana ver."

Jennifer çantasını karıştırdı, anahtarları bulup Staves'e uzattı. Staves kapının kilidini çevirdi. Hole girdiklerinde, alarm çalmaya başladı; Jennifer ışıkları yakmaya yönelirken, Staves "Hayır, şimdilik açmasan iyi olacak" dedi. Yüzünden yağmurun ıslaklığını sildi. "Alarmı sustur Jennifer."

Staves'in tuttuğu fenerin ışığında, Jennifer şifreyi girince, alarmın zili sustu. "Peki, ya adamların nerede?"

Staves yeniden cep telefonunu denedi, ardından umutsuzca kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

"Hâlâ hizmet dışı. Bir anlam veremiyorum." "Başka yoldan temas kuramaz mısın?" "Bu evde hâlâ telefon var mı?" "Var, ama kesik."

Staves'in çenesi endişeden kasıldı. "Sıkma canını, adamlarım fazla uzakta olamaz, üstelik burada buluşacağımızı da söylemiştim. Neyse, denemeye devam edeceğim."

Bir şimşek pencereleri aydınlattı, holü mavimtırak bir ışıkla yıkadı. Jennifer şimşeği izleyen iç karartıcı sessizliğin içinde donakalmış gibiydi, bir adım bile atamadı. Ev birden azgın fırtınanın ortasında kalmış ürkütücü bir yere dönüşüp, iç burkutucu hatıraların teker teker canlanmasına neden oldu. Genç kadın, "Bunları yapmaya gücüm yetecek mi, bilemiyorum" diye düşündü.

Staves onun korkusunu hissetmiş olacak ki, uzanıp koluna dokundu. "Korkacak bir şey yok Jennifer. Sence aramaya nereden başlayalım?"

"Önce çalışma odasını, sonra da belki tavan arasını ve bodrumu. Eğer gerekirse, bir de kayıkhaneyi."

Jennifer adımını attığında, çalışma odası zifürî karanlıktı. Rüzgâr çığlıklar atarak körfezi dövüyor, şiddetli şimşek çakıntıları pencereleri ışığa boğuyordu. Elektrik düğmesini el yordamıyla bulup, çevirdi.

"Sen masaya bak, ben de rafları arayayım" dedi Staves.

Babasının kitapları, kişisel eşyası, fotoğrafları, elma ağacından yapılmış çalışma masası ve deri koltuğunun dışında, oda tam Jennifer'ın hatırladığı gibiydi. Hayaletler. Evin her köşesi hayaletlerle dolu. Kendini zorlayıp çekmeceleri açıp kapamaya çalışırken, Staves de boş rafları gözden geçiriyor,

gizli bir bölme olup olmadığına bakıyordu. On dakika kadar aradıktan sonra vazgeçti. "Bir işe yaramayacak. Öteki odalara bakalım. Ama acele etsek iyi olacak. Biz havalimanında ortadan kaybolduğumuzda, Kelso geleceğimiz yerlerden birisinin de burası olacağını tahmin etmiştir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bana kalırsa, niyetimizin ne olduğunu tahmin edip, buranın yolunu tutmuştur bile."

Tavan arasını ve bodrumu aradılar, bir şey bulamayınca daha fazla zaman kaybetmemeye karar verip, mutfığa döndüler. Staves arka kapının kilidini açtı, odaya dolan güçlü fırtına neredeyse ayaklarını yerden kesecekti. Birkaç saniye sonra ışıklar söndü ve mutfak zifiri karanlığa gömüldü. Staves el fenerini yaktı. "Fırtına elektrik hatlarını koparmış olmalı."

Jennifer bahçenin sular altında kaldığını, ağaçların öfkeyle dallarını salladıklarını, azgın dalgaların kayıkhaneye rıhtımını dövdüğünü gördü. "Oraya gidersek ikimiz de ölebiliriz."

"En iyisi, yanımdan hiç ayrılma ve elimi bırakma. Denize sürüklenmeni istemiyorum. Hazır mısınız?" "Galiba."

Staves paltosunun yakasını kaldırıp, Jennifer'ı fırtınanın altına götürdü.

"Kenara çek" dedi Kelso.

Mark, Cove End'in yüz metre kadar berisinde, arabayı kaldırımın kenarına çekip durdurdu. Yolun karşı tarafında, annesi ile babasının tüm ışıklan sönük evini gördü. Kaçmaya kalksa, fazla uzaklaşabileceğini sanmıyordu; Kelso'nun tabancası hâlâ üzerine çevriliydi. "Motor çalışsın, ama farları söndür. Haydi, acele et Ryan, yoksa sabrım tükenir ve şu beynine bir kurşun gömerim."

Mark söyleneni yapınca, Kelso, "Şimdi ilerlemeye başla, ama çok yavaş" dedi.

Mark Kelso'nun emrine uyup, neredeyse yürüyüş hızıyla ilerlemeye koyuldu, Cove End'e elli metre kadar kalınca, Kelso, "Burada dur ve motoru da kapat" dedi.

Mark olduğu yerde durup, kontağı kapattı. Bir anlık sessizliğin ardından, fırtınanın kükremesini duydular, aynı anda da şiddetli bir sağanak otomobili sarstı.

Kelso Cove End'i inceledi. Ev karanlığa gömülmüştü. Saatini kontrol etti. "Erken geldik."

"Bu da ne demek oluyor şimdi?"

"Bekleyeceğiz."

"Neyi?"

"Sahneye çıkış zamanımızın geldiğini söyleyecek telefonu."

"Hiçbir şey anlamıyorum."

"Anlayacaksın Ryan."

79

Tahta kaldırım karanlıklara gömülmüştü. Staves kayıkhanenin kapısını açmaya çalışırken, Jennifer da rıhtımı döven dalgalardan sırsıklam olmuştu. Staves fenerinin ışığını dıştan takma motorun üzerinden pash aletler ve makine parçalarıyla dolu raflara tuttu. "Köşe bucağın her yeri ara Jennifer." Jennifer teknenin içine girdi, minicik kamara ile davlumbazı aradı; Staves ise feneri makine dairesine tutuyor, etrafı elleriyle yokluyordu. Hiçbir şey bulamayınca, rafların yanma gitti, eline geçen aletleri, ıvır zıvırı yere attı. Gözlerinde, Jennifer'ı ürküten tehlikeli bir bakış vardı. Rafları tümüyle boşaltınca, birden hırsıyla tekneyi tekmelemeye başladı. "Nerede bu kahrolası kutu? Düşün Jennifer! Nerede olabilir? Nerede?"

Jennifer tekneden indi, Staves ansızın ona dönüp saçlarından kavradı, hırsıyla kendine çekerek genç kadının suratına bir tokat patlattı; Jennifer acıyla duvarın dibine doğru sendeledi. "Sana bir soru sordum!"

Jennifer patlak veren bu öfkeye anlam veremeyecek kadar şaşırılmıştı. Doğrulamaya çalışırken, titriyordu. Baştan sona yanlış olan bir şey vardı; bunun farkına ancak şimdi varabiliyordu. Çenesi ateşe tutulmuş gibi yanıyordu ve konuşamayacak kadar sarsılmıştı ama Staves artık çıldırılmış gibiydi, yanı başına gelip dikildiğinde, sesi nefret doluydu. "Benden bir şeyler saklıyorsun. Kutu bu evde bir yerde olmalı. Şimdi söyle artık, nerede?"

"Söy... Söyledim sana, bilmiyorum."

Jennifer içgüdüsel olarak kapıya atıldı ama Staves hemen peşinden yetişip, genç kadını bileğinden yakaladı. "Nereye gidebileceğini sanıyorsun?"

Adamın gözlerinde delice bir bakış vardı ve Jennifer onun o anda her şeyi yapabileceğini anladı.

"Ca... Canımı acıtıyorsun. Lütfen..."

İtirazlarına kulak asmadı, genç kızı sürükleyerek kayıkhaneden çıkardı, suya batmış çimlerin üzerinden geçirerek mutfığa doğru götürdü. "Lanet olası çeneni kapat."

Mutfak kapısına vardıklarında, Staves yüzündeki sulan sildi, cep telefonunu çıkarıp bir numara tuşladı. "Benim. Onu burada istiyorum, hemen şimdi. Dakika geçmeden. Evin arka kapısından getir onu."

Telefonu kapattı, birkaç saniye sonra Jennifer araba yolunu yalayıp dönen farların ışığını gördü. Bir araba durdu ve içinden aşın kilolu ve bıyıklı bir adam güçlkle inmeye çalıştı. Jennifer dikkatle bakınca adamı tanıdı, havalimanındaki Marty'ydi bu. Yanındaki de arabadan inince, Jennifer büyük bir darbe yemiş gibi oldu: Vogel'ın çiftliğindeki sarışın saldırgan. Arabanın arkasından, bohçalanmış gibi sarılıp sarmalanmış birini çıkardılar ama Jennifer bardaktan boşanırcasına yağın yağmurda indirdikleri kişinin yüzünü seçemedi. Onu eve doğru taşırlarken, kafası yana devriliyor, ayaklan çakıl taşlarının üzerinde sürünüyordu. Birden Jennifer sürüklenen kişiyi tamdı...

"Bobby!"

Kardeşinin yanına doğru koşmaya davrandı, ne var ki Staves acımasızca saçına yapıştı. "İçeri getirin" dedi adamlarına. Jennifer'a sıkı sıkıya yapışmışken bir numara daha tuşladı ve telefona bağırarak, "Son bir kez daha denedim ama işe yaramadı Kelso" dedi. "Hiçbiri yaramadı. Kan kutunun nerede olduğunu bilmiyor. Şimdi ne yapmamı istiyorsun? Tamam, ama bütün gece sürmesin."

Telefonu kapatıp, Jennifer'ın yüzüne baktı. "Artık küçük bir sohbet yapmamızın zamanı geldi, bence. Ne dersin?"

80

Telefon çaldığında, Mark Kelso'nun limuzininin direksiyonunun başında oturuyordu. Kelso ağzı öfkeden çarpılmış vaziyette, karşısındakinin söylediklerini bir süre dinledikten sonra hiddetle, "Bekle orada" dedi. "Geliyorum. Yanımda Ryan var."

Telefonu kapatırken, yüz hatları kızgınlıktan gerilmişti. Tabancasını Mark'a çevirdi. "İn arabadan." "Neden?" www.cizgiliforum.com

Kelso namlusunun ucuyla Cove End'e giden yaya yolunu gösterdi. "Soru sormayı bırak. Sen sadece evin arkasına yürü."

"Tamam Bobby, buradayım. Her şey düzelecek. Canın yandı mı? Canın yanıyor mu, söyle bana?"

İki adam Bobby'yi mutfağa taşımış, Jennifer'ın yanına, masanın başına oturtmuşlardı. Gözleri ağlamaktan şişmişti ve sol yanağında da kötü bir çürük görünüyordu.

Jennifer sarıldığında, kardeşinin vücudunun birden hıçkırıklarla sarsıldığını görüp, içinde onu korumak için önüne geçilmez bir istek duydu. "İyiysen kafanı sallla. Ne olur Bobby, lütfen. Canının yanıp yanmadığını, iyi olup olmadığını söyle bana."

Bobby'nin korkudan mı, yoksa acıdan mı ya da her ikisinden birden mi böyle sarsılmış olduğunu tahmin edemiyordu. Bobby şaşırması gibi görünüyordu ama Jennifer gözlerini ceketinin yeniyle kurulduğunda, teredditle de olsa başını salladı. "İyi olduğundan eminsin değil mi?"

Bobby başını bir kez daha salladı, ama Jennifer gözündeki şaşkınlığı görünce, kardeşinin olan bitenden hiçbir şey anlamadığının farkına vardı.

"Kardeşin iyi... Öyle değil mi Bobby?"

"Seni gidi piç! Çocuk yaralanmış..."

"Vah vah, çok üzüldüm." Staves yüzünde pis bir sırıtmayla hempalarına baktı. "Kelso gelmek üzere, hem yanında konuğu da var. Biriniz dışarı çıkıp, arabada çevreyi gözlesin. Diğeriniz arka bahçeye baksın. Ben söylemeden yerlerinizden ayrılmayın."

Adamlar dışarı çıkarken, Jennifer Bobby'yi rahatlatmaya çalıştı. Birkaç saniye sonra, bir arabanın motorunun çalıştığını, geri vitese takarak araba yolundan uzaklaştığını duydular. Staves sanki bir şeyler bulacakmış gibi mutfak çekmecelerini araştırdı ama her açtığı çekmecenin bomboş olduğunu görünce bir iskemle çekti, çevirip üzerine çöktü. Yeniden sakinleşmişti ama Jennifer her an şiddete başvurabileceğinden korkuyordu.

"Kimsin sen? Bana bütün bunları neden yapıyorsun?" diye sordu. Bir saniye sonra kapının önünde ayak sesleri duydu.

Staves sırttı. "Sabret, birazdan bütün sorularına cevap alacaksın."

81

Jennifer mutfak kapısının önündeki ayak seslerinin çoğaldığını duydu; ardından kapı açıldı ve önde Mark, ardında da elinde tabancasını onun sırtına dayamış Kelso görüldü. Bakışları karşılaştığında, Mark'ın gözünde yırtıcı bir kararlılık vardı. Jennifer'a doğru yürüdü, ama Kelso onu tabancanın namlusuyla dürttü. "Masanın yanına otur."

Mark'ı bir iskemleye itti, ardından kapıyı çarpıp Jennifer'a "Demek suç ortağım la tanıştın" dedi. "Nick'in aktörlükte çok yetenekli olduğunu eminim sen de kabul edeceksin. İnsan kandırmaya geldiğinde, örgütte üstüne kimse yoktur."

Staves sırıttı. "Eee, gösteriyi nasıl buldun? Bana kalırsa, sadece bir büyük hatam oldu. Cipinin hortumunu gevşetirken, fren hidroliğinin o kadar yavaş sızacağını hesaplayamadım. Benim planıma göre otelden ayrılır ayrılmaz fren sorunu yüzünden durmak zorunda kalacaktın, o zaman da ben tıpkı beyaz atlı şövalye gibi imdadına koşacaktım. Hemen orada da birinin seni öldürmek istediği martavaliyla güvenini kazanacaktım. Ama senin peşinden dağa çıkmak ve hayatını kurtarmak için sana çarpmak zorunda kaldım; bayağı uğraştırdın beni. Yine de her şey istediğim gibi oldu." Mark Jennifer'a, "Morgun havaya uçurulması, Caruso ile karısının öldürülmesi, manastırdaki katliam, hepsi bunların işi, hepsi senaryoydu. Babanın ölümündeki rolleriyle ilgili hiçbir kanıt kalmamasını istiyorlardı." Sonra Kelso'ya döndü. "Yaptıklarının para hırsından başka bir nedeni yok. Ya bu? Anlaşılan, McCaul değil?"

"Haklısın. Adı Staves ve CIA' da çalışıyor. Ve eğer onun nedenlerini soracak olursan, benim emeklilik planımı Sam Amca'nınki-ne tercih etti, derim." Kelso gülümseyip, Jennifer'a döndü. "Arkadaşının oldukça iyi olduğunu itiraf etmeliyim. Neredeyse bütün söyledikleri doğru."

"Ya ötekiler, Bobby'yi kaçıranlar da dâhil, onlar kim?" diye sordu Jennifer.

"Kiralık tetikçiler, hepsi bu. CIA adına çalışmanın yan yararlarından birisi de, en iyilerini, bol para verdiği süre, senin için her şeyi yapabilecek profesyonelleri tanıma olanağı. Trende öldürdüğün adama gelince, zavallının talihi yokmuş, çünkü sadece seni korkutmak istiyordu ama anlaşılan rolünü fazla ciddiye almış. Daha dikkatli olması gerekirdi."

Mark Kelso'ya öfkeyle baktı. "Neden? Hem Jennifer'ı korkutmak, aynı zamanda da Staves'in onun koruyucu meleğiymiş gibi hareket etmesini istemek, neden?"

"Eski bir CIA taktiği. Eğer birinin hayatını tehlikeye atar, hemen ardından da onu tehlikeden kurtarmış görünürsen, küt, bütün hayatını senin eline bırakır, hatta bazen işi bütün sırlarını açıklamaya kadar vardırır." Kelso gülümsedi, bir iskemle çekip oturdu. "Plan öyleydi. Jennifer Staves'e bir kez güvenmeye görsün, tehdit altındayken onu bir koruyucu, hatta bir sırdaş olarak görecek. Bu kandırmacanın fazladan ödülü de Vogel'in izini bulmamız oldu. Ama en iyisi, Lazar ile March'a ne olduğunu, metal kutunun varlığını öğrendik. Doğruyu söylemek gerekirse, harika bir plandı; kendimle ne kadar övünsem azdır."

"Peki, ben o planın neresinde yer alıyorum?" diye sordu Mark.

Kelso'nun tebessümü genişledi, pis bir sırıtışa dönüştü. "Sen bizim yedeğimiz, Jennifer'ın Staves'e güvenmemesi durumunda sigortamızdın. Ashında, başlangıçtaki niyetimiz senin onunla birlikte gitmen, onunla yakınlaşman, hatta belki onunla cinsel ilişkiye girmendi. Daha sonra, eğer mecbur kalırsak, ne denli ciddi olduğumuzu göstermek için seni onun gözleri önünde öldürecek; Jennifer da çaresiz kalıp, öğrenmek istediğimiz her şeyi anlatacak kadar korkacaktı. Oysa Jennifer onunla birlikte gitmeni kabul etmeyince, B planına geçmemiz, yani Avrupa'ya ayak basar basmaz sigorta poliçemiz olman gerekti. Jennifer o Opel'inle izlendiğini hissetti, kısacası onu sen de korkuttun. Dediğim gibi, harika bir plandı."

Bütün parçalar bir araya gelirken, Jennifer Kelso'ya hiddetle baktı. "Frank McCaul'e ne oldu?"

"Ah, üzgünüm ama öldü. Tıpkı ölümüyle kandırmacamızda ufak da olsa bir rol oynayan şu senin dağcı Chuck gibi."

"Gaddar ve vicdansız bir orospu çocuğusun sen Kelso."

"Çok zengin olmak üzere olan bir orospu çocuğu."

"Annemi öldürdün. Bobby'yi yaraladın."

Kelso Nick Staves'e bakıp, bir kaşını kaldırdı. "Sen mi söyledin?"

Staves başını sallayarak onayladı. "Lazar'la birlikte babasını kandırmamızı da anlattım."

"Maalesef anlatılanların hepsi doğru" dedi Kelso Jennifer'a sakince. "Kişisel bir kin falan yoktu, her şey iş içindi ve yapılması gerekiyordu."

Jennifer o anda Kelso'yu öldürmek istedi. Bir öfke nöbetine kapılıp, adamın üzerine atıldı, ama beriki Jennifer'ın bileğini yakalayıp büktü, sırtına dayadı. Mark ayağa fırlayıp Kelso'yu tutmaya çalıştıysa da Staves daha hızlıydı: beriki daha hareket etmeden, tabancasının namlusu Mark'ın kafasına dayanmıştı bile. "Senin yerinde olsam, denemezdin."

Gözleri korkudan büyümüş Bobby ağlamaya başladı.

Kelso Jennifer'a "Yaptığın pek akıllıca değildi" dedi. "Gördün mü, küçük kardeşini korkuttun işte. Şimdi, ben kalk demeden salan yerinden kıpırdama." İskemleye ittiği genç kadın döndü ve Bobby'ye sarıldı. "Anahtarı ver" dedi sert bir sesle Kelso.

Jennifer çantasını açtı, gümüş anahtarı Kelso'ya uzattı. Kelso anahtara baktı, avucunda birkaç kere hoplattı, sonra masanın üzerine çarptı. "Bu kadar küçük bir şeyin bunca dert yaratmasına inanmak güç."

Jennifer meydan okurcasına, "Benden ne istiyorsun?" dedi. "Kutunun nerede olduğunu bilmiyorum."

Kelso sırtarak cebinden tabancasını çıkardı, siyah susturucuyu namlunun ucuna taktı. "Eğer dediğin doğruysa, o zaman birbirimize söyleyecek bir şeyimiz kalmadı demektir."

II

82

Kelso susturucu takılmış tabancayı Jennifer'ın kafasına doğrulttu. "Başlangıçta, benden bir şeyler sakladığını düşünmüştük tabii. Ama dilini çözmek için ne numara yaptıksa tutmadı, onun için galiba doğruyu söylediğine inanmak gerekiyor."

Kelso pis pis sırttı, sonra tabancayı dikkatle mutfak tezgâhının üzerine bırakıp, iskemlesine oturdu. "Yine de, hâlâ o kutunun buralarda bir yerde olduğuna inanıyorum. Neden öyle düşünüyorum biliyor musun? İki yıl önce, annen ile babanın adına bir kiralık kasa olup olmadığını öğrenmek için New York eyaletindeki bütün bankaları tarattım. Yoktu. Şimdi, bu sana ne anlatıyor? Baban ya bu kutuyu attı ya da bir yere sakladı. Onun yerinde olsaydım ve elimde öylesine değerli bir şey bulunsaydı, gerçekten güvenli, ama kolaylıkla erişebileceğim bir yere saklardım. Ne dersin Jennifer? Aynı fikirde misin?"

"Kutunun nerede olduğunu bilmediğimi daha önce de..." Kelso yumruğunu bütün gücüyle önündeki masaya vurunca, Jennifer sustu. "Evet, söyledin. Ama Staves'in hafızanı iyice yoklamakla ilgili söylediklerini unuttun mu? İşte, bana kalırsa yeniden yoklamaya başlasan iyi olacak, çünkü bu kısa sohbetten sonra eğer bazı yeni fikirler bulmazsan, hem de çabucak bulmazsan, Ryan'ı öldürürüm. Ardından Bobby'yi öldürürüm. Kellesine bir kurşun sıkarak. En sonunda da seni. Üç kurşunda iş biter. Ama bakarsın, kutuyu bulmama yardım edersin, ha? Belki de senin, Bobby ve Ryan'ın kaderinde güneşi bir daha görmek vardır?" "Yalan söylüyorsun. Bizi nasıl olsa öldüreceksin." Kelso rahatsız bir sırıtişla tabancasına uzandı. "Uzun ve acı dolu bir ölüm ile çabuk bir ölüm arasında seçimini yap. Karar senin. Bobby'nin acı çekmesini istemeyeceğinden eminim."

Bobby korkuyla çığlık atınca, Jennifer onu sakinleştirmek için kendine çekti. Kendini umarsız hissediyor, korkudan midesi bulanıyordu; üstelik kardeşinin de bir sinir krizinin eşiğinde olduğunun farkındaydı. Kelso'nun kobalt mavisi gözlerinde duygusuz bir ifade vardı. Adamın söylediğini yapacağından emindi, en ufak bir kuşkusu bile yoktu.

"Ne demek istediğimi açıkça anlatabildim mi?"

"Evet."

Kelso ayaklandı. "Güzel. Bak bu işte herkesin unuttuğu, ama benim aklıma gelen çok önemli bir şey var. Şimdiye kadar herkesin gözden kaçırdığı bir şey. Haydi, ne olduğunu sorsana."

"Nedir?" diye sordu Jennifer.

Kelso sırttı, sonra göstere göstere tabancayı Bobby'nin kafasına çevirdi. "Kimse kardeşine kutunun nerede olduğunu sormayı düşünmedi. Ne dersin? Sence Bobby bir şeyler biliyor mudur?"

Bobby Kelso'nun tabancasının önünde kıvrandı, Jennifer'ın kollarına sığındı. "Yalvarırım, ona bir şey yapma..." diye yalvardı Jennifer.

Kelso dudaklarını düşünüyormuş gibi büzdü. "Ne yapacağımı söyleyeyim. Tek istediğim kafa kafaya vermeniz, iyice bir düşünüp, cevaplar bulmanız. Sıkıştırılırsa Bobby'nin çok daha çabuk tepki göstereceğinden emin olmama rağmen, Nick'le birlikte sizi kafanızı çalıştırmanız için baş başa bırakacağız. Güzel bir fikir değil mi?"

"E... Evet."

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim. Ha, az kalsın unutuyordum; bir ufak ayrıntı daha var. Sana soruyorum Ryan. Havalimanından telefon ettiğin kişi kimdi?"

Mark'ın cevap vermediğini görüp, "Ciddi olduğumu kanıtlamak için, ille çocuğun canını acıtmamı mı istiyorsun?" diye ekledi. "Karar senin."

Mark gönülsüzce, "Lou Garuda adlı bir polis memuru" dedi.

"Neden?"

"Long Beach Polis Müdürlüğü'ndeyken, iki yıl önce Paul March dosyasını o incelemişti."

"Peki bu Garuda şimdi olanlar hakkında ne biliyor?"

"Çok az şey."

"Göreceğiz, ama her şeyin zamanı var." Kelso tabancayı tutan elini yanına sarkıtıp Staves'e döndü.

"Kızın cep telefonu nerede?"

"Kayboldu."

"Ev telefonu çalışıyor mu?"

"Çalışmıyor."

"Çekmecelerde ekmek bıçağı falan?"

"Baktım, yok. Çekmeceler boş."

"Güzel." Kelso Staves'e bakıp başını salladı. Staves mutfak kapısını açmadan önce bir sigara yaktı; mutfağı öfkeli bir rüzgâr doldururken dışarı çıktı. Pencereden, onu paltosunun yakasını kaldırmış, fırtınaya aldırmaksızın volta attığını ve sigarasından öfkeli nefesler çekerek, arada sırada camdan içeri baktığını gördüler.

Kelso iç kapıya doğru yürüdü, ama kapının tokmağını çevirmeden önce geri döndü ve her üçüne tehdit dolu gözlerle baktı. "Nick bahçeden de olsa gözünü üzerinizden ayırmayacak. Ben dışarıda, holde olacağım. Sizi uyarayım, dedim. Evin ön ve arka tarafları kontrolümüz altında, onun için buradan çıkış yok. Masanın başında kalacak ve hareket etmeyeceksiniz. Kaçmaya, kurtulmaya ya da imdat çağırmaya kalkarsanız, bağırıp çağırmaya yeltenirseniz, ölürsünüz. Ne demek istediğim iyice anlaşılıyor mu?" Kelso saatine baktı. "Cevap bulmanız için tam on dakikanız var, bir saniye fazla değil. Ondan sonra, eğer kutu elimde değilse, Ryan'dan başlayarak hepinizi teker teker öldürürüm."

83

I

Duyulan tek ses, mutfak kapısının dışında kıyameti koparan rüzgârdı. Jennifer bahçedeki ağaçların devrilecekmiş gibi sağa sola yattıklarını gördü: rüzgârın dinmeye niyeti yoktu. Kelso kapıyı vurarak odadan çıkmıştı. Mutfak penceresinden bahçede volta atarken donmuş benzeyen Nick Staves görünüyordu. Birkaç saniyede bir camdan onlara bakıyor, bu arada da sarışın adamla çene çalıyordu. Mark, "Gerçekten üzgünüm Jennifer" dedi. "Oysa yardım ettiğimi sanıyordum."

Yeniden ağzını açıp konuşacak olduysa da Jennifer parmağını genç adamın dudaklarının üzerine koydu. "Bu konuda başka bir şey söyleme Mark."

"İyi de Kelso hakkında daha uyanık olmam..."

"Bu konuyu daha fazla konuşmayalım. Lütfen. Şu anda hiç önemli değil."

Mark çevresine bakındı. "Staves çekmecede bıçak falan yok derken, doğru mu söyledi? Silah olarak kullanabileceğim hiçbir şey yok mu?"

"Yok. Mutfak aletlerinin hepsini attırdım... Şeyden sonra..." "Kelso'nun annemi öldürmesinden sonra" demek üzereyken durakladı, öfkesini gemledi. Öfkesi kızgın demir gibiydi, Kelso'ya karşı beslediği kin öylesine güçlüydü ki, midasını bulandırıyor. "Annem öldükten sonra" diye sözünü sürdürdü Jennifer.

Mark duvara asılı ev tipi küçük yangın söndürme tüpünü görüp, sağ taraftaki kapıyı işaret etti. "Bu kapı nereye açılıyor?"

"Kilere. Çıkış yok. Sadece dolap gibi bir yer."

Mark, "Yangın söndürücü gizlenemeyecek kadar büyük" dedi. "Daha küçük bir şey gerek. Saplamak için kullanabileceğim bir şey."

"Aklıma hiç dediğine benzer bir şey gelmiyor." Jennifer Bobby'nin elini kuvvetle sıktığını hissetti.

Öylesine kayıp ve şaşkın, o kadar umarsız görünüyordu ki. Kardeşinin ağlamak üzere olduğunu farkındaydı ve eğer doğruyu söylemek gerekirse, kendinin de aynı durumda olduğunu biliyordu.

Bobby'nin yüzüne bakarken "Bir insan nasıl olur da bir çocuğa ateş eder" diye düşündü. "Bir insan güzel ve kendi halinde bir çocuğa nasıl ateş edip onu sakat bırakır, sonra da hiç pişmanlık duymaz?"

Koca bir aileyi para hirsından dolayı yok edebilmek için nasıl bir insan olmak gerekir?" O anda birisi eline bir tabanca vermiş olsa, en ufak bir tereddüt göstermeden hem Kelso'yu, hem de Staves'i öldürebilirdi.

Mark omzuna dokunduğunda, gözleri dolmuştu. "Jenny."

Dinlemiyordu bile, içi Kelso'ya duyduğu nefretle öylesine doluydu ki, Mark'ın söylediklerini güçlükle duyabildi. "Jenny, Bobby sana bir şey anlatmaya çalışıyor."

Dalgınlığından sıyrıldı ve Bobby'nin elleriyle birtakım işaretler yaptığını gördü. Kendi korkusunun içine o kadar gömülmüştü ki, Bobby'ye bomboş gözlerle bakmış, kardeşinin ellerinin hareket ettiğini bile görmemişti. Bobby'ye bakıp kaşlarını çattı. "Anlamıyorum. Bir daha söyle."

Bobby mesajı tekrarladığında, anlamını kavrayabildi.

"Ne diyor?" dedi Mark sabırsızlıkla.

"Biraz korktuğunu."

"Sadece biraz mı?"

Bobby bir işaret daha yaptı. Jennifer, "Hayır" dedi, "çok korkuyormuş."

"Aramıza hoş geldin" dedi Mark elini Bobby'nin omzuna koyarken.

Bobby'nin gözleri ağlamaktan kızarmıştı. Jennifer ona dönüp, "Artık babama ne olduğunu, annemin neden öldürüldüğünü biliyorum. Senin de bilmeni istiyorum, onun için sana her şeyi anlatacağım Bobby. Ama şimdi sana bunları anlatacak vaktimiz yok. Burada gördüğün insanların kötü olduğunu biliyorsun, kötü olduklarının farkındasın, değil mi Bobby?"

Bobby başını salladı. Elleriyle bir işaret yaptı. Annemle babamı bunlar mı öldürdü? Jennifer işareti görür görmez kaçmaya çalıştı ama cevap vermek zorunda olduğunu biliyordu. "Evet."

Bobby'nin elleri hareketsizleşti.

Jennifer, "Adamların ne dediğini anladın mı?" diye sordu. "Eğer kutunun nerede olduğunu söylemezsek bizi öldüreceklerini biliyor musun?"

Bobby yine başını salladı. Jennifer kendi duygularını kontrolde zorlanarak gözlerini sildi.

"Bahsettiğim kutuyu biliyor musun Bobby? Babama ait metal bir kutudan söz ediyorum."

Bobby'nin kaşları çatıldı. Jennifer'ın içinde bir his kardeşinin söylenenlerden tekini bile anlamadığını söylüyordu. Belki de kutuyu hiç görmemişti bile. Bobby cevap olarak yeniden el işaretleri yapmaya başladı, elleri yavaşça, dikkatle oynadı. Jennifer kaşlarını çatıp buzdolabına doğru baktı.

"Ne var?" diye sordu Mark. "Ne diyor?"

"Buzdolabının altına sıkışmış bir bıçak olduğunu söylüyor."

"Bunu da nereden biliyormuş?"

"Bıçağın yıllar önce oraya sıkıştığını, annemin de çıkaramadığını söylüyor. Hâlâ orada olduğunu sanıyor."

Mark önce buzdolabına, ardından da pencereye baktı. Staves hâlâ devriye yürüyüşündeydi. Camdan içeri baktığında gözleri bir an için karşılaştı, sonra da Staves sigarasını tütürerek nöbetini sürdürdü.

"Bıçak güzel ama tabanca daha da iyi olurdu. Annenin ya da babanın tabancası var mıydı?" Mark, eline bir çeşit silah geçireceğinin umuduyla heyecanlanmış, terlemeye başlamıştı.

"Yoktu" dedi Jennifer. "Her ikisi de silahlardan nefret ederdi."

"Sokağın karşı tarafına geçmeyi bir başarabilirsek, bizimkilerin evinde bir otuz sekizlik bulabilirdik. Babam yatağının yanındaki masanın çekmecesinde hep bir silah bulundururdu. Aileden biri tabancayı kaldırmamışsa, hâlâ orada olmalı..."

Mark Bobby'nin hızlı bir el işareti daha yaptığını, Jennifer'ın da yüzünün solduğunu görüp sustu.

"Emin misin Bobby?"

"Ne anlatıyor?" diye sordu Mark.

"Galiba kutunun nerede olduğunu biliyormuş."

84

Adamların Bobby'yi kaçırmamasından hemen sonra, Cauldwell'in otoparkında Porsche'sine binerken Lou Garuda'nın aklına birden bir şey geldi. Mark'a telefon edebileceğini düşündü, ama üzerinde Mark'ın cep telefonunun numarası yoktu. Mark ona cep telefonunun numarasını zaten hiç vermemişti.

Büyük dalgınlık.

O kadar büyük bir dalgınlık ki, Garuda kendi kendine kızmıştı; beriki Cauldwell'den çıkarken Porsche 944'ün gaz pedalını kök-ledi, araba vahşi bir hayvan gibi kükredi, ana kapıdan yola lastiklerini bağırtarak çıktı, sağa dönerek tek yönlü trafiğe karıştı. Bir kilometre kadar doğuya doğru gidip koyu lacivert Buick'ten bir iz göremeyince yüzünü ter bastı, açık yolda saatte yüz altmış kilometrenin üzerine çıkarken -Tanrı'ya şükürler olsun!- Buick'i, içindeki iki herifi, ön koltukta oturup arabayı kullanan sarışın ile arkada, Bobby'nin yanında oturan bıyıklı hempasını gördü.

Geriye bir sorun kalıyordu. Şimdi ne yapacağım?

Garuda bir yandan Buick'e yaklaşır, bir yandan da cep telefonuna uzanırken kan ter içindeydi; tam o sırada önündeki arabanın plakasının çamurla kaplı olduğunu, numaralan okuyamayacağını fark etti.

Şimdilik polis yardımı istememeye karar verdi; o iki pezevenğin nereye gittiklerini öğrenmek istiyordu. En iyisi beklemek, olayların nasıl geliştiğini görmek: en azından neyle karşılaştığını biliyordu. Kesinlikle emin olduğu bir şey daha vardı: güpegündüz, sakat bir çocuğu kaçırmamanın her tarafında umutsuzluk yazılıydı. Garuda "Bunun Kızıl Mafya'yla bir ilişkisi olduğuna kalıbımı basarım" diye düşündü.

Buick'in peşinden giderken şiddetli bir yağmur yağmaya başlamış, tepesindeki fırtına bulutlarından çatırtılar duyulur olmuştur.

Porsche'nin herhangi bir dört kapılıyı her an yakalayabileceğinin güveniyle mutlu, yüz metre kadar geri kaldı. Ancak, Reardon Caddesi'nin ortalarında bir yerde, Buick bir kavşağa girene kadar sürdü bu rahatlık. Buick geçer geçmez, ışıklar kırmızıya döndü. Garuda gazı köklediye de, çok geç kalmıştı. Karşı tarafa yeşil yanmış, koskoca bir kamyon da Garuda'nın yolunun üzerinden geçip, görüşünü engellemişti.

Bütün gücüyle frene basıp yolun ortasına kaydı. Kamyonun altına girmesine ramak kalmışken durdu. Kamyon sürücüsü öfkeyle kornaya bastı; Garuda da cevap olarak bir parmak işareti yaptı.

"Pezevenk!"

Arabalar geçip, ışık yeniden yeşile dönene kadar ter içinde bekledi. Yeşil ışığı gördüğünde, önündeki bomboş yola bakıp dişlerini gıcırdattı, yüksek sesle bir küfür savurdu...

Lanet olsun.

Buick'i gözden kaybetmişti.

85

Jennifer Bobby'nin işaretlerini tamamlamasını bekledi, ardından da şaşkınlıkla kardeşine baktı.

"Bundan emin misin Bobby?"

Bobby başını sallayınca, Mark sabırsızlıkla sordu: "Kutu nere-deymiş?"

"Babamın kaybolmasından bir hafta önce, Bobby odasında uyurken, bir ses duyup kalkmış. Şafaktan hemen sonraymış. Pencereden baktığında, babamı rıhtımdaki tahta kaldırımında bir aşağı bir yukarı gidip gelirken görmüş."

"Eee?"

"Elinde gri renkli metal bir kutu varmış."

"Emin misin Bobby?" diye sordu Mark.

Bobby başını salladı.

"Devam et."

"Babam ne yapacağını bilemiyor, sanki kutuyu saklamak mı, yoksa ondan kurtulmak mı gerekiyor, karar veremiyor gibi görünüyor."

Mark kaşlarını çatı. "Sonra baban ne yapmış?"

"Bobby babamın kayıkhaneye girdiğini, sonra da elinde siyah renkli büyük bir plastik torbayla çıktığını söylüyor. Torbanın ucu mavi naylon ipe bağlıymış ve içinde sanki ağır bir şey ya da metal bir kutu varmış gibi ağır görünüyor. Babam rıhtım kaldırımının merdiveninden denize inince, Bobby onu göremez olmuş."

"Torbayı suya mı atmış?"

"Bobby bunu bilemiyor."

"Emin misin Bobby?"

Bobby yeniden başını salladı. Mark kızgındı. "Eğer baban torbayı denize atmak istediye, o zaman niye merdivenden insan? Tutup suya atamaz mıydı?"

Jennifer Mark'ın söylediklerini düşünüp kafasını salladı. "Bilmiyorum. Belki de su şıptısının duyulmasını istememiştir. Belki de kaldırım merdiveninin dibinde motorunu bağlamıştı ve torbayı açıkta atmaya düşünüyordu."

"Motor oraya mı bağlıymış?"

"Bobby motoru görmemiş. Babam genellikle sabah erken balığa çıktığından, motor merdivene bağlı olabilirdi. Her neyse, Bobby tekrar yatağına döndüğü için, gerisini görememiş. Daha sonra da aklına babama o sabah orada ne yaptığını sormak gelmemiş."

Mark kafasını salladı. "Eğer disket o kutunun içindeyse, babamın kutudan kurtulmak isteyeceğine inanmam. O disket çok önemliydi, onun için onu saklamış olması gerek. Ama nereye?"

Jennifer pencereye bakıp, bir cevap aradı. Staves yürüyüşüyle dikkatini dağıtıyor, huzursuz bir hayvan gibi dolanıyordu. Pencereden uzaklaşıp tahta kaldırım yönünde on-on beş adım atacak, sonra da dönüp yeniden mutfaktakileri kontrol edecekti. Jennifer bakışlarını karanlık, kabarık denize

çevirdi, ardından da cevap vermek için Mark'a döndü. "Körfezde, aşağı yukarı yüz metre kadar açıkta, plastik işaret şamandıraları vardır. Balıkçıları su yüzüne yakın kayalıklar konusunda uyarmak için."

"Sözü nereye getireceksin?"

"Eğer babam torbayı tekneden suya atmışsa, kutunun nerede olduğunu bulabilmek için şamandıralardan yararlanmış olmalı."

"Bence, bu mümkün." Oysa Mark hiç de ikna olmuş görünmüyordu. Staves'in pencerenin yanından uzaklaşmasını izledi.

Jennifer, "Ne oldu?" diye sordu.

Mark, "Burada oturup Kelso'nun gelmesini bekleyemem" diye fısıldadı. "Bir şeyler yapmak zorundayız. Gözünü Staves'ten ayırma Jennifer. Eğer bir şeyden şüphelenirse bana haber ver."

"Ne yapmak niyetindesin?"

"Bakalım bıçağı bulabilecek miyim?"

"Dikkatli ol Mark."

"Tabii." Staves tahta kaldırıma yaklaşana kadar bekledi, sonra dizlerinin üzerine çöküp, elini buzdolabının sol alt tarafına sokarak araştırdı.

"Bir şey bulabildin mi?" diye sordu Jennifer.

"Hayır."

"Öteki tarafı dene."

Mark elini aralığa daldırdı, soldan sağa geçerken derisi çizildi. "Hiçbir şey bulamıyorum."

"Çabuk ol! Staves dönüyor!" diye seslendi Jennifer.

Bir saniye sonra, Mark'ın eli ince ve metal bir şeye değdi. Omzunu buzdolabına dayayıp hafifçe kaldırdı, parmaklarının ucunu olabildiğince uzatarak, değdiği şeyi yerinden oynattı. Elindeki bıçak değil, paslanmış bir patates soyacağıydı.

"Mark... Tanrı aşkına, acele et!"

Çömelerek masanın yanına geldi, patates soyacağını cebine soktuğunda Staves pencerenin yanına varmıştı.

"Koyu sohbetteymişiz gibi davran." Jennifer gözünün ucuyla Staves'i gördü. Onlara bakarken, gözlerinde bir kararsızlık okunuyordu, ama iki saniye kadar sonra voltasına kaldığı yerden devam etti.

Mark soluğunu boşalttı. "Umarım, ne yapmak istediğimi anlamamıştır."

Jennifer tahta kaldırıma doğru yürüyüp, sarışının yanına giden Staves'i izledi. Birden, aklına şimşek gibi çarpıcı bir fikir geldi. "Ya kutu hâlâ kaldırımda bir yerdeyse?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ya babam kutuyu kaldırımın altında bir yere sakladı ya da suyun altında bir şeye bağladıysa?"

Kutuyu kalaslardan birine de bağlamış olabilir, insanın bir şey aramak için kolayca aklına gelecek bir yer değil ki."

Mark bakışlarıyla tahta kaldırımını inceledi. Birkaç dakikada bir, güçlü rüzgârların getirdiği dalgalar şiddetle tahtalara çarpıyordu. "Kutunun fırtınada kaybolmayacağım varsayarsak, saklamak için güzel bir yer gibi gözüküyor. Ne kadar zamanımız kaldı?"

Jennifer saatine baktı. "Bir dakika kadar."

İç kapının yanından gelen ayak sesleri duydular. Sanki Kelso geri dönüyordu. Mark çıldırarak gibiydi, bir şeyler yapması gerekiyordu. Birden kırmızı yangın söndürücüye bakıp fısıldadı: "Asıl soru, onlara kutunun yerini söylüyor muyuz, söylemiyor muyuz? Bize biraz zaman kazandıracak bir fikrim var ama ikinizin de söyleyeceklerime kesinlikle uyanmanız gerek."

"Neymiş fikrin?"

Mark aklından geçeni açıklayınca Jennifer, "iyi ama söylemez-sek Kelso bizi öldürür" dedi.

"Asıl söylersek öldürür."

86

Kapı ardına kadar açıldı ve Kelso odaya girdi. Elinde bir tabanca tutuyordu. Hemen aynı anda da Staves bahçeden geldi. Kükre-yen rüzgârın önünden kapıyı kaparken, soğuktan donmuş gibiydi.

Kelso, "Eee" diye sordu, "uslu durdular mı?"

Staves tereddüt etti, sonra tabancasıyla Mark'ı gösterdi. "Yanılıyor olabilirim ama bana sanki Ryan iskemlesinden kalktı gibi geldi."

Kelso bir kaşını kaldırdı. "Buna ne diyeceksin Ryan?"

"Neden söz ettiğini anlamadım."

"Ara üzerini" dedi Kelso.

Staves Mark'ı ayağa kaldırıp duvara dayadı, ceplerini araştırıp vücudunun her yerini yokladı. Pashı patates soyacağını bulunca, Kelso'nun görmesi için kaldırdı. "Hele hele. Biri yaramazlık etmiş."

Kelso'nun çenesi öfkeyle kasıldı. "Zeki olduğunu sanıyordun değil mi Ryan?"

"Pek doğru çıkmadı ama."

Kelso Mark'ın çenesine bir yumruk patlattı. Mark dudağı kan içinde sendelerken, Staves midesine vurdu. Mark acıyla homurdandı, soluğunu boşaltıp yere yığıldı.

"Ayağa kalk."

Mark midelerini ve kanayan dudağını tutarak ayağa kalkmaya çalıştı. Kelso tepesine dikildi, tabancasını Mark'ın şakağına dayayıp Jennifer'a "içinizde başka bir sürprizi olan var mı?" diye sordu. "Sizi uyarıyorum: eğer Staves üzerinizi arar da, birinizin daha yalan söylediği anlaşılırsa, Ryan'ın kafasına kurşunu sıkırım, hem de hiç tereddütsüz. Eee, başka sürprizi olan var mı?"

"Hayır" dedi Jennifer.

Kelso Mark'a döndü. "Bana yalan söyledin Ryan. Belki de ötekilere ibret olsun diye seni hemen şuracıkta gebertmem daha doğru olurdu."

Tetikteki parmağı kasıldı, ama birden tabancayı çevirip namluyu Bobby'ye doğrulttu. Gözlerini Jennifer'a dikti. "Sanırım önden Bobby'nin gitmesi daha iyi olur. Ciddi olduğumu anlayan için. Pekâlâ, kutu hakkında ne söyleyeceksiniz bakalım?"

"Galiba... Galiba nerede olduğunu biliyorum" dedi Jennifer.

Bir anlık bir sessizlik oldu, sonra Kelso'nun gözleri sevinçle parladı. "Tamam, dinleyelim bakalım. Haydi, konuşmaya başla."

Garuda Buick'i yeniden bulabilmek için on dakika kadar uğraştı. Fırtına iyice kötüleşmiş, tepede çatallı şimşekler çakmaya başlamıştı. Reardon Caddesi'ni boydan boya geçti ama ne Buick'ten, ne de içindekilerden bir iz bulabildi.

Kahrolasıcılar.

Ön camından akan seller sileceklerden az ötesini görebilmesini pek engellemiyorsa da, çevresine daha iyi bakabilmek için arada bir penceresini indirmesi gerekiyordu. Çocuğu kaçıranların yan sokaklardan birine sapmış, hatta yeraltında bir otoparka bile girmiş olabileceklerini düşündü. Yan sokaklardan üçünü denedi, bir şey bulamayınca geldiği yoldan ana caddeye çıktı. Bir gözü de yeraltı otoparklardaydı ama birine bile rastlamamıştı. Açık pencereden içeri giren yoğun yağmur yüzünden sırsıklam olmuştu ve on dakika sonra yardım istemekten başka yapacak bir şeyi kalmadığını kabullenmek zorunda kaldı. Ama böylesi bir gecede, kendini kandırıldığının da farkındaydı. Polis arkadaşlarının Buick hakkında gecikmeden bilgi vereceklerini pek ummuyordu.

Elinde bir plaka numarası bile yoktu; düşününce arabanın şimdi artık her yerde olabileceğini kabullendi. İşi daha da güçleştiren, Mark'a Bobby'nin durumunu bildirememesiydi. Yine de, bir şeyler yapmak zorunda olduğunu düşünüyordu.

Kaldırımın kenarında durdu ve cep telefonunda bir numara tuşladı.

87

"Kutunun körfezin açıklarında bir yerde, işaret şamandıralarından birinin dibine batırılmış olabileceğini söylüyorsun, öyle mi? Bir tek sözüne bile inanmıyorum."

Mutfak penceresinden körfeze bakan Kelso'nun sesi öfkeliydi. Jennifer adamın bu karanlıkta uzakları görebileceğinden kuşkuluydu: fırtına artık gücünün zirvesine çıkmış, rüzgâr sallanan ağaçları topraktan söküp atacak kadar sertleşmişti. Kelso pencerenin yanından uzaklaştı ve kızgınlıkla Bobby'nin tepesine dikildi. "Bana gerçeği söylersen, iyi olur."

"Yalan söylemiyor" diye atıldı Jennifer. "Bildiği her şeyi sana anlattığını söylüyor."

"Seninle konuşmuyorum." Kelso ürkütücü bakışlarını Jennifer'a dikti, ardından yine Bobby'ye döndü. "Umarım, anlattıkların doğrudur, beni duyuyor musun?"

Bobby başını salladı.

Kelso Jennifer'a "Eğer doğruyu söylemiyorsa, daha önce tamamlamadığım bir şeyi yapmaktan zevk alacağım" dedi. Yüzünde kötülük dolu bir ifadeyle gömleğinin üst düğmelerini çözdü, kravatını kenara çekti ve ensesinin altındaki tırtıllı bıçak yarasını, yarayı kapayan dikiş izlerini gösterdi.

"Hatırladın mı? Tabii hatırladın. Beni o akşam öldüremediğin için talihli sayılırım."

Jennifer gözlerindeki kini gizlemeye bile çalışmadan baktı Kelso'ya. Ancak Kelso onu görmezden gelip, yeniden pencerenin kenarına döndü. "Babanın motoru çalışır durumda mı?"

"Bilmiyorum" dedi Jennifer sert bir şekilde.

"Bilmiyorum cevabı istemiyorum. Evet mi, hayır mı?"

"Tekne yıllardan beri kullanılmadı. Onun için, bir şey söyleyemem."

Staves Kelso'ya şaşkın gözlerle baktı. "Bu havada tekne mi kullanacaksın? Dışarıda bora gibi fırtına var."

Kelso tabancasının namlusuyla Mark'ı gösterdi. "Kullanacak olan biz değiliz, Ryan kullanacak. Hem fırtınanın dinmesini de bekleyeceğiz. Tahminime göre işaret şamandıralarını görüp, birinin dibinde siyah torba olup olmadığına bakmamız için, iki saat daha beklemek gerekecek."

"Bu arada biz ne yapacağız?" diye sordu Staves.

Kelso cevap vermeden önce bahçe tarafına baktı. "Arkadaşına söyle de, donmadan içeri girip biraz ısınsın. Sonra da Ryan'ı alıp kayıkhaneye gidin ve tekne denize çıkacak durumda mı, bir bakın. Eğer benzin gerekecekse, arabadan sifonla çekeriz ama asıl önemlisi, motorun çalışır durumda olması. Eğer değilse, o zaman B planına geçmemiz gerekecek. Ryan bir şey yapmaya kalkışırsa, sakın düşünme, hemen öldür."

Staves cebinden elektrik fenerini çıkarıp, arka kapıyı açtı. Odaya çılgın bir rüzgâr doldu. Fenerin ışığını bahçeye doğru tutup, sarışına bir işaret çaktı, beriki mutfığa girince de "Şimdilik burada kalıyorsun" dedi. "Ryan, kışını kımıldat bakalım."

Staves Mark'ı arka bahçeye doğru itti. Yeni bir sağanak odanın içinde çığlıklanarak dolandı, kapı kapanınca da Jennifer camdan bakarak iki adamın rüzgârdan korunmak için başlan boyunlarına gömülü, tahta kaldırırma doğru sendeleyerek yürümelerini izledi. Birkaç saniye sonra, her ikisi de fırtınalı karanlığın içinde gözden kayboldu.

Staves tabancanın namlusuyla Mark'ın sırtını dürtmeyi sürdürdü. Mark'ın ilk hissettiği korkunç soğuk oldu. Buz gibi tuzlu hava yüzünü bıçak gibi kesiyordu. Rıhtım şiddetli dalgaların darbeleri altındaydı. Kayıkhaneye vardıklarında, Mark kapıyı itip açtı. İçeriye girdiler. Staves tavandaki ampülü yakıp, tekneyi gösterdi. "Bir göz at bakalım. Unutma sakın, bir şaka yapmaya kalkarsan, seni öldürürüm."

Mark yüzündeki sulan sildi. "Sana bir şey soracağım Staves. Kelso'ya gerçekten güveniyor musun? Tıpkı Grimes ile Fellows'u öldürdüğü gibi, seni de temizleyeceğine inanmıyor musun? Herif tekin değil, ona güvenemezsin."

Beş dakikalık bir incelemeden sonra, Mark için teknenin denize çıkacak durumda olmadığı açıktı. Depoda az da olsa yakıt vardı ama makine bakımdan geçmemiş, pistonlar kaynamıştı. Daha da kötüsü, teknenin ahşabı yer yer yarılmıştı. "Zamanımızı kaybediyoruz. On metre gidemeden, batır. Güvenli değil."

Staves öfkeyle teknenin karinasını tekmeledi. "Canı cehennem!"

"Sana bir önerim var Staves, dinlesen iyi olur."

Staves kızgınlıkla, "Seni daha önce uyardım, sanıyordum" dedi.

"Ama diyeceğim çok önemli. Sana kutuyu Kelso'dan önce bulma fırsatı veriyorum. Söyleyeceklerimi dinleyecek misin, dinlemeyecek misin?"

"Sen neden söz ediyorsun?" Staves birden dikkat kesilmişti.

"Bobby'nin söylemeyi unuttuğu, ama aramızdaki bir anlaşmanın temeli olabilecek bir şey var."

"Nasıl bir anlaşmadan bahsediyorsun?"

"Bizi bırakmanın karşılığında, kutu senin."

Staves'in gözleri ihtiyatla parladı. "Ne söyleyeceksen açıkça söyle."

"Kutu işaret şamandıralarından birinin dibine bağlı olabilir. Bambaşka bir yerde de olabilir."

"Nerede?"

"Tahta kaldırırmanın altında."

Mark kafasındakileri açıklayınca, Staves'in yüzünün çılgınca bir öfkeyle kaplandığını gördü. "Bize yalan söyledin."

"Benim yerimde olsan söylemez miydin? Seninle anlaşsam, Jennifer ve Bobby'yi buradan sağ salım çıkarmak için bir fırsatım olacağını düşündüm. Kelso'ya kalsa, en ufak bir şansımız olmaz. Aslında, senin de yok ya. İçimden bir ses, onun gerçek emeklilik planında sana pek yer olmadığını söylüyor. Sana önerim, kutu buradaysa, sen alıyorsun ve bizim zarar görmeden gitmemize izin veriyorsun. Böylelikle, Kelso'yla paylaşmak zorunda kalmazsın."

Staves tereddüt etti, cevap vermeden önce düşündü. "Eğer kutu buradaysa; bu 'eğer' çok önemli. Ya burada değilse? Ya senin dediğin gibi, o şamandıralardan birinin dibine bağlanmışsa?"

"Aynı anlaşma o zaman da geçerli olur."

Staves kararsızlıkla dudaklarını büzdü. "Bakarız."

"Bundan daha fazlasını söylemek zorundasın Staves."

"Bakarız, dedim." Staves teknedeki portakal renkli naylon halatı alıp, Mark'a fırlattı. "Al şunu, daha sağlam olması için beline bağla."

"Ne olacak?"

"Emin olmak için kaldırım tahtalarının altına bakarken, sulara kapılmanı istemem." Staves sırıttı.

"En azından, aradığımızı bulana kadar."

Mark güçlü bir dalğanın rıhtıma çarpıp kayıkhaneyi sarstığını hissetti. "Kelso'yu duydun. Fırtına dinene kadar beklememiz gerekiyor. Bu havada suya girmek intihar olur."

"Planda değişiklik oldu. Şimdi benim söylediklerimi yapacaksın."

Masanın üzerindeki telefon çaldığında, Danny Flynn purosunun izmaritini dişlemekle ve önündeki kâğıt yığını eritmeye çalışmakla meşguldü. Çağrıyı iç hoparlöre yönlendirdi. "Flynn."

Penceresinin dışında doluyla karışık yağmur yağıyordu. Manhattandan şiddetli bir fırtınanın altında kırbaçlanıyor, ufuk her dakika çatal çatal şimşeklerle parçalanıyor, Flynn da elektrik hatlarının bu fırtınaya dayanıp dayanamayacağını merak ediyor, akşam eve erken gitmek için nihayet bir bahane bulup bulamayacağını düşünüyordu. Hattaki arka plan gürültüsü öylesine şiddetliydi ki arayanın söylediklerini duymakta zorlanıyordu. Sonunda, arayanın Lou Ga-ruda olduğunu çıkarıp, anlattıklarının çoğunu anladı. Zaten adamı fırçalamasının nedeni de buydu. "Sarhoş musun Lou?"

"Bir aziz kadar ayıgım. Biraz önce anlattıklarımı duydun mu?" "Duydum. Çocuğu kaçırdın mı?"

"Danny, şu anda emin olduğum tek şey, Long İslan'da, yağmurun altında arabamda oturduğum ve Mark Ryan adlı bir polis benden onun için Moskayaları araştırmamı istediği. Tamam, çocuğun kaçırdığını gördüm, ama bu işi yapan iki herif herhangi iki yabancı da olabilir. Ama buralarda baktan işler oluyor Danny. Bana inanmak zorundasın. Çok baktan işler oluyor dostum." "Bu işin neyle ilgili olduğu konusunda bir fikrin var mı?" "İki yıl önceye dayanan, tuhaf bir dosyayla. Paul March adında bir adamın kaybolması, karısının öldürülmesi dosyası. Hatırladın mı?"

"Hayır, ama bütün bu anlattıklarının benimle ilgisi ne?" "Buick'i Reardon Caddesi'ne kadar izledim, ama sonra kaybettim."

"Eee?"

"Ee'si, senden benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Bir iyilik daha? Bu seferki ne?"

"Büyük bir iyilik Danny. Çok büyük bir iyilik."

89

Jennifer mutfak kapısının ötesinden Azrail'in sesini duyar gibi oldu. Yağmurun dövdüğü katran karası pencereden tahta kaldırımın üzerindeki Mark'ı ya da Staves'i görmek mümkün değildi. Endişeden içi katılır gibi oldu. Ya Mark'ın planı bir işe yaramaz da Staves onu öldürürse? Ya kutuyu bulmaya çalışırken boğulursa? Ya biraz sonra yapacakları yüzünden Bobby ölürse? Bundan sonraki beş dakikanın ve planı nasıl uygulayacaklarının her üçünün kaderini belirleyeceğinin, hepsi için ölüm kalım meselesi olacağını farkındaydı. Korkusunu gömmeye çalışırken, sarıldığı Bobby'nin saçlarını okşadı. Ona söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki -gerçeği bilmeye, Kelso'nun anneleri ile babalarını neden öldürdüğünü öğrenmeye hakkı vardı- ama bunun zamanı hiç değildi. Belki de hiç zamanın olmayacak.

Markla birlikte ne yaparlarsa yapsınlar, mantığının her zerresi onun ve Bobby'nin öleceğini haykırıyordu. Yine de dikkatini toparlamak için kendini zorladı; Kelso'ya duyduğu nefret içinde öylesine kabarıyordu ki, her an patlayabilirdi. "Plandan sakın ayrılma" demişti Mark. Ama ya plan işe yaramazsa?

Saatine baktı. Mark gideli tam üç dakika olmuştu. Zaman gelmişti. Bobby'nin elini sıktı, gösterinin başlamak üzere olduğunu anlaması için parmaklarıyla bir işaret verdi: hazır mısın?

Bobby cevap olarak parmaklarını oynattı: hazırım.

Pencereden bakmakta olan Kelso dönerken Bobby'nin işaretini görüp kaşlarını çattı. "Ne bok yiyor?"

"İla... İlacımı alması gerektiğini söylüyor."

"Ne ilacı?"

"Kendini iyi hissetmiyormuş. Sara krizini önlemek için dilantin alması lazım. Gergin olduğunda, böyle krizler geliyor."

"Boş ver. İlaçsız kalacak."

Jennifer acılı bir sesle, "Eğer ilaçlarını alamazsa, kardeşim ölecek" dedi. "Anlaşılan buna aldırılmayacak kadar vurdumduymazsın. Bobby'nin kutuyu gören son kişi olduğunu ve kutuyu henüz bulamadığımızı unutma."

Kelso hızla düşündü. "Nerede bu kahrolası ilaç?"

"Sanırım arabada, çantamda yedek bir şişe var."

"Sanırım ne demek?"

"Acil durumlar için hep hazırlıklı olmaya çalışırım. Çantamda hâlâ ilaçtan olmalı."

Kelso tabancasını kemerine sıkıştırıp sarışına, "Bir çılgınlık yapmaya kalkarlarsa her ikisini de vur" dedi. Dışarı çıkıp, mutfak kapısını arkasından çarptı.

Sarışın bir iskemle çekip otururken, tabancayı rahatça kucağına yerleştirdi. Jennifer Mark'ın ona ve Bobby'ye yapacaklarıyla ilgili olarak söylediklerinin hepsini hatırladı, planın işe yaraması için dua etmeye başladı. Ne de olsa çok büyük bir kumara oturacaklardı. Bir delilik yapmaya kalkarlarsa, her ikisini de vur...

Ama artık çok geçti. Bobby birden titremeye başladı, vücudu sarsıldı, bir külçe gibi yere yığıldı.

Jennifer paniğe kapılıp, kardeşinin yanına diz çökmeye davrandı ama sarışın onu kolundan çekip itti.

"Nesi var bunun?"

"Krizi tuttu. Yalvarırım, bir havlu gerek. Bir havlu bulayım..."

Jennifer mutfak musluğuna doğru bir hamle yaptıysa da sarışın onu itti ve "Olduğun yerde kal" dedi.

"Ben bulurum."

Evyeye doğru yürüyünce, Jennifer şansını denemenin zamanı geldiğine karar verdi. Uzandı ve kiler duvarına asılı yangın söndürücüyü aldı. Sarışın elinde bir bulaşık beziyle dönerken, Jennifer söndürücünün ağızını adamın üzerine tutup, aletin kulpunu çekti.

Hiçbir şey olmadı.

Aman Tanrım... Plan hiç de böyle değildi. Köpüğün adamın gözlerini körelteceğini düşünmüştü, ama söndürücünden bir sızıntıdan başka bir şey gelmiyordu. İşte o zaman sebebini anladı: panik içinde, söndürücünün pimini çekmeyi unutmuştu. Olamaz.

Sansın öfkeden patlayacak gibiydi. "Seni gidi orospu..."

Tabancasını çekmek için elindeki bulaşık bezini bırakırken, yangın söndürücü Jennifer'ın kolunun ucunda yarım bir daire çizip adamın çenesinde patladı. Adamın iniltisi, çıkan madenî gürültüye karıştı, çenesindeki yarıktan kanlar akararak geriledi ve sırtüstü yere devrildi. Hâlâ bilinci yerinde olduğundan bir eliyle yüzünü tutuyor, diğerini uzatıp, Jennifer'ı yakalamaya çalışıyordu. Bu kez yangın söndürücüyü bütün gücüyle adamın kafasına indirdi. Mide bulandıracak kadar tok bir ses ve kınlan kemiğin çatırtısı duyuldu. Adam inledi, sonra hareketsiz kaldı.

Jennifer yaptığı görüp dehşet içinde geriledi, neden sonra gidip adamın silahını aldı. Bobby rol yapmayı kesmişti -Mark'ın bütün dediklerini uygulamıştı- ama yüzü bir ölününki kadar soluktu.

Jennifer gördüğü şiddetin çocuğu sarstığını anladı.

"Yalvarırım Bobby, kötüleşecek zamanımız yok, onun için Mark'ın söylediklerini yapmak zorundasın." Kileri gösterdi. "Orada kal, ben..." "Ben gelene kadar" demek üzereydi ki, bunun boş bir laf olduğunu düşündü. Bir daha geri gelip gelemeyeceğini bile bilmiyordu. Her şey şansa, ne kadar hızlı koşabileceğine ve kendi kendine sormaktan ürktüğü sorunun cevabına bağlıydı: yapmam gerekeni zamanında, Kelso hepimizi öldürmeden başarabilecek miyim? "Dışarıya çıkmanın güvenli olduğunu düşünene kadar burada kal. Ama olabildiğince dayanmaya çalış."

Kiler kapısının tokmağım çevirince, çevresi tahta raflarla dolu, ortada ancak bir insanın ayakta durabileceği kadar bir boşluk olan girintiyi gördü. "Salan hareket etme, ses çıkarma. Çok korkacağım biliyorum, özellikle de silah sesi duyduğunda, ama lütfen dediklerimi yap. Bir ses çıkarır ya da Kelso ve adamlarına yerini belli edersen, her şeyi mahvedersin."

Bobby'nin küçücük odaya girip, yere oturmasına yardım eden Jennifer'ın yüzü ter içindeydi. Bobby yine küçük bir çocuğa dönmüştü: öylesine umarsız, ona bakan gözleri o kadar korku dolu, vücudu öylesine titrek. Yere diz çöküp, kardeşine sarılmayı düşündü ama vedalaşmak için zamanlan yoktu; Kelso'nun artık her an dönebileceğini -çantasında ilaç falan yoktu- düşünüyor, çıldırarak gibi oluyordu; o gelmeden odadan çıkmak zorundaydı. Önce hole geçecek, oradan da ön kapıya yönelecekti. "Kıpırdamayacağına söz veriyor musun?"

Bobby başını salladı.

"Gözlerini yum. Çocukken buraya nasıl saklandığımızı hatırlamaya çalış. Hatırlıyor musun?"

Bobby yine başını salladı, gözlerini sımsıkı yumdu.

"Şimdi kapıyı kapayacağım Bobby. Yalvarırım korkmamaya çalış."

Kiler kapısını kapatıp, kilidin tıkırtısını duydu. Sonra birden aklına bir fikir geldi. Eğer şansının üzerinde bir cep telefonu varsa, hemen 911 Polis İmdat'ı arayabilirdi. Telaşla adamın yanına koşup, ceplerini aradı, bir cep telefonu buldu...

Şükürler olsun.

Telefonu açtı. Bitmek tükenmek bilmez bir süre sonunda, ekran aydınlandı. 911 numarasını girip, ara tuşuna bastı. Yalvarırım, cevap verin... O anda, karşı taraftan bir kadın sesi duydu. "Polis operatörü, numaram on bir seksen dört. Acil bir durum mu var? Hangi ilçe?"

"Lütfen..." diye kekeledi Jennifer. "Adım Jennifer March. Beni ve kardeşimi öldürmek istiyorlar..."

Bir kelime daha çıkaramadan, mutfak kapısının dışında ayak sesleri duyup, paniğe kapıldı. Telefonu elinden düşürdü. Telefon yere çarpıp ikiye ayrıldı, pil telefonun uzağına düştü. Tanrım.

Kelso geri dönmüştü. Odadan hemen, şu saniyede çıkması gerektiğini biliyordu.

Kapının tokmağı dönmeye başladı.

Çok geç kalmıştı.

90

"Çok tehlikeli Staves." Mark beline doladığı naylon halatın öteki ucunu tahta kaldırımdan denize inen merdivenin bir basamağına bağladı. Her dalga arasındaki süreyi hesaplamış, bu sürenin yaklaşık yedi saniyeyi bulduğunu görmüştü. Tahtalar suyun ağırlığı altında gıcırdayıyordu ve kaldırırma fırlatılmadan ya da sulara kapılıp götürülmeden fazla inebileceğini pek sanmıyordu.

Staves tabancasını üzerine doğru tutup, feneri uzattı. "Senin için çok kötü olur. Vücudunu sarkıt ve kaldırımın altına iyice bak." "iyi ama söyledim sana..."

"Kahrolası çeneni kapa ve söyledigimi yap. Haydi, durma." Mark fenerin kayışını bileğine geçirdi.

Işığı yakıp, bir sonraki dalganın rıhtıma vurup çekilmesini bekledi. Merdivenden aşağı tehlikeli inişine başladığında, deniz korkunç görünüyordu. "Çılgınlık bu Staves" diye seslendi.

"Devam et" diye gürlendi Staves. Okyanusun gümbürtüsü sözlerini neredeyse boğuyordu.

Bir sonraki dalga kaldırırma çarptığında, Mark ancak altıncı basamağa inmişti. Buz gibi sular vücudunu döverken basamaklara sıkıca tutundu, ama dalga geri çekilirken sular vücudunun bir sarkaç gibi sallanmasına neden oluyordu. Kaydı, basacak yeri kaybetti, canını kurtarmak için halata yapıştı ve güçlükle merdivene çıkabildi. Dört basamak aşağıda yeni bir dalga çarptığında, zaten iliklerine kadar ıslanmıştı. Bu kez ayağını basamakta tutmayı başardı. Kaldırımın altındaki çapraz kirişleri görebilecek kadar inmişti. Ortalık zifirî karanlıktı ve kalaslar arasında sular kaynaşırken, fenerin ışığı bile işe yaramıyordu. Kabarıklık inene kadar bekledi ve bir sonraki dalga patlamadan hemen önce feneri kirişler arasındaki bir girintiye tuttu.

Bomboş.

Bir sonraki girintiyi aydınlattı.

Hiç.

Dalga onu bez bir bebek gibi merdivene vurdu. Çılgınca halata yapıştı, dalganın onu geri çekmesine direnip bekledi, sular inince fenerini yeniden yaktı. Bomboş. Ama bir saniye sonra, fenerin ışığı bir şeyde yansıdı. Çapraz kirişlerden birinin dibine bağlanmış plastik bir parıltı görünce kalbi yerinden fırlayacakmış gibi oldu.

Yüreği gümbürdeyerek basamakları tırmanıp, kaldırırma ulaştı. Soğuktan donmuştu. Ciğer dolusu tuzlu su öksürürken dalgaların ve rüzgârın gümbürtüsünün arasından Staves'in sesini belli belirsiz duydu: "Eee?"

"Orada... Aşağıda. Kirişlerden birine bağlanmış bir torba gördüm."

Staves'in yüzü heyecanla parladı. "Lanet olası torbayı neden getirmedi?"

"Getiremezdim de ondan: çapraz kirişlerden birine bağlanmış, ipi kesmek için bir alet gerek. Bıçak ya da makas..."

Ceplerini arayıp, bir İsviçre ordu malı çakı çıkaran Staves'in yüzünden sular damlıyordu. Çakıyı açtı, uzatırken gözleri vahşi bir tehditle parladı, elindeki tabancayı Mark'ın kafasına doğrulttu. "Bir uyarı Ryan. O çakıyla bir delilik yapmaya kalkışırsan seni vururum. Anlaşıldı mı? Şimdi in, torbayı getir." Tokmak dönerken, Jennifer mutfak kapısının ardına saklandı. Yüreği gümbürdeyerek, tabancayı iki eliyle tuttu. Plana göre Mark'ın evine koşup telefon etmesi gerekiyordu ama zaman kalmamıştı.

Dikilip hazırlandı. Kelso'yu ilk kurşunda öldürmek zorunda olduğunu biliyordu. Tek şansı vardı.

Birkaç saniyelik bir süre içinde, kafasından onlarca düşünce geçti.

"Nişan alırken tabancayı sıkı tut, sonra tetiğe bas" dedi kendi kendine. Oysa korkudan elleri titriyordu. Bu kadar yakından, birini daha öldürebilir miydi? Hem de soğukkanlılıkla? İntikamını almak, ailesini yok ettiği için Kelso'ya bedel ödetmek istiyordu ama şimdi yapmak üzere olduğunun onu Kelso'nun düzeyine indirecek olmasına da öfkeleniyordu.

Kelso mutfığa girdi. Jennifer kendini adamın kafasının arkasına bakar buldu. Harekete geçmesi için saniyelik değil, ancak birkaç saliselik zamanı vardı ve ensesinin biraz üzerine nişan aldı.

Tanrım, yalvarırım, onu ilk kurşunda öldüreyim...

Gözlerini kapadı, tetiği çekti, tabanca tok bir sesle patladı.

91

Her şey ağır çekimdeymiş gibi geçti. Patlamanın ardından Jennifer gözlerini açtı ve Kelso'nun, yediği kurşunun gücüyle öne doğru fırladığını gördü.

Yüreği çarpıyor, yaptıklarının etkisiyle bütün vücudu titriyordu. Kelso mutfak tezgâhına doğru sendelemiş, ardından da yere yığılmıştı ama yüzü şaşkınlı ve hâlâ canlıydı. Elini ensesine götürdü, parmaklarının arasından kan sızıyordu. Jennifer hiç düşünmeden yeniden kafasına nişan alıp, tetiği bir daha çekti.

Tabanca güçlü bir geri tepmeyle patladı ve kurşun bu kez Kelso'nun eline isabet etti, parmağını dibinden parçaladı, parmak sadece ince bir sinir parçasının ucunda asılı kaldı.

Kelso tiz bir çığlık attı ama artık hareket ediyor, şaşkınlığın yerini öfke almış bir halde mutfağın zemininde yuvarlanıyordu. Jennifer kurşunun ensesini sadece sıyırdığını dehşetle anladı. Bu kez adamın göğsüne nişan alıp, tetiğe bastı. Kurşun yana gitti. Kelso birden debelenerek ayaklandı ve mutfak kapısından geri geri çıktı. Elinde tabancayla birbiri ardından iki el ateş etti, ardından iki el daha: kurşunlar Jennifer'ın başının üzerindeki alçılan parçaladı.

"Seni gidi orospu!" diye bağırdı, yeniden ateş etmeden önce. "Seni kahrolası orospu!"

Jennifer umutsuzca korunmaya çalışırken bir kurşun kolunu sıyırdı. Sanki kızgın bir demir derisini dağlamış gibi acıyla bağırırken elinden tabancayı düşürdü. Tabancayı alacak kadar zaman yoktu, her şey göz açıp kapayıncaya kadar oldu; kurşunlar kiler kapısını delip Bobby'yi öldürmeden, mutfaktan çıkmak zorunda olduğunu anladı. Kelso bir el daha ateş etti, mermi vızıldayarak başının üzerinden geçti. Jennifer hole fırladı ve birkaç saniyede ön kapiya ulaştı.

Artık geri dönüşü olmadığını biliyordu. Mark'ın planını uygulamak zorundaydı: "Bizim eve koş ve 911'i ara. Çekmecede bir tabanca olması gerekiyor..."

Önünde kalan tek seçenek buydu ve bu riski göze almak zorundaydı. Ancak Bobby'yi yalnız basma bırakacağı için de kahroluyordu.

Yalvarırım Tanrım, Bobby'yi koru. Onu bana bağışla.

Bobby kilerde gizleniyordu ama, silah seslerini duyunca dehşete kapılmış mıydı?.. Onu yalnızlığına terk ettiğini düşündü.

Vicdan muhasebesinin zamanı değil.

Kovadan boşanırcasına yağın yağmurun altında, çimenlerin üzerinden koştu. Göğsü körük gibi inip çıkarak sokağın yarışma vardığında cesaretini toplayıp arkasına baktı, ensesini tutarak kapının eşliğinde sendeleyerek duran Kelso'yu gördü. Bir an göz göze geldiler.

Sonra Kelso atılarak peşinden koşmaya başladı.

Danny Flynn kötü bir akşam geçiriyordu. Anlaşılan eve yine erken gidemeyecekti, hele Lou Garuda küçük March'ı bulmak için teyakkuza geçilmesini istedikten sonra eve erken dönmesi imkânsızdı.

Flynn kıdemli dedektiflerinden birinin bir ikaz çağrısı yapmasını istemişti: New York'ta görevli her devriye arabası, içinde iki kişi olan lacivert bir Buick'te, on yedi yaşında, Bobby March adlı kaçırılmış bir çocuk bulunduğu konusunda uyarılacaktı. Oysa Flynn'ın, dedektifle acil bir telefon konuşması yaptığı on dakika sonrasında kadar fazla bir umudu yoktu.

"Danny? Haberdar olman gereken bir şey var. Biraz önce bir kadın cep telefonundan 911'i aramış.

Adının Jennifer March olduğunu, onu ve kardeşini öldürmek istediklerini söylemiş. March adını duyar duymaz sana haber vermem gerektiğini düşündüm..."

Flynn heyecanla not defterine uzandı. "Başka ne demiş?"

"Hiç. Telefon kapanmış." www.cizgiliforum.com

"Bir daha anlat." Yirmi saniye sonra, Flynn telefonunu kapıyor, bu kez Garuda'nın numarasını tuşluyordu. "Lou? Benim, Danny? Hangi cehennemdesin?"

"Hâlâ o kahrolası Buick'in peşinde, Reardon Caddesi'nde. Nerede olayım?"

"Dinle, hem iyi, hem de kötü haberlerim var. İki dakika önce, bir kadın cep telefonuyla 911'i aramış. Adının Jennifer March olduğunu söylemiş. Sesinden panik içinde olduğu anlaşılıyormuş. Onu ve kardeşini öldürmek istediklerini söylemiş. Ardından da telefon kesilmiş."

Garuda derhal frene bastı. "Kız neredeymiş Danny?"

"Bilmiyoruz. Hatta dokuz saniyeden az kalmış, oysa yerini belirlemek için en az dokuz saniye gerekiyor. Cep telefonu şirketi telefonun bulunduğu yeri saptamaya çalışıyor ama kullanılan telefonun hiç sinyal vermediğini söylüyorlar. Yerini kesinlikle belirlemek için, dua edip, bir daha aramasını bekleyeceğiz."

"Bu dediğin hiç olmayabilir Danny!"

"Kötü haber dediğim de bu ya."

Mark boğuldu boğulacak gibiydi. Dalgalar vücudunu dövdükçe ciğerlerine hava yerine tuzlu su çekiyor ve can havliyle halata sarılıyordu. Staves öylece kaldırırda duruyor, tabancasının namlusunu üzerinden ayırmıyordu. Mark kurtulmak için çok az şansı olduğunun farkındaydı. Staves'e onu düşürecek ya da denize itecek kadar yaklaşabileceğini ummuş, oysa beriki dikkati elden bırakmamış, fazla yaklaşmasına izin vermemişti. Mark halatı kesip, yüzerek uzaklaşmaya çalışmanın bir işe yaramayacağını biliyordu: deniz çok dalgalıydı, yirmi metre kadar gidemeden boğulacağı kesindi. Yine de, kaldırırda çıktıktan sonra, bir şekilde harekete geçmek zorundaydı.

Siyah torbayı kirişe bağlayan ipi kesmiş, ama Staves'in çakısını elinden bırakmamıştı. Torba ağırdı, içinde kutu gibi dört köşe bir cisim vardı. Buz gibi deniz suyunun sonu gelmez tuzlu dalgalarının altında sırlıklam, basamaklardan çıkmaya çalışırken kutuyu göğsüne bastırıldı.

Staves seslendi: "Önce çakıyı fırlat. Sonra da kendin çık. Kahrolası torbayı sakın düşürme."

Lanet olsun! Staves'in heyecandan çakıyı bir anlık da olsa unutacağı umudu yıkılmıştı.

"Çakıyı fırlat Ryan" diye tekrarladı Staves.

Mark çakıyı kaldırırda fırlattı. Staves halatı toparlayarak, Mark'ı yukarı çekmeye başladı.

Merdivenin tepesine vardığında, bitkinlikten kaldırırın üzerine diz çöktü. Artık tek kurtuluş yolu Staves'in üzerine atılmak ve vurulma tehlikesini göze almaktı. Tehlikeli, ama başka yol var mıydı? Staves torbayı tutmak için eğildi. Mark onu itmek için toparlandı, ama birden bir silah sesi duyuldu. Fırtınanın içinde belli belirsiz bir ses, ama ardından bir patlama daha geldi, sonra bir daha, bir silah korusu gibi.

Sesler evden geliyordu. Jennifer... Bobby... Mark çıldırması gibi doğrulmaya çalıştı ama Staves torbayı tutup onu yeniden azgın sulara itti. "Hoşça kal, enayi herif."

Mark kaynaşan sulara düşerken Staves bir el ateş etti, onun dalgalar arasında kaybolduğunu görüp, delirmiş gibi eve koştu.

92

Jennifer yüzünü kırbaçlayan yağmurun altında, bacaklarının var gücüyle koştu. Ryanların evine varmak için kırk elli metresi daha vardı ve kovadan boşanırcasına yağın yağmurda beyaz kapıyı, verandaya çıkan basamakları ve karanlık sundurmayı belli belirsiz seçebiliyordu. Gök gürlüdü ve ışıkla yarıldı, geriye bakmaya cesaret edince, yüreği gümbürdedi. Kelso sokağın ortasına varmıştı. Tanrım! Beni öldürecek!

Kapıya otuz metre.

Yirmi.

On beş.

Yağmur gözlerini acıtıyordu. Kelso'nun yetişeceğinden emin, geri bakamayacak kadar korku içindeydi.

On metre.

Verandanın basamaklarını uçarcasına tırmandı, çiçek saksısını devirdi, Mark'ın dediği yerde, saksının altındaki yedek anahtarı aldı. Güçlülük de olsa anahtarı kilide sokup çevirdi, kapıyı itti. Hole girdiğinde, elektriği açtı, hol ışığa gömüldü. Önünde merdivenleri gördü. Bir an bile tereddüt etmeden merdivenlere koştu.

Kelso birkaç saniye sonra hole vardı. Terden ve yağmurdan sırlıklam, ensesindeki yaraya götürdüğü eliyle kan kokusu almış, çılgın ve vahşi bir hayvana benziyordu. Basamaklardaki ıslak ayak izlerini görüp, dişlerini gıcırdattı. "Seni gidi orospu, geliyorum!"

Sonra merdivenlere atıldı.

Annesi ile babasının odası hangisi? Jennifer'ın önünde altı kapı vardı. Sahanlık kendi evlerininkine benzemiyordu, üstelik bütün kapılar da kapalıydı, hangisini açacağını bilemedi.

En yakındakini aç.

Kapıyı açınca kendini muhtemelen Mark'a ya da kardeşlerinden birine ait odada buldu. Bir yandaki odaya geçip, kapıyı itti. Bahçeye bakan bu oda ötekisinden daha büyüktü ama aradığı oda değildi. Aşağıdaki holde bir gürültüyle birlikte, verandada soluk soluğa yürüyen birinin sesini duydu.

Kelso.

Çaresizlik içinde, bir sonraki kapıyı ardına kadar açıp, büyük odaya daldı, ama ışığı yakmadı. Merdivenlerden gelen ayak sesini duydu. Kelso peşindeydi.

Panik içinde çevresine bakındı. Açık perdelerden süzülen mavimsi aydınlık duvarları yıkıyordu. Koyu ahşaptan bir yazı masası ve iskemle, masanın üzerinde de çerçeveli fotoğraflar ve bir telefon gördü.

Aradığı odadaydı. Telefon edecek zaman yok. Tabancayı bulmalıydı.

Kelso'nun merdivenden gelen ayak sesleri yaklaşıyordu.

Yazı masasına koşup, iskemleyi çekti. Altı çekmece. Tabanca hangisinde olabilir? Sağda mı, solda mı?

Üstte mi, altta mı? Mark tabancayı orada bulup bulamayacağından bile emin olmadığını söylemişti.

Ya yoksa? Bunu düşünmekten bile ürküp, sol üstteki çekmeceyi çekti.

Boş.

Sağ üst.

Boş.

Kelso sahanlığa ulaşmıştı... Kapılardan birini yokladığım, birkaç saniye sonra da ötekine geçtiğini duydu.

Tanrım, yalvarırım silahı bulmama yardım et.

Bir sonraki çekmeceyi denedi. Çekmeceden ahşap kokusu yayıldı. Çekmecenin içini çılgın gibi yokladı, ama tabanca falan bulamadı; sadece bir silgi ve bir sürü ataş vardı...

Bir ses duyup etrafına baktı. Hayal mi görüyordu, yoksa kapı tokmağı gerçekten dönüyor muydu?

Telaş içinde, bir sonraki çekmeceye baktı.

Sadece bir tel zimba gördü.

Sonraki çekmece.

Boş.

Bütün çekmecelere bakmıştı ama tabanca yoktu...

Gözünden kaçmış olmasın?

Yeniden aramaya başladı ama bir saniye sonra oda kapısı ardına kadar açıldı.

93

Odaya sahanlığın aydınlığı yayılıyor, kapının eşiğinde de Kelso duruyordu. Yüzü karanlıktaydı ama Jennifer güçlükle soluklanmasını, acıdan öfke dolu sesini duyuyordu. "Şuraya bakın hele. Sakın bana ateş edip yaralayan orospu olmasın?"

Jennifer hızlı hızlı, kısa kısa soluyarak yazı masasına doğru geriledi. Olduğu yerde donmuş gibi kalakalmıştı.

"Telefonu kullanmayı düşündüysen, hiçbir işe yaramazdı. Polis buraya gelene kadar çok zaman geçer." Kelso bir adım attı, karanlıktan çıkan yüzünde kendinden emin olmanın ifadesi görülüyordu.

Elini ensesine götürdü, sonra çekip içlerinden biri kopmak üzere olan, kandan kıpkırmızı kesilmiş parmaklarına baktı ve gözleri öfkeyle parladı. "Anlaşılan bana zarar vermek gibi kötü bir niyetin var. Bobby nerede?"

Jennifer cevap vermedi. Kelso elektrik düğmesini çevirip, gözlerinden ürkünç bir ışık saçarak yaklaştı. "Meraklanma, onu nasıl olsa bulurum. Ama önce, seninle görülmesi gereken bir hesabımız var."

Jennifer korkudan donup kalmıştı. İki adım ötesindeki Kelso'nun pis nefesinin kokusu geliyordu burnuna. Bir şimşek parıltısı odayı doldurdu.

"Lütfen... Lütfen..." diye yalvardı.

"Lütfen ne? İrzına geçmeyeyim mi?" Kelso sırıttı. "Aşlına bakarsan, çok zevk almıştım. Ve şimdi sana bir ders vermenin zamanı geldiğine göre, yine iştahımın kabardığını itiraf etmeliyim."

Kelso elinin tersiyle yanağını okşadı. "Biliyor musun? Sonra, bana Bobby'nin nerede olduğunu söyleyeceksin? Dedigimi yap, bakarsın ben de ölümünün olabildiğince çabuk ve acısız olmasına çalışırım. Yoksa onu kendi gayretimle bulursam, kardeşinin çok camı yanar. Anlaşıldı mı?"

Jennifer sırtını yazı masasına dayadı, umutsuzluk içinde sağ elini kıvrıp çekmecelerden birinin içini yokladı. Eli birtakım kâğıtlara dokundu... Tabanca yoktu.

Mark tabanca konusunda yanılmış. Öleceğim.

Kelso yaklaştı. Eli göğsünün üzerinde dolaşırken, Jennifer'ın kaçacak bir yeri yoktu. O el sonra birden yükselip, genç kadının gırtlığına yapıştı. Jennifer debelendiyse de, adam parmaklarını daha da sıktı. "Kıpırdama!"

Kelso'nun ağız yaklaşıp, dudaklarından "Debelenme, yoksa canımı yakarım" fısıltısı dökülürken, Jennifer dehşet içinde kasıldı.

Umutsuzluk içinde, elini bir sonraki çekmeceye soktu. Yine ataşlar, bir defter... Sonra parmakları sert, madenî bir şeye dokundu. Bir tarafı küt, öteki ucu hançer gibi sivri.

Tabanca değil ama zarf açacağı ya da makas olabilir mi? Silah olarak kullanılabileceği sürece ne önemi vardı ki?

Jennifer, yüzü yüzüne degecek kadar yaklaşmış olan Kelso'nun pis kokulu nefesini teninde hissetti.

Kelso, onu öpecek kadar eğilip, "Belki bu sefer sen de zevk alırsın" dedi. "Ne dersin Jennifer?" "Cehennemde gidiyorsun derim Kelso."

Kelso Jennifer'ın havaya kalkan serbest eline bakıp, elin ucundaki pirinç zarf açacağını görünce dudaklarındaki tebessüm kayboldu, ardından açacak bir hançer gibi göğsüne saplandı. Olduğu yerde sıçrayıp sırtüstü düştü, tabancasını bıraktı, elini yarasına götürürken, gözlerinde vahşi bir bakış belirdi. Jennifer yerdeki tabancayı aldı ve Kelso'ya doğrultarak tetiğe bastı.

Kelso göğsüne saplanan kurşunla ipleri koparılmış bir kukla gibi yana devrildi. Jennifer bir kez daha ateş etti, sonra bir daha, Kelso'nun vücudu duvara çarpana, sonra da yere devrilene kadar art arda ateş etti. Silahtan boş bir tıkırtı gelene kadar tetiğe bastı, sonra dizlerinin üzerine çöktü, gözyaşlarını tutmaya çalıştı, yıllarca biriktirdiği korku ve nefret kafasının içindeki bir baraj gibi yarıldı.

Sonra bir ses duydu. Kısıp bir gurultu.

Kelso hâlâ soluk alıyordu. Hâlâ yaşıyor. Mermilerden çoğu vücuduna saplanmış, ama öldürmeye yetmemişti.

Bir saniye sonra, merdivenlerde ayak sesleri duydu.

94

Jennifer döndü, eşikte bir gölgenin belirmediğini gördü. Mark olabilir mi? Ya da polis? Tanırım...

Kapının ağızındaki Staves'ti, bir elinde tabanca, diğerinde de ıslak bir siyah torba tutuyordu. Jennifer paniğe kapıldı, tabancasını doğrultup tetiğe bastı.

Klik.

Tabancanın boş olduğunu unutmuştu. Staves'in yüzü boydan boya bir tebessümle kaplandı, adam dönüp Kelso'nun cesedine baktı. "Galiba paylaşacağım kimse kalmadı" dedi. Tabancasını kaldırarak ateş etmeye hazırlandı. "Bu kesinlikle kişiliğinle ilgili değil güzelim, sadece yapmam gereken bir iş." Uzakta bir polis sireninin çığlığı duyulunca, Staves tereddüt etti. Jennifer bir an için de olsa birinin yetişip onu kurtarabileceğini düşündü ama artık çok geç olduğunun farkındaydı. Gözlerini kapayıp onu öldüreceği kesin kurşunu beklemeye hazırlanırken, sahanlıkta bir gölge daha belirdi. Holde, Staves'in arkasında bir yerde birileri hareket ediyordu. Ardından bir gök gürültüsü patladı, şimşek holü aydınlattı, Jennifer beliren gölgelerin içinden Mark'ın silüetini gördü. Sırsıklamdı, belinde naylon bir ip sarılıydı ve her iki elinde de birer tabanca vardı.

Mark'ın yüzündeki öfkeyi gördü, bağırsındaki hiddeti duydu. "Staves!"

Jennifer için her şey sanki ağır çekimdeymiş gibi geçti. Hazırlıksız yakalanan Staves eğilerek geri dönüp, ateş etmeye hazırlanırken Mark tetiğe asıldı. Tek kurşun Staves'in kalbine isabet etti, ardından Mark ara vermeden ateşe devam etti, iki kurşun da kafasına yiyen Staves oracıkta can verdi.

95

Akşamın sekizi olmuştu. Yağmur dinmiş, gökyüzünün üzerindeki siyah perde kaybolmuş, yıldızlar gümüşümsü parlaklıklarını yaymaya girişmişti. Jennifer Bobby'yi sakinleştirmiş, polise bütün bildiklerini anlatmış ve artık daha fazlasına dayanamayacağını anladığında, onlara yalnız kalmak istediğini söyleyip tahta kaldırımı doğru yürümüştü.

Yağmur yüklü bulutlar Atlantik Okyanusu'ndan gelen rüzgârın önüne katılıp, uzaklara gitmişti.

Yürüyüş yolunun kıyısına oturdu. Biraz sonra üniformalı bir polis memuru geldi, yağmurluğunu genç kadının sırtına yerleştirirken soğuktan ölmesine razı olamayacağını söyledi. "Soğuk bir gece" dedi ve onu evine götürmesini isteyip istemediğini sordu. Jennifer "Hayır" dedi, burada biraz daha kalmak istiyordu. Polis memuru onu orada oturur bırakarak, gitti.

Yüzünde hafif esen rüzgârın serinliğini hissetti, ayaklarının altındaki dalgaların şıprıtısını duydu. Sular hâlâ kabarıktı, o anda yolun sonuna vardığını anladı ve birden daha önce hiç olmadığı kadar yorulduğunu hissetti. Arkasında ayak sesleri duymasına rağmen, dönüp bakmadı.

"Burada biraz daha durursan, soğuk alacaksın." Mark gelip yanına oturdu ve ayaklarını iskelenin kenarından sallandırdı. Daha önce Jennifer'a her şeyi anlatmıştı: suya düşerken Staves'in kurşununun nasıl boşa gittiğini, beline ve merdivene bağlı ip sayesinde azgın dalgalara kapılmaktan nasıl kurtulduğunu. Güçlkle sudan çıktıktan sonra evin ön tarafına gitmiş ve Kelso'nun Marty adlı öteki adamının, verandaya doğru yürüdüğünü görmüştü. İşte tam o sırada Garuda'nın Porsche'si ve silah seslerini duyan bir komşu tarafından uyarılan polislere ait iki siyah-beyaz devriye arabası da gelmiş, Kelso'nun adamının önünü kesmişlerdi. Marty tabancasını atıp, teslim olmuş, Mark da adamın silahını kapıp, Staves'in arkasından eve dalmıştı.

"Hâlâ Garuda'ya açıklamak zorunda olduğum bir sürü şey var. Ya sen nasılsın? Kendini nasıl hissediyorsun?"

Jennifer gözlerini sildi, "iyi olacağım."

"Bobby bayağı iyi idare ediyor. Tamam, kafası çok karıştı ama bunu da atlatacak. Şimdilik sadece senin nerede olduğunu merak ediyor. Zaten beni seni çağırمام için gönderdi."

"Biraz kafamı dinlemek istiyorum. Anlayabiliyor musun Mark?"

"Tabî. Ben sadece Kelso'nun postu kurtaramadığını bilmeni istedim. Ameliyathaneye yetiştirilirken, yolda ölmüş."

Jennifer başını salladı, ama bir cevap vermedi. Mark kolunu omzuna dolayınca, adamın göğsüne yaslandı. O anda, kendini onun yanında güvende hissediyordu. Mark da kolunu sıkıca dolayıp, saçlarını okşarken, Jennifer bir gerçeğin farkına vardı: hayatında bir yenilik yapamamasının nedeni babasının gelmesini, ona tıpkı şimdi Mark'ın sarıldığı gibi sarılmasını beklemesiydi. "Şimdilik kendi başına kalmak istediğini görebiliyorum" dedi Mark.

Mark'ın gitmesini, ona verdiği güven dolu duygunun kaybolmasını istemiyordu; oysa beriki Jennifer'ın asıl ihtiyaç duyduğu şeyin, kafasını boşaltmak olduğunu hissetmişti. Kolunu indirdi, ama genç kızın, "Bir şey daha var. Ya Moskayalar?" dediğini duyunca, elini bırakmadı.

"Seninle ve Bobby'yle ilgilenmeyeceklerdir. Disket, Örgütlü Suçlar Bölümü'nün elinde olduğuna göre, kendi başlarının çaresine bakıp, örgütün sonunu getirecek suçlamalardan kurtulmaya çalışacaklar." Jennifer dudağını ısırıp, yüzüne düşen perçemi itti. "Babamın bize zarar verecek bir şey yapmayacağını biliyordum. Bizi bile tehlikeye atmayacağını biliyordum. Başından beri biliyordum. Ama şimdi ne düşünüyorum, söyleyeyim mi? Uzaktaki bir dağda, soğukta ve unutulmuş kalmasını istemiyorum. Buna gerçekten dayanamam."

Mark elini sıktı. "Cesedinin bulunması için elimden geleni yapacağım. Söz veriyorum."

Jennifer Mark'ın söylediğinde samimi olduğunu bilerek, sessizce başını salladı. "Düşündüğüm birisi daha var."

"Kim?"

"Havalimanındaki genç kadın, Nadya Fedov."

"Ne olmuş ona?"

"Moskayaların kafası mahkemelerle meşgul olacağına göre, onunla fazla ilgilenmeyeceklerdir."

"Ne demeye çalışıyorsun Jenny?"

"Eğer onu federal tanıklık yapmaya razı edersem, hapse girmemesine yardımcı olur musun?"

Mark'ın yüzü bir tebessümle aydınlandı. "Hiç vazgeçmeyeceksin değil mi? Hem doğrusunu söylemek gerekirse, beni zayıf anımda yakaladın."

"O kadın suçsuz Mark. İşlemeye zorlandığı bir suçun cezasını çekmeyi hak etmiyor."

"Federal savcılıkla konuşurum. Bakalım onları buna razı edebilecek miyim? Ama bir şartla."

"Neymiş?"

"Eğer başım derde girerse, avukat olarak seni istiyorum. Anlaştık mı?"

"Anlaştık. Benim için bir şey daha yapar mısın Mark?"

"Ne?"

"Bobby'yi buraya getirir misin? Ona söylemek istediğim bir şey var."

"Onunla burada konuşmak istediğinden emin misin?"

Jennifer başını salladı. "Burası babamla birlikte gelip konuştuğumuz yerdi."

"Sağlıkcılardan bir tekerlekli sandalye bulayım." Mark genç kadının elini yavaşça bıraktı, ayağa kalkıp yüzüne baktı. "Biliyor musun, ben de kolay vazgeçenlerden değilim."

"Biliyorum."

"Eğer dayanacak bir omuz ya da seni dinleyecek birine ihtiyaç duyarsan, telefon etmekten çekinme." Söylenenlerden mutluluk duydu, o da aynı duygular içindeydi. "Arayacağım ilk insan hep sendin. İçimde, bundan sonra da öyle olacak diye tuhaf bir his var Mark."

Mark başını salladı. Gitmeden önce, "Daha söylenecek çok şey var" dedi. "Yine konuşuruz."

Mark giderken, Jennifer uzaklaşan ayak seslerini duydu: tıpkı babasının giderken çıkardığı ses gibi. Onu hâlâ özlüyordu. Sesini, yoldan gelişini, koşup kollarına atılmayı özlüyordu. Onunla ilgili o kadar çok şey özlüyordu ki. Sızı hiç dinmemişti ve dinmeyeceğini de biliyordu.

İmkânsız olduğunu ta yüreğinin derinliklerinden biliyordu ama bir gün, bir şekilde, ruhunu çevreleyen iblislerle barış içinde yaşamayı öğrenmesi gerekliydi. Sonsuza dek geçmişinin tutsağı olmuş, geçmişin prangasından kurtulamamıştı. Anıların hâlâ neden peşini bırakmadıklarını biliyordu. Bazen, düşlerden başka bir şeyi olmuyordu. Bir de annesi ve babasıyla paylaşıp yitirdiği hayatı, birlikte yaşamının kutsallığını hatırlamak zorundaydı.

Kısa bir süre sonra arkasında bir ses duyup, döndü. Mark orada, Bobby'nin tekerlekli sandalyesinin yanındaydı. Sessizce başını sallayıp döndü, onları baş başa bırakıp, eve doğru yürüdü.

Jennifer kardeşinin yanına gitti, önünde diz çöküp yüzüne baktı. Bobby hâlâ şaşkın görünüyor, sandalyesinde ileri geri sallanıyordu. Körfezden esen rüzgâr saçlarını dağıtınca, Jennifer Bobby'nin perçemlerini düzeltti. "Bazı geceler babamla buraya gelip konuştuğumuzu hatırlıyor musun?" Bobby başını salladı.

Jennifer elini tuttu. "Çok kısa bir zaman sonra konuşmamız gerekecek Bobby. Sadece bu geceyi değil, bütün olanları. Çok acı verici oldukları için konuşamadığımız konular da. Farkındasın değil mi?"

Geçmişini bırakıp hayatımızda ileri gitmemiz için tek çarenin bu olduğunu biliyorsun değil mi?"

Bobby yeniden başını sallayınca, kardeşinin elini sıktı. "Emin misin?"

Çok daha fazlasını söylemek, her şeyin iyi olacağını anlatıp onu rahatlatmak isterdi. Ne olursa olsun, bir kardeşleri olduğunu, aynı kandan ve etten geldikleri için görünmez bir bağla bağlandıklarını söylemek isterdi ama Bobby'nin bunları zaten bildiğinin farkındaydı. Ona sarıldı. Bobby birden ağlamaya başladı. Kardeşini kendine çekip, yanağını omzuna yasladı, birbirlerine kenetlendiler, sanki birbirlerinden başka kimseleri yokmuş, sanki birbirlerini bir daha hiç bırakmayacaklarmış gibi, serin okyanus rüzgârının önünde birlikte sallandılar.